

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

JEAN HANFF KORELİTZ

YAZAR

"Okunmasını
şiddetle
tavsiye ederim"

STEPHEN
KING

Hikâyeler bize kim olduğumuzu söyler, peki ya biri o hikâyeyi çaldıysa?

Jake ilk kitabıyla dikkate değer bir çıkış yapmış, ancak ikinci kitabının fiyaskosunun ardından yazar tıkanıklığına girmiştir. Üçüncü ve dördüncü romanının taslağı ise tam bir hayal kırıklığıdır. Bir yandan da geçimini sağlamak için bir yaratıcı yazarlık atölyesinde ders vermektedir. Ancak Jake için asla umut vaat etmeyen yeni ders döneminde onu bir sürpriz beklemektedir: iddialı yeni öğrencisi Evan Parker'ın muhteşem roman fikri.

Yıllar sonra Evan'ın bu olağanüstü hikâyesinin hâlâ bir romana dönüşüp raflarda yerini almadığını gören Jake, merak edip biraz araştırınca bu parlak öğrencisinin öldüğünü öğrenir. Ve her yazarın yapacağı gibi hikâyenin ziyan olmasından korkarak (!) onu kendi yazmaya karar verir. Zira T.S. Eliot'ın da dediği ya da büyük olasılıkla Oscar Wilde'dan "alıntıladığı" gibi: İyi yazarlar ödünç alır, büyük yazarlar çalar.

Jake'in hayatı yazdığı bu yeni romanla baştan sona değişirken Evan'ın fikrinin ardındaki sırlar da bir bir ortaya dökülür. Peki bu roman konusunun ardındaki korkunç gerçek nedir? Esas hırsız kimdir ve kimin hikâyesini ya da daha doğrusu kimin hayatını çalmıştır?

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2946-7

9 789752 129467

KDV'den muaf

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE PLOT

YAYIN HAKLARI

© 2021, JEAN HANFF KORELITZ
CELADON BOOKS, A DIVISION OF
MACMILLAN PUBLISHERS
ANATOLIALIT TELİF VE TERCÜMANLIK
HİZMETLERİ A.Ş.
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

EDİTÖR

ELÇİN KAZANCI

KAPAK TASARIMI

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM/OCAK 2024/İSTANBUL
LARUS YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza
No: 10/A 34212 Bağcılar, İstanbul
Tel: 0.212.446 38 88 Sertifika No: 49657

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2946 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

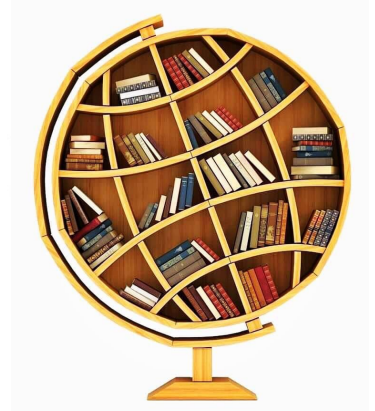
<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Hikâye Hırsız1

Jean Hanff ¹⁷ 11

Türkçesi
Çiğdem Öztekin

Laurie Eustis için...

İyi yazarlar ödünç alır, büyük yazarlar çalar.

– T.S. Eliot (ancak büyük olasılıkla Oscar Wilde'dan çalıntı)

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Herkes Yazar Olabilir

The New York Times Book Review'un “yeni ve dikkate değer” bulduğu romanı *Mucizenin Keşfi*'yle gelecek vaat eden yazar Jacob Finch Bonner, Richard Peng Binası'nın ikinci katında kendisine tahsis edilen ofise girip yıpranmış eski çantasını boş masaya bıraktı ve umutsuzca etrafına baktı. Bu, yıllar içinde Richard Peng Binası'nda yerleştiği dördüncü ofisti, yani yazı masasının arkasındaki pencereden bakıldığında üniversitelere özgü ağaçlı bir yol görünüyordu ama buraya geçmekle daha önceki üç ofisine göre büyük bir gelişme gösterdiği de söylenemezdi, en azından ikincisi ya da üçüncüsü gibi otoparka ya da birincisi gibi çöp konteynerlerine (ilginçtir ama o sırada edebi şöhretinin zirvesine en yakın olduğu noktadaydı ve muhtemelen daha fazlasını da umuyordu) bakmıyordu. Edebi niteliğiyle odaya az da olsa sıcaklık katan tek şey, Jake'in yıllardır taşıdığı ve içine dizüstü bilgisayarını ile yeni öğrencilerin yazı taslaklarını koyduğu yıpranmış çantaydı. Uyandırmak istediği izlenime uygun olan bu çantayı ilk romanının yayımlanmasından hemen önce bitpazarından almıştı: *Başarılı genç yazar mücadele yıllarında taşıdığı eski deri çantasını kullanıyor hâlâ*. Olmak istediği bu kişiye dönüşme umudunu

çoktan yitirmişti. Öyle olmasa bile yeni bir çanta almanın maliyetine katlanmasını haklı çıkaracak bir neden göremiyordu. Artık göremiyordu.

Richard Peng Binası, Ripley Üniversitesi'nin kampüsüne 1960 yılında eklenmişti. Ripley Üniversitesi, "karma eğitime" geçip 1966 yılında kız öğrencileri de kabul etmeye başladıktan sonra yapılan yurt binalarının ve jimnastik salonunun arkasında kalan ve beyaz beton bir bloktan oluşan çirkin bir yapıydı. Binaya adını veren Richard Peng, Hong Konglu bir mühendislik öğrencisiydi, her ne kadar servetini büyük ölçüde Ripley'den sonra gittiği okula (yani MIT'e) borçlu olsa da kendi adıyla ya da kendisinden beklenen bağış karşılığında bir bina yapılması önerisini geri çevirmemişti. Aslında Ripley binalarının yapılma amacı mühendislik programı için yer sağlamaktı, halen hiç kimsenin oturmadığı camlı lobisi, uzun yavan koridorları ve ruhsuz beton duvarlarıyla tam anlamıyla bir bilim binası havası taşıyordu. Ancak Ripley, 2005 yılında mühendislik programlarından (aslına bakılırsa tüm fen bilimleri programlarından ve bu arada sosyal bilimler programlarından da) vazgeçince umutsuz yönetim kurulunun sözleriyle, "sanat ve beşeri bilimlere giderek daha az değer verilen ve ihtiyaç duyulan bir dünyada, bu alanların araştırılmasına ve uygulanmasına" yönelmişti. Böylece Richard Peng Binası da yarızamanlı Güzel Sanatlar –kurmaca edebiyat, şiir ve kişisel kurgu dışı (anı-biyografi)– Yüksek Lisans Programı'na tahsis edildi.

Böylece yazarlar, Kuzey Vermont'un bu garip köşesine, Ripley Üniversitesi kampüsündeki Richard Peng Binası'na gelmeye başladı; burası efsanevi "Kuzeydoğu Krallığı'na" belirgin tuhaflığının izlerini yaşayacak kadar yakındı (bölgeye 1970'lerden beri küçük ama katı bir Hristiyan tarikatı hâkimdi), ancak yine de Burlington ve Hanover'dan da çok uzakta değildi. Elbette Ripley'de 1950'lerden beri yaratıcı yazarlık dersleri veriliyordu ancak asla ciddi ve etkili bir eğitim değildi bu. Çevrenin kültürü değiştikçe hayatta kalma çabasındaki her eğitim kurumunda olduğu gibi buranın da eğitim

müfredatına bir şeyler eklenmişti. Öğrenciler de her devrin öğrencilerinin her zaman hiç değişmeden yaptıkları gibi isteklerde bulunmaya başladılar: Kadın çalışmaları, Afroamerikan çalışmaları, onaylı bilgisayarların da bulunduğu gerçek bir bilgisayar merkezi, bilirsiniz, *öyle şeyler işte*. Ancak 1980'lerin sonlarında büyük krizini yaşayan Ripley'nin kurumsal hayatta kalması için gerçek anlamda neyin gerekli olabileceği ciddi ve kaygılı bir bakışla incelendiğinde, –sürpriz!– ileriye dönük en iyimser seçeneğin yaratıcı yazarlık olduğu anlaşıldı. Böylece ilk (ve hâlâ tek) yüksek lisans programı olan Ripley Yaratıcı Yazarlık Semineri başladı. Sonraki yıllardaysa seminer yarızamanlı tek eğitim programı olarak kalana dek üniversitenin öteki programlarının tümünün kökünü kuruttu. İki yıllık bir Güzel Sanatlar Tezsiz Yüksek Lisans programı için işlerini bırakamayan öğrencilere uygun bir programdı. Bırakmaları beklenemezdi tabii! Ripley'nin parlak gösterişli broşürlerine ve oldukça cazip internet sitesine göre “yazmak” yalnızca şanslı bir azınlığa özgü elit bir faaliyet değildi, herkesin kendi özgün sesi ve ondan başka hiç kimsenin anlatamayacağı bir hikâyesi vardı. Ve herkes –özellikle Ripley Semineri'nin rehberliği ve desteğiyle– yazar olabilirdi.

Jacob Finch Bonner daima yazar olmak istemişti. *Daima, daima, daima*. Dünya üzerinde ciddi bir sanatçının çıkabileceği en son yer olan ama vergi avukatı bir baba ile rehber öğretmen bir annenin tek çocuğu olarak doğup büyümekle lanetlendiği Long Island banliyösündeki günlerinden beri. Hiç kimse onun neden yerel kütüphanedeki ıssız, küçük bir rafa sığın LONG ISLANDLI YAZARLAR bölümünü özellikle önemsediyiğini anlayamıyordu, yine de bu durum genç yazarın evindekilerin dikkatinden kaçmadı. Babası (vergi avukatı) itirazlarında son derece katıydı. (Yazarlar para kazanmıyordu! Sidney Sheldon hariç. Ne yani, Jake bir sonraki Sidney Sheldon olacağını mı sanıyordu?) Annesi (rehber öğretmen) ise sürekli olarak ona sözel alandaki başarısının vasat denilecek düzeyde kaldığını anımsatmayı uygun bulmuştu. (*Matematikte* sözelden daha başarılı olması

Jake için çok utanç vericiydi.) Üstesinden gelmesi gereken çok ağır engellerle karşı karşıyaydı ama hangi sanatçının üstesinden gelmesi gereken engeller yoktu ki? Çocukluğu boyunca, zorunlu müfredat dışında, gelecekte rakibi olacak yazarların eserlerini incelemek için olağan ergen saçmalıklarını atlayarak inatla (bazen rekabetçi bir anlayışla, bazen de kıskançlıkla) okumuştı. Daha sonra yaratıcı yazarlık eğitimi için Wesleyan Üniversitesi'ne gitti ve orada kendisi kadar hırslı olan genç romancıların ve kısa öykü yazarlarının bulunduğu sıkı bir gruba düştü.

Genç Jacob Finch Bonner sürekli günün birinde yazacağı romanların hayalini kuruyordu. (Bu arada “Bonner” özgün aile adı değildi, Jake'in babasının büyük büyükbabası, yaklaşık bir yüzyıl önce Bernstein olan soyadlarını Bonner olarak değiştirmişti. “Finch” adınıysa ona kurmaca sevdasını aşıl原因 *Bülbülü Öldürmek* romanına bir saygı göstergesi olarak lisede almıştı.) Bazen, özellikle sevdiği kitapları kendisinin yazdığını, eleştirmenlere kitapla ilgili (daima görüşmeyi yapanın övgülerini büyük bir alçakgönüllülükle savuşturarak) röportajlar verdiğini, bir kitapçıda ya da dolu koltukları olan bir salonda geniş, hevesli bir hayran kitlesine kitabını okuduğunu hayal ediyordu. Ciltli bir kitabın arka kapağında kendi fotoğrafı (mesela modası geçmiş, manuel daktilosunun başındaki yazar ya da pipolu yazar pozuyla) olduğunu, bir masada oturup kitaplarını imzaladığını, önünde uzun, kıvrım kıvrım bir okur kuyruğu oluştuğunu hayal ediyordu. Kitabını imzalatan her kadına ya da erkeğe, “Teşekkür ederim,” diyecekti nezaketle. “Böyle düşünmeniz ne hoş. Evet, bu benim de en sevdiğim kitaplarımdan biri.”

Bu arada Jake gelecekte yazacağı romanları da düşünmüyor değildi. Kitapların kendi kendine yazılmadığını, kitap yazmak için ciddi emek –hayal gücü, azim ve beceri– gerekeceğini anlamıştı. Ayrıca bu alanın kalabalık olduğunu da anlamıştı. Onun gibi pek çok genç de kitaplarla ilgili aynı şeyleri hissediyor ve bir gün kendi kitaplarını yazmak istiyordu. Bu gençlerin bazılarının, doğal olarak ondan daha

yetenekli, hayal gücü daha kuvvetli ya da iradesi daha güçlü ve daha disiplinli olması mümkündü. Bunları düşünmek hoşuna gitmiyordu ama bunlar onu yolundan da döndürmüyordu çünkü o ne istediğini biliyordu. Devlet okullarında İngilizce öğretmeyecek (“yazma konusunda bir ilerleme kaydedemezse”) ya da LSAT* sınavlarına (“neden olmasın?”) girmeyecekti. Kendi kulvarını seçmişti ve kendi kitabını eline alana kadar bu kulvarda yüzmeyi bırakmayacaktı, ta ki dünya yıllardır sadece kendisinin bildiği şeyi kesinlikle öğrenene dek.

O bir yazardı.

Büyük bir yazar.

Amacı buydu, ne olursa olsun.

Jake, Richard Peng Binası'ndaki yeni ofisinin kapısını açtı. Haziran ayının sonlarıydı ve yaklaşık bir haftadır Vermont'un dört bir yanında yağmur yağıyordu. İçeri adım atar atmaz, koridorda ve odada çamurlu ayak izleri bıraktığını fark etti. Bir zamanlar beyaz olan, ancak şimdi nem ve çamurdan kahverengiye dönmüş, hiçbir zaman gerçek anlamda koşu için kullanmadığı ıslak koşu ayakkabılarına baktı. Artık onları çıkarmanın hiçbir anlamı yoktu. Bütün günü New York'tan buraya kadar araba kullanarak geçirmişti, eşyalarını iki tane naylon market poşetine tıkmış, eski deri çantasına da en az onun kadar eskimiş olan ve içinde halihazırda üzerinde çalıştığı romanı (yani sadece teorik olarak, gerçekte böyle bir şey yoktu) ile öğrencilerin gönderdiği çalışma dosyalarının kayıtlı olduğu dizüstü bilgisayarını koymuş ve yola çıkmıştı. Birden kuzeye, Ripley'ye yaptığı bu yolculuklarda, giderek daha az şey getirdiğini fark etti. İlk yıl? Neredeyse tüm giysilerini (Kuzey Vermont'ta üç hafta boyunca etrafı ona kesinlikle yaltaklanan öğrenciler ve kıskanç meslektaşlarla çevriliyken hangi giysinin uygun olacağını kim bilebilirdi?) ve basım tarihinden dolayı her fırsatta sızlandığı ikinci romanının basılı kopyalarını yerleştirdiği koskoca bir valizle gel-

* LSAT: Hukuk fakültesine giriş sınavı. (ç.n.)

mişti. Bu yıl? Yanında yalnızca iki naylon poşetin içine tıkılmış kot pantolonla gömlekler ve daha çok akşam yemeği sipariş edip YouTube izlemek için kullandığı dizüstü bilgisayar vardı.

Eğer bir yıl sonra hâlâ bu iş karartıcı işi yapıyor olursa, muhtemelen dizüstü bilgisayarını getirmekle de uğraşmayacaktı.

Hayır, Jake asla Ripley Semineri'nin başlamak üzere olan bu dönemini sabırsızlıkla beklemiyordu. Sıkıcı ve sinir bozucu meslektaşlarıyla yeniden bir araya gelmeyi de dört gözle beklemiyordu. Meslektaşlarının arasında yazar olarak takdir ettiği tek bir kişi bile yoktu. Her biri büyük olasılıkla bir gün Büyük Amerikan Romanı'nı yazacağına –ya da belki çoktan yazdığına– inanan yeni bir hevesli öğrenci taburuyla tanışmaya da can atmıyordu.

En önemlisi de yazar, üstelik de başarılı bir yazarmış gibi davranmayı dört gözle beklemiyordu.

Jake, Ripley Semineri'nin başlamak üzere olan dönemi için hazırlanmamıştı. Bu can sıkacak kadar kalın dosyalardaki taslaklara tamamen yabancıydı. Ripley'ye başladığında, “iyi öğretmen” olmanın “büyük yazarlığına” önemli bir katkı sağlayacağı konusunda kendini kandırmış ve onun öğrencisi olmak için dünya kadar para veren bu insanların yazı örneklerine tüm dikkatini vermişti. Ama şimdi çantasından çıkardığı dosyalar, yani haftalar önce Ruth Steuben'dan (seminerin fazlasıyla sinir bozucu yöneticisi) geldiğinde okumaya başlaması gereken dosyalar, posta kutusundan doğruca deri çantaya girmiş, bırakın okunup incelenmeyi, bir kez olsun açılmamanın onursuzluğuna maruz kalmışlardı. Jake sanki onu bekleyen korkunç akşamın sorumlusu onlarmış gibi dosyalara kötü kötü baktı.

Sonuç olarak ülkenin dört bir yanından gelip, yolları Kuzey Vermont'ta Richard Peng Binası'nın steril konferans salonlarında ve birkaç gün sonra yüz yüze görüşmeler başladığında da onun ofisinde kesişecek bu insanların iç dünyaları hakkında bilmesi gereken ne olabilirdi ki?

Bu yeni öğrencilerin, bu hevesli çırakların daha önceki Ripley öğrencilerinden hiçbir farkı yoktu: Bunlar on ya da yirmi yıllık meslek yaşamından sonra Clive Cussler'inkiler gibi çoksatan olacak macera romanlarını kolayca kaleme alabileceklerine inanan profesyoneller, çocuklarıyla ilgili blog yazan ve bunun neden onlara düzenli olarak *Good Morning America*'ya* çıkma olanağı tanımadığını anlamayan anneler ya da yeni emekli olup "kurmaca yazmaya dönen" (kurmaca yazarlığının onları beklediğine mi inanıyorlardı acaba?) yorgun insanlardı. En kötüsü de Jake'e kendisini anımsatanlardı: Kendinden emin, kararlı, hırslı, hedefe kendilerinden önce ulaşan herkese öfke duyan "edebi romancılar". Jake'in Clive Cusslercıları ve blog yazarı anneleri, ünlü ya da en azından "saygın" genç (daha doğrusu "göreceli olarak genç") bir romancı olduğuna ikna etmesi kolaydı ama bu dosya yığının içinde yeni David Foster Wallace ve Donna Tartt olmak isteyenler de çıkacaktı. Kesinlikle çok değil. Bu grup, Jacob Finch Bonner'ın ilk denemesinde el yordamıyla ve biraz da şansın yardımıyla bir şeyler başarabildiğini, yeterince iyi bir ikinci roman üretme konusunda çuvalladığını, üçüncü bir romandan ise henüz eser bile olmadığını ve yalnızca çok az yazara gelecek vaat eden çok özel bir arafın nasip olduğunu iyi biliyorlardı. (Jake'in üçüncü bir roman üretmediği doğru değildi ancak bu konuda gerçek olmayan, gerçeğe yeğdi. Aslında üçüncü bir roman vardı, hatta dördüncü bir roman da vardı, ancak yazması yaşamının yaklaşık beş yılını alan bu taslaklar, birçok yayınevi tarafından geri çevrilmişti ki bunların içinde *Mucizenin Keşfi* adlı ilk kitabını yayımlayan yayıncısından, ikinci kitabı *Yansımalar*'ı yayımlayan saygın üniversite yayınevine kadar çok sayıda yayıncı vardı. Tabii bir de girmek için küçük bir servet harcadığı, *Poets&Writers* dergisinin arkasında listelenen birçok küçük

* *Good Morning Amerika*, ABD televizyon kanalı ABC'de ilk kez 3 Kasım 1975 tarihinde yayınlanan Emmy ödüllü sabah programıdır. Amerikan günlük yaşamına ilişkin bilgiler, öneriler vb. sunulmaktadır. (ç.n.)

basın kuruluşunun açtığı yarışmalar da vardı. Bunlarda da başarısız olduğunu söylemeye gerek yok herhalde. Aslında bu moral bozucu gerçekler göz önüne alındığında Jake'in, öğrencilerinin o efsanevi ve harikulade ikinci romanını yazmakla meşgul olduğuna inanmalarını yeğlemesi normaldi.)

Jake yeni öğrencilerinin çalışmalarını daha okumadan, onları öncekiler kadar yakından, hatta tanımak istediğinden de fazla tanıdığını hissetti. Onların sandıklarından çok daha yeteneksiz ya da içten içe korktukları kadar kötü olduklarını biliyordu. Beklentilerinin çok yüksek olduğunu ve ondan yeterince donanımlı olmadığı şeyler istediklerini biliyordu. Ayrıca ayrı ayrı her birinin başarısız olacağını ve bu üç haftalık dönemin sonunda buradan ayrıldıklarında her şeyi geride bırakıp yaşamından çıkacaklarını ve onlarla bir daha hiç karşılaşmayacağını biliyordu. Gerçekte de onlardan tek istediği buydu.

Ama önce, "öğrenci" ya da "öğretmen" fark etmeksizin, herkesin benzersiz bir sesi ve anlatacak özgün bir hikâyesi olan eşit "sanatkârlar" olduğu yönündeki Ripley fantezisinin hakkını vermesi gerekiyordu. Ve hepsinin aynı büyümlü sözcükle adlandırılmayı hak ettiğini söylemeliydi: *Yazar*.

Saat yediyi geçiyor ve hâlâ yağmur yağıyordu. Jake ertesi akşamki hoş geldin partisinde yeni öğrencileriyle karşılaştığında, gülümsemesi, parlak kişiliği ve cesaret verici liderlik yeteneğiyle onlara güven vermeliydi ki, Ripley Semineri Güzel Sanatlar Yüksek Lisans Programı'nın yeni üyeleri *Mucizenin Keşfi*'nin "yetenekli" (*Philadelphia Inquirer*) ve "umut vaat eden" (*Boston Globe*) yazarının, onları hayallerindeki "edebi şöhrat cennetine" sokmaya hazır olduğuna inansın.

Ne yazık ki buradan oraya giden tek yol bu on iki dosyadan geçiyordu.

Standart Richard Peng masa lambasını açtı ve tiz bir sesle gıcırdayan standart Richard Peng ofis koltuğuna oturdu. Ardından

başlamak üzere olan uzun ve son derece tatsız akşamı mümkün olduğunca son ana kadar ertelemek için ofis kapısının yan duvarındaki cüruf bloklarının kenarları boyunca uzanan bir sıra kiri izleyerek uzun bir süre geçirdi.

Daha sonraki yıllarda, kim bilir kaç kez, sonraları hep “önce” olarak düşüneceği bir zaman diliminin bu son gecesine dönüp baktığında, böylesine ölümcül bir şekilde yanılmamış olmayı dileyecekti? Kaç kez o dosyalardan birinin tetikleyeceği muhteşem talihle rağmen, o verimsiz ofisten o an dışarı çıkmış, koridorda kendi çamurlu ayak izlerini takip edip arabasına gitmiş ve uzun saatler araba kullanarak New York’a, kendi olağan, kişisel başarısızlığına dönmüş olmayı isteyecekti? Hem de çok. Ama bu önemli değildi. Bunun için artık çok geçti.

İKİNCİ BÖLÜM

Kahramanla Karşılaşmak

Ertesi gün öğleden sonra, hoş geldin partisi başlamadan önce Jake, üç saatlik çok az bir uykunun ardından ayaklarını sürüye sürüye o sabahki fakülte toplantısına gitmişti. O yıl Ruth Steuben'ın, kendini şair olarak tanımlayan öğrencileri ondan alıp kendini şair olarak tanımlayan öğretmenlere kaydırması onun açısından küçük bir zaferdi (Jake'in bir roman yazarı olarak, hevesli şairlere öğretecek değerli bir şeyi yoktu. Deneyimlerine göre, şairler genellikle kurmaca eserler okuyordu, düzenli şiir okuduklarını söyleyen kurmaca yazarlarıysa birer *yalancıydı*). Bu durumda en azından kendisine atanan bir düzine öğrencinin düzyazı yazdığı söylenebilirdi. Ama ne düzyazı! Bütün gece boyunca Red Bull'dan destek alarak bu yazıları okumuştı. Anlatıcının bakış açısı, sanki anlatıcının kendisi bir pireymiş gibi karakterden karaktere atlayıp duruyordu, hikâye kurguları (ya da... bölümler?) ise o kadar zayıf ve aynı zamanda karmaşıktı ki en kötü ihtimalle hiçbir anlam ifade etmiyordu ya da en iyi ihtimalle yeterli değildi. Zaman kipleri, bölümler içinde (bazen aynı cümlelerin içinde!) sürekli değişiyor ve sözcükler de genellikle, yazarın bu sözcüklerin anlamları konusunda pek de net olmadığı

anlaşılabilecek biçimde kullanılıyordu. Dilbilgisine gelince, en kötülerini Donald Trump'ı Stephen Fry gibi gösterecek kadar kötü ve geri kalanlar ise... tamamen aleladeydi.

Bu dosyaların arasında çürümüş bir cesedin şok edici şekilde bir kumsalda bulunması (cesedin göğüsleri anlamsızca “olgun bal kavunları” olarak tanımlanıyordu), bir yazarın DNA testi yoluyla “kısmen Afrikalı” olduğunu keşfetmesinin teatral anlatımı, eski bir evde birlikte yaşayan bir anne ve kızının durağan karakter çözümlemesi ve “ormanın derinliklerinde” bir kunduz barajında geçen bir roman başlangıcı vardı. Bu taslakların bazılarının edebiyatla, uzaktan yakından ilgisi yoktu ve bu açıdan oldukça kolaydılar –olay örgüsünü saptayıp metni kırmızı kalemle temel kurallara uygun şekilde düzenlemek, maaşını hak edip mesleki sorumluluklarını yerine getirmesi için yeterli olacaktı– ancak daha bilinçli “edebi” yazı örnekleri (ironikti ama bazıları en kötü yazılanlar arasındaydı) onun ruhunu emecekti. Bunu biliyordu. Bu zaten gerçekleşiyordu.

Neyse ki fakülte toplantısı çok zorlayıcı değildi. (Hatta Jake, Ruth Steuben monoton sesiyle Ripley'nin sıkıcı yönergelerini tekrarladığı sırada uyuklamış bile olabilirdi.) Ripley Semineri'nin öğretmenleri kendi aralarında oldukça iyi geçiniyordu. Jake hiçbirisiyle gerçek anlamda *arkadaş* olduğunu söyleyemezdi. Ancak yine de Colby Üniversitesi'nin İngilizce bölümünden emekli olmuş ve kendi bölgesi Maine'deki bağımsız bir yayınevinin yayımladığı beş altı romanın yazarı Bruce O'Reilly ile Ripley Bar'da her dönem bir kez karşılıklı bira içiyorlardı. Bu yıl Richard Peng'in lobisindeki toplantı odasında yeni gelen iki kişi vardı: Alice adında Jake'le aynı yaşlarda görünen gergin bir kadın şair ve kendisini “çok yönlü” bir yazar olarak tanıtan –herkesin onu tanıması gerekirmiş gibi– ve özellikle vurgulayarak adının Frank Ricardo olduğunu belirten bir adam. (Frank Ricardo mu?) Jake dördüncü romanı ardı ardına reddedilmeye başladığından beri diğer yazarlarla yakından ilgilenmeyi bırakmıştı –bunu sürdürmek onun için acı vericiydi– ama Frank Ricardo diye birini tanıması gerektiğini de düşünmüyordu. (Ameri-

kan Ulusal Kitap Ödülü ya da Pulitzer'i kazanan bir Frank Ricardo var mıydı acaba? Kulaktan kulağa yayılarak *The New York Times*'in en çok satanlar listesinin tepesine ilk romanını yerleştirmeyi başarmış bir Frank Ricardo var mıydı?)

Ruth Steuben resmi açıklamalarını bitirip kısaca programı (günlük ve haftalık program, akşam okumaları, yazılı değerlendirmeler için son tarihler ve seminerin dönem sonu ödülleri değerlendirmek için son tarihler) anlattıktan sonra sert, ciddi bir ifadeyle ama gülümseyerek hoş geldin partisine katılımın fakülte mensupları için isteğe bağlı olmadığını söyledi. Jake hemen –tanıdık ya da yeni-meslektaşlarından biri onunla konuşma fırsatı bulamadan aceleyle çıktı.

Jake'in kiraladığı daire, Ripley'nin birkaç kilometre doğusunda, Poverty adlı yoldaydı. Burası yöre çiftçilerinden birine –daha doğrusu dul karısına– aitti ve bir zamanlar mandıra ineklerinin barındığı, yıkık dökük bir ahıra bakıyordu. Çiftçinin dul eşi arazilerini Ruth Steuben'in erkek kardeşlerinden birine kiralamış, çiftlik evinde bir tür pansiyon işletiyordu. Jake'in yaptığı iş, kitap yazmanın Ripley'de nasıl öğretildiği ya da böyle bir şey için kimin para ödediği gibi konularda hiçbir fikrinin olmadığını söylese de daireyi Ripley'deki ilk yılından beri Jake için hazır tutuyordu. Anlaşılan sessiz, kibar biri olmak ve kira sorumluluğunu yüklenmek burada çok ender görülen bir kombinasyondur. Jake o gün sabaha karşı dörtte yatağına girmiş ve fakülte toplantısı başlamadan on dakika öncesine kadar uyumuştur. Bu ona yetmemişti. Eve dönünce hemen perdeleri çekti ve anında kendinden geçti. Saat beşte de Ripley'deki yeni dönemin resmi başlangıcında sahte yüzünü takınmak için uyandı.

Barbekü partisi, Ripley'nin –Richard Peng Binası'nın aksine– üniversite öğrencilerine yakışan, güven verici ve çok güzel olan en eski binalarla çevrili bahçesinde yapılıyordu. Jake bir kâğıt tabağa tavuk ve mısır ekmeği doldurdu, bir şişe Heineken bira almak için soğutuculardan birine uzandı, ama tam o sırada ona yaslanan bir gövde, kalın sarı kıllarla kaplı uzun koluyla Jake'in kolunu itti.

“Pardon, dostum, üzgünüm,” dedi bu görünmeyen kişi, parmakları Jake’in almayı planladığı bira şişesini sarmalayıp sudan çıkarırken.

“Sorun değil,” dedi Jake istemsizce.

Kısacık, acılı bir andı bu ve ona eski çizgi romanların arkasındaki vücut geliştirme karikatürlerini anımsatmıştı: Zorba, kırk dokuz kiloluk zayıf adamın yüzüne ayağıyla kum atıyor. Peki zayıf adam ne yapıyor? Tabii ki o da vücut geliştirme sayesinde iri yapılı bir zorba olup çıkıyor.

Bu arada orta boylu, sarışın, omuzları geniş adam çoktan arkasını dönmüş, şişenin kapağını açmış, ağzına götürüyordu. Jake bu göt herifin yüzünü göremiyordu.

“Bay Bonner.”

Jake doğruldu. Yanında bir kadın duruyordu. O sabah fakülte toplantısında gördüğü kadındı bu. Alice bir şey. Gergin olan.

“Merhaba. Alice’ti, değil mi?”

“Alice Logan. Evet. Yalnızca çalışmanızı ne kadar sevdiğimi söylemek istedim.”

Jake zaman zaman duyduğu bu cümleye genellikle eşlik eden fiziksel heyecanı hissetti. Hâlâ bunu hissedebilmesi ilginçti. Bu cümledeki “çalışma” sözcüğüyle olsa olsa memleketi Long Island’da geçen ve Arthur adında genç bir adamı anlattığı, sakın bir psikolojik roman olan *Mucizenin Keşfi* kastedilmiş olabilirdi. Arthur’un Isaac Newton’un yaşamına ve fikirlerine duyduğu hayranlık romanın ana çizgisini oluşturuyordu, kardeşi aniden ölünce içine düştüğü kaosa karşı teselliye ve sağlam duruşu Newton’da buluyordu. Arthur kesinlikle ama kesinlikle genç Jake değildi. (Jake’in kardeşi yoktu, ayrıca Isaac Newton’un hayatı ve fikirlerine hayran bir karakter yaratmak için oldukça kapsamlı bir araştırma yapması gerekmişti!) *Mucizenin Keşfi* gerçekten de yayımlandığı sırada çok okunmuştu. Jake bu kitabının zaman zaman, kurguyu ve ne okuduğunu önemseyen insanlar tarafından hâlâ okunduğunu düşünüyordu. *Yansımalar* (ilk yayıncısının reddettiği ve New York Eyalet

Üniversitesi'nden Diadem Press'in –oldukça saygın bir üniversite yayınevi!– “birbirine bağlı kısa öykülerden oluşan bir roman” olarak yeniden derlediği kitap) içinse hiç kimse “çalışmanızı beğendim” ifadesini kullanmamıştı, üstelik bu romanın sayısız kopyası kural gereği değerlendirilmek üzere eleştirmenlere gönderilmişti (ama *tek bir yanıt bile* alınamamıştı).

Kitabı için övgü almanın iyi bir şey olması gerekiyordu, ama nedense değildi. Bu, her nedense ona kendini kötü hissettirdi. Ama işin doğrusu, her şey böyle değil miydi?

Piknik masalarından birine oturdular. Jake Heineken'ine el konduktan sonra yeni bir içki almaktan vazgeçmişti.

“Kitabınız muhteşemdi,” dedi Alice kaldığı yerden devam ederek. “Gerçekten de bu romanı yazarken yirmi beş yaşında mıydınız?”

“Evet.”

“Kitaba bayıldım.”

“Teşekkür ederim, bunu söylemeniz çok güzel.”

“Okuduğumda yüksek lisans programındaydım. Sanırım aynı programdaymışız. Aynı zamanda değil tabii.”

“Ah, öyle mi?”

Jake'in dahil olduğu bu program –ve anlaşıldığı kadarıyla Alice'inki de– bu yeni tarz “yarızamanlı” olanlardan değildi, daha çok klasik, “hayatınızı bırakıp kendinizi iki yıl boyunca sanatınıza adayın” tarzındaydı ve açıkçası Ripley'den çok daha prestijliydi. Bir orta batı üniversitesine bağlı olan program, yıllarca Amerikan edebiyatı için *büyük önem taşıyan* şairler ve romancılar yetiştirmişti, ayrıca girilmesi o kadar zordu ki Jake'in girmesi tam üç yıl sürmüştü (tabii bu süre zarfında daha az yetenekli bazı arkadaşlarının ve tanıdıklarının kabul edildiğine şahit olmuştu). O yılları Queens'te mikroskobik bir dairede yaşayarak ve bilimkurgu/fantezi türüne özel ilgi duyan bir edebiyat ajansında çalışarak geçirmişti. Jake hiçbir zaman bilimkurgu ve fanteziyle kişisel olarak ilgilenmemişti ama bu türlerin büyük bir kesimin ilgisini çektiği muhakkaktı. Bu yazar havuzundaki heveslilerin sayısı inanılmazdı,

mişti. Görev bilinciyle her seminare, konferansa, okumaya, çalışmaya ve New York'tan konuk editörlerle ajansların geldiği gayriresmi toplantılara katıldı ve aslında (kendisi de kurgu olan) "yazar tikanıklığı" hastalığına karşı durdu. Üniversitede sınıfta olmadığı ya da başka dersleri takip etmediği zamanlarda yazdı, iki yılın sonunda, ileride *Mucizenin Keşfi* olarak yayımlanacak romanının ana taslağını çıkarmıştı. Bunu tez ve programın sunduğu uygun olan her ödül için sundu. Bunlardan birini kazandı. Daha da önemlisi, bunun sonunda bir ajans bulmuştu.

Alice, onun ayrılmasından yalnızca haftalar sonra orta batı kampüsüne gelmişti. Jake'in romanı yayımlandığı sırada oradaydı ve kitabın kapağının bir kopyası mezunların yayınlarının ilan edildiği bülten panosuna tutturulmuştu.

"Demek istediğim, bu muhteşem! Mezuniyetten yalnızca bir yıl sonra."

"Evet. Baş döndürücü."

Bu söz, aralarına sıkıcı ve hoş olmayan bir şey gibi oturdu.

Sonunda konuşan Jake oldu. "Demek şiir yazıyorsun?"

"Evet. Geçen sonbaharda ilk şiirlerim yayımlandı. Alabama Üniversitesi tarafından."

"Tebrikler. Keşke daha fazla şiir okusaydım."

Okumadı ama daha fazla şiir okumayı gerçekten istemeyi, şiir okuyabilmeyi diledi. Ne var ki bu asla gerçekleşmedi.

"Keşke roman yazabilseydim."

"Belki yazabilirsin."

Alice başını salladı. Bir anlığına şey gibi göründü... bu çok saçmaydı ama bu şair gerçekten de onunla flört etmeye çalışıyor olabilir miydi? Neden, niçin?

"Nasıl olur hiç bilemiyorum. Demek istediğim, roman okumayı seviyorum ama yalnızca tek bir satır yazmak bile beni çok sıkıyor. Sayfalar, sayfalar dolusu yazmayı hayal bile edemiyorum. Gerçekmiş gibi hissedilecek karakterler ve insanları şaşırtması gereken bir

hikâye, çok zor. Aslında insanların roman yazabilmesi çok saçma, akıl alır gibi değil. Hem de birden fazla! Demek istediğim, ikinci bir roman daha yazdın, değil mi?”

Üçüncü ve dördüncüyü de, diye düşündü Jake. Beşincisi de şu anda dizüstü bilgisayarındaydı, ama öyle cesareti kırılmıştı ki yaklaşık bir yıldır ona bile bakamıyordu. Başıyla onayladı.

“Şey, bu işi kabul ettiğimde, fakülteden tanıdığım tek kişi sizdiniz. Yani, eserini bildiğim demek istiyorum. Siz de burada olduğunuz göre bunun iyi bir iş olması gerektiğini düşündüm.”

Jake, mısır ekmeğinden dikkatle bir lokma aldı: Beklediği gibi kuruydu. Birkaç yıldır yazarlığı böylesine övülmemişti ve o uyuşturucu etkili, sıcak duyguların böyle bir hızla geri dönmesi inanılmazdı. Takdir edilmek, hem de iyi ve etkileyici bir metni cümle cümle yazmanın ne kadar zor olduğunu bilen biri tarafından takdir edilmek muhteşemdi. Bir zamanlar yaşamının buna benzer karşılaşmalarla dolu olacağını düşünmüştü, yalnızca başka yazarlar ve (her defasında derinleşen yapıtlarını okuyarak sürekli büyüyen) sadık okurlarla da değil, ünlü genç yazar Jacob Finch Bonner’dan denetleyici yazar/eğitmen olarak ders alabilmenin mutluluğu içindeki öğrencilerle de (belki de çok daha iyi programlarda) birlikte olmaktan heyecan duyacaktı. Atölye sona erdikten sonra bir bira içebileceğiniz bir öğretmen olacaktı!

Jake, öğrencilerinden biriyle hiç bira içmemişti.

“Şey, evet, bu dediğiniz gibi bir şey,” dedi Alice’e alçakgönüllülikle.

“Bu sonbaharda John Hopkins’te eğitmen olarak işe başlıyorum. Şimdiye kadar hiç ders vermedim. Belki de bu beni aşan bir iş.”

Jake ona baktı. Zaten az olan iyi niyet rezervleri hızla eriyor, kayboluyordu. Johns Hopkins’te öğretim görevlisi olarak işe başlamak burun kıvrılacak şey değildi. Bu çok büyük olasılıkla burs için üniversiteye başvuran birkaç yüz şairi geçmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Şiirlerinin üniversite yayınları arasında basılması da bu ödülün sonucu olmalıydı. Bunu şimdi anlıyordu. Bir yüksek

lisans programından mezun olan herkes elinde taslağıyla böyle yerlere başvuruyordu. Bu kız, Alice, çok büyük olasılıkla bir şekilde alanında önemli biriydi ya da en azından şiir dünyasında önemli biri olarak kabul ediliyordu. Bunu düşünmek onu tamamen bitirdi.

“Bu işi iyi yapacağından eminim,” dedi. “Kuşku duyduğunuzda onlara cesaret verin. Bunun için bize büyük paralar ödüyorlar.” Sırıtmaya çalıştı. Çok gerilmişti.

Kısa bir duraksamanın ardından Alice de bu sıırıtmaya karşılık verdi, o da aynı şekilde huzursuz görünüyordu.

“Hey, bunu kullanıyor musunuz?” dedi bir ses.

Jake başını kaldırdı. Yüzü tanımıyor olabilirdi –uzun ince bir yüz, çekik gözlere düşen sarı saçlar– ama o kolu tanıyordu. Gözleriyle bu kolu son noktasına kadar takip etti: ileri doğru uzanan işaret parmağında sivri bir tırnak. Parmağın işaret ettiği yerde, piknik masasına örtülmüş kırmızı plastik örtünün üzerinde bir şişe açacağı duruyordu.

“Ne?” dedi Jake. “Ah, hayır.”

“İnsanlar bunu arıyor. Biralara yanında olmalıydı.”

Suçlama çok açıktı: Jake ve Alice, iki muhtemelen önemsiz insan, Ripley Semineri’nin kalbinde atan bu yeteneği ve arkadaşlarını şişe açacağından mahrum etmişti. Bu da doğal olarak diğer yetenekli öğrencilerin seçtikleri içeceklere erişimini engellemişti.

Ne Alice ne de Jake yanıt verdi.

“Bu yüzden bunu geri alacağım,” dedi sarışın adam tam da söylediğini yaparak. İki öğretim görevlisi sessizce onu izledi: Adam arkasını döndü, orta boylu, sarışın, geniş omuzlu öğrenci, şişe açacağını zafer kazanmışçasına havaya kaldırmış arkadaşlarının yanına gidiyordu.

İlk konuşan Alice oldu. “Sevimli bir tip.”

Adam öbür masalardan birine gitti, öğrenciler banklara sıkışarak oturmuş, masaların yanlarına açılır kapanır sandalyeler taşınmıştı. Daha sezonun ilk gününden bu yeni öğrenci grubu kendini açıkça A takımı olarak ilan etmişti ve şişe açacağıyla dönen kah-

ramanın karşılanmasından anlaşıldığı üzere sarışın adam grubun tartışmasız lideriydi.

“Umarım şair değildir,” dedi Alice iç çekerek.

Böyle bir ihtimal yok, diye düşündü Jake. Adam her şeyiyle BEN KURGU YAZARIYIM diye bağıırıyordu, ancak bu tür de kendi içinde aşağı yukarı eşit olacak şekilde bazı alt kategorilere ayrılıyordu:

1. Büyük Amerikalı romancı
2. *New York Times* çoksatan yazarı
Ya da çok ender bir hibrit...
3. *New York Times* çoksatan büyük Amerikalı romancı

Kaçırılan şişe açacağıının muzaffer kurtarıcısı, Jonathan Franzen olmak isteyebilirdi ya da belki James Patterson, pratik anlamda bu ikisi arasında hiç fark yoktu. Ripley iddialı edebiyat ile popüler günlük edebiyat arasında ayırım yapmıyordu. Bu da, öyle ya da böyle, bu emsalsiz kendini beğenmişin ertesi sabah Jake’in sınıfında olacağı anlamına geliyordu. Ve lanet olsun ki bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evan Parker/Parker Evan

İşe bakın ki bu kendini beğenmiş, ertesi sabah saat tam onda diğerleriyle birlikte kasıla kasıla Peng 101'e (lobideki toplantı odası) girdi, uzun seminer masasında oturan ve odadaki tek otorite olduğu açıkça anlaşılan Jake'i (Jacob Finch Bonner!) kesinlikle görmezden gelerek şöyle bir bakıp yerine oturdu. Masada duran fotokopilere uzandı ve Jake onun sakın, küstah bir tavırla sayfaları karıştırmamasını, sonra kâğıtları belirgin bir küçümsemeyle hemen yanındaki not defteri, kalem ve su termosunun (Ripley Semineri bu termosları bedava olarak dağıtıyordu. Bu, programın ilk ve tek bedelsiz armağanıydı) yanına koymasını seyretti. Sonra hemen yanında oturan, bir önceki gece Jake'e kendini tanıtan, Cape Codlu şişman adamla yüksek sesle muhabbet etti.

Ders beş dakika gecikmeyle başladı.

Yine nemli bir gündü ve öğrenciler –tamı tamına dokuz kişi– atölye yavaş yavaş normal seyrine girerken üzerindikileri yavaş yavaş çıkardı. Jake standart programına başladı: Kendini gruba tanıttı, sonra kısaca kendi otobiyografisinden bahsetti (bu arada eserlerinden söz etmedi, eğer bunları bilmiyorlarsa, değerini anlamıyorlarsa

ve başarılarını yadsıma eğilimindelerse bunu yüzlerindeki ifadede görmek istemiyordu) ve biraz da böyle yaratıcı yazı atölyelerinde nelerin başarılabileceğinden bahsetti. Uygulamalar için iyimser parametrelerden söz etti. (Pozitiflik bir kuraldı: Kişisel görüşler ve siyasi ideolojilerden kaçınmak gerekiyordu.) Sonra onları biraz da kendilerinden bahsetmeye davet etti: Kim oldukları, ne yazdıkları, Ripley'deki eğitimden ne bekledikleri, bu seminerin yazar olarak gelişimlerine ne gibi bir katkıda bulunacağını umdukları gibi. (Bu ilk ders için her zaman geçerli ve güvenilir bir yöntemdi. Zaman kalırsa ilk buluşmaları için seçip fotokopisini çektiği üç yazı örneğiyle devam edecekti.)

Ripley, öğrencileri etkilemek için geniş bir tanıtım ağı kullanıyordu –son olarak çok renkli parlak broşürler ve internet sitesinin yanında Facebook'taki ilanlar da devreye alınmıştı– ancak aday havuzu büyümesine rağmen aday sayısı asla hedeflenen sayının üstüne çıkamamıştı. Kısaca söylemek gerekirse Ripley'ye girmek isteyen Ripley'ye girmeyi başarıyor, memnuniyetle kabul ediliyordu. (Öte yandan bir kez girdiniz mi programdan atılmak gibi bir durum söz konusu değildi, seminerin başından beri bu onura ulaşan birkaç öğrenci olmuştu ve bunun nedeni de genellikle sınıftaki aşırı uygunsuz davranışlar, silah bulundurma ya da genellikle sınıftaki iğrenç ya da çılgın tutumlardı.) Öngördüğü gibi grup genellikle Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanmayı hayal eden, kitaplarını havaalanlarındaki döner kitap stantlarında görmeyi uman yazar adaylarından oluşuyordu. Bu hedeflerin her ikisine de ulaşmamış bir öğretmen olarak Jake aşması gereken bazı meydan okumalarla karşı karşıya kalabileceğinin bilincindeydi. Seminerde, Elizabeth Gilbert'ten esinlenen iki yazar aday kadın, “numerolojik prensipler” çerçevesinde gelişecek bir dizi gizem romanı yazmaya hazırlanan bir başka kadın, altı yüz sayfalık otobiyografik (ağırlıklı olarak ergenlik dönemini ele alan) romanını sunmaya hazır bir adam, Victor Hugo'nun “hatalarını” düzeltmek için *Sefiller*'in bir başka versiyonunu kaleme almaya niyetlenen Montanalı bir adam vardı. Jake grubun, numerolojistin ve postmodern

Victor Hugo'nun projelerinin saçmalık olduğu konusunda fikir bir liği ettiklerinden pek emin değildi. Özellikle de şişe açaçağı kur tarıcısı olarak grup liderliğine soyunan sarışın züppenin bütün bi süre boyunca sırtımasını zorlukla saklayarak konuşmaları dinlemes bunu gösteriyordu. Ancak yine de emin olamıyordu. Bu daha sonra olacaklara bağlıydı.

Züppe kollarını kenetledi. İyice arkasına yaslandı, bir şekilde rahatladığı anlaşılıyordu.

“Evan Parker,” diye konuşmaya başladı birden davet beklemeden. “Ama ben bunu ters olarak kullanmayı düşünüyorum, profesyonel olarak.”

Jake kaşlarını çatı. “Yani mahlas olarak mı?”

“Evet, mahremiyet gereği. Parker Evan.”

Jake gülmemek için kendini zor tuttu, zaten yazarların büyük çoğunluğunun hayatları umduklarından çok daha mahremdi. Elbette birkaç hayran süpermarkette titreyen sesleriyle Stephen King ya da John Grisham'a kalem kâğıt uzatıp imza istemiştir ama eserleri yayımlanmış ve yaşamlarını yalnızca yazarak kazananlar da dahil olmak üzere birçok yazar kendi istediklerinden de daha az tanınıyordu.

“Ne tür kurmacalarla ilgileniyorsunuz?”

“Ben kendimi etiketlerle sınırılacak biri değilim,” dedi Evan Parker/Parker Evan başının sert bir hareketiyle alnına düşen saçlarını savurarak. Saçlar hemen ardından yeniden adamın alnına düştü ama kim bilir belki de asıl istediği buydu. “Benim için önemli olan hikâyenin sağlamlığı. Konu ya iyidir ya da değildir. Eğer konu sağlam değilse en iyi yazar bile bir şey yapamaz. Ama konu sağlamsa en kötü yazar bile işi batıramaz.”

Bu ilginç görüş tam bir sessizlikle karşılandı.

“Kısa öyküler mi yazıyorsunuz yoksa roman yazmayı mı planlıyorsunuz?”

“Roman,” dedi adam kısa ve sertçe, sanki Jake ondan her nasılsa şüphe etmiş gibi. Hoş, doğrusu, şüphe etmişti gerçekten.

“Bu çok büyük bir sorumluluk.”

“Farkındayım,” dedi Evan Parker küstahça.

“Güzel, bize biraz yazmayı düşündüğünüz romandan bahsedebilir misiniz?”

Adam belirgin bir kuşkuyla baktı. “Biraz derken?”

“Örneğin olay örgüsünden? Karakterlerden. Ya da kabaca konusundan. Kafanızda belirlediğiniz bir konu var mı?”

“Var,” dedi Parker aşırı bir kızgınlıkla. “Bunu konuşmak istemiyorum.” Etrafına bakındı. “Böyle bir ortamda.”

Jake kimseye bakmasa da küçük topluluktaki genel tepkiyi sezebiliyordu. Herkes ne yapacağını bilemez durumdaydı ama karşılık vermesi beklenen tek kişi kendisiydi.

“Sanırım,” dedi Jake. “O zaman... bu durumda... bu sınıfın size bir yazar olarak kendinizi iyileştirmenize nasıl bir katkı sağlayabileceğini öğrenmek isterdik.”

“Ah!” dedi Evan Parker/Parker Evan. “Benim iyileştirilmeye ihtiyacım yok. Ben zaten çok iyi bir yazarım ve romanım da olması gerektiği gibi, çok iyi. Aslına bakarsanız, dürüst olursam, ben yazmanın öğretilebileceğini düşünmüyorum. Hatta en iyi öğretmen tarafından bile.”

Jake seminer masasının etrafına vuran umutsuzluk dalgasını hissedebiliyordu. Seminere katılanlardan birkaçı daha şimdiden boşuna para harcadığını düşünüyordu.

“Tam olarak sizinle aynı fikirde olduğumu söyleyemeyeceğim,” dedi zorlama bir gülümsemeyle.

“Çok merak ediyorum,” dedi Jake’in sağ tarafındaki, Cleveland kırsalında geçen çocukluğuyla ilgili “kurgusal anılarını” yazan kadın. “Yazmanın öğretilmeyeceğini düşünüyorsanız neden bu yüksek lisans programına katıldınız? Neden gidip kitabınızı kendi başınıza yazmıyorsunuz?”

“Şey...” dedi Evan Parker/Parker Evan omuz silkerek. “Aslında yaratıcı yazarlık programları gibi şeylere *karşı* değilim, yoksa burada olmazdım. Bunun işe yarayacağına dair genel bir kanı var, hepsi bu.

Ben kitabımı yazıyorum ve ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Düşündüm ki bu program tam olarak bana yardımcı olmasa da bir yüksek lisans derecesinin hiçbir zararı olmaz. Adınızın önündeki kelimeleri artırmakta bir sakınca yok, öyle değil mi? Ayrıca belki bunun sonunda çıkarlarımı gözetecek bir ajans da bulabilirim.”

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Öğrencilerden birkaçı dalgın dalgın önlerine ders malzemesi olarak konan yazı taslaklarını karıştırıyordu.

Jake, “Projenizde bu denli ilerlediğinizi duymak beni mutlu etti,” dedi. “Size kaynak ve destek sağlayabileceğimizi umuyorum. Yazarların, resmi bir program dahilinde olsa da olmasa da her zaman başka yazarlara yardım ettiğini biliyoruz. Yazmanın tek başına gerçekleştirilen bir eylem olduğunun hepimiz bilincindeyiz. İşimizi kendi özelimizde tamamlıyoruz; konferanslar, beyin fırtınaları, takım çalışmaları söz konusu değil, çalışırken odamızda yalnızız. Belki de eserlerimizi başka yazarlarla paylaşma geleneğinin gelişmesinin nedeni tam da bu. Her zaman eserleri yüksek sesle okuduğumuz ya da taslaklarımızı paylaştığımız gruplarımız oldu. Bunun nedeni yalnızca gruplaşmak ya da birlik ruhunu hissetmek değil. Yazdıklarımıza başkalarının nasıl baktığını gerçekten öğrenmeliyiz. Nelerin doğru olduğunu, daha da önemlisi nelerin doğru olmadığını bilmeliyiz, genelde bu konuda kendimize tam olarak güvenemeyiz. Bir yazar ne kadar başarılı olursa olsun, başarısını ölçme kriteri ne olursa olsun, romanını ajansına ya da yayınevine teslim etmeden önce okuttuğu güvenilir bir okuru olduğuna bahse girebilirim. Ayrıca belirtmek isterim ki günümüzde yayıncılar pratiklik açısından giderek ‘editörlerin’ geleneksel rolünü azaltma eğilimindedir. Yayıncılar artık doğrudan baskıya geçebilecekleri eserler istiyor; eğer Maxwell Perkins’in* kolları sıvayıp yeni bir *Muhteşem Gatsby* yaratmak için masasının üzerine sizin henüz taslak halindeki eserinizin konmasını

* William Maxwell Evarts “Max” Perkins, (1884 - 1947), en iyi yazarları Ernest Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Marjorie Kinnan Rawlings ve Thomas Wolfe’u keşfettiği için hatırlanan Amerikalı bir kitap editörüdür. (ç.n.)

beklediğini düşünüyorsanız, inanın, çok uzun bir süredir böyle bir şey yok.”

O anda üzülerek de olsa “Maxwell Perkins” isminin gruptakilere bir şey ifade etmediğini gördü. Aslında bu onu şaşırtmamıştı.

“Başka bir deyişle, yaratım sürecimize katkıda bulunacak okurlar arayıp bulmak akıllıca bir tutum ve biz de burada, Ripley’de tam olarak bunu yapıyoruz. Bunu ister açıkça, ister dolaylı yoldan yapın, ben bu gruptaki rolümüzün diğer yazar dostlarımızın eserlerine elimizden geldiğince katkıda bulunmak ve görüşlerimizi, önerilerimizi belirtmek olduğu kanısındayım. Bu arada buna ben de dahilim. Kendi eserimle sınıfın zamanını almak gibi bir niyetim yok ama bu odadaki yazarlardan çok şey öğrenebileceğimi düşünüyorum. Bu üzerinde çalıştığınız projelerinizle de ilgili olabilir, sınıf arkadaşlarınızın çalışmalarınızla ilgili görüşleri, getirdikleri eleştiri ve katkılar da olabilir.”

Evan Parker/Parker Evan bu kısmen duygulu konuşma boyunca bir an olsun sırtıtmaktan vazgeçmemişti. Bu keyifli halini başını sallayarak vurguladı. “Başkalarının yazdıklarıyla ilgili görüşlerimi belirtmekten mutluluk duyacağımdan emin olabilirsiniz,” dedi. “Ama başka biri bir şey dedi, gördü ya da belirtti diye eserimde ufacık da olsa bir değişiklik yapmamı beklemeyin benden. Ben ne yaptığımı biliyorum. Ne kadar berbat bir yazar olursa olsun, yeryüzünde benimki gibi bir roman konusunu berbat edebilecek biri olduğuna inanmıyorum. Şu an için bu konuda söyleyebileceğim sadece bu.”

Ve kollarını kenetledi, sanki bilge görüşlerinden tek bir zerreciğin bile kaçmasını istemezmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Böylece Evan Parker/Parker Evan’ın henüz gelişim aşamasındaki büyük eserinin, Ripley Semineri’nin yazı atölyesinin birinci döneminin gözlerinden, kulaklarından ve burunlarından uzakta kalması garantilenmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kesin Bir Şey

Eski evdeki anne ve kız: Onun yazı taslağındaki konu buydu. Eğer bir metin çalışmasında, hayrete düşüren, dehşet verici, sağlam bir olay örgüsünün dışında bir şey yoksa bu bir resmin kuruyan boyasının üzerinde çizgilerin ortaya çıkıvermesi gibi bir şeydir. Jake, anne ile kızın sıradan, sıkıcı günlük yaşamlarıyla ilgili betimlemelerde, annenin konserve üzerindeki kremalı mısır tarifini pişirme yönteminin anlatımında ya da evin tasvirinde özel bir ustalık olmadığından emin olmak için yazarıyla yapacağı bire bir toplantıdan önce kendine fazladan zaman tanıdı. Asla *Indiana Jones ve Kutsal Hazine Avcıları*'ndaki gibi bir çıkış noktası ya da *Yüzüklerin Efendisi*'nin saklı epik tohumları gibi bir şeyi kaçırmak istemiyordu ama eğer böyle bir şey varsa bile taslağı tekrar tekrar okuyan Jake bunu göremedi.

Bu arada yazının kendisinin de korkunç olmadığını fark etmek onu rahatsız etti. Evan Parker –gözdağı verdiği ustalık eseri yayımlanana ve kendisine gizlilik sağlayacak bir takma isme ihtiyaç duyana dek Evan Parker olarak kalacaktı–, Jake'in bu sevimsiz öğrencisi atölyede heyecan verici, muhteşem roman konusunu biraz abartsa da rahatsız etmeyen, akıcı cümlelerle, hatasız, yazarlıkta

hoş görülecek dil kusurlarının bile bulunmadığı sekiz sayfalık bir metin üretmişti. Şu açıkça görünen bir gerçektir: Bu pislikte, prestij ölçeğinde Ripley'den çok daha üstün yazma programları olan üniversitelerin bile öğretemeyeceği, Jake'in hiçbir öğrencisine kazandıramadığı (kendisine de hiçbir öğretmenin kazandıramadığı) bir dil kıvraklığı ve doğuştan gelen bir yazma yeteneği vardı. Parker detayları gören bir göz ve cümleleri adeta milim milim işleyen bir ritimle yazıyordu. Öne çıkan iki kahramanını (Diandra adlı bir anne ve genç kızı Ruby), ülkenin kış boyunca üzerinden kar kalkmayan isimsiz bir yerinde bulunan çok eski evlerini, yalnızca az ve öz cümleler kullanarak ve anne kız arasındaki bariz, hatta endişe verici gerginliği de katarak çok güzel betimlemişti. Yalnızca birkaç sayfa sonra çalışkan, asık suratlı ve sürekli keyifsiz kızın –Ruby– aslında yakından gözlemlemiş ve çok yönlü bir karakter olduğu ortaya çıkıyordu. Anne, Diandra, kızının bakış açısından ve daha az anlatılmasına rağmen ağırlığı hissedilen biriydi. Jake yalnızca iki kişinin yaşadığı böylesine büyük ve kasvetli bir evde bunun beklenir bir durum olduğunu düşünüyordu. Evin birbirine tamamen zıt uçlarındayken bile birbirlerinden ölesiye nefret ettikleri açıkça görülüyordu.

Şimdiye dek metni iki kez, ilk geceki okuma maratonunun başında ve birinci dersten sonra, yalnızca merak ve bu kendini beğenmiş lavuk hakkında biraz daha fazla şey öğrenmek umuduyla dosyalara döndüğünde okumuştur. Parker roman konusuyla ilgili sansasyonel iddialarda bulununca Jake'in aklına ister istemez kumsalda bulunan “bal kavunu göğüslü” cesetle ilgili hikâye gelmişti, ama sonra bu saçma hikâyenin Roanoke'deki bir hastaneyi yöneten ve üç kız annesi olan öğrencisi Chris'in verimli beyninin üretimi olduğunu öğrenmiş ve bu onu çok şaşırtmıştı. Birkaç dakika sonra anne kız hikâyesiyle ilgili bu sayfaların yazarının Evan Parker olduğunu keşfettiğindeyse –iyi yazılmış, en kötü yazarın bile berbat edemeyeceği kadar iyi bir “konusu” olduğu iddia edilen bu dosya karşısında– Jake yalnızca gülmek istemişti.

Şimdi ilk bire bir öğretmen-öğrenci toplantısı çok yaklaştığı için oturdu, sayfaları üçüncü bir kez, bunun son olmasını umarak tekrar okudu.

Ruby annesinin yukarıdaki yatak odasında telefonla konuştuğunu duyabiliyordu. Gerçi söylediklerini tam olarak anlamıyordu ama Diandra'nın psişik yardım hattı aramalarından birinde olduğunu biliyordu. Yüksek sesi, sanki Diandra (ya da psişik takma ismiyle Dee Dee Kardeş) zavallı arayanın hayatındaki her şeye bakmak ve her şeyi görmek için yukarılarda bir yerde süzülüyormuş gibi boğuk ve dalgalıydı. Diandra'nın sesi normal ve kayıtsız olduğunda bu, annesinin merkez dışı müşteri hizmetleri hatlarından birine bağlandığı anlamına geliyordu. Ses kısık ve soluk soluğaysa Ruby bunun yaşamının son birkaç yılının film müziği sayılabilecek olan porno sohbet hattı olduğunu biliyordu.

Ruby alt kattaki mutfakta öğretmeninden gönüllü olarak aldığı tarih sınavını yanıtlıyordu. Derste İçsavaş ve savaş sonrası yeniden yapılanma dönemini işlemişlerdi ve yapılan sınavda Ruby bir soruyu yanlış yanıtlamıştı. Soru kime "*carpetbagger*"* deneceği ve bu sözcüğün nereden geldiğiyle ilgiliydi. Ruby bunu bilememişti. Bu yalnızca küçük bir hataydı ama onun her zaman ki gibi sınıf birincisi olmasını engellemişti. Ruby sonrasında on beş soruluk bir sınav daha istemişti.

Gerçi Bay Brown, orijinal testteki doksan dört puanın onun dönem notuna zarar vermeyeceğini söylemeye çalışmıştı ama Ruby bunun böyle kalmasını istememişti.

"Ruby, yalnızca tek bir soruyu yanlış yanıtladın. Bu dünyanın sonu değil. Ayrıca bunun sonucu olarak yaşamın boyunca *carpetbagger*'in ne olduğunu anımsayacaksın. Hepsi bu kadar."

* *Carpetbagger*: Amerikan İçsavaşı'ndan sonra Güney'le hiçbir bağlantısı olmamasına rağmen Güney Eyaletleri hükümetlerinden savaş sonrası yeniden yapılanmada özel çıkar sağlamaya çalışan politikacı/kişi. (ç.n.)

Hiç de öyle değildi işte. Konu bu değildi. Önemli olan A almakti çünkü bu onun buradan uzaklaşıp üniversiteye girmesine yardımcı olacaktı. Hem de burslu olarak ve evinden olabildiğince uzakta, çok çok uzakta. Bunları Bay Brown'a açıklamak istemiyordu. Yalvardı, yalvardı ve sonunda Bay Brown yenilgiyi kabul etti.

"Peki. Sana bir sınav daha vereceğim ama evde yapacaksın. Kendine zaman tanı. Sakin sakin düşün, öyle yap."

"Hemen bu gece yapacağım. Ve size söz veriyorum, kesinlikle hiçbir yere bakmayacağım."

Bay Brown iç çekerek oturdu ve yalnızca onun için on beş soru daha hazırladı.

Annesi kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdığı telefonuyla merdivenlerden aşağı mutfığa indiğinde Ruby, Ku Klux Klan'la ilgili gerekenden çok daha uzun bir yanıt yazıyordu. Annesi doğruca buzdolabına gitti.

"Tatlım, çok yakında. Hemen şimdi. Onu hissedebiliyorum."

Kısa bir sessizlik. Anlaşılan annesi bilgi toplama aşamasındaydı. Ruby yeniden Ku Klux Klan'a dönmeye çalıştı.

"Evet, o da seni özlüyor. Seni izliyor. Benden bir şeyler söylememi istedi... Bu nedir tatlım?"

Diandra açık buzdolabının önünde duruyordu.

Kısa bir süre sonra bir kutu diyet kola aldı.

"Bir kedi? Kedi senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Sessizlik. Ruby test kâğıdına baktı. Hâlâ yanıtlanacak dokuz soru vardı ama küçük mutfığı dolduran psişik dünyada konsantre olamıyordu.

"Evet, bunun tekir bir kedi olduğunu söyledi. 'Tekir' kelimesini kullandı. Kedi konusunda ne diyorsun, tatlım?"

Ruby mutfak masasının bankına yaslandı. Karnı çok açtı ama kendi kendine, yapması gerekeni yapana ve öğretmenine kanıtlaması gerekeni kanıtlayana kadar akşam yemeği yapmayacağına söz vermişti. Hafta sonu yaklaşıyordu ve her zaman olduğu

gibi market alışverişleri bitmeye yüz tutmuştu. Buzdolabında dondurulmuş bir pizza ve biraz yeşil fasulye dışında pek bir şey yoktu.

“Ah, bunu bilmek güzel. Bu onu çok mutlu edecek. Şimdi tatlım, yarım saat neredeyse bitiyor. Bana sormak istediğin başka bir şey var mıydı? Seninle hatta kalmamı ister misin?”

Diandra merdivenlere geri dönüyordu, Ruby onun arkasından baktı. Ev çok eskiydi. Büyükanne ve büyükbabası, hatta büyükbabasının ebeveynleri bile burada yaşamışlardı. Duvar kâğıdı, boya ve oturma odasına duvardan duvara sözde bej halı döşenmesi gibi bazı gerekli değişiklikler yapılmıştı ama hâlâ bazı odaların duvarlarında şablonla yapılmış desenler vardı. Örneğin ön kapının iç kısmında: Kapıyı çepeçevre saran şekilsiz ananaslardan oluşan bir bordür. Bu motif, gününbirlik bir sınıf gezisiyle ilk dönem Amerikan tarihi müzesini ziyaret edene dek Ruby’ye hiçbir şey ifade etmemişti ama oradaki binalardan birinde aynı deseni görmüştü. Anlaşılan ananas misafirperverlik sembolüydü, yani kendi evlerinin duvarlarına yapılabilecek en son şey. Diandra’nın bütün yaşamı bunun tam tersiydi. Ruby en son ne zaman birinin yanlış teslim edilen bir posta nedeniyle uğradığını ya da annesinin yaptığı korkunç kahveden bir fincan içtiğini bile anımsamıyordu.

Ruby yeniden sınavına döndü. Masanın üzeri o sabah kahvaltıdaki şuruptan ya da akşam yemeğindeki peynirli hamburgerden dolayı yapış yapıştı, tabii bunun nedeni o okuldayken annesinin masada yediği veya yaptığı bir şey de olabilirdi. İkisi asla masada birlikte yemek yemezlerdi. Ruby, mümkün olduğunca beslenme konusunu annesinin ellerine bırakmama eğilimindeydi. Hâlâ genç kızlıktaki vücudunu koruyan Diandra –arkadan bakınca anne kız karıştırılacak kadar birbirine benziyorlardı– bunu büyük ölçüde kuşkonmaz çubuğu diyetine ya da kola diyetine borçluydu. Diandra, Ruby dokuz

yaşına geldiğinde kızını beslemeyi bırakmıştı, bu aynı zamanda Ruby'nin bir kutu spagetti açmayı öğrendiği tarihi.

İronikti ama fiziksel olarak büyüdükçe, anneyle kızın benzerlikleri artıyor, birbirlerine söyleyecek şeyleriye azalıyordu. Zaten aralarında sevgi dolu bir anne kız ilişkisi yoktu, ikisi de bundan hoşlanmıyorlardı. Ruby bir kez olsun annesinin yatmadan önce ona sarıldığını anımsamıyordu. Birlikte oldukları bir çay partisi, hoşgörülü bir doğum günü ya da duygu dolu yılbaşı sabahları ve bazen romanlarda ya da Disney filmlerinde (genellikle anne ölmeden veya kaybolmadan hemen önce) gördüğü gibi anne tavsiyeleri aldığını ya da onu karşılıksız sevdiğini anımsamıyordu. Diandra esas olarak annelik görevlerinin yalnızca minimumunu yerine getiriyordu, Ruby'nin yaşamasını, aşılmasını, bir yuvası olmasını (bu soğuk evi yuva olarak adlandırabilirsiniz) ve eğitim almasını (eğer Ruby'nin gittiği kasaba okuluna okul denebilirse) sağlıyordu. Aynen Ruby gibi Diandra da hararetle bütün bunların bitmesini istiyor gibiydi.

Ama bunu asla Ruby kadar hararetle isteyemezdi. Hatta yaklaşık olarak bile.

Ruby önceki yaz kasabadaki fırında çalışmıştı, tabii kayıt dışı olarak. Ve sonra sonbaharda da komşularından biriyle pazar günleri için anlaştı, aile kiliseye giderken o da küçük çocuklara baktı. Kazancının yarısı doğrudan yemek masrafları ve ara sıra da onarım için ev kasasına girdi, diğer yarısınıysa Ruby, annesinin bakacağı son yer olacağını düşündüğü bir kimya dersi kitabının arasına koydu. Kimya, bir yıl önce danışmanıya anlaşılarak okulundaki temel bilimler bölümüne devam ettiği için zorunlu olarak alması gereken derslerden biriydi, ama aynı zamanda okulundaki beşeri bilimler derslerine de girmesi gerekiyordu. Bir de bunlardan bağımsız bir Fransızca projesi ve iki işi vardı. Tüm bunları bir arada idare etmek hiç kolay değildi ama bunların hepsi ilk kez spagetti kutusunu açtığı zaman kafasında

şekillenen planın bir parçasıydı. Bu planın adı “buralardan defolup git”ti.

Ve daha sonra bu plandan bir an bile sapmamıştı. Şimdi on beş yaşındaydı ve on birinci sınıftaydı, anaokulunu zaten atlamıştı. Birkaç ay sonra üniversiteye başvurabilecekti. Bir yıl sonra da tamamen gitmiş olacaktı.

Bu her zaman böyle değildi. Zihinsel anlamda bir rahatsızlık hissetmeden burada, bu evde, ailesinden kalan tek kişinin (kesinlikle ailesinden olup gördüğü tek kişinin), yani annesinin yörüngesinde yaşama konusunda kendini en azından tarafsız hissettiği, nispeten iyi günleri olduğunu anımsıyordu. Herhangi bir üzüntü ya da öfke hissetmeden başka çocukların yaptıklarını yapabildiği –çamurda oynadığı, film seyrettiği– günler vardı. Bunun dışında evinin dışındaki dünyanın “evdeki yaşamı” ve “ailesi” kadar tatsız, belki çok daha kötü olabileceğinin de farkındaydı. Dünyanın çok geniş olduğunu ve bu dünyada kötünün sonsuz versiyonları olduğunu anlamaya başlamıştı. Peki, onu bu acı reçeteye, çöküşün kıyısına getiren neydi? Geçmişin normal çocuğu, nasıl olup da bugünkü Ruby olmuştu? Ne olmuştu da buradan sonsuza kadar gitmek için (kelimenin tam anlamıyla) gün sayacak duruma gelmişti? Bunun yanıtı yoktu. Bunun yanıtı onunla hiç paylaşılmamıştı. Aslında yanıtın o kadar da önemi yoktu, tek önemli olan, yıllar önce anladığı ve o zamandan beri de asla sorgulamadığı ve bütün bunların arkasında yatan gerçektir: Annesi ondan nefret ediyordu ve muhtemelen her zaman da etmişti.

Böyle bir gerçeği öğrenmiş biri olarak başka ne yapabilirdi? Kesinlikle belliydi bu.

Sınavı geç. Bay Brown’dan bir referans mektubu yazmasını iste (eğer birazcık şansı varsa, aldığı notlarla yetinmeyip daha fazla ev ödevi isteyen biri olduğunu da *ekstra* olarak belirtirdi). Ve sonra üstün beynini eski ananas gölgesinin altından geçir ve en azından onu takdir edecek bir dünyaya açıl.

Sevgi beklememeyi öğrenmişti ve istediğinden de emin değildi. Bu, annesiyle on beş yıl birlikte yaşadıktan sonra ulaştığı en derin bilgelikti. On beş yıl. Gitmek içinse bir yılı –lütfen Tanrım, yalnızca tek bir yıl– vardı.

Jake kâğıtları bıraktı. Anne ve kızı kısıtlı, münzevi denilecek bir yaşam sürdürüyorlardı ama bu tam anlamıyla izole bir yaşam sayılmazdı (anne süpermarkete alışverişe, kızı da liseye gidiyordu ve kızın refahıyla ilgilenen bir öğretmen vardı). Aralarındaki bariz ve aşırı gerginlik sezilebiliyordu. Peki. Annenin çalıştığı (kuşkulu da olsa) bir işi vardı ve bu, başlarının üzerinde bir çatı olmasını ve kalitesi tartışmalı olsa da masaya yemek koymasını sağlıyordu. Peki. Kız hırslıydı ve ne olursa olsun üniversiteye gitmeyi, evini ve annesini terk etmeyi hedefliyordu. Peki. Peki.

Ya da kendi devam ettiği yüksek lisans programındaki yazma öğretmenin bir zamanlar atölyesindeki keyfine düşkün nesir yazarlarından birine söylediği gibi: “*Yani... ne olacak?*”

Benimki gibi bir olay örgüsü, demişti Evan Parker. İyi de, “benimki gibi bir olay örgüsü” denecek ne gibi bir olay vardı burada? Jake’ten daha akıllı ve büyük yazarlar (ve doğal olarak Evan Parker’dan da daha akıllı ve daha büyük yazarlar rahatlıkla bu konuda bahse girebilirdi), bundan göreceli olarak çok daha kolay geliştirilebilecek, hemen her hikâyede gözler önüne serilen temel kurgu kalıplarını tanımlamışlardı: arayış, gidiş ve dönüş, büyüme, canavarın üstesinden gelme vesaire. Eski ahşap evdeki anne ve kızının –özellikle de eski ahşap evdeki kızın– hikâyesi bir büyüme hikâyesi ya da *bildungsroman* ya da belki sıfırdan zirveye ulaşma hikâyesi olarak geliştirilebilirdi ancak bu gibi hikâyeler ne kadar heyecan verici olsalar da kötü yazımdan bağımsız olarak şaşırtıcı, sürprizli, dolambaçlı ve acıtan hikâyeler olamaz, bu zorlama oldukları gerçeğini değiştirmezdi.

Eğitim verdiği yıllar boyunca Jake, kendi yeteneklerini yanlış değerlendiren ve bu yanlış değerlendirme sonucu temel yazma yeteneği olumsuz etkilenen çok sayıda öğrenciyle aynı masaya

oturmuştu. Bu işe yeni başlayan birçok yazar, karakterinin neye benzediğini bildikleri takdirde bunun, okurun gözünde sihirli bir şekilde canlanması için yeterli olacağı gibi yanlış bir algı altında çalışmıştı. Bazılarıysa bir karakteri akılda kalıcı yapmak için tek bir ayrıntının yeterli olduğuna inanıyorlardı ancak seçtikleri detaylar her zaman çok banaldı: Kadınlar yalnızca “sarışın” olarak tanımlanırken, erkekler için “*six pack*” kasların varlığı ya da yokluğu yeterliydi! Görünüşe göre okurların tek bilmeleri gereken buydu. Bazen bir yazar ne kadar monoton olduğunun farkına bile varmadan cümle cümle hiç değişmeyen aynı söz dizimini –*özne, tümleç, yüklem, özne, tümleç, yüklem*– izliyordu. Bazen bir öğrenci kendi özel ilgi alanının ya da hobilerinin açmazına saplanıyor, ya aşırı detaya iyice boğularak ya da hikâyeyi taşımak için yeterli olacağını düşündüğü bir tür kısa, hızlı yazma yöntemiyle sayfanın her yerine kendi kişisel tutkusunu yansıtıyordu: Adam bir motor sporları buluşmasına gider ya da kız egzotik bir adada kolelden arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelir (gerçekten de plajda göğüsleri “bal kavununa benzeyen” bir ceset bulunmasıyla ilgili hikâye bunlardan biriydi). Yazarlar bazen zamirlerde kayboluyor ve kimin kime ne yaptığını anlamak için tekrar tekrar geri dönmek gerekiyordu. Yine bazen, sayfalarca çok iyi bir üslupla yazıyor da yazıyor... ama bütün bunlar hiçbir sonuca bağlanmıyordu.

Ama onlar öğrenci yazarlardı, muhtemelen Ripley’ye, Richard Peng Binası’ndaki Jake’in ofisine gelme nedenleri de buydu. Öğrenmek ve daha iyi olmak istiyorlardı, tüm görüş ve önerilere açıktılar. Jake onlara sözcüklerinden bir karakterin nasıl görüldüğünü ya da neye önem verdiklerini çıkaramadığını, karakterlerin yaşantılarına yeterince angaje olamadığı için onların kişisel yolculuklarını ve gelişimlerini izleyemediğini, motor sporları ya da kolej toplantısıyla ilgili yeterli bilgi verilmediği için olayı kavrayamadığını, kullanılan dilin çok ağır ya da diyalogların çok dolambaçlı olduğunu, hikâyenin ona, “Eee, ne olmuş yani?” dedirtecek nitelikte olduğunu söylediğinde başlarını sallıyor, söylenenlere katıldıklarını belirtiyor,

not alıyor, belki bir ya da iki gözyaşı döküyor ve sonra yeniden işe koyuluyorlardı. Bir dahaki sefere onları gördüğünde yeni yazdıklarını getiriyor ve çalışmalarını iyileştirdiği için ona teşekkür ediyorlardı.

Her nedense bu kez böyle olacağını düşünmüyordu.

Koridorda Evan Parker'ın yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu. Genç adam sözleştiklerinden on dakika geç gelmesine rağmen aralık kapıyı itti ve vurmaya bile gerek duymadan içeri girdi, Ripley su termosunu Jake'in masasına koydu. Ardından konuk sandalyesini sanki belirli bir konuyu tartışacakları (en azından sembolik olarak) resmi bir görüşme için aynı masanın etrafında bir araya gelmiş eşit seviyede olmayan (biri otorite) iki kişi değil de herhangi bir kafe masasında arkadaşça bir sohbet için bir araya gelmiş iki kişilermiş gibi masanın yanına itti. Jake onun kanvas çantasından üstteki sayfaları yırtılmış bloknotunu çıkarmasını izledi. Evan bloknotunu kucağına koydu, sonra –aynen toplantı odasında yaptığı gibi– kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak arkasına yaslandı ve öğretmenine sanki çok eğleniyormuş gibi küçümseyen, alaycı bakışlarla baktı.

“Evet,” dedi, “İşte geldim.”

Jake başını salladı.

“Gönderdiğin taslağa yeniden baktım. Oldukça iyi bir yazar-sın.”

Konuşmaya böyle başlamaya karar vermişti. “Oldukça” ve “iyi” sözcüklerini çok düşünmüş, sonuçta ilerleyebilmek için en iyi yolun bu olduğuna karar vermişti. Şimdi gerçekten de bu işe yaramıştı. Karşısındaki yumuşamış, ona güvenmeye başlamış görünüyordu.

“Bunu duyduğuma sevindim. Ancak daha önce de dediğim gibi, bana yazmanın öğretililebileceğinden emin değilim.”

“Yine de buradasın ama...” Jake omuz silkti. “Evet, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Evan Parker güldü.

“Şey, bir ajans olabilir.”

Jake'in beraber çalıştığı bir ajans yoktu ama bu gerçeği onunla paylaşmadı.

“Dönem sonunda bir sektör buluşması olacak. Kimin geleceğinden emin değilim ama genelde iki ya da üç ajansın temsilcisi ve editörler gelir.”

“Kişisel bir öneri büyük olasılıkla daha yararlı olur. Herhalde siz de bu işte, yabancı birinin, çalışmasını doğru insanın önüne koymasının ne kadar zor olduğunu biliyorsunuzdur.”

“Evet, doğru ilişkilerin yardımcı olmadığını söyleyemem ama unutmayın ki hiçbir kitap yalnızca iyilik olsun diye yayımlanmaz. Bu çok riskli, ucunda çok fazla para ve çok fazla mesleki sorumluluk gerektiren bir iş. Belki kişisel bir ilişki, yazdığınız eserin doğru kişinin eline geçmesini sağlayabilir ancak o andan sonra iş eserdir, daha ileri gitmesi için okuyanı ikna etmelidir. Tabii bir şey daha var: Ajanslar ve editörler gerçekten iyi kitaplar ararlar ve kapılar ilk kitaplarını yazan yazarlara kapalı değildir. Kesinlikle değildir. Öncelikle yeni bir yazarın, önceki kitaplarının dikkate alınması gereken, hayal kırıklığı yaratan satış rakamları yoktur ve okur da her zaman yeni birini keşfetmek ister. Yeni bir yazar ajanslar için çok ilgi çekicidir çünkü karşılarında yeni bir Gillian Flynn ya da Michael Chabon olabilir ve ajans yalnızca tek bir kitabın değil, yazacağı tüm kitapların ajansı olabilir. Bu yalnızca bir kez değil, ileride de gelir getireceği anlamına gelir. İster inanın ister inanmayın, siz bu konuda daha önce kitapları yayımlanmış, ajans bağlantısı olan birinden daha şanslısınız, özellikle de daha önce başarılı olmayan birkaç kitabı yayımlanmış birinden.”

Örneğin benim gibi, diye düşündü Jake.

“Sizin için bunu söylemek kolay. Ne de olsa bir zamanlar en iyisiydiniz.”

Jake hiçbir şey söylemeden ona baktı. Verilebilecek o kadar çok yanıt vardı ki... Ama hepsi çıkmaz sokaktı.

“Hepimiz yalnızca şu anda yaptığımız iş kadar iyiyiz. Bu yüzden artık yazdıklarınıza odaklanmak istiyorum. Bununla nereye varabileceğinize.”

Ancak Evan başını geriye atıp güldü. Jake kapının üzerindeki saate baktı. Dört otuz. Toplantının yarısı bitmişti daha.

“Romanın konusunu istiyorsunuz, değil mi?”

“Nasıl yani?”

“Ah, lütfen. Üzerinde çalıştığım şeyin olağanüstü olduğunu söyledim. Elimde çok iyi bir konu var. Ve siz bunun ne olduğunu bilmek istiyorsunuz. Sonuç olarak siz de yazarsınız, öyle değil mi?”

“Evet, ben de yazarım,” dedi Jake. Sesinden kızgınlığının anlaşılmasa için elinden gelen her şeyi yapıyordu. “Ama şu anda öğretmenim ve bir öğretmen olarak yazmak istediğiniz kitabı yazmanıza yardımcı olmaya çalışıyorum. Hikâye hakkında daha fazla bilgi vermek istemiyorsanız, gönderdiğiniz taslak üzerinde çalışabiliriz, ancak konunun nasıl gelişeceğini bilmeden, daha büyük bir eser bağlamında pek yardımcı olamayabilirim. Bu benim açımdan bir dezavantaj.”

Benim için hiç fark etmez, diye ekledi sessizce içinden. *Umurumda değil, sonuçta beni bağlamaz.*

Ofisindeki sarışın pislik hiçbir şey söylemedi.

“Bu taslak,” diye şansını dener Jake yeniden. “Bahsettiğiniz romanın bir parçası mı?”

Bu zararsız soru Evan Parker’ı Jake’in beklediğinden çok daha fazla düşündürmüştü. Uzun sayılabilecek bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu. Sonra başını salladı. Kalın sarı saçları önüne düşmüş, neredeyse bir gözünü kapatmıştı.

“Evet. İlk bölümlerden biri.”

“Şey... detayları sevdim. Donmuş pizza, tarih öğretmeni ve psişik yardım hattı. Okuduğum sayfalardan kızın anneden daha önemli olduğu gibi çok güçlü bir izlenime kapıldım ama bu sorun değil. Sizin anlatı perspektifi açısından ne gibi kararlar vereceğinizi

bilmiyorum. Şu anda ön plana çıkan kız. Ruby. Romanın tamamının da olaylara Ruby'nin gözünden mi bakacağız?”

Yine aynı beklenen uzun düşünme molası.

“Hayır. Yani evet.”

Jake sanki mantıklı bir şey söylenmiş gibi başıyla onayladı.

Parker, “Yalnızca...” dedi. “Yani işte, o sınıfta hepsini açıklamak istemedim. Bu yazdığım ölesiye kesin bir şey. Anlıyorsunuz, değil mi?”

Jake ona baktı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Aslına bakarsanız anladığımı sanmıyorum. Ne anlamda kesin bir şey?”

Evan öne eğildi. Ripley su termosunu aldı, kapağını açtı, yeniden arkasına yaslandı ve bir yudum su içti. Sonra kollarını yeniden kavuşturdu ve ağır ağır, yarı pişman bir ifadeyle şunları söyledi:

“Bu hikâyeyi herkes okuyacak. Bana bir servet kazandıracak. Muhtemelen birinci sınıf bir yönetmen tarafından filme çekilecek. Bütün ödülleri toplayacak, ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?”

Jake ne diyeceğini bilemiyor, bir şey söylemekten korkuyordu.

“Oprah bu kitabı kitap kulübüne seçecek. Televizyon programlarında konuşulacak. Genellikle kitaplarla ilgili şeylerin konuşulmadığı televizyon programlarında. Her kitap kulübünde. Her blog yazarı bunu yazacak. Bilmediğim, bilemediğim her yerde bu kitap konuşulacak. Bu kitabın başarısız olma olasılığı yok.”

Bu kadarı çok fazlaydı. Jake bu büyüü kırdı.

“Her şey başarısız olabilir. Hele kitap dünyasında. Her şey.”

“Bu değil.”

“Bak,” dedi Jake. “Evan? Sana böyle hitap edebilir miyim?”

Evan omuz silkti. Yorgun görünüyordu, sanki büyüklüğünü açıklamak onu tüketmişti.

“Evan, işine böylesine inanmanı sevdim. Umarım tüm sınıf arkadaşların da çalışmalarlarıyla ilgili böyle şeyler hissediyordur ya da sonunda hissederler. Bahsettiğin başarıların hepsinin gerçekleşmesi

pek olası değil, çünkü iyi, çok çok iyi hikâyelerin sayısı çok fazla, bu hikâyeler sürekli yayımlanıyor ve bu alanda çok büyük bir rekabet var. Bir sanat eserinin başarısını ölçmenin, Oprah ya da film yönetmenlerinin ilgisi dışında da birçok yolu var. Romanının çok başarılı olduğunu görmek isterim, ancak bundan önce mümkün olan en iyi versiyonunu yazman gerekiyor. Bu konuda, gönderdiğin taslağa dayanan bazı düşüncelerim var. Sana karşı dürüst olmak istiyorum: Okuduğum sayfalarda gördüğüm bunun çok sakın, durgun bir kitap olduğu, bu haliyle birinci sınıf yönetmenlerin dikkatini çekeceğini ya da çoksatanlara gireceğini düşünmek pek doğru değil. Ancak çok iyi bir roman olma potansiyeli var! Birlikte yaşayan ve hiç iyi anlaşılamayan bir anne kız. Ben şimdiden kızın yanındayım. Başarılı olmasını istiyorum. İstedığı buysa kaçmasını istiyorum. Her şeyin kökünde ne olduğunu, annesinin neden ondan nefret ettiğini öğrenmek istiyorum, eğer annesi ondan nefret ediyorsa –ergenler, ebeveynleri konusunda pek de güvenilir tanıklar değildir– bunun bir nedeni olmalı. Bütün bunlar her romanda bulunabilecek heyecan verici unsurlar ama benim asıl anlayamadığım şey, bu yüksek beklentilerinin temelinde ne olduğu. Bunun için yalnızca iyi bir ilk roman yazmak yeterli değil, –izin verirken, şimdi biraz da üzerinde daha az kontrolümüzün olduğu birkaç hedefe yoğunlaşalım– sana ve geleceğine inanan bir ajans ve sana inanan, ilk işine şans vermek isteyen, riski göze alan bir yayıncı bulmak? Daha bir sürü var! Romanın birinci sınıf yerine ikinci sınıf bir yönetmen tarafından filme çekildiği takdirde bunu bile başarısızlık sayacak kadar yüksek beklentilere girmek niye?”

Evan yeniden uzun, karşısındakini çıldırtacak kadar uzun bir sessizliğe gömüldü. Ve yanıt vermedi.

Jake bu toplantıyı erken bitirmek anlamına gelecek olsa bile, yalnızca bu sıkıntılı andan kurtulmak için başka bir şey söylemek üzereydi. Bu görüşmeden ikisinin de eline ne geçmişti ki? Ne gibi bir ilerleme kaydetmişlerdi? Henüz taslağın üzerinde konuşmaya bile başlayamamışlardı, daha gelecekte karşılaşılacak

makro sorunlar vardı. Ayrıca Evan denilen bu herif iflah olmaz, bir narsistti, bu yadsınamazdı.

Ayrıca Evan, annesiyle eski bir evde büyüyen zeki kızın hikâyesini bitirmeyi başarsa bile, en iyi ihtimalle Jake'in yakın zamanda yaşadığı, çok keyif aldığı ama çok kısa süren, geçici bir edebi üne kavuşmayı başaracaktı. Jake'e sorarsa, bu deneyimin ya da en azından sonrasının ne kadar acı verici olduğunu açıklamak için söyleyeceği çok şey vardı. Çok derin bir acıydı bu. Evan Parker/Parker Evan *Mucizenin Keşfi* gibi bir başarı kazanmak istiyorsa, ona iyi şanslar dilemek dışında yapılacak bir şey yoktu. Jake bu durumda onun için defne yapraklarından bir çelenk yaptıracak, onun için bir parti verecek ve ona bir zamanlar kendi yüksek lisans danışmanının vermeye çalıştığı üzücü, çok üzücü öğüdü verecekti: *Yalnızca yayımlanan son kitabın kadar başarılı ve yazdığın bir sonraki kitap kadar iyi olabilirsin. Dolayısıyla kapa çeneni ve yaz.*

Jake, Evan'ın, "Başarısız olmayacak," dediğini duydu. Ve sonra ekledi: "Dinleyin."

Ve sonra konuştu. Konuştu da konuştu ya da daha doğrusu anlattı da anlattı. O anlattıkça Jake bu iki kadının odaya girdiğini, odadaki iki erkeğin kaçış yolunu engellemek ister gibi kapının iki yanına dikildiklerine dair kasvetli bir duyguya kapıldı. Oysa Jake'in kaçmak gibi bir düşüncesi yoktu. Bu hikâye dışında, büyük temel kalıpların hiçbirine sığmayan bu hikâye dışında hiçbir şey düşünemiyordu: Arayış, gidiş ve dönüş, büyüme, canavarın üstesinden gelme (gerçek anlamda canavarın üstesinden gelme *değil*), sıfırdan zirveye ulaşma, yeniden doğuş (gerçek yeniden doğuş *değil*). Bu onun için yeni bir şeydi, okuyan herkes için de yeni olacaktı, bunu çok fazla insan okuyacaktı. Tıpkı korkunç öğrencisinin de söylediği gibi her kitap kulübü, her blog yazarı, kitap yayıncılığı ve kitap eleştirisinin büyük, geniş dünyasında yer alan her kişi, kitap gönderilen her ünlü, her okur, her yerde, herkes bu kitabı okuyacaktı. Kapsamıyla, çarpıcılığıyla, bu yetersiz, nereden çıktığı belli olmayan çirkin hikâyeyi. Öğrencisi konuşmayı bitirdiğinde, Jake büyük sıkıntıdaydı, hissettiklerini,

hissettiklerinden duyduğu dehşeti, bir gün Parker Evan olacağını düşündüğü bu kibirli pisliğe gösteremezdi. Bu *çarpıcı ilk romanın*, kulaktan kulağa yayılarak mahlas kullanan yazarını, *New York Times* *çoksatınlar listesinin tepesindeki* Parker Evan yapacağından emindi. Kendine engel olamadı. Başını sallayarak söylenenleri onayladığını belirtti ve annenin karakterini yavaş yavaş nasıl ön plana çıkaracağını, hikâye perspektifini, ifadeyi güçlendirmeyi ve uyarlamayı düşünmenin birkaç yolunu önerdi. Hepsi anlamsız, hepsi konuyla tamamen ilgisizdi. Evan Parker kesinlikle haklıydı: Yeryüzünde yaşayan en kötü yazar bile böyle bir roman konusunu berbat edemezdi. Üstelik Evan Parker yazabiliyordu.

Evan Parker gittikten sonra Jake pencereye gidip öğrencisinin uzun adımlarla küçük çamlığın ilerisindeki kantine doğru yürümelerini izledi. Bu ağaçların, kampüs binasının ışıklarını öbür taraftan zar zor görülebilecek kadar karanlık bir perde oluşturduğunu hiç fark etmemişti ancak o yine de her defasında etraflarından dolaşmak yerine doğrudan bu ağaçlığın içinden geçiyordu. *Yaşam yolumuzun ortasında*, dedi bir ses kafanın içinde, *karanlık bir ormanda buldum kendimi, çünkü doğru yol kaybolmuştu*. Kendini bildi bileli bildiği sözcüklerdi bunlar, ama o ana dek anlamını gerçekten kavrayamamıştı.

Kendi yolu uzun zaman önce kaybolmuştu ve bir daha o yolu bulma şansı yoktu. Dizüstü bilgisayarında yazmayı sürdürdüğü o roman bir roman değildi ve aslında sürdürdüğü filan da yoktu. Ve o akşamüstünden itibaren başka bir hikâye için oluşabilecek herhangi bir fikir de, hiç kimsenin, kendi meslektaşlarının bile ciddiye almadığı üçüncü sınıf bir yüksek lisans programındaki betondan ofisinde kendisine az önce anlatılan hikâye gibi olamamanın ölümcül etkisinden mustarip olacaktı. Az önce anlatılan hikâye tekti, benzersizdi. Jake, Parker Evan'ın romanının geleceğiyle ilgili öngörülerinin kesinlikle gerçekleşeceğini biliyordu. Kesinlikle. Yayıncılar kitabı yayımlamak için birbirleriyle savaşacak, tüm dünyada yayımlanması için daha fazla savaş ve filme çekilmesi için de daha başka bir savaş çıkacaktı. Oprah Winfrey kameraları ona çevirecek ve muhtemelen bu kitap,

önümüzdeki yıllarda her kitapçının vitrine en yakın rafında yerini alacaktı. Tanıdığı herkes okuyacaktı onu. Üniversitede yarıştığı ve lisansüstü programında imrenip kıskandığı her yazar, yattığı her kadın (çok sayıda değildi), şimdiye kadar eğittiği her öğrenci, Ripley'deki her meslektaş, eski öğretmenlerinden her biri ve daha da ötesi, kitap okumayan ama bir şekilde kendilerini *Mucizenin Keşfi*'ni okumak zorunda hisseden anne ve babası (tabii gerçekten okudularsa, onlardan asla bunu kanıtlamalarını beklememişti), Sandra Bullock filmine dönüşen o romanı temsil etme şansı ayaklarına kadar geldiği halde bunu kaçıran Fantastic Fictions'taki iki jokeriyse anlamak bile istemiyordu. Sandra Bullock'u da. Bu kibirli, boktan, hiçbir şeyi hak etmeyen, orospu çocuğu Parker Evan'ın yazdığı kitabı bu saydıklarından her biri satın alacak, ödünç alacak, indirecek, indirecek, ödünç verecek, dinleyecek ve hediye edecekti. Dişlerini gıcırdatarak, *şu lavuk*, diye düşünen Jake "lavuk" sözcüğünün yeteneği olduğu varsayılan biri için kullanılmasının son derece abes ve acıklı olduğu düşüncesiyle irkildi. Ama o an için tek söyleyebildiği buydu.

İKİNCİ KISIM

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sürgün

İki buçuk yıl sonra, Ripley Semineri'nin eski öğretim üyesi ve *Mucizenin Keşfi*'nin yazarı Jacob Finch Bonner, yaşlı Prius'unu Sharon Springs, New York'taki Adlon Yaratıcı Sanatlar Merkezi'nin arkasındaki buz tutmuş otoparka çekti. Zaten hiçbir zaman sağlam bir araba olmayan Prius, Albany'nin batısındaki bu bölgede (tuhaf bir şekilde "Leatherstocking Bölgesi" olarak biliniyordu) üçüncü ocak ayını geçiriyordu ve her geçen yılla birlikte karda hafif yokuşları bile tırmanma yeteneği azalıyordu. Aslına bakılırsa Adlon'a çıkan yokuş da hiç hafif sayılmazdı. Jake onun daha fazla dayanacağı ya da bu yoğun kış koşullarında kendisinin araba kullanmaya devam edebileceği konusunda iyimser değildi, başka bir araba alma olasılığı konusundaysa hiç ama hiç iyimser değildi.

Ripley Semineri, 2013 yılında aniden, kısa ve öz bir e-postayla eğitim kadrosunu işten çıkarmıştı. Bir aydan kısa bir süre sonraysa program, daha *düşük kapasiteli örgün eğitim* sağlayan bir program olarak yeniden kuruldu ama artık aslında *örgün* olmayan, *tamamen çevrimiçi* video konferanslarını, Richard Peng Binası'nın nostaljik

cazibesine yeğleyen bir programa dönüşmüştü. Bu arada Jake de meslektaşlarının çoğuyla birlikte yeniden işe alındı.

Gerçi bu özdeğer duygusu için kesinlikle iyi bir merhemdi, ama Ripley'nin ona sunduğu yeni sözleşme, New York City'de çok mütevazı bir yaşamı sürdürme olanağı sağlamaktan çok uzaktı.

Böylece Jake, başka bir seçenek bulamayınca, edebiyat dünyasının merkezinden ayrılmak gibi korkunç bir olasılığı düşünmek zorunda kalmıştı.

2013 yılında, Amerikan kurgusunun büyük birikimli rafına bir ya da iki küçük katkısı olan ve her geçen yılla birlikte daha da geride kalan bir yazarı gelecekte ne bekliyordu? Jake sağa sola elli özgeçmiş göndermiş, yetenekleriyle ilgili olumlu bilgileri her yerde müstakbel işverenlere yaymayı vaat eden tüm internet hizmetlerine kaydolmuş ve bağlantı kurmaya tahammül edebildiği herkesle yeniden ilişki kurarak onlara müsait olduğunu bildirmişti. Baruch Collage'a mülakat için gitmiş, ancak program yöneticisi, ilk romanı FSG'den çıkmak üzere olan kendi yeni mezunlarından birinin de pozisyon için başvurduğunu söylemekten kendini alamamıştı. Houston merkezli oldukça başarılı bir devlet destekli yayıncıda çalışan eski bir kız arkadaşıyla da görüşmüş ancak yirmi dakika kadar süren konuşmada zorunlu eski anılar ve arkadaşının ikiz bebekleriyle ilgili sevimli hikâyelerden sonra uygun bir iş olup olmadığını sormayı kendine yedirememişti. Hatta Fantastic Fictions'ı bile yeniden denedi, ancak ajans satılmıştı, şimdi Sci/Spec adlı yeni bir kuruluşun küçük bir parçasıydı ve iki eski patron bu geçişten sağ çıkamamıştı.

Sonunda mutlak bir yenilgi duygusuyla başkalarının da yaptığını bildiği şeyi yaptı; iki kabul görmüş edebi romanın yazarı ve ülkenin en eski üniversitelerinden birinin yarızamanlı yüksek lisans programında uzun zaman öğretim üyeliği yapmış biri olarak editörlük becerilerini öne çıkaran bir internet sitesi açtı. Ve bekledi.

Yavaş yavaş ilk etkileşimler gelmeye başladı. Jake'in "başarı oranı" neydi? (Jake, "başarı" teriminin bir sanatçı için ne anlama gelebileceği konusunda uzun bir araştırma yaptıktan sonra yanıt verdi.

Ancak bu kişiden bir daha hiç haber alamadı.) Bay Bonner bağımsız yazarlarla çalışmış mıydı? (Hemen yazdı: “Evet!” Bu kişi de yanıtın ardından ortadan kayboldu.) Genç yetişkin romanlarındaki antropomorfizm konusunda ne düşünüyordu? (“Çok olumlu şeyler düşünüyorum!” diye yanıtladı Jake bu soruyu. Başka ne diyebilirdi ki?) Yazarın devam etmeye değil değmeyeceğine karar verebilmesi için elli sayfalık bir taslağı “örnek olarak düzeltmek” ister miydi? Jake derin bir soluk alıp, “Hayır” yazdı. Ancak ilk iki saate özel yüzde elli ücret indirimini kabul edebilirdi, bu sürenin *her iki taraf için* de birlikte çalışıp çalışmamaya karar vermek için yeterli olacağı kanısındaydı.)

Doğal olarak bu kişi ilk müşterisi oldu.

Bu yeni çevrimiçi editör, yazar koçu ve danışman (şu yorum açık muhteşem sözcük) rolünde karşılaştığı yazılardan sonra, en yeteneksiz Ripley öğrencilerini bile Hemingway gibi görmeye başlamıştı. Yeni yazıştığı kişileri, tekrar tekrar, yazılarındaki imlayı kontrol etmeye, karakterlerinin adlarını mümkün olduğunca karıştırmamaya ve SON gibi heyecan verici müthiş bir sözcüğü kullanmadan *önce* çalışmalarının hangi temel fikirleri iletmesi gerektiği konusunda en azından birazcık düşünmeye davet etti. Bazıları onu dinledi. Bazılarıysa her nasılsa profesyonel bir yazarla çalışmanın mucizevi şekilde kendi yazılarını da “profesyonel” yaptığına inanıyor gibiydi. Ancak onu en çok şaşırtan şey, yeni müşterilerinin yayıncılığı, en beceriksiz Ripley öğrencilerinden bile daha fazla, Jake’in ve hayranlık beslediği (hatta kıskandığı) diğer yazarların da her zaman gördüğü gibi büyülü bir portal olarak değil, yalnızca basit işlemsel bir eylem olarak görmeleri idi. Bir defasında Florida’da anılarının ikinci bölümünü de tamamlamayı uman yaşlı bir kadını birinci bölümün (*Rüzgârlı Nehir: Pennsylvania’daki Çocukluğum*) yayımlanması dolayısıyla e-postayla tebrik etmişti. Bu yazar açıkça onun iltifatlarını reddetmiş, “Ah lütfen,” demişti. “Herkes kitap yayımlatabilir. Tek yapmanız gereken bir çek yazmak.”

Kabul etmek zorundaydı ki *herkes yazar olabilir* iddiasını bile geride bırakacak bir durumdu bu.

Aslında bazı açılardan bu yeni durumunda işler beklediğinden daha iyiydi. Elbette ki hâlâ baş edilmesi gereken şaşırtıcı egolar ve müşterilerinin ona e-postayla gönderdiği öykülerin, romanların ve anıların (özellikle arayıp bulmasa da şiirlerin de) algılanan ve gerçek nitelikleri arasında çok büyük mesafeler vardı. Ancak dürüst, doğrudan hizmet karşılığında aldığı para ödemesi (kirli!) ve Jake ile internet sitesine gelen insanlar arasındaki ilişkilerin netliği (bunlardan bazıları zaten “yardım ettiği” müşterilerin tavsiyesi üzerine gelenlerdi), yıllar boyunca yaşadığı sahte dostluklardan sonra... tek kelimeyle rahatlatıcıydı.

Ripley'deki yeni işine ve yarı düzenli danışmanlık işlerine rağmen, Jake artık New York'ta yaşamayı sürdüremiyordu. Kısa öyküler yazan Buffalolu bir müşterisi, Adlon Yaratıcı Sanatlar Merkezi'ndeki bir “yurttan” yeni döndüğünü söylediğinde, Jake hiç bilmediği bu ismi not etti ve müşterisiyle görüşmesi bittikten sonra hemen internet sitesini bulup oldukça yeni bir fikir olan bu uygulamayla ilgili ayrıntıları okudu: Anlaşıldığı kadarıyla, daha önce hiç duymadığı, New York'un kuzeyinde kalan Sharon Springs adında bir kasabada çok iyi iş yapan ve ödenek alan bir sanatçı topluluğu vardı.

Kendisi de, elbette ki, ciddi sanatçılara huzurlu bir yer sağlamak ve yardım etmek için kurulan geleneksel sanatçı toplulukları konusunda kıdemliydi. *Mucizenin Keşfi* yayımlandıktan hemen sonraki parlak döneminde kendisi de, Yaddo isimli bir vakıftan burs almış ve Ucross Center'da birkaç verimli hafta geçirmek için Wyoming'e gitmişti. Virginia Yaratıcı Sanatlar Merkezi ve ayrıca Ragdale'de de kalmıştı. Gerçi Ragdale, onun için *Yansımalar*'ın yayımlanmasından sonra hayatının şanslı sürecinin bitişi anlamına geliyordu ama şimdi en azından internet sitesindeki özgeçmişinde yazarlık kariyerinin parlak ışıkları olarak bu saygın kuruluşlardan bahsedebilirdi. (Bunu yaptı da!) Bu yerlerin hiçbirinde Jake'ten tek bir kuruş istenmemişti. Jake bu yeni kuruluşun amacının ne olduğunu anlamak için

Adlon internet sitesini derinlemesine inceledi: Burası, Yaddo ya da MacDowell'in ünlü ayrıcalıklı ortamı gibi bir ortamın yalnızca seçkin ya da *geleneksel olarak avantajlı* yazarlara değil, böyle bir ihtiyacı olan herkese sunulduğu, finansmanını kendileri sağlayabilen sanatçılar için rahat çalışabilecekleri bir inziva yeri idi. Ya da en azından ihtiyacı olan herkesin haftada bin dolar harcayarak kalacağı bir yerdi.

Jake fotoğrafları inceledi: 1890'lardan kalma, büyük beyaz bir otel; bitişik nizam bloklardan oluşuyordu (Yoksa bu sadece fotoğrafın açısı mıydı?). Adlon, geçmişte kükürtlü su kaynaklarıyla ünlü Viktorya dönemi kaplıca binalarıyla öne çıkan ve eski bir tatil merkezi olan Sharon Springs'teki birkaç büyük otelden biriydi. Sharon Springs şimdi daha ünlü olan Saratoga Springs'in bir saat güneybatısında idi ve geçmişte de şimdi olduğu gibi refah ve zenginlik konusunda oradan gerideydi. Kasaba özellikle geçen yüzyılın başında düşüşe geçmiş ve 1950'lere gelindiğinde, beş altı otel çeşitli şekillerde yıkılmış, kapatılmış ya da sürekli konukları uzun yaz rutinlerini terk ettikçe ya da öldükçe boşaltılıp çürümeye bırakılmıştı. Daha sonra, Adlon'un sahibi olan aileden biri, kaçınılmaz olanı önlemek veya en azından bir süre geciktirmek için böyle yeni bir fikirle ortaya çıkmış ve anlaşılan bu fikir şimdiye kadar işe de yaramıştı. Göründüğü kadarıyla yazarlar 2012'den beri bu otelde toplanıyor, huzur ve sükûnet, temiz odalar, atölyeler, tabldot kahvaltısı ve akşam yemekleri (ve de yeni bir Kubilay Han* yazılırken çalışmayı bölmek için kapağı sessizce bırakılan hasır sepetlerdeki öğle yemeği) için para ödüyorlardı. Yazarlar buraya istedikleri zaman geliyor, istedikleri kadar kalıyor, diledikleri gibi zaman geçiriyor, diledikleri zaman sanatçı arkadaşlarıyla kaynaşıyor, istedikleri zaman da gidiyorlardı.

Aslında burası bir anlamda otel gibi bir yerdi.

Jake tamamen tesadüfen internet sayfasının üst kısmında bulunan *Fırsatlar* sekmesine tıkladı ve kendini bir anda yeni yıldan hemen

* Kubla Khan, Samuel Taylor Coleridge'nin bir şiiri. Bu şiiri, 1816 yılında, kitap okurken daldığı uykuda gördüğü bir rüyada yazmış, fakat tam da uyandıktan sonra gelen bir ziyaretçi yüzünden eksiksiz olarak kâğıda geçirememiştir. (ç.n.)

sonra başlamak üzere bir program koordinatörü arandığını belirten ilandaki iş tanımını okurken buldu. Ücretten bahsedilmemişti. Şehirden oraya gidip gelmesinin mümkün olup olmadığını görmek için yerin konumuna baktı. Mümkün değildi. Yine de sonuç olarak bu bir işti.

Ve onun işe ihtiyacı vardı.

Bir hafta sonra, üç kuşaktır Adlon'un sahibi olan ailenin şapkadan tavşan çıkarırcasına bu projeyi gündeme getirmeyi başaran genç girişimci üyesiyle –“genç” bu durumda kendisinden tam altı yaş küçük anlamına geliyordu– tanışmak için Hudson'a giden bir tren-deydi. Warren Caddesi'ndeki bir kafede yapılan toplantı bittiğinde Jake, bu konudaki deneyim eksikliğine rağmen program yöneticisi olarak işe alınmıştı.

“Konuklar geldiği zaman onları karşılayan başarılı bir yazar olması fikri hoşuma gitti. Böylece onlara çok istedikleri gerçek bir örnek sunulmuş olur.”

Jake o anda çok şey yapabileceği halde bu dikkate değer ifadeyi düzeltmemeyi yeğledi.

Ne de olsa bu geçici bir çözümdü. Hiç kimse New York'u Tanrı'nın bile unuttuğu bir yerin ortasındaki bu küçük kasaba için bilerek ya da en azından geri dönme planı olmadan terk etmezdi. Kendi planıysa, muhteşem Brooklyn'de ödediği kira ve Sharon Springs'in birkaç kilometre güneyindeki Cobleskill'de ödemeyi umduğu kira arasındaki farkla yakından ilgiliydi. Ayrıca böylece özel yazarlık müşterilerini elinde tutacağı gibi yeniden yapılandırılmış Ripley Semineri için çalışmayı da sürdürebilecek, bu arada Adlon Yaratıcı Sanatlar Merkezi'nden de maaş çekini alacaktı. Bunların hepsi birleşince olay birkaç yıllık, en fazla üç yıllık, bir sürgüne dönüşüyordu ki bu o anda yazdığı romanın ardından yeni bir romana başlamak ve hatta tamamlamak için iyi bir fırsat, yeterli bir zamandı!

Aslında o anda yazdığı bir roman olmadığı gibi, başka bir roman için de en ufak fikri bile yoktu.

İş özünde bir tür kabul memuru, kruvaziyer sorumlusu ve işletme müdürü karışımıydı, ancak hepsi birlikteyken bile zor bir iş gibi

görünmüyordu. Tabii asıl güç olan, gündüzleri (ve teknik olarak geceleri ve hafta sonları da) fiziksel olarak sürekli Adlon'da bulunmasının gerekmesiydi. Fakat Jake birçok işteki yoğunluk ve emek göz önüne alındığında, kendini oldukça şanslı hissetme eğilimindeydi. Tutumlu yaşıyor ve para biriktiriyordu. Hâlâ edebiyat ve yazarlar dünyasının (her ne kadar kendi yazarlık hırslarından hiç olmadığı kadar uzak olsa da) içindeydi. Hâlâ romanı üzerinde çalışabiliyordu (ya da bir romanı olsaydı çalışabilecekti). Bu arada diğer yazarları, yeni başlayan yazarları, mücadele eden yazarları, hatta kendisi gibi düşüşteki yazarları yetiştirmeye ve danışmanlık yapmaya devam edebilirdi. Uzun süre önce, eski Ripley kampüsünün beton duvarlı, çıplak konferans odasında (en son duyduğuna göre burası kurumsal toplantılar ve konferanslar düzenleyen bir şirket tarafından satın alınmıştı) ders verirken de tüm samimiyetiyle inanarak söylediği gibi, bu yazarların her zaman birbiri için yaptıkları bir şeydi.

Adlon'da o gün altı konuk yazar kalıyordu, bu da merkezin yalnızca yüzde yirmi kapasiteyle çalıştığı anlamına geliyordu (ancak bu bile Jake'in, Saratoga Springs'e dönmeyi umacak kadar akliselim olmayan ve ocak ayını karlarla kaplı bir kaplıca kasabasında geçireceğini tahmin ettiği kişi sayısından altı fazlaydı). Konuklardan üçü, bekleneneği gibi kendi ailelerinden esinlenen çok kuşaklı bir aile hikâyesi üzerinde çalışmak için işbirliği yapmış altmış yaşlarında üç kız kardeşti. Bir diğeriye Cooperstown'un hemen güneyinde yaşayan, her sabah otele gelip bütün gün yazan ve akşam yemeğinden sonra evine dönen, anlaşılmaz, ürkütücü bir tipti. Montreal'den bir kadın şair vardı, yemeğe indiğinde bile pek konuşmuyordu. Ve de Güney California'dan birkaç gün önce gelmiş bir adam vardı. (Akliselim bir insan ocak ayında New York eyaletinin dışındaki bir kasabaya gitmek için neden Güney California'dan ayrılırdı ki?) Bu şimdiye dek Ragdale ve Virginia'daki sanat okulunda tanık olduğu gibi okul içi bazı çılgınlıklardan uzak, sessiz, işbirlikçi ve cansız bir gruptu!

Otel, yüz otuz yıllık bir binadan beklenebileceğinden çok daha sorunsuzdu, ayrıca Adlon'un uzaklığına ve çetin kış koşullarına rağmen Cobleskill'den gelen bir anne ve kızıdan oluşan aşçılar çok lezzetli yemekler çıkarıyorlardı. Jake o sabah, ilerleyen saatler için, oteldeki eski kayıt masasının arkasındaki ofisinde oturmak ve Milwaukee'deki bir müşterisinden gelen aşırı heyecanlı bir gerilim romanının dördüncü revizyonunu çalışmaya başlamaktan başka bir şey planlamıyordu.

Her zamanki gibi bir gündü işte, başka bir deyişle, çok yakında sıradanlığın çok ötesine geçecek bir yaşamın sıradan bir günü.

ALTINCI BÖLÜM

Gerçekten Korkunç

Californialı öğle yemeğinden, daha doğrusu öğle yemeği sepetleri yukarı götürüldükten ve yazar odalarının kapı önlerine bırakıldıktan hemen sonra aşağı geldi. Yirmili yaşlarının sonlarında, iriyarı, önkolları dövmeli bir adamdı. Yana taradığı uzun saçları sürekli gözlerinin önüne düşüyordu. Büyük bir hışımla Jake'in eski kayıt masasının arkasındaki küçük ofisine girdi ve sepetini Jake'in masasının üzerine bıraktı.

“Bunlar resmen çöp.”

Jake başını kaldırıp baktı. O sırada, müşterisinin tüyler ürper-tecek kadar kötü gerilim romanına kendini kaptırmıştı, hikâye öyle klişe bir kurgu tekniğiyle yazılmıştı ki her an bir sonraki sayfada ne olacağını biliyordunuz, hem de kitabı dördüncü kez değil, ilk okuduğunuzda.

“Öğle yemeği mi?”

“Çerçöp bu. Sözde kırmızı et. Ne bu? Gelirken yolda bulduğunuz, birinin çarpıp yolun kenarına attığı bir hayvanın eti filan mı?”

Jake ister istemez gülümsedi. Burada, Schoharie County civarında hayvanlara araba çarpması ender rastlanan bir durum değildi.

“Et yemiyor musunuz?”

“Yoo yiyorum. Çerçöp yemiyorum sadece.”

Jake sandalyesinde arkasına yaslandı. “Üzgünüm. Gelin mutfağa gidelim, Patty ve Nancy ile neyden hoşlanıp neyden hoşlanmadığınızı konuşalım. Gerçi her zaman size özel yemek çıkmasını garantileyemeyiz ama mutlu olmanızı isteriz. Şu anda burada yalnızca altı kişi olduğunuza göre menülerde bazı değişiklikler yapabiliriz.”

“Bu şehir beş para etmez bir yer. Hiçbir şey yok.”

Pekâlâ. Californialı *bu konuda* kesinlikle yanılıyordu. Sharon Springs’in altın günleri on dokuzuncu yüzyılda kalmıştı (Oscar Wilde bir zamanlar buradaki Pavillon Hotel’de konferans vermişti), ama son yıllarda şehirde yeniden umut vaat eden bir canlanma başlamıştı. Kasabanın amiral gemisi American Hotel bir yere kadar zarifçe restore edilmiş, şaşılacak kadar iyi birkaç restoran küçük anacaddede yer etmişti. Hepsinden de önemlisi, Manhattan’dan birtakım adamlar 2008 ekonomik krizinin ardından medyadaki işlerinden ayrılmış, burada bir çiftlik ve bir keçi sürüsü satın alıp peynir, sabun türevleri üretmeye başlamıştı. Üstelik bu faaliyetleriyle Sharon Springs dışındaki dünyada çok büyük heyecan uyandırmışlardı. Kitaplar yazmış, kendi televizyon programlarını hayata geçirmiş ve tam American Hotel’in karşısında, anacaddede Doğu Hampton ya da Aspen gibi bir yerde olsa büyük kabul görecektir nitelikte bir dükkân açmışlardı. Böylece burası turistlerin dikkatini çeken gerçek bir turizm merkezi olmuştu. Ancak ocak ayında değil.

“Dışarı çıkıp etrafa göz gezdirdiniz mi hiç? Birçok yazar sabahları Black Cat Kafe’ye gidiyor. Kahvesi muhteşem. Bistro kısmındaki yemekler de harika.”

“*Burada* kalmak ve kitabıma *burada* çalışmak için size yeterince para ödüyorum. Buradaki kahve de iyi olmalı. Yemekler de rezalet olmamalı. Yani demek istediğim bir avokadolu tost yapsanız ölmezsiniz herhalde.”

Jake adamı dikkatle süzdü. California’da –ocak ayında bile– ağaçlarda avokado yetişiyor olabilirdi ama bu herifin Cobleskill’deki

bir marketten alınmış taş gibi avokadoları onaylayacağını da pek sanmıyordu.

“Bu çevrede daha çok süt ve süt ürünlerinin üretimi yapılıyor. Çevredeki mandıraların çokluğu sanırım dikkatinizi çekmiştir.”

“Laktoz alerjim var.”

“Ah!” Jake kaşlarını çattı. “Bunu biliyor muyduk? Formlarda belirtmiş miydiniz?”

“Bilmem. Form filan doldurmadım.”

Adam gür saçlarını geriye attı. Tekrar. Ama saçları hemen yeniden gözlerinin önüne düştü. Tekrar. Bu Jake’e bir yerlerden tanıdık geldi.

“Peki, seveceğiniz yemeklerden bazılarını yazıp bize bıraksanız çok iyi olacak. Burada, yılın bu mevsiminde iyi avokado bulma şansımız çok düşük ama özellikle istediğiniz bir şey varsa Patty ve Nancy’yle konuşabilirim. Tabii siz konuşmak istemiyorsanız.”

“Ben kitabımı yazmak istiyorum,” dedi Californialı hiddetle. O anki tavrı bir macera filminde karşısındakini tehdit eden birinden farksızdı, tavrıyla sanki sen benim kim olduğumu, neler yapabileceğimi biliyor musun, diyordu. “Buraya bu amaçla geldim ve başka bir şey düşünmek istemiyorum. Bütün gün odamın bitişiğinde kırkıdayıp saçma sapan konuşan o üç cadıyı dinlemek istemiyorum. Sabahları banyodaki boruların sesiyle uyanmak istemiyorum. Ve odamdaki şu şömine. Onu yakmama bile izin yok. İnternet sitenize bakarken odalardan birinde yanan bir şömine gördüğümü anımsıyorum. Bu ne lan böyle?”

“Orası bizim oturma salonumuz,” dedi Jake. “Maalesef odalarda açık ateşe izin vermemiz mümkün değil. Ancak her akşamüstü oturma salonumuzdaki şömineyi yakıyoruz. Eğer orada oturup çalışmak isterseniz memnuniyetle şöminenin yakılışını daha erken bir saate almaya çalışabilirim. Burada tek istediğimiz ve yapmaya çalıştığımız konuk yazarlarımıza destek olup yazmak için ihtiyaç duydukları ortamı sağlamaya çalışmak. Sonuç olarak biz yazarlar birbirimizi desteklemeliyiz.”

Jake bunu söylerken ister istemez geçmişte aynı şeyi ya da bir benzerini söylediği zamanlar aklına geldi, o bunu söylediğinde karşısındakiler başlarıyla onaylardı, çünkü onlar da... yazardı ve yazarlar birlik olmanın gücünü bilirdi. Bu her zaman geçerliydi. En azından bu dakikaya kadar. Ve o öteki zamanda olanlar kafasına dank etti.

Floridalı kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerini Jake'e dikti. Böylece son parça da yerine oturdu.

Evan Parker. Ripley'den. Sağlam hikâyesi olan.

Şimdi beyninin neden bu görüşme boyunca geçmişte, ne olduğunu kestiremediği bir yere takılıp kaldığını, neden karmaşık düşüncelerin kafasının içinde belirsiz bir şeyin peşindeymişçesine dans ettiğini anlıyordu. Evet, bu lavuk herifi birkaç gün öncesine kadar tanıımıyordu, ama bu Jake'e tanıdık gelmesini açıklamaya yeter miydi? Bu adam ona tanıdık geliyordu. Fazlasıyla tanıdık!

Her nedense son birkaç yılda öbür lavuk aklına gelmemiştii hiç, çünkü yalnızca Jake değil, *belirli bir* profesyonel başarı yakalamış hiçbir yazar, zamanını ilk kez yazan biri için boşa harcamak istemezdi. Hele ki bu kişi tam doğru anda heyecan verici hikâyelerle dolu bir oyun otomatının kolunu indirip, daha makineye attığı ilk parayla büyük ikramiyeyi kazandıysa ya da hak etmediği büyüklükte bir başarı ödülünü hiç yoktan kucağında hazır bulduysa. Jake ne zaman Evan Parker'ı hatırlasa, içinde aynı kıskançlık duygusu kabarıyor, her şeyin böylesine adaletsiz olmasının her zamanki acısını, umutsuzluğunu hissediyordu. Yaptığı ufak bir araştırma sonucunda bu büyük hikâyenin hâlâ yayımlanmadığını görmek –ki yayımlansa Jake'in bundan mutlaka haberi olurdu– onu çok şaşırtıyordu. Bu da demek oluyordu ki Jake'in eski öğrencisi yeteneğini bu kitabı bitiremeyecek kadar küçümsemişti. Her nedense bunu düşünmek Jake'i rahatlatmıyordu. Bu hikâyeyle, yazarının da üzerine basa basa belirttiği gibi gerçekten bir altın madeni bulmuş gibi olmuştu, kitap çıkınca çok başarılı olacağı kesindi ve tabii yazarı da en çılgın düşlerinin, ve çok acı ama Jake'in, bile ötesinde bir üne kavuşacaktı.

Adlon Yaratıcı Sanatlar Merkezi'ndeki bu küçük ofiste Evan Parker sanki yeniden karşısındaydı. Bu, öylesine canlı ve belirgindi ki sanki Parker, Californialı meslektaşının arkasında durmuş, sert bakışlarıyla onu süzüyordu.

Californialı hâlâ konuşuyor, hayır küfrediyordu. Adlon'u, yemeği, Sharon Springs'i bırakmış misafir yazarlara geçmişti. Jake onun şimdi de, romanını teslim etmeden önce elden geçirmesi için *birine kendi cebinden para vermesini* teklif eden, "doğu yakasından gelen bir edebiyat ajanına" küfrettiğini duyuyordu. (*Editörlerin işi zaten bu değil miydi? Ya da edebiyat ajanlarının?*) Bir filmin galasında tanıştığı yıldız avcısı da hikâyesine kadın karakter eklemesini söylemişti. (*Çünkü erkekler kitap okumuyor ya da sinemaya gitmiyorlardı?*) Ayrıca Mavdowell ve Yadoo'daki dallamalar da ona burs vermeyi reddetmişti. (*Herifler şiir kitaplarının on adet satmasını uman sözde "sanatkârları" yeğliyordu belli ki!*) Ona göre hiçbir işe yaramayan bu yazar bozuntuları Güney California'daki her kafenin her masasına oturmuş yazıyor, kendilerini Tanrı'nın insanlara lütfu olarak görüyor, herkes onların kısa öykülerini ya da senaryolarını ya da romanlarını vesaire dört gözle bekliyormuş gibi davranıyorlardı.

Jake farkına bile varmadan, "Ben de iki roman yazdım," dedi.

"Elbette." Californialı başını salladı. "Herkes yazar olabilir."

Californialı arkasını dönüp gitti. Halk tipi hasır sepetini orada bırakmıştı.

Jake konuğun (konuk yazarın) merdivenlerden yukarı çıktığını duyabiliyordu. Bunu izleyen sessizlikte bunun gibi adamlarla muhatap olmak, onların kendisine tepeden bakmasına katlanmak için ne gibi bir günah işlediğini düşünmeye başladı. Tek isteği –mümkün olan en iyi sözcüklerle, en iyi şekilde– içindeki hikâyeleri anlatmaktı. Çıraklık eğitimi vermeye ve gerekli işleri yapmaya hazırdı. Öğretmenlerine her zaman alçakgönüllülükle yaklaşmış, yaşitlarına anlayış ve sevgi göstermişti. Edebiyat ajanının verdiği değişiklikleri kabul etmiş (bir gün ajanı olursa yine kabul edecekti) ve editörlerin kırmızı kalemle yaptıkları düzeltmelerden yakınmamıştı (bir gün

editörü olursa yine yakınmayacaktı). Tanıdığı diğer yazarlara her zaman destek olmuş ve takdir etmişti (hatta takdiri hak etmeyenleri bile). Kitap tanıtımlarına katılmış, çoğunlukla kitaplarını satın almıştı (Ciltli baskılarını! Bağimsız kitabevlerinden!). Bunun dışında öğrencileri için her zaman elinden geldiğince iyi bir öğretmen, mentor, takım lideri olmaya çalışmıştı, hem de açıkça söylemek gerekirse ona sunulan çalışmalar tamamıyla umutsuz olsa da. Peki bütün bunların karşılığında ne elde etmişti? O Titanik'te bir güverte subayydı, bir şekilde yeteneksiz olan on beş öykü yazarı için koltukları düzenliyor ve bir şekilde onları ne kadar çok çalışırlarsa o kadar iyi olacaklarına ikna etmeye çalışıyordu. New York'taki eski geleneksel bir otelin hizmetlisiydi, üst katlardaki "misafir yazarlara" bir saat kuzeylerinde kalan Yaddo bursiyerlerinden bir farkları yokmuş gibi davranıyordu. *Konuklar geldiği zaman onları karşılayan başarılı bir yazar olması fikri hoşuma gitti. Böylece onlara çok istedikleri gerçek bir örnek sunulmuş olur.*

Ancak şimdiye dek hiçbir konuk yazar Jake'in profesyonel başarısını onaylamamış, bir yerinden girmeyi umdukları bu alandaki başarılarından esinlenmeye çalışmamıştı. Üç yılda bir tek kişi bile. Onlar için Jake başkaları için olduğu gibi sıradan, görünmez biriydi.

Çünkü başarısız bir yazardı.

Jake bu sözcük aklına geldiği anda yutkundu. İnanılmazdı ama belki de ilk kez bu gerçeği böyle doğrudan kabullenmişti.

Ama... ama... aynı anda bazı sözcükler adeta durdurulamaz ve tuhaf şekilde kafasına dolmaya başladı: *The New York Times*: "Yeni ve dikkate değer". *Poets&Writers*: "Takip edilmesi gereken bir yazar". Ülkedeki en iyi yüksek lisans programı! Stamford Connecticut'taki Barnes&Noble'a gittiğinde *Mucizenin Keşfi*'ni seçilmiş kitaplar arasında görmüş, Daria isimli birinin elyazısı ve imzasıyla şu notu yazdığını görmüştü: *Bu yıl okuduğum en ilginç kitaplardan biri! Edebi derinliği yanında bir o kadar da şiirsel!*

Edebi derinlik! Şiirsellik!

Bütün bunlar yıllar önceydi! Peki şimdi?

Herkes yazar olabilirdi. Herkes. Belli ki o hariç.

YEDİNCİ BÖLÜM

Tık Tık

Jake o akşam Cobleskill'deki apartman dairesinde, şanslı öğrencisinin Ripley Kampüsü'ndeki ağaçların arasında kaybolmasını izlediği günden beri hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Bilgisayarının başına geçti, "Parker Evan" yazıp "enter" tuşuna bastı.

Parker Evan'la ilgili bir bilgi yoktu. Ama bunun bir anlamı da yoktu: Parker Evan yalnızca en iyi öğrencisinin o sıralar kullanmak istediği bir takma isimdi ve bunun üzerinden üç yıl geçmişti. Belki de yalnızca adının ve soyadının yerini değiştirmenin saçma olacağını düşünerek başka bir takma isim kullanmaya karar vermişti. Ya da belki olasılıkların sonsuzluğunda çok daha özgün bir isim kullanmayı seçmişti.

Jake yeniden arama çubuğuna dönerek bu kez, "Parker, roman, gerilim" yazdı. Parker, roman, gerilim, sözcüklerinin arama sonucunda karşısına Donald Westlake'in "Parker" serisiyle ilgili bilgiler ve Robert B. Parker adlı bir yazarın gizem romanları çıktı.

Yani Evan Parker romanını gerçekten de bir yayıncıya verdiyse bile, muhtemelen orada ona ilk önerilen şey müstear isim olarak Parker'ı kullanmaması olurdu.

Jake arama çubuğundaki sözcükleri silerek bu kez de, “gerilim, anne, kız” yazdı.

Bunu korkunç bir bilgi saldırısı izledi. Sayfalar, sayfalar dolusu romanlar, sayfalar dolusu yazar adı, ki bunlardan birçoğunu Jake hiç tanımıyordu. Jake açılan sayfalara şöyle bir göz attı, kısa açıklamaları okudu ama hiçbirisi öğrencisinin kendisine bir zamanlar Richard Peng Binası’nda anlattığı hikâyedeki özgün unsurları taşı mıyordu. Rasgele bazı yazar isimlerine tıkladı. Aslında yazar fotoğrafları arasında öğrencisinin hayal meyal anımsadığı yüzünü görmeyi bekle miyordu ve öyle de oldu, benzerine bile rastlamadı: İhtiyar adamlar, şişman adamlar, kel adamlar ve çok sayıda kadın. Parker burada da yoktu. Kitabı da yoktu.

Evan Parker yanı lmış olabilir miydi? Kendisi, Jake, de yanı lmış olabilir miydi? Bu roman konusu her yıl yayımlanan öykü, roman, polisiye ve gerilim romanları havuzunda sonsuza kadar kaybolmuş olabilir miydi? Jake, *hayır bu olamaz*, diye düşündü. Anlaşılan Parker Evan kendine olan sonsuz güvenine rağmen romanını tamamlamayı başaramamıştı. Arama sonuçlarının hemen hepsinin ilk ve son sayfalarını gözden geçirmesine rağmen, onu bilgisayarda bulamamasının nedeni muhtemelen romanın hiçbir yerde olmamasıydı. Roman yeryüzüne hiç çıkmamıştı. Peki ama neden?

Jake bu kez de arama çubuğuna öğrencisinin gerçek ismini yazdı: “Evan Parker”. Arama sonuçlarında bir dizi Facebook hesabı çıktı. Jake bu kez de Facebook’u açıp listeye göz gezdirdi. Listede çok sayıda erkek –daha iri, ince, kel, esmer– ve az sayıda kadın vardı ama hiçbirisi eski öğrencisine uzaktan yakından benzemiyordu. Belki de Evan, Facebook’ta da yoktu. (Jake’in de Facebook’u yoktu: “Dostlarının” yakında yayımlanacak kitaplarıyla ilgili haberleri izlemek moralini bozmuş ve hesabını kapatmıştı.) Yeniden arama sonuçlarına döndü ve “görseller”i tıkladı ve ilk sayfayı, sonra da izleyen sayfayı taradı. O kadar çok Evan Parker vardı ki. Ama hiçbirisi o değildi. Yeniden “tümü” sayfasına döndü. Lise takımında Amerikan futbolu oynayanlar, bale yapanlar, diplomatlar, hatta bu isimde bir yarış atı ve nişanlı bir çift (Geleceğin Evan-Parker çifti

sizi düğün sitelerine davet ediyor!) bile vardı. Yine aralarında tek bir kişi bile Jake'in Ripley'de tanıdığı eski öğrencisine benzemiyordu, onunla aynı yaşlarda olan biri bile yoktu.

Sonra sayfanın en altında “evan parker-İlgili aramalar” kısmını fark etti.

Ve hemen altında da “evan parker ölüm ilanı” sözcüklerini gördü.

Daha linki tıklamadan ne göreceğini biliyordu.

Evan Luke Parker, West Rutland, VT, (38), birden ve hiç beklenmedik bir şekilde 4 Ekim 2013 günü hayata gözlerini yummuştur. Kendisi 1995 yılında West Rutland lisesini bitirmiş olup, Tutland Community Üniversitesi'ne gitmiş ve tüm yaşamını Vermont'ta geçirmiştir. Ebeveynleri ve kız kardeşi kendisinden önce vefat etmiş, geride yalnızca yeğeni kalmıştır. Anma töreniyle ilgili bilgiler daha sonra verilecektir. Cenaze töreni aile çevresiyle sınırlıdır.

Jake ilanı iki kez okudu. Pek fazla bir şey demiyordu ama bir şekilde Jake'in bu olayı akli almıyor, inanamıyordu.

Ölmüş müydü? *O ölmüştü.* Ve... Jake tarihe baktı. Bu yakın bir tarihte olmamıştı. İnanılır gibi değildi... ama ölüm tarihi tam olarak başarısız bir öğretmen-öğrenci ilişkisi kurmaya çalışmalarından yalnızca birkaç ay sonrasındaydı. Jake, Evan'ın Vermontlu olduğunu da, anne ve babasının öldüğünü de bilmiyordu; bu, onun gibi genç biri için çok trajik bir durumdu. Doğal olarak aralarındaki konuşmalarda bu konu hiç gündeme gelmemişti. Aslına bakılırsa Evan Parker'ın üzerinde çalıştığı ilginç romanı dışında hiçbir şey konuşmamışlardı. Hatta onu bile pek konuşmamışlardı. Öğrencisi Ripley'deki daha sonraki atölyelerde suskunluğu yeğlemiş, kendisiyle yüz yüze görüşmek için de bir daha girişimde bulunmamıştı. Hatta Jake, Parker'ın olağandışı roman fikrini kendisiyle paylaştığı için pişman olup olmadığını ya da bunu atölyedeki arkadaşlarıyla paylaşmayı düşünüp düşünmediğini merak etmişti. Ona gelince Parker'ın anlattıklarından asla bahsetmemiş, bunu olağanüstü bulduğunu kimseye söylememişti. Dönem sona erdiğindeyse bu kendini beğenmiş, manipülatif, sinir bozucu kişi herhalde kitabını

gün ışığına çıkarmak için gerekenleri yapmak üzere öylece çekip gitmişti. Ama aslında ölmeye gitmişti. O ölmüştü ve büyük olasılıkla kitap da yazılmamıştı.

Daha sonra, elbette, Jake bu ana dönecekti. Bunun kendisi için bir yol ayrımı olduğunu anlayacaktı, ancak bunu akla yatkın, rasyonel bir şekilde sokabilmesi için öncelikle yıllar öncesinden gelen, trajik bir koşullar dizisinin katmanlarını aralayabilmesi gerekecekti ki buna daha şimdiden başlamıştı. Olasıdır ki bu katmanların Jake'in etik davranış kurallarına bağlı, erdemli bir insan olduğu gerçeğiyle ilgisi yoktu. Aslında bu, onun bir yazar olmasıyla ilgiliydi ve yazar olmak başka bir şeye biat etmek anlamına geliyordu, çok daha yüksek bir değere.

Hikâyenin kendisine.

Jake inançlı biri değildi. Tanrı'nın evreni yarattığına inanmadığı gibi, aynı Tanrı'nın homo sapienlerin ölüm sonrası yaşamlarının iyi ya da kötü olmasını belirlemek amacıyla insanları sınadığına, tüm yaptıklarını izlediğine de inanmıyordu. Öbür dünyaya, sonsuz yaşama inanmıyordu. Ölümünden sonraki yaşama, alın yazısına, kadere, şansa ya da pozitif düşüncenin gücüne inanmıyordu. İnsanların hak ettiğini bulduğuna, olan her şeyin bir nedeni olduğuna (ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?) ya da doğaüstü güçlerin insan yaşamındaki her şeyi etkilediğine de inanmıyordu. Bütün bu saçmalıklardan sonra geriye kalan neydi? İçine doğduğumuz koşulların rastlantısallığı, donatıldığımız genlerimiz, kendimize işkence etme ya da kendimizi zorlama konusundaki farklı istek seviyelerimiz ve karşımıza bir fırsat çıktığında bunu anlayacak zekâ seviyesinde olmamız. Tabii çıkarsa.

Jake'in neredeyse batıl inanç düzeyinde bir tutkuyla inandığı tek şey bir yazarın hikâye karşısındaki göreviydi.

Tabii ki denizdeki kum kadar hikâye vardı. Herkesin, sayısız olmasa da bir hikâyesi vardı ve bunlar biz bilincine varamasak da bazen bizi sarar sarmalardı. Hikâyeler kim olduğumuzu anımsamak ve yeniden güven kazanıp, rahatlamak için daldığımız kuyulardı ve başkalarına ne kadar tuhaf görünse de bizler aslında hayatta

kalma sürecinin önemli, hatta can alıcı unsurlarıydık: Kişi olarak, toplum olarak, tür olarak.

Ancak öyküleri kavramak buna rağmen çok zordu. Kazıp çıkaracağımız derin bir maden ocağı olmadığı gibi yazarın büyük, boş bir alışveriş arabasıyla dilediğince dolaşıp gözüne çarpacak güzel bir şeyi arayacağı yepyeni, kullanılmamış, bilinmeyen heyecanlı hikâyelerle dolu süpermarketler de yoktu. Bir de şu Jake'in bir zamanlar Evan Parker'ın eski bir evdeki anne ile kızını anlatan ve pek de heyecanlı olmayan hikâyesi için önerdiği, yazarların ve başka hikâye anlatıcıların her zaman iyice araştırıp bulmaları gereken yedi temel kurgu –*Canavarın üstesinden gelme? Sıfırdan zirveye ulaşma? Gidiş ve dönüş?*– vardı. Ama şimdi...

Ama şimdi.

Zaman zaman hiç yoktan büyümlü bir kıvılcım parlar ve onu yaşama taşıyabilecek birinin bilincine iner (evet, iner). Bu genellikle “esin” olarak adlandırılırsa da yazarlar “esin” sözcüğünü kullanmayı pek sevmez.

Bu minik büyümlü kıvılcımlar ortaya çıkarken zaman kaybetmezler. Sizi sabahın köründe sinir bozucu bir *tık tık* sesiyle, birdenbire uyandırır ve sonraki günlerde de bir daha da peşinizi bırakmazlar: fikir, karakterler, mesele, mekân, diyaloglar, betimlemeler ve bir açılış cümlesi.

Jake için yazar ile eseri arasındaki ilişkiyi kapsayan sözcük ve kıvılcım “sorumluluktadır”. Eğer gerçekten geçerli bir fikriniz varsa bu, *başka bir yazarı* değil *sizi* seçtiği için ona borçlu olduğunuz anlamına geliyordu. Bu borcu kapatmak için hemen işe koyulmalıydınız; hem de yalnızca bir cümle üretme ustası olarak değil, acılı, zaman tüketici ve hatta işkenceden farksız hataları göze alarak çalışmaya hazır, hiçbir şeyden çekinmeyen bir sanatçı olarak yapmalıydınız bunu. Bu sorumluluğun gereğini yapmak boş bir sayfanın (ya da ekranın) karşısına geçip bir şey yaratana kadar kafadaki kritik sesleri susturmak demektir. Bu hiç kolay değildi ama yapılmalıydı. Daha da ötesi eğer bu ağır sorumluluğu yerine getirmekte başarısız olduğunuz için riski göze alıp bundan kaçınırsanız, muhtemelen is-

teksizliğin, dikkatinizin dağılmasının ve de işe kendini tamamıyla vermemenizin sonucu olarak bu değerli kıvılcım bir süre sonra... sizi terk edip giderdi.

Giderdi, hem de nasıl hiç beklemediğiniz bir anda birden gel-diye öyle. Ve tabii umut bağladığınız romanınızı da yanında götürürdü, birkaç ay, birkaç yıl ve hatta ömrünüzün kalan kısmında boşuna gayret sarf etseniz de, gerçekle yüzleşmeyi inatla reddederek umutsuzca sözcükleri sayfaya (ya da ekrana) dökseniz de giderdi...

Tabii bir şey daha vardı: Büyük bir fikrin kıvılcımını görmez-den gelecek kadar kibirli her yazar için geçerli ekstra karanlık bir batıl inanç. Yazarın dini eğilimleri olmasa, “her şeyin bir nedeni olduğuna” inanmasa, hatta, gerçeği söylemek gerekirse, akla gelebilecek her büyüleyici düşüncede directse bile geçerli bir hurafe. Bu batıl inanca göre eğer yanlış davranıp *diğer olası tüm yazarlar* arasında sizi seçen bu mucize fikri yaşama getirmez, kıvılcımı parlatmaz, onu geliştirmezseniz, bu büyük fikir sizin aptalca ve verimsiz gayretlerinizi umursamaz, sizi terk eder. *Ve bir başkasına gider.* Başka bir deyişle, büyük bir hikâye anlatılmak ister. Ve eğer siz onu anlatmazsanız, sizden uzaklaşır ve onu *anlatacak başka bir yazar* bulur. Siz de başka birinin kitabınızı yazdığını ve bastırdığını seyredersiniz.

Katlanılabilir bir durum değil.

Jake *Mucizenin Keşfi* ile ilgili bu kilit anın birden karşısına çıktığı, o kıvılcımın onu seçtiği günü çok iyi anımsıyordu, yalnızca gelmişti; öylesine, uyarısız, gerekçesiz. Böyle bir şey daha önce hiç başına gelmese de Jake’in o anda tek düşünebildiği, “*Ona dört elle sarıl,*” olmuştu.

Kap onu.

Ve kapmıştı da. Bu kıvılcımı doğru kullanmış, yazabileceği en iyi romanı yazmış, *yeni ve dikkate değer* ilk kitabıyla edebiyat dünyasının tüm dikkatini –geçici bir süreliğine de olsa– üzerine çekmeyi başarmıştı.

Ancak ikinci romanı *Yansımalar*’ı (yalnızca... kısa öykülerin bulunduğu bir kitap, “birbiriyle bağlantılı küçük öykülerden oluşan roman”) yazarken küçücük bir kıvılcımın heyecanını bile yaşaya-

mamış, buna rağmen kitabı tamamlamış, aksayarak da olsa sonunda “son” sözcüğünü yazacağı sayfaya ulaşmıştı. Ve bu gerçekten de “gelecek vaat eden” genç yazar olarak sonu olmuştu. Belki de bunu hiç yayımlamaması daha doğru olacaktı, Jake *Mucizenin Keşfi* ile hak ettiği kabulü kaybetmekten çok korkmuştu. Saygın yayınevleri ve ardından da birçok üniversitenin basımevi roman taslağını reddettikten sonra, üzerinde ikinci kitabını çıkarma baskısını daha şiddetli hissetmiş, hatta sonunda tüm varlığının buna bağlı olduğuna inanacak duruma gelmişti. Kendi kendine eğer bir şekilde bu kitabı yolumdan çekebilirsem, bir sonraki fikir, bir sonraki kıvılcım hemen gelecek, diyordu.

Ancak bu olmamıştı. Tabii ki yıllar içinde aklına bir ya da birkaç işe yarar fikir gelmişti –çocuk köpek yetiştirme konusunda takıntılı bir ailede büyüyor, adam büyük kardeşin doğumdan beri yuvada olduğunu keşfediyor– ancak onu yazmaya sevk eden *tık tık* yoktu, olmamıştı. O zamandan beri, bunlar ve daha da kötü birkaç fikir üzerinde yaptığı çalışmalar, dayanılmaz bir şekilde kaybolup gitmişti.

Ta ki kendine karşı dürüst davranıp denemeyi bile bırakana dek. Tek bir kurgu kelime yazmayalı iki yıldan fazla olmuştu.

Bir defasında, çok uzun zaman önce, Jake ona verileni onurlandırmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Kıvılcımını tanımış ve doğru olanı yapmıştı, asla derin düşünmekten ve dikkatli yazmaktan kaçınmamış, kendini önce iyi, sonra da daha iyisini yazmaya zorlamıştı. Hiçbir kısa yola sapmamış, hiçbir çabadan kaçınmamıştı. Kendisini yayıncıların, eleştirmenlerin ve sıradan okurların görüşlerine teslim ederek dünyaya karşı şansını denemişti... ama lütuf onu teğet geçmiş ve başkalarına gitmişti. Ne yapacaktı, bir daha başka bir kıvılcım gelmezse kim olacaktı, ne olacaktı?

Bunu düşünmek dayanılır gibi değildi.

İyi yazarlar ödünç alır, büyük yazarlar çalar, diye düşünüyordu Jake. Bu bilindik söz T. S. Eliot’a atfediliyor olsa da (ki bu Eliot’ın da bunu çalmadığı anlamına gelmiyordu!), hiç kuşkusuz Eliot’ın bununla kastettiği bir hikâyenin tamamının değil, kullanılan di-

lin –ifadeler, cümleler ve paragraflar– başka yazarlar tarafından da benzer şekilde kullanılabileceğiydi. Ayrıca Jake, Eliot’ın da bildiği gibi, tüm sanatçıların bilmeleri gerektiği gibi, mağara resimlerinden, Cobleskill Park Tiyatrosu’nda oynayan eserlere ve hatta kendi önemsiz romanlarına kadar her şeyin diğer *sanat eserleriyle* diyalog halinde olduğunu da biliyordu: her şey, resimlerden heykellere, koreografilere, şiire, edebiyata, fotoğraflara, gösteri sanatlarına ve romanlara kadar her şey durup dinlenmeden dönen sanat makinesinin parçalarıydı. Bu muhteşem, heyecan verici bir şeydi.

Bir oyundan ya da kitaptan –ki bu durumda, daha önce hiç yazılmamış bir kitaptan– bir öykü alıp ondan tamamen yepyeni bir şey yaratan ilk kişi o olmayacaktı. *Madam Butterfly*’dan *Bayan Saigon*. *Mrs. Dalloway*’den *Saatler*. *Hamlet*’ten *Aslan Kral*, Tanrı aşkına! Bu tabu bile değildi, kaldı ki hırsızlık hiç değildi. Eğer Parker’ın taslakları öldüğü sırada gerçekten *varsa* bile, Jake bu taslağın birkaç sayfasından fazlasını görmemişti ve gördüğü kısmı da çok az anımsıyordu: Ruhsal travmanın eşiğinde bir anne, “*carpetbagger*’ler” hakkında yazan kızı, eski evin kapısının etrafını çevreleyen ananas bordür. Elbette ki bu kadar az şeyden elde edebileceği ona ve yalnızca ona ait olacaktı.

İşte Jake’in o ocak akşamı, New York eyaletinin Leatherstocking Bölgesi Cobleskill’deki dairesindeyken içinde bulunduğu ruh durumu buydu: Gururu, umudu, zamanı bir yana bırakmış, –sonunda kabul edebildiği fikirleriyle– kendini bilgisayarının başında bulmuştu.

Bunu özellikle arayıp bulmamıştı. Diğer yazarların fikirlerini dinleyen ve sonra sorumluluk gereği kendi fikirlerini üreten yazarların onurunu korumuştı. Öğrencisinin terk ettiği (tamam, istemeden terk ettiği) parlak kıvılcımı kesinlikle kendisine gelmesi için davet etmemişti ama o gelmişti ve işte buradaydı: bu telaşlı, parlak şey, kafasının içinden *tık tık* diye hafifçe vuruyor, onu kışkırtıyordu: *fikir, karakterler, mesele*.

Peki Jake bu konuda ne yapacaktı?

Bu belli ki retorik bir soruydu, Jake ne yapacağını çok iyi biliyordu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Beşik Sendromu

Üç yıl sonra, *Mucizenin Keşfi*'nin ve kesinlikle çok daha ünlü *Beşik* (iki milyonun üzerinde basılı kopya ve *The New York Times* ciltli kitaplar listesinde dokuz ay bir numarada kaldıktan sonra şu an ikinci sırada) romanının yazarı Jacob Finch Bonner, kendini Seattle Senfoni'nin S. Mark Taper Vakfı Oditoryumu sahnesinde buldu. Karşısında oturan kadın, bitip tükenmeyen kitap tanıtım turundan iyi tanıdığı bir tipti: Bu romanla karşılaştığında mest olmuştu, muhtemelen daha önce hiç roman okumamış, heyecan içinde, soluk soluğa el çırpıp hayran. Sürekli coşkuyla hayranlığını belirtmesi ve çok ender ikna edici bir soru sorması Jake'in işini kolaylaştırıyordu. Sonuç olarak tek yapması gereken başını sallamak, ona teşekkür etmek ve seyircilere minnettar, kendini geri planda tutan bir gülümsemeyle bakmaktı.

Bu, kitabın tanıtımı için Seattle'a yaptığı ilk ziyaret değildi, daha önceki ziyaret, ülkenin *Beşik*'in yeni yeni farkına vardığı, turun ilk haftalarında yapılmıştı ve mekânlar henüz ünlü olmamış bir yazara göre yerlerdi: Elliott Bay Kitap Şirketi, Bellevue'deki bir Barnes & Noble. Jake için bunlar bile yeterince heyecan vericiydi. (*Mucizenin*

Kıyfi için hiç kitap tanıtım turu yapılmamıştı ve kendi isteği üzerine gittiği memleketi Long Island'daki Barnes & Noble'da yaptığı okumada toplam altı seyirciyle yetinmek zorunda kalmıştı; ki bunlar ebeveynleri, eski İngilizce öğretmeni ve lisedeki kız arkadaşının annesiydi, muhtemelen kızının Jake'te ne gördüğünü merak ederek okumayı izlemişti.) Seattle'daki ilk tur okumaları ve bunun gibi ülke genelindeki yüzlercesinde asıl heyecan verici olan bu toplantılara, ebeveynleri ya da lise öğretmenleri ya da bir şekilde katılmak zorunda olanların dışında insanların gelmesiydi. Örneğin Elliott Bay okumasına gelen kırk kişi ya da Bellevue'deki Barnes & Noble'daki yirmi beş kişi tamamen yabancıydı ve bu şaşırtıcıydı. Aslında o kadar şaşırtıcıydı ki heyecanının geçmesi birkaç ay sürmüştü.

Bu his zamanla yok olmuştu.

Tur –teknik olarak ciltli kitap turu– bir türlü gerçekten bitmemişti. Kitap popülerleştikçe daha fazla tarih eklendi, giriş fiyatına kitap satın almanın da dahil olduğu yerler ve ardından festivaller: Miami, Texas, AWP, Bouchercon, Left Coast Crime (bu son ikisi de yanlışlıkla girdiği gerilim türündeki diğer pek çok şey gibi ona yabancıydı). Sonuç olarak kitap yayımlandığından beri seyahat etmekten dinlenmeye pek zaman bulamamıştı, özellikle de kitabıyla ilgili *The New York Times*'ta bir zamanlar onu kıskançlıktan çıldırtacak tarzda, tapılası bir kitap inceleme yazısı çıktığından beri. Ve ardından, yalnızca birkaç ay sonra, Oprah onu ekim ayı okuma listesine aldığı anda, hızla romanın ciltsiz, cep kitabı baskısı yapılmıştı. Dolayısıyla Jake şimdi eski uğradığı yerlerden bazılarına yeniden gidiyordu, ama geçmişte aklından bile geçmeyen mekânlara.

Örneğin S. Mark Taper Vakfı Oditoryumu'nda iki bin dört yüzden fazla koltuk vardı, Jake bunu önceden araştırmıştı. *İki bin dört yüz koltuk!* Ve oturduğu yerden görebildiği kadarıyla koltukların hepsi doluydu. Yeni ciltsiz kitabın çimen yeşili kapağını insanların ellerinde ve kucaklarında görebiliyordu. Birçoğu kendi kitaplarını getirmişti. Gerçi bu Elliot Bay'in lobideki imza masalarında paketlerini açtığı dört bin kopya için pek de hayra alamet sayılmazdı

ama Jake açısından sevindiriciydi. *Mucizenin Keşfi* yaklaşık on beş yıl önce yayımlandığında hep bir yabancının kitabını toplum içinde okuduğunu görmeyi hayal etmiş ve söylemeye bile gerek yok, bu asla gerçekleşmemişti. Bir defasında metroda bir adamın kendisinin kitabını okuduğunu sanmıştı ama adama iyice yaklaşp karşısındaki koltuktan baktığında bunun aslında Scott Turow'un yeni kitabı olduğunu görmüştü. Ve bu böyle ezici yanlış alarmların yalnızca başlangıcıydı. *Yansımalar*'da böyle şeyler yaşanmamıştı ama o da zaten sekiz yüz kopyadan az satmıştı (zaten iki yüz tanesini ucuzluktan kendisi satın almıştı). Şimdi bu oditoryum, bu muhteşem devasa salon; biletleri için para ödemiş, koltuklarında öne doğru eğilirken kitaplarına sarılan, söylediği her şeye, hatta kitabın yazma "süreci" ve dizüstü bilgisayarını aynı emektar deri çantada nasıl taşıdığı gibi banal şeylere bile kahkahalarla gülen, yaşayan, nefes alan okurlarla doluydu.

"Aman Tanrım," dedi diğer koltukta oturan kadın, "Bunu anlatmalıyım. Geçenlerde bir uçaktaydım, kitabınızı okuyordum ve tam o bölüme geldiğimde –sanırım hepiniz neyi kastettiğimi biliyorsunuzdur– soluğumun kesildiğini hissettim! O an tuhaf bir ses çıkmış olmalıyım! Uçuş görevlisi gelip, 'İyi misiniz?' diye sordu. Ben de, 'Aman Tanrım, bu kitap!' dedim. Bana hangi kitabı okuduğumu sordu, ona gösterdim ve gülmeye başladı. Bunun aylardır olduğunu, insanların uçuşun ortasında çılgılık atıp soluksuz kaldıklarını söyledi. Sendrom gibi bir şey bu: *Beşik* sendromu!"

"Ah, bu çok ilginç," dedi Jake. "Ben her zaman insanların uçakta ne okuduğuna bakarım. Emin olun, bir kez bile kendi kitabıma rastlamadım!"

"Ama ilk romanınız *The New York Times*'ta Yeni ve Kayda Değer Eserler arasındaydı."

"Evet öyleydi. Bu çok büyük bir onurdu. Ne yazık ki bu insanların gerçekten de kitapçılara gidip kitabı satın almaları gibi bir sonuç getirmedi. Aslına bakarsanız kitabın kitapçılarda olduğunu bile sanmıyorum. Annemin bana kitabı Long Island'daki yerel

zincir mağazalarda bulamadığını söylediğini hatırlıyorum. Özel olarak sipariş vermesi gerekmişti. Çocuğu doktor bile olmayan Yahudi bir anne için bu oldukça zor.”

Kahkahalar. Moderatör –adı Candy’ydi ve bu civarda tanınan biriydi– gülmekten iki büklüm olmuştu. Kendini kontrol edebildiği noktada Jake’e bu romanın fikrini nereden bulduğunu sordu, bunun gibi toplantılar için öngörülebilir bir soruydu.

“Fikirlerin, hatta büyük fikirlerin, akla gelmesinin o kadar da zor olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar bu fikirleri nereden bulduğunu sorduğunda, *The New York Times*’ın her gün yayımlanan sayılarında yüzlerce roman var diye yanıtlıyorum. Biz de bu kâğıtları geri dönüştürüyoruz ya da kuş kafesini temizlemek için kullanıyoruz. Kendi deneyimlerinizin içine sıkışıp kalırsanız, gerçekten başınıza gelen şeylerin ötesini görmekte zorlanabilirsiniz. *National Geographic*’e uygun, maceralarla dolu bir yaşamınız olmadıkça muhtemelen roman yazacak bir şeyiniz olmadığını düşünürsünüz. Ama diğer insanların öyküleriyle birkaç dakikalığına bile ilgilenirseniz, kendinize şunları sormayı öğrenirsiniz: *Ya bu benim başıma gelse? Ya bu benden tamamen farklı birinin başına gelse? Ya benim yaşadığım dünyadan farklı bir dünyada gerçekleşse? Ya da farklı koşullar altında farklı şekilde yaşansa?* Bu konuda olasılıklar sonsuz. Gidebileceğiniz yolların, yol boyunca karşılaşılabileceğiniz karakterlerin, öğrenebileceğiniz şeylerin sonu yok. Yüksek lisans programlarındaki derslerimde söylediğimi size de söyleyebilirim, bu belki de birinin size öğretebileceği en önemli şey. Kendi kafanızdan çıkın ve etrafınıza bakın. Ağaçlarda büyüyen hikâyeler var.”

“Peki, tamam,” dedi Candy, “Ama bu roman için fikri hangi ağaçtan topladın? Bakın size söylüyorum, ben sürekli okurum. Geçen yıl yetmiş beş roman okumuşum! Şey, Goodreads saydı da.” Seyirciye bakarak gülümsedi ve seyirciler de nezaketen güldü. “Uçakta yüksek sesle tepki vermeme sebep olan başka bir roman düşünmüyorum. Evet şimdi, böyle bir roman yazmak nereden aklınıza geldi?”

Ve işte gelmişti: Jake'in içindeki, onu tepeden tırnağa, her uzununu ayrı ayrı titreten o soğuk korku dalgası. İnanılır gibi değildi ama buna bir türlü alışamıyordu. Her günün her anında kafasından çıkmayan, bu tur ve ondan önceki turlarda yaşadığı bu korkudan, yayıncısının tüm gücüyle kitap tanıtımını yaptığı ve kitap dünyasının da buna karşılık verdiği o coşkulu aylarda bile asla kurtulamamıştı. New York, Cobleskill'deki dairesinde ve konuk öğrencilerden birinin şikâyetlerle ya da William Morris Endeavour'da bir temsilci nasıl bulabilirim gibi sorularla onu rahatsız etmeyeceği umuduyla Adlon Yaratıcı Sanatlar Merkezi'ndeki resepsiyonun arkasındaki eski ofisinde yazarken geçirdiği altı ayda da bu korku peşini bırakmamıştı. Aslında en unutulmaz öğrencisi Evan Parker'ın ölüm ilanını okuduğu o ocak gecesinde de aynı duygular içindeydi. Her gün, her dakika tehlikeyi ensesinde hissetmişti.

Jake'in Ripley'de okuduğu sayfalardan *tek bir kelime* almadığını söylemeye gerek yok. Zaten o sayfalar elinde yoktu ve olsa bile, o yazılara bakmak gibi bir girişimde bulunmamak için onları atmış olurdu. Rahmetli Evan Parker bile, *Beşik*'i okuyabilseydi, Jake'in romanında kendi taslağından parçalar bulamazdı. Yine de Jake, Cobleskill'de dizüstü bilgisayarına "BİRİNCİ BÖLÜM" sözcüklerini yazdığı andan bu yana, "Bu konuyu nereden buldunuz?" sorusunun yanıtını bilen birinin ayağa kalkmasını ve parmağıyla onu suçlamasını korkuyla bekliyordu.

Bu kişi belli ki Candy değildi. Candy pek bir şey bilmiyordu, özellikle de bu konuda hiçbir şey bilmiyordu, bu Jake için bile açık ortadaydı. Candy'nin konuşmalarının hedefi iki bin dört yüzden fazla insanın gözü üzerindeyken Jake'e takdire şayan bir rahatlık sağlamaktı ve asla, yanlışlıkla bile olsa Jake'i küçültecek bir şey yapmazdı. Bu sorusunun arkasında da hiçbir şey yoktu, sormak için sorulmuş sıradan bir soruydu. Bazen bir soru yalnızca bir soruydu işte.

"Ah, biliyorsun," dedi Jake sonunda, "Bu aslında o kadar da ilginç bir hikâye değil. Hatta biraz utanç verici bir hikâye. Yani bir an hayal edebileceğiniz en sıradan günü düşünün: Çöpümü dışarı

götürüyordum, tam o sırada komşum genç kıızıyla birlikte evimin önünden geçip gitti. İkisi arabada kavga ediyor, birbirlerine bağırıyorlardı. Açıkçası, bilirsiniz işte, anne ve genç kızları hiç böyle anlar yaşamazlar!”

Jake burada gülünmesi için ara vermesi gerektiğini biliyordu. Çöp çıkarma hikâyesini tam da bu gibi durumlar için uydurmuştu ve şimdiye kadar birçok kez kullanmıştı. İnsanlar her defasında gülüyorlardı.

“Ve o anda aklıma bu fikir geldi. Demek istediğim, dürüst olalım. Hiç kuşkusuz hepimiz yaşamımızın bir döneminde, *bu yüzden annemi öldürebilirim ya da bu çocuk beni deli ediyor, böyle giderse elimde kalacak*, diye düşünmüşüzdür. Böyle düşünmemiş biri varsa lütfen elini kaldırabilir mi?”

Seyircilerden oluşan kalabalıkta çıt çıkmıyordu. Candy de sessizdi. Sonra birden yeni bir kahkaha dalgası geldi ancak çok daha az coşkulu. Her zaman böyle oluyordu.

“Ve düşünmeye başladım, bilirsiniz işte, bu tartışmanın sonu ne kadar kötü olabilir? Sonu nereye varabilir? O kadar da kötü olabilir mi? Peki sonra ne olur?”

Bir an sonra Candy, “Sanırım hepimiz bunun yanıtını biliyoruz,” dedi.

Ve sonra daha fazla kahkaha ve alkış. Çok fazla alkış. O ve Candy el sıkışıp ayağa kalktılar, el salladılar ve sahneden indiler. Candy yeşil odaya, Jake ise lobideki imza masasına gitti, bir zamanlar hayalini kurduğu uzun, kıvrım kıvrım kuyruğun çoktan oluşmaya başladığı yere. Solundaki masaya altı genç kadın dizilmişti. İkisi *Beşik*’in kopyalarını satıyor, diğeri ikisi her bir katılımcının adını küçük etiketlere yazıp kapağa yapıştırıyor, üçüncü ikili de kitapların doğru sayfasını açıyordu. Jake’in tek yapması gereken gülümsemek, okurun adını yazmak ve imzalamaktı. Bunu çenesi acıyana, sol eli ağrıyana kadar defalarca yaptı, sonunda bir anda baktığı her yüz kendinden önceki yüze, sonraki yüze ya da her biri diğesine benzemeye başladı.

Merhaba, geldiğiniz için teşekkürler!

Ah, çok güzel!

Gerçekten mi? Muhteşem!

Yazılarınızda iyi şanslar!

Bu Rachel Maddow'un televizyon programı sırasında kendinden geçmesi, Milwaukee'deki bir otelde berbat bir hamburger yiyip, e-postalarını yanıtlayarak geçirdiği pazartesi gecesi dışında on beşinci akşam etkinliği idi. Ağustos ayının sonundan beri *Beşik* için verilen dudak uçuklatıcı avansla satın aldığı ve hâlâ tam olarak döşemediği yeni dairesine gidememişti ve şimdi eylülün sonu gelmişti. Otel hamburgerleri, gece yarısı viskileri, mini bar jölere ve katıksız adrenalinle yaşıyordu. Kendisine yüzlerce kez sorulan sorulara sürekli yeni ya da en azından değişik yanıtlar bulmaya çalışıyordu. Yediği şekerlemelere ve daha fazlasını kaybetmeyi göze alamayacak kadar zayıf olmasına rağmen daha şimdiden en az beş kilo vermişti. Temsilcisi Matilda (Jake'in ilk romanını mahveden ve ikinci romanının tanıtımından kendi isteğiyle ve kararlılıkla ayrılan temsilcisi değildi bu!), birkaç günde bir arayarak bir sonraki romanın bitmesine ne kadar kaldığını soruyordu (yanıt: çok uzak değil). Lisede, üniversitede ve New York'ta tanıdığı yazarlardan oluşan bir yazar "korusu" onu Erinyeler gibi izliyor, kendi romanları için tanıtım yazısı istemek, sanatçı grupları için önerilerde bulunmak ve Matilda'yla temas kurmalarına yardımcı olmak gibi çok çeşitli dilek bombardımanı ile karşı karşıya bırakıyorlardı. Kısacası bir ya da iki günden ilerisini göremiyordu. Her şeyi Macmillan'ın yolculuklarında ona eşlik etmekle görevlendirdiği Otis'e bırakmıştı. Bu tuhaf, belirsiz, hatta ruhsuz bir yaşama biçimiydi.

Ama bu aynı zamanda da tam olarak onun hayalinin gerçekleşmesiydi. Uzun zaman önce hep (bir yıldan az bir süre önce bile!) "başarılı bir yazar" olmayı düşlememiş miydi? İzleyiciler, yığınlarla kitap, *The New York Times Book Review*'un arkasındaki efsanevi listede adının yanında duran o sihirli "1" sayısını görmek? Elbette ki

eseri gerçekten okunan her yazar gibi küçük, insani ilişkilerinin artacağını da ummuştu: Kendi kitabını açmak, kendi adını yazmak, onu okumaya kararlı, sevinçten gözleri parlayan okura vermek. Bu basit, alçakgönüllü ödülleri istemek yanlış mıydı? El ele, beyin beyine öykü yazmanın ve dilin muhteşem bağlayıcı gücünü yaşamak? Şimdi bütün bunlar onundu. Ve hepsini yalnızca sıkı çalışması ve hayal gücüyle elde etmişti.

Ve de anlatmaya hakkı olmayan bir hikâyeyle.

Birileri, bir yerlerde bunu biliyor olabilirdi. Bütün bunlar, tüm elde ettikleri, bir anda ondan koparılıp *-cirt, cirt, cirt-* alınabilirdi, hatta o kadar çabuk alınabilirdi ki Jake kendi çaresizliğini fark etmez, ne olup bittiğini bile anlayamazdı. O zaman sonsuza dek, itiraz umudu bile taşımadan ayıplı yazarlardan biri olacaktı: James Frey, Stephen Glass, Clifford Irving, Greg Mortenson, Jerzy Kosinski...

Jacob Finch Bonner?

Genç bir adam *Mucizenin Keşfi* hakkında güzel bir şeyden bahsederken Jake, ağzından, "Teşekkür ederim," sözcüklerinin döküldüğünü duydu. "O da benim favorilerimden biri."

Bu sözler ona bir şekilde tanıdık geldi ve sonra tam olarak bu cümlelerin kendisinin bir başka hayali olduğunu anımsadı, bir an için kendini çok mutlu hissetti. Ama yalnızca kısa an için. Ve sonra yeniden korkmaya başladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

En Kötüsü Değil

Jake'in elindeki programda ertesi sabah boştu ancak son kitabını da imzaladıktan sonra otele döndüğünde Otis yeni bir randevusu olduğunu, Sunrise Seattle adlı bir radyo programına katılması gerektiğini bildirdi.

“Çevrimiçi mi?” diye sordu Jake umutla.

“Hayır, stüdyoda. Son dakikada çıktı ama program yöneticisi gerçekten de seni ağırlamayı çok istiyor, hatta senin için başka konuklarla yapacağı röportajlarını erteledi. Büyük hayranın.”

“Ah, muhteşem,” diyen Jake aslında hiç de öyle düşünmüyordu. O öğlen San Francisco'ya uçağı vardı, akşam da Castro Theater'daki bir törene katılacaktı, ertesi sabahsa film anlaşmalarıyla ilgili yaklaşık bir hafta kadar sürecek toplantılar için Los Angeles'a gidecekti. Özellikle de bir yönetmenle öğle yemeği yiyecekti. A sınıfı bir yönetmenle tabii.

KBIK radyo istasyonu kaldığı otelden uzak değildi, Pike Place Market'ten kuzeye doğru yalnızca birkaç bina ötedeydi. Jake ertesi sabah erkenden valizlerini taksiden alma işini Otis'e bırakarak doğrudan onu karşılayacak kişinin beklediği radyo istasyonunun lobisine

girdi. Onu gri uzun parlak saçlarına genç kızlara yakışır bir bant takmış bir kadın karşıladı. Jake tamamen gereksizce elini ileri doğru uzatarak kadına yaklaştı. “Jake Bonner.”

“Jake! Merhaba.”

El sıkıştılar. Kadının her tarafı gibi elleri de uzun ve zayıftı. Gözleri masmaviydi ve hiç makyaj yapmamıştı. Bu Jake’in hoşuna gitti. Sonra bundan hoşlandığını fark etti.

“Peki ya siz?”

“Ah! Pardon. Anna Williams. Anna yani, lütfen bana Anna diye hitap edin. Ben program direktörüyüm. Buraya gelmeniz gerçekten muhteşem. Kitaplarınızı o kadar çok seviyorum ki.”

“Şey, teşekkürler, bunu sizden duymak çok güzel.”

“Gerçekten, kitabınızı ilk okuduğumdan beri aklımdan çıkmıyor.”

“İlk kez mi?”

“Ah, birçok kez okudum. Sizi burada ağırlayabilmek harika.”

O sırada Otis de iki valizi arkasından çekerek geldi. Anna’yla el sıkıştılar.

“Bu yalnızca röportaj olacak değil mi?” diye sordu Otis. “Jake’in bir şey okumasını istiyor muydunuz?”

“Yoo hayır. Tabii siz istemiyorsanız?” Kadın Jake’e baktı. Önemli bir şeyi ihmal etmiş gibi utanmış bir hali vardı.

“Hayır, hayır.” Jake gülümsedi. Acaba Anna kaç yaşındaydı. Onunla aynı yaşta mı? Yoksa biraz küçük mü? Bunu kestirmek kolay değildi. İncecikti, siyah tayt üzerine elde örülmüş gibi görünen geniş bir tunik giymişti. Tam Seattle stili. “Özel bir isteğim yok, ben uyumlu bir insanım. Dinleyici katılımı olacak mı?”

“Ah, bunu asla önceden bilemeyiz. Her şey Randy’nin o anki ruh durumuna bağlı. Bazen dinleyici telefonları alıyor, bazen almıyor.”

“Randy Johnson burada, Seattle’da çok tanınan biri, bir fenomen, ona Seattle kaplanı diyorlar,” diye araya girdi Otis. “Yirmi yıl oldu, değil mi?”

“Yirmi iki. Tabii hepsi bu radyo istasyonunda değil. Sanırım bu iŖe başladığından beri geçen bunca yılda radyoda olmadığı gün sayısı birkaç günden fazla değil.”

Kadın program notlarını tam göğsünde tutuyordu. İnce uzun elleriyle dosyanın köşelerinden kavramıştı.

“Neyse, onun gibi birinin programına bir roman yazarını davet etmek istediğini duymak beni çok mutlu etti,” dedi Otis. “Konuk yazarlar olsa bile bunlar genellikle sporcu biyografileri yazarlar ya da politika yazarları oluyordu. Daha nce Randy’nin programına bir roman yazarının çıktığını anımsamıyorum hiç.” Jake’e dönerek ekledi. “Bununla gurur duymalısın. Randy Johnson’a romanını okuttun.”

“Ah!” dedi Anna Williams. “Keşke onun romanı baştan sona okuduğunu syleyebilseydim. Ama kitapla ilgili bilgisi olduğundan eminim. Randy pek kurgu eserler okuyan biri değil. Yine de *Beşik*’in büyük başarısının farkında. İster roman olsun ister evcil taş*, kültürel bir fenomeni asla kaçırmak istemez.”

Jake i çekti. Kitabı yayımlandıktan sonraki ilk haftalarda kitabını okumamış insanlarla röportaj yapmak ve, “*Kitabınızın konusu ne?*” gibi temel soruları yanıtlamak, önemli noktaları açıklamadan, kilit noktalara değinmeden kısaca *Beşik*’in konusunu anlatmak zorunda kalmıştı. Ancak şimdi, sanki herkesin kitabın konusuyla ilgili bir fikri vardı. Bu onu rahatlatan bir durumdu. Ne de olsa nazik ve ilgili görünmeye çalışırken yaptığınız işe tamamen yabancı birinin bilgisizliğini kapamak hiç kolay değildi.

Yukarı, stüdyoya çıktılar ve sunucu Randy Johnson’ı bir eyalet senatörü ve bir seçmenle yaptığı röportajın ortasında buldular. Köpekler ve atıklarıyla ilgili hararetli bir tartışmanın ortasındaydılar. Jake iriyarı, saçlı sakallı bir adam olan Johnson’a baktı, sunucunun karşısındakini kışkırtma eğiliminde biri olduğu açıkça anlaşılıyordu. Ustalıkla iki hasımı öylesine kışkırttı ki sonuçta seçmenin

*Tüm zamanların en başarılı pazarlama kampanyası: İnsanların yoğun iş tempoları nedeniyle evcil hayvan besleyemediklerini fark eden reklamcı Gary Dahl, taşları, yanına bir de “evcil taşınızın bakım ve eğitim kılavuzu” ekleyip, milyonlarca insana dört dolara satmıştır. (.n.)

yüzü kıpkırmızı olurken senatör onu kalkıp stüdyoyu terk etmekle tehdit edecek duruma geldi.

“Ah hayır, bunu yapmak istemezsiniz,” diyen Johnson’ın gülmemek için kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu. “Bakın, arayan biri var.”

Program yöneticisi Anna Williams, Jake’e bir şişe su getirdi. Jake’in eline değen parmakları sıcak, su ise soğuktu. Jake ona baktı. Güzeldi, bu inkâr edilemezdi. Jake’in çok uzun zamandır bir kadının güzelliğini düşünecek zamanı olmamıştı. Geçen yaz Bumble’da bir kadınla tanışmış ve onunla birkaç kez yemeğe çıkmıştı. Ondan önce de Cobleskill’de, New York Eyalet Üniversitesi’nin istatistik bölümünde öğretim üyesi olan bir kadın vardı. Ve bir de Ripley’de tanıştığı Alice Logan adındaki şair; yazın sonunda Alice, John Hopkins Üniversitesi’ne geçince bu ilişki de kendiliğinden bitmişti. Jake aradan geçen zamanda Alice’in profesör olduğunu biliyordu. *Beşik*, *The New York Times* çoksatanlar listesine girince Alice ona kısa bir tebrik mesajı göndermişti.

Anna kısık sesle, “Bu ikisiyle işi bitmek üzere,” dedi.

Reklam arası başlayınca Jake’i öfkeli seçmenin boşalttığı koltuğa götürüp kulaklıklarını taktı. Johnson o sırada elindeki kâğıtları karıştırıyor ve bir KBIK kupasından bir şeyler içiyordu.

“Bir dakika daha,” dedi başını kaldırmadan. “Bir dakika lütfen.”

“Elbette,” dedi Jake. Dönüp gözleriyle Otis’i aradı ama Otis yakınlarda değildi. Anna diğer koltuğa oturdu ve o da kulaklıklarını taktı. Jake’e dönerek ona cesaret verircesine gülümsedi.

Anna, “Birkaç iyi sorusu var,” dediyse de bundan pek eminmiş gibi görünmüyordu. Soruları kendisinin hazırladığına hiç kuşku yoktu. Jake onun tereddüdünün sunucunun sorulara sadık kalıp kalmayacağından emin olmamasından kaynaklandığını düşündü.

Yeniden yayına girilmeden önce Johnson başını kaldırarak gülümsedi.

“Nasılsın Jack? Umarım iyisindir.”

“Jake,” dedi Jake. Sunucunun elini sıkmak için elini uzattı. “Davetiniz için teşekkürler.”

Randy Johnson gülümsedi. “Bu...” Anna’yı işaret etti. “Bana başka şans bırakmadı.”

“Öyle mi?” diyen Jake genç kadına döndü. Anna önündeki dosyaya bakıyor, söylenenleri duymamış gibi davranıyordu.

“Yumuşak gibi görünür ama yoluna çıkarsanız ne kadar çetin ceviz olduğunu anlarsınız. Kısacası tuttuğunu koparır.”

“Herhalde onu iyi bir yönetmen yapan da bu,” dedi Jake sanki bu kendisine tamamen yabancı kadının savunulmaya ihtiyacı varmış gibi.

“Beş saniye,” dedi bir ses Jake’in kulağına.

“Tamam!” dedi Randy Johnson. “Hazır mıyız?”

Jake başıyla onayladı. Son zamanlarda bunun gibi birçok koltukta oturmuş ve bu kendi bölgelerinde fenomen olmuş kendini beğenmişlerden birçoğunun yüzüne nazikçe gülümsemişti. Bir süre Randy Johnson’ın Seattle sokaklarında başıboş gezen köpeklerle ilgili söylediklerini dinledi. Hemen ardından da kendisinin anons edildiğini duydu.

“Evet, bir sonraki konuğumuz şu an için Amerika’nın en çok konuşulan ve okunan yazarı. Dan Brown ya da John Grisham’dan mı bahsediyorum? Hayır. Sanırım karşımdakinin kim olduğunu çok merak ediyorsunuz, öyle değil mi? Bilin bakalım kim?”

Yanındaki kadına baktı. Anna dişlerini sıkmış, önündeki notlara bakıyordu.

“Evet, bunu size hemen söylemeyeceğim. Ancak bilmek istediğim bir şey var: Aranızda *Beşik*te adlı kitabı okuyanlar kimler? Kitap ilk anda bir bebekle ilgiliymiş gibi görünüyor. Öyle mi?”

Ve sunucu sustu. Kısa bir paniğin ardından Jake kendisinden bu soruya yanıt vermesinin beklendiğini anladı.

“Evet, kitabın adı *Beşik*, *Beşik*te değil,” dedi. “Ve bir bebekle ilgisi yok. Burada *Beşik* sözcüğünü daha çok mecazi anlamda al-

gılamamız gerekir. Bu arada... beni davet ettiğin için teşekkürler, Randy. Dün gece Seattle'da muhteşem bir kitap etkinliğimiz vardı."

"Öyle mi? Nerede?"

Jake toplantının yapıldığı salonun adını anımsayamıyordu.

"Seattle Arts&Lectures. Senfoni salonunda. Muhteşem bir yer."

"Öyle mi? Büyük bir yer? Ne büyüklükte bir yer?"

Gerçekten mi, diye düşündü Jake. Şimdi bir de sunucunun memleketiyle ilgili basit soruları mı yanıtlıyacaktı? Neyse ki yanıtı biliyordu.

"Sanırım salon yaklaşık iki bin dört yüz kişilikti. Orada muhteşem insanlarla tanıştım."

O sırada Anna tam arkasına geçip sunucuya doğru bir kâğıt tuttu. Kâğıtta TAM İSMİ: JACOB FINCH BONNER yazıyordu.

Randy surat astı. "Jacob Finch Bonner. Bu ne biçim isim?"

Doğumunda bana verilen isim, diye düşündü Jake. Tabii Finch dışında.

"Herkes bana Jake der. Bu arada belirtmeliyim ki Finch ismini kendim aldım. Scout, Jem ve Atticus'tan etkilenerek."

"Kimden?"

Jake buna inanamıyordu. O anda başını sallamamak için kendini zor tuttu.

"*Bülbülü Öldürmek* adlı romandaki karakterler," dedi. "Çocukken favori romanımdı."

"Ah, öyle mi? Okumadım ama filmini gördüm," diyen Randy kendinden emin şekilde güldü.

"İlk romanınızla çok büyük bir başarı yakaladınız. Bizlere biraz herkesin okuduğu bu ilk romanınızdan bahsedebilir misiniz, Jake Finch?"

Jake de gülmeye çalıştı. Ama bu doğal bir gülüş değildi.

"Jake! Okurların alacağı zevki engelleyecek bazı kilit noktaları ifşa etmek istemem elbette. Ancak şu kadarını söyleyebilirim ki konu esas olarak çocuk denecek yaşta anne olan Samantha adında bir kadınla ilgili. Çok genç. Çok çok genç yaşta anne oluyor ve..."

“Desenize ahlaksız bir kız?” dedi Randy.

Jake ona inanamayarak baktı.

“Şey, tam olarak öyle olması gerekmez. Ancak o çocuğu için kendi yaşamından feragat edecek kadar özverili bir anne, ikisi bir anlamda izole bir yaşam sürüyorlar ve çocuğu da Samantha’nın büyüdüğü evde büyüyor. Sonra kız yani Maria genç kız olunca ikisinin arası bozuluyor ve...”

“Desenize her evde de olduğu gibi...” dedi Randy neşeyle.

Anna bir kez daha Jake’in arkasından bir kâğıt kaldırdı. Kâğıtta İKİ MİLYONDAN FAZLA SATIŞ, diye yazıyordu, hemen altında da, SPIELBERG FİLME ÇEKİYOR.

“Evet, Jake, demek Steven Spielberg romanını filme çekiyor. Bu büyük balığı yakalamayı nasıl başardın?”

Jake bir ölçüde rahatlamıştı, böylece en azından konu kendisinden ve kitabından uzaklaşmış oluyordu. Biraz filminden ve her zaman Spielberg fanı olduğundan bahsetti. “Kendisinin bu hikâyeyle böylesine yakından ilgilenmesi benim açımdan inanılmaz.”

“Peki ama neden? Yani hiç kuşkusuz kendisine iletilen çok sayıda film projesi vardır. Bunlar arasında özgürce seçim yapma şansı varken neden özellikle *Beşik*?”

Jake gözlerini kapadı.

“Sanırım roman karakterlerindeki bir şey ona hitap etmiştir. Ya da...”

“Benim kızım da aynen dediğiniz gibi, henüz on altı yaşında, karımla sabah yataktan kalkar kalkmaz birbirlerine bağırmaya başlıyorlar ve kavgaları gece yarısına kadar bitmiyor. Acaba Steven Spielberg bundan da bir film çıkarır mı? Ben buradayım. Yönetmenim burada. Anna? Steven Spielberg’i arayabilir miyiz? Ona Jake’e ne ödüyorsa, yarısına karımla kızımın hikâyesini satmaya hazır olduğumu söyleyeceğim.”

Jake ona dehşetle baktı. Otis için etrafına bakındı. Ama Otis yoktu. Zaten bu durumda Otis ne yapabilirdi ki?

“Evet,” dedi Randy neşeyle. “Şimdi birkaç telefon alalım.”

Konsola işaret parmağıyla birkaç kez hafifçe vurdu. O anda kısık bir kadın sesi duyuldu, kadın Jake'e bir şey sormak için izin istiyordu.

"Elbette," dedi Jake hissettiğinden çok daha coşkulu bir sesle. "Merhaba!"

"Merhaba! Kitabınızı çok sevdim. Ofisimdeki herkese verdim."

"Ah, çok güzel," dedi Jake. "Sorunuz var mıydı?"

"Evet. Bu hikâyenin nereden aklınıza geldiğini öğrenmek istemişim. Demek istediğim, gerçekten çok şaşırdım, dehşete düştüm."

Jake'in kafasından hızla bu soruya hazırladığı yanıtlar geçti.

"Sanırım eğer uzun bir öykü yazıyorsanız, yani roman diyelim, başlangıçta hikâyenin her aşamasını düşünmüyorsunuz. Bir bölüm düşünmüyorsunuz, sonra bir sonrakini ve bir sonrakini... Ve böylece hikâye kendiliğinden gelişiyor..."

"Teşekkürler," diyen Randy kadının sözünü kesti ve hattan düşürdü. "Demek olay siz yazdıkça kademe kademe gelişiyor. Peki ama başlangıçta bir taslak da mı yapmıyorsunuz?"

"Şimdiye kadar hayır. Ama tabii bu hiç yapmayacağım anlamına gelmiyor."

"Merhaba. Buyurun, Randy karşınızda."

"Merhaba Randy. Ocidental Meydanı'ndaki uyuşturucu satıcılarına karşı belediyenin bir şey yapmayı planlayıp planlamadığını biliyor musun? Geçen hafta sonu torunumla oradaydım, biliyor musun, durum korkunçtu."

"Ah elbette," dedi Randy. "Durum şimdiye dek hiç olmadığı kadar kötü ve yetkililer bunu görmezden geliyor. Görmedim, duymadım mantığı. Bu konuda ne yapılması gerektiğini düşündüğümü biliyorsunuz."

Ve saymaya başladı: Belediye başkanı, belediye, gıda ve kuponlarla kandırılan iyi niyetli insanlar ne yapmanın peşindeydiler? Jake sunucuyu dikkatle süzen Anna'ya baktı, yüzü kül beyazı olmuştu. Artık kâğıtlar yoktu. Anna da vazgeçmişe benziyordu. Ve zaman geçiyordu.

“Jake,” dedi Jake. Sunucunun elini sıkmak için elini uzattı. “Davetiniz için teşekkürler.”

Randy Johnson gülümsedi. “Bu...” Anna’yı işaret etti. “Bana başka şans bırakmadı.”

“Öyle mi?” diyen Jake genç kadına döndü. Anna önündeki dosyaya bakıyor, söylenenleri duymamış gibi davranıyordu.

“Yumuşak gibi görünür ama yoluna çıkarsanız ne kadar çetin ceviz olduğunu anlarsınız. Kısacası tuttuğunu koparır.”

“Herhalde onu iyi bir yönetmen yapan da bu,” dedi Jake sanki bu kendisine tamamen yabancı kadının savunulmaya ihtiyacı varmış gibi.

“Beş saniye,” dedi bir ses Jake’in kulağına.

“Tamam!” dedi Randy Johnson. “Hazır mıyız?”

Jake başıyla onayladı. Son zamanlarda bunun gibi birçok koltukta oturmuş ve bu kendi bölgelerinde fenomen olmuş kendini beğenmişlerden birçoğunun yüzüne nazıkçe gülümsemişti. Bir süre Randy Johnson’ın Seattle sokaklarında başıboş gezen köpeklerle ilgili söylediklerini dinledi. Hemen ardından da kendisinin anons edildiğini duydu.

“Evet, bir sonraki konuğumuz şu an için Amerika’nın en çok konuşulan ve okunan yazarı. Dan Brown ya da John Grisham’dan mı bahsediyorum? Hayır. Sanırım karşımdakinin kim olduğunu çok merak ediyorsunuz, öyle değil mi? Bilin bakalım kim?”

Yanındaki kadına baktı. Anna dişlerini sıkmış, önündeki notlara bakıyordu.

“Evet, bunu size hemen söylemeyeceğim. Ancak bilmek istediğim bir şey var: Aranızda *Beşik*te adlı kitabı okuyanlar kimler? Kitap ilk anda bir bebekle ilgiliymiş gibi görünüyor. Öyle mi?”

Ve sunucu sustu. Kısa bir paniğin ardından Jake kendisinden bu soruya yanıt vermesinin beklendiğini anladı.

“Evet, kitabın adı *Beşik*, *Beşik*te değil,” dedi. “Ve bir bebekle ilgisi yok. Burada *Beşik* sözcüğünü daha çok mecazi anlamda al-

“Ama o... Biliyor musunuz, onun böyle bir fırsatı değeriendi-receğini düşünmüştüm. Roman okumuyor olabilir ama insanlar onu çok ilgilendiriyor. Bu kadar ilgi duyulan bir kitaba bakacağını düşündüm. Eğer okusaydı kesinlikle çok farklı olurdu. Ama anlaşılan...”

Otis telefondaıdı ve kaşlarını çatmıştı. SeaTac Havaalanı için Uber’den araba istiyor olmalııdı.

“Lütfen, evet, güzel.”

“Keşke her şeyi düzeltebilseydim. Acaba... bir kahve için zamanınız var mı? Yani herhalde yoktur ama... Burada çok yakında Pike Place Market’te çok iyi bir yer var.” Anna da olanlar karşısında en az onun kadar şaşırmış gibiydi. Hemen geri adım attı. “Boşverin. Herhalde hemen gitmeniz gerekiyor. Lütfen bunu sorduğumu unutun.”

“Kahve mi? Memnuniyetle gelirim,” dedi Jake.

ONUNCU BÖLÜM

Utica

Anna onu Pike Place Market'in karşısındaki bir binanın çatı katındaki bir kafeye götürdü ve kahveyi kendisi ısmarlamak için ısrar etti. Burası Storyville adlı yerel bir zincirin oradaki şubesi idi, mekân yanan şöminesi ve halk pazarına tepeden bakan penceresiyle sıcak bir yerdi. Anna oraya yürüdükleri sırada gergin havasından kurtulmuştu, dingin görünüyordu. Her geçen dakika sanki daha da güzelleşiyordu.

Anna Williams, Seattle'ın yerlisi değildi. Kuzey Idaho'da bir yerde doğup büyümüş ve üniversite eğitimini batıda, Washington Üniversitesi'nde almıştı. Sonrasında da on yıl gibi bir süreyle –Ted Bundy'nin* ilk oyun alanı olmakla ünlü– Whidbey adasında küçük bir radyo istasyonunda çalışmıştı.

“Nasıldı?” diye sordu Jake.

“Eski şarkılar ve gevezelik. Alışılmadık bir kombinasyon değil.”

“Kastettiğim bir adada yaşamak.”

*Ted Bundy: Dünyanın en eğitilmiş ve korkunç seri katili. İlk cinayetini 1975 yılında Seattle'da işleyen Bundy beş yılda otuz beşten fazla kadına tecavüz edip öldürmüştür. (ç.n.)

“Ah! Bilirsin işte. Sessiz. Radyo istasyonu Coupville adında küçük bir kasabadaydı, orada yaşıyordum. Hafta sonları şehirden birçok kişi geliyordu, aslında merkeze uzak sayılmazdı. Biz arabalı vapura çok alıştık. Seattle’da oturanlar için ‘ada’ kavramı başkaları için olduğundan çok farklıdır.”

“Peki Idaho’ya geri döndün mü?”

“Beni evlat edinen annem öldükten sonra hayır.”

“Ah, pardon, üzgünüm.” Jake bir an sustuktan sonra ekledi. “Evlat mı edinildin?”

“Resmi olarak değil. Annem –beni büyüten annem– aslında öğretmenimdi. Evdeki koşullarım çok kötüydü, Bayan Royce beni yalnızca evimden uzaklaştırmak için yanına aldı. Sanırım küçük şehrimizdeki herkes benim koşullarımı biliyordu. Aralarında sanki sessiz, konulmamış bir anlaşma varmış gibi hiç kimse bunun üzerine gitmedi ve resmi otoritelere bir şey iletmedi. Öğretmenimle yaşadığım iki yılda daha önceki yaşamımda hiç olmadığı kadar dengeli bir yaşantım oldu.”

Sanki uçsuz bucaksız bir gölün kıyısındaydılar. Jake’in öğrenmek istediği çok fazla şey vardı ama bunun için doğru zaman değildi.

“Doğru zamanda doğru insanın yaşamınıza girmesi muhteşem.”

“Belki.” Anna omuz silkti. “Doğru zaman mıydı bilemiyorum. Aslında birkaç yıl önce olsa çok daha iyi olurdu. Yine de onunla birlikte olduğum süre boyunca değerini çok iyi bildim. Onu gerçekten çok seviyordum. Hastalandığında üniversiteye yeni başlamıştım. Ona bakmak için eve döndüm. Saçlarımın böyle ağarmasının nedeni de bu.”

Jake ona baktı.

“Gerçekten mi? Bunu duymuştum. Bir gecede birdenbire, öyle mi?”

“Hayır, öyle olmadı. İnsanlar bundan sanki bir sabah uyanıyorsun ve pat diye tüm saçlarının beyazladığını görüyormuşsun gibi bahsediyorlar, sanki saçının her bir teli bembeyaz olmuş gibi. Benimkinde ise önce ağarma başladı, sonra her yeni saç telim böyle

çıktı. Başlangıçta bu benim için de çok büyük şoktu ama sonra bunun bir fırsat olabileceğine karar verdim. Böylece saçlarımı istediğim gibi renklendirebilirdim. İlk yıllarda boyadım ama sonra saçlarımı bu şekliyle daha çok sevdiğimi fark ettim. Bunun şaşırtıcı olması hoşuma gidiyordu. Benim için değil elbette, diğer insanlar için.”

“Nasıl yani, ne demek istiyorsun?”

“Ah... ‘Yaşlı’ olmanın simgesi bir saç ve gencecik bir çehre çoğu insan için çok şaşırtıcı olabiliyor. Böylece bazı insanların benim olduğumdan yaşlı, bazılarının da genç olduğumu düşüneceklerinin farkına vardım.”

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Jake. “Pardon, sanırım bunu sormamalıydım.”

“Hiç sorun değil. Söyleyeceğim ama önce sen kaç yaşında olduğumu tahmin etmelisin. Bunu kendini beğenmişlik olarak görme lütfen. Yalnızca merak ettim.”

Jake’e bakıp gülümsedi ve o da fırsattan istifade Anna’ya yeniden dikkatle baktı. Her şeyiyle çok hoştu: Soluk oval yüzü, omuzlarından aşağı dökülen uzun, gür gri saçları, çocuksu saç bandı, keten bluzu ve altındaki taytı, sanki sonsuz bir orman yolundan eve yürümeyecekmiş gibi görünen açık kahverengi bağcıklı botları. Yaşıyla ilgili düşüncelerinde kesinlikle haklıydı. Yaş tahmin etmekte usta olduğu söylenemezdi, Anna’nın yirmi sekizle kırk arasında herhangi bir yaşta olduğunu tahmin edebiliyordu ama emin değildi. Bir şey söylemesi gerektiği için kendisine en yakın gelen tahminde bulundu.

“Şey... otuzlu yaşların ortasında olduğunu söylesem?”

“Öyle diyebiliriz.” Anna gülümsedi. “Tam bir tahminde bulunmak istemez misin?”

“Şahsen ben otuz yedi yaşındayım.”

“Güzel. Güzel bir yaş.”

“Peki ya sen...?”

“Otuz beş. Aynı şekilde güzel bir yaş.”

“Öyle,” dedi Jake. Dışarıda yağmur başlamıştı. “Neyse. Neden radyo?”

“Ah evet, bunun saçma görüldüğünün farkındayım. Yirmi birinci yüzyılda radyo yayıncılığından kariyer adına bir şey beklemenin delilik olduğunu biliyorum, artık modası geçmiş bir endüstri ama işimi seviyorum. Tabii bu sabah değil ama genellikle. Bundan sonra da radyo programlarımda edebiyata yer vermeyi sürdüreceğim. Gerçi başka yazarların bu konuda senin kadar nazik davranacağını sanmıyorum ama...”

Jake içten içe irkildi. “Nazik” sözcüğü ona kendisinin farklı bir versiyonunu, bir zamanlar California’daki narsist bir konuk yazarın acı ve küçük düşürücü eleştirilerine sessizce katlanan Jake’i anımsatmıştı: *Sesli borular! Kötü sandviçler! Yanmayan şömine! Ve asla unutamadığı o söz: Herkes yazar olabilir.*

Öte yandan aynı küçük düşürücü eleştiriler onu buraya getirmişti. Ve burada iyiydi. Son aylarda yaşadığı stresli anlara rağmen –Oprah! Spielberg!– kitabının giderek büyüyen bir okur kitlesi tarafından kabul edilmesinin şaşkınlığı içindeyken, şimdi, bu anda –gri saçlı bu kızla lambri kaplı bu kafede– aylardır hiç olmadığı kadar mutluydu.

“Birçoğumuz,” dedi Jake, “Yani kastettiğim biz, roman yazarlarının büyükçe bir kısmı, eserlerinin satışı, listelerdeki yeri ya da Amazon satışlarındaki sırasıyla o kadar da çok ilgili değiliz. Bu elbette ki bizim için önemli, sonuç olarak biz de herkes gibi yemek, içmek, yaşamak durumundayız ama bizi asıl mutlu eden insanların bizi okuması. Her ne kadar patronun radyoda aksini iddia etmiş olsa da *Beşik* benim ilk kitabım değil. Hatta ikinci de değil. Birinci kitabımı, iyi bir yayınevinde yayımlanmasına ve olumlu eleştiriler almasına rağmen ancak birkaç bin kişi okudu. Ve bu yine de ikinci kitabımı okuyanların sayısından oldukça fazlaydı. Kısacası kitabın ne kadar iyi olursa olsun eserinin kabul göreceğinden emin olamazsın. Ve kimse okumuyorsa aslında eserin yoktur.”

“Ormanda devrilen ağaç,” dedi Anna.

“Tam kuzeybatıya uygun bir yorum. Ancak okunursan da sürekli diken üstündesindir ve bundan asla kurtulamazsın: Tanıma-

dığın biri, zorlukla kazandığı parasını senin yazdıklarını okumak için harcıyor? Bu inanılmaz bir şey. Muhteşem. Okur toplantılarında insanlarla bir araya geldiğimde ve bana imzalamam için kitabımın banyoya düşürdükleri, üstüne kahve döktükleri ya da sayfaların uçlarını kıvırdıkları kirli, yıpranmış bir kopyasını getirdiklerinde hissettiğim duyguyu anlatamam. Bu kitabımın pırıl pırıl bir kopyasını getiren karşısında hissettiğimden çok daha ötede, çok daha hoş bir duygu.” Sustu. “Biliyor musun, içimden bir his senin de gizli bir yazar olduğunu söylüyor.”

“Ah!” Anna ona baktı. “Neden gizli?”

“Şu ana kadar bundan hiç bahsetmedin.”

“Belki de sıra ona gelmediği içindir?”

“Peki. Evet, ne yazıyorsun? Roman? Anı? Şiir?”

Anna kahve kupasını aldı ve sanki yanıt içinde saklıymış gibi dikkatle baktı.

“Ben şiir yazacak biri değilim,” dedi. “Anı okumayı severim ama dünyadakilerle paylaşmak için kendi pisliklerimi deşmek bana göre değil. Romanlarsa her zaman ilgimi çekmiştir.” Yeniden Jake’e baktı, birden ürkekleşmişti.

“Öyle mi? Bana en beğendiğin romanlardan birkaçını söyleyebilir misin?” O anda aklına, Anna’nın bunu övgü beklediği için sorduğunu düşünebileceği geldi. Hemen bunu espiye dökmek için ekledi. “Tabii buranın dışında.”

“Şey... Örneğin Dickens. Willa Cather. Fitzgerald. Marilynne Robinson’u da seviyorum. Roman yazmak düş gibi bir şey benim için, yazabilsem muhteşem olurdu ama yaşamımda bunu yapabileceğimi düşündüren hiçbir şey yok. Kitap için konuyu nereden bulacağım? Siz nereden buluyorsunuz?”

Jake neredeyse iç çekip homurdanacaktı. Kafasındaki olası yanıtları düşündü ve kendince en uygun olanını, Stephen King’in de her zaman kullandığı yanıtı verdi.

“Utica.”

Anna şaşırdı.

“Pardon?”

“Utica. New York’un dışında bir yer. Bir defasında Stephen King’e romanları için yeni fikirleri nereden aldığını sormuşlar, yanıtı şu olmuş: Utica’dan. Eğer bu yanıt Stephen King için yeterince iyiye, benim için de iyidir.”

“Peki. Espri güzel.” Ancak bundan hiç de hoşlanmışa benzermiyordu. “Neden bunu dün akşam söylemedin?”

Jake bir an için duraksadı, yanıt veremedi.

“Dün akşam sen de mi oradaydın?”

Anna omuz silkti.

“Tabii ki oradaydım. Ben gerçek bir hayranım.”

Jake böylesine güzel ve hoş bir kadının kendisini *hayranı* olarak tanımlamasının çok şaşırtıcı olduğunu düşündü. Bir an sonra da Anna’nın bir kahve daha isteyip istemediğini sorduğunu duydu.

“Hayır, teşekkürler. Artık gitmem gerekiyor. Otis daha radyo istasyonundayken beni yan bakışlarıyla uyarmıştı. Eminim fark etmişsindir.”

“Bir sonraki toplantını kaçırmayı istemediğinden eminim. Onu kesinlikle anlıyorum.”

“Evet, öyle, yine de biraz daha zamanım olmasını isterdim. Acaba... doğu sahiline gelmen gibi bir durum olabilir mi?”

Anna gülümsedi. Tuhaf bir gülümseme idi bu. Dudaklarını sımsıkı bastırmıştı, neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

“Şimdilik hayır,” dedi.

Kafeden ayrılıp radyo istasyonuna doğru yürüdüler, o sırada Jake vedalaşırken onu öpmesinin doğru olup olmayacağını düşünüyordu. O hâlâ tereddüt ederken, Anna birden ona sarıldı. Jake yanağında onun gri saçlarının yumuşaklığını hissetti. Genç kadının vücudu şaşılacak şekilde sıcaktı, yoksa bu kendi vücudu muydu? O anda bundan sonrasında olacakları hissediyormuşçasına çok güçlü bir duyguya kapıldı.

Kısa bir süre sonra, yeniden arabada oturmuş, gelen mesajlarını okuyordu. İlk mesajı okudu. Mesaj kendi internet sitesindeki iletişim formu üzerinden gönderilmişti (*Sayfamı ziyaret ettiğiniz için teşekkürler. Çalışmalarım ile ilgili bir sorunuz ya da görüşünüzü mü iletmek istiyorsunuz? Lütfen formu doldurun.*) Mesaj yaklaşık olarak Randy Johnson'la röportajda olduğu sırada gönderilmişti ve bu bomba yaklaşık doksan radyoaktif dakikadır e-postasının gelen kutusunda zaman sayıyordu. Onu okuduğu anda o sabahki tüm iyi şeyler ve de tabii Jake'in yaşamındaki son bir yıl altüst oldu. Mesaj YetenekliTom@gmail.com adresine sahip birinden geliyordu. Mesaj ne kadar kısaydı ifade ettiği şey de o kadar kısa ve özdü.

Sen hırsızsın.

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 3-4

Hamile olduğunu matematik dersinde sıraya kusunca anladı. Samantha problemlerin üstüne gerekli notları almıştı. Diğerleri sınıftan çıkarken son bir kez ödevi doğru alıp almadığını kontrol ediyordu. (Moronun teki olan Bay Fortis'in denklemlerin doğru çözülüp çözülmediğine değil, yalnızca çözülen problemlerin kendi verdikleri olup olmadığına baktığına dair bir teorisi vardı.) Sonra ayağa kalktı, pembe dizi karakterleri gibi midesi bulandı, başı döndü. Ellerini sıraya dayayarak destek almaya çalıştı ve not defterinin üzerine kustu. İlk düşüncesi, "Siktir!" oldu.

On beş yaşındaydı ve Tanrı'ya şükür aptal değildi. Ya da belki de gerçekten aptaldı, bunun başına gelmesinin nedeni bilgisiz ya da saf olması ya da *kendisinin* başına kötü (bu kötüydü) bir şey gelmeyeceğini düşünmesi değildi. Bunun tek nedeni ahlaksız bir herifin ona resmen yalan söylemesiydi. Hatta belki birden fazla kez.

Kusmuk sarı ve sümüksüydü, görünce yeniden kusacak gibi oldu. Kusmanın etkisiyle başı ağrıyordu ama onu asıl endişelendiren vücudunun tatsız bir hisle canlanmasıydı. Belki bu da hamileliğin belirtilerinden biriydi. Ya da yalnızca öfkeydi. Samantha her ikisi de olduğunun farkındaydı.

Not defterini aldı, defteri sallayarak çıkardıklarını sınıfın köşesindeki metal çöp kutusuna akıttı, sonra defteri kolunun tersiyle sildi, o an hiçbir şey umurunda değildi. Yaşamının son otuz saniyesinde belli bir amaç peşinde koştuğu yıllar yok olmuştu. Hamileydi. Hamileydi. Sikik bir durum!

Samantha zaten şanslı bir kız değildi, bunun bilincindeydi. *Clueless** geçen yaz Norwich'teki sinemada oynamıştı, Samantha arabalarıyla Beverly Hills'te dolaşan, giysilerini bilgisayardan sipariş eden kızlar olduğunu biliyordu ama kendisi onlardan değildi, bütün bunlarla hiç ilgisi bile yoktu. Öte yandan şiddet, taciz gören ya da büyük bir yoksulluk çeken bir kız da değildi. Evde her zaman yemek vardı. Okul ve kitap masrafları karşılanıyordu. Ebeveynleri iki kez New York'a gezmeye giderken onu da yanlarına almışlardı, ancak her iki seyahatte de oraya vardıklarında ne yapacaklarını bilememişlerdi: otelde yemek, yaptığı şakaları anlamadıkları bir rehber eşliğinde otobüsle şehir turu, Empire State Binası (birinci defasında anlamlıydı ama ya ikincisinde?) ve Rockefeller Merkezi (yine iki kez ve birinde bile tatil değildi, öyleyse... neden?). New York gibi dünyanın en büyük şehirlerinden birinin onlar gibi New York eyaletinin ücra bir köşesinden üç taşralıya (bu Indiana eyaletinin ortası da olabilirdi) sunacak neyi olabileceğini anlayamıyordu. Birincisinde dokuz, ikincisinde on iki yaşındaydı ama bu durumda ona zaten söz düşmüyordu.

Her şeye rağmen başka birçok insanda olmayan bir şeye sahipti, bir geleceği vardı.

Ebeveynlerinin işleri vardı, babası Hamilton'daki üniversitede çalışıyordu. "İşletme teknisyeni" gibi havalı, önemli görünen bir unvanı olsa da gerçekte kampüsteki kızlardan biri pedini atıp boruları tıkadığında çağrılan kişiydi. Annesi de temizliğe gidiyordu, College Inn'e**. Onun unvanı ise dürüstçe "temizlik görevlisiydi." Ancak babasının işinin aslında başka bir açıdan ne kadar önemli olduğunu babasına anlatan da o olmuştu: Babasının aynı kuruluş-

* *Clueless*: Jane Austen'in 1815 tarihli romanı Emma'dan esinlenilerek beyazperdeye aktarılan film, Beverly Hills'te yaşayan bir grup gencin dünyasını anlatır. (ç.n.)

** *College Inn*: Üniversitenin paralı, kısa süreli olarak da konaklanabilen yurdu. (ç.n.)

taki on dört yıllık hizmeti Samantha'nın üniversiteye gitme zamanı geldiğinde büyük bir avantaj ve onun kendi yolunu çizmesine destek olacaktı. Babasının asla okumadığı, ama Samantha'nın birkaç yıldır çok iyi bildiği iş sözleşmesine göre öğretim kadrosunun ve hizmetlilerin çocuklarına üniversiteye girişte öncelik tanınıyordu. Finansal yardımlara gelince sözleşmede açık seçik belirtilmişti: Yüzde seksen öğrenim bursu, yüzde on öğrenci kredisi, yüzde on kampüste iş. Başka bir deyişle Samantha gibi biri için bu büyük ödülü çikolatadan kazanmak gibi bir şeydi.

Ya da en azından o güne kadar öyleydi.

Başına gelen bu berbat olayın sorumlusu Earlville Orta Okulu'ndaki yetersiz seks bilgisi eğitimi ya da Cheango bölgesi (burada herkes gençlerin, çocukların nereden geldiğini öğrenmemesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu) değildi. Samantha beş yaşından beri her şeyi tüm ayrıntılarıyla biliyordu. O sırada babası üniversite-deki kardeşlik derneklerinden birindeki maceralı bir hafta sonundan (polislin çağrılmasını ve bir kızın okuldan atılmasını gerektiren bir kaza) bahsetmişti. Birçok şeyi, özellikle de bu ebeveynlerin anlamlı suskunluklarının ya da “bunu bilmene gerek yok” saçmalığının gerisinde saklanan bir şeyse, kendi başına keşfedip öğrenmeye alışmıştı. İlerleyen yıllarda dönem arkadaşları da temel konularda (yine okul ve bölge yönetiminin seks eğitimine kısıtlama getirme yönündeki resmi politikaları çerçevesinde, her tür pedagojik destekten yoksun olarak) eğitim almışlardı ama öğretilen yalnızca temel kavramlardı. Altmış kişilik sınıftan iki kız şimdiden “evde eğitimi” seçmiş ve bunlardan biri akrabalarıyla birlikte yaşamak üzere Utica'ya gitmişti. Ama o kızlar aptaldı. Böyle bir şey ancak aptalların başına gelirdi.

Kalan eşyalarını topladı ve sınıfı hamile biri olarak terk etti. Sonra hamile biri olarak dolabına gitti, dışarı çıkarak diğer öğrencilerin arasına karıştı ve otobüsün arkasında, her zaman oturduğu yere oturdu ama bu kez hamile biri olarak. Bu şu anlama geliyordu: Eğer bir şey yapmazsa, başka bir insanı dünyaya getirecek ve büyük olasılıkla sonsuza kadar kendi yaşamının dizginlerini bırakacaktı.

Ama aslında hiçbir şey yapmayacak hali de yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yetenekli Tom

Jake tabii ki bundan kimseye bahsetmedi.

San Francisco'ya ve Castro Theater'a gitti. Ertesi gün Los Angeles'taki toplantıları umduğu gibi çok iyi geçti (Steven Spielberg'le aynı odada olmanın heyecanını birkaç gün üzerinden atamadı). Sonunda da New York'a West Village'daki mütevazı evine ve yeni yazmaya başladığı romanının başına döndü. Bu arada kendini, gelen e-postanın bir fantezi, kendi paranoyası sonucunda ortaya çıkan bir tür halüsinasyon, amaçsız bir algoritmanın kontrolünde gönderilmiş rastgele bir mesaj olduğu konusunda kandırmayı neredeyse başarmıştı. Ama bu uzun sürmedi. Geri döndüğü günün ertesi sabahı yeni basit, bazalı ve yaylı döşekten oluşan yatağında uyandığında telefonuna uzandı ve JacobFinchBonner internet sitesindeki iletişim formu üzerinden gönderilmiş ikinci bir e-postanın gelen kutusunda olduğunu gördü. Mesajda yine aynı cümle vardı:

Sen hırsızsin.

Ama bu kez ikinci bir cümle daha eklenmişti:

Bunu ikimiz de biliyoruz.

İnternet sitesi, eski yazar koçu sitesi dönüştürülerek hazırlanmıştı ve şimdi tam anlamıyla çok başarılı bir yazara yakışır nitelikteydi: Tek tek kitaplarına, yaklaşan etkinliklerin listesine ve *Beşik*'in geçen yıl yayımlanmasından bu yana yoğun olarak kullanılan iletişim formuna göz gezdirdi. Onunla bağlantı kuran kimlerdi? Genellikle kitabında neyin yanlış olduğunu ya da *Beşik*'in (iyi anlamda) nasıl onları bütün gece ayakta tuttuğunu bilmesini isteyen okurlar. Onun bir okur buluşması için kitabevlerine geleceğini umanlar ve Samantha ya da Maria rollerine uygun olduklarından emin aktörler, ayrıca Jake'in tanıdığı ama artık temas kurmadığı kişiler: Long Island, Wesleyan'dan tanıdıklar, yüksek lisans programındakiler, hatta Hell's Kitchen'da yanında çalıştığı aptallar. Ne zaman bunlardan birinin gelen kutusundaki, yarım satırlık baştan çıkarıcı mesajını görse (Merhaba, beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama... Jake! Kitabını yeni bitirdim ve... Merhaba, ben de kitabını okuyordum...) göğsü sıkıştırdı ve ancak bunların eski bir sınıf arkadaşından, annesinin bir arkadaşından veya Michigan'daki bir kitapçıda kitabını imzaladığı bir kişiden, hatta –Alpha Centauri'den birinin *Beşik*'i Jake'in meyve kâsesindeki portakal kabuğundan dikte ettiğine inanan– rastgele bir cılgından geldiğini anlayınca rahatlardı.

Bir de *yazarlar* vardı. Mentörlük isteyen yazarlar. Tanıtım ya da kapak yazısı isteyen yazarlar. Temsilcisi Matilda ya da editörü Wendy'ye giriş bileti (belli ki bir tavsiyeyle birlikte) isteyen yazarlar. Taslaklarını okuyup okumadığını, yazmaya devam etmeleri mi yoksa bundan vazgeçmeleri mi gerektiği konusunda ondan fikir vermesini isteyen yazarlar. Sekiz yüz sayfalık doğru düzgün noktalama işareti kullanılmamış deneysel neo-romanlarının ülkedeki tüm yayıncılar tarafından reddedilmesinin tek ve gerçek nedeni olarak yayıncılık dünyasındaki ayrımcılık –Antisemitizm! Cinsiyetçilik! Irkçılık! Yaş ayrımcılığı!– olduğuyla ilgili teorilerini onaylamasını isteyen yazarlar.

Kitabı satışa çıktıktan birkaç ay sonra Jake, hem yüksek lisans hem de özel yazar koçluğu çalışmalarını resmi olarak (ve minnet-

tarlıkla) geride bırakmıştı, ancak artık kendisi gibi başarılı olamayan yazarlara karşı bok gibi davranmama konusunda çok özel bir sorumluluk yüklendiğini anlamıştı. Öbür yazarları aşağılayan yazarlar sosyal medyada cezalandırılıyorlardı. O sıralar sosyal medya onun zihinsel faaliyetinin önemli bir kısmını işgal ediyordu. İnsanların sözcüklerle oyun alanı olan Twitter'ı nispeten erken benimsemişti ama çok ender bir şeyler paylaşıyordu. (Yetmiş dört “takipçisine” ne diyecekti ki? *Bugün de hiçbir şey yazmadığım New York'un ıçra bir köşesinden herkese merhaba mı?*) Facebook 2016 seçimlerine, yani Hillary Clinton'la ilgili kasıtlı anketler, kuşkulu reklamlar ve seçimleri “manipüle” eylemleri ortaya çıkana dek zararsız görünüyordu. Instagram'a gelince, burada ondan Cobleskill'deki varlığının bir parçası olmayan fotojenik yemekler hazırlaması ve sevimli evcil hayvanlarla oynadığı fotoğraflar paylaşması bekleniyor gibiydi. Ancak *Beşik*'in hakları satın alındıktan ve Macmillan'ın tanıtım, pazarlama ekipleriyle görüşmeye başladıktan sonra, Jake'e en azından bu üç platformda tüm gücüyle varlığını sürdürmesi, faaliyetlerini hızlandırması ve onun adına paylaşım yapmak üzere bir personelin görevlendirilmesi konusunda baskı yapılmıştı. Bu onun açısından düşündüğünden de zor bir karardı. İnternetin olabilecek diğer tüm bağlantı kanallarından kendisine gönderilen *tweet*leri, mesajları, dürtmeleri ve bağlantı isteklerini bir başkasına yükleyerek ortadan kaldırmanın çekiciliğini kesinlikle görmüştü ama yine de sonunda kendisi olmayı seçmişti. Sonuç olarak kitabı yayımlandığı günden beri güne sosyal medya hesaplarını tarayarak ve internette dolaşmak için kurduğu Google bildirimlerini gözden geçirerek başlıyordu: Jacob+Finch+Bonner, Jake+Bonner, Bonner+Beşik, Bonner+Yazar... Bu zaman alıcı ve rahatsız edici bir angaryaydı, çoğu da doğrudan kişisel mutsuzluk labirentine açılan tuzaklarla doluydu. Peki ama neden bir Macmillan stajyerinin veya pazarlama asistanının bunu yapma teklifini kabul etmemişti?

Bu nedenle. Açıkça.

Sen bir hırsızsın. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Yine de “YetenekliTom@gmail.com” adlı kişi daha Twitter, Facebook ya da Instagram’ın açık savaş alanlarına adım atmamış ya da herhangi bir Google aramasında ortaya çıkmamıştı. Bu adam her kimse topluma açılmaktansa kendini Jake’in internet sitesinin sunduğu özel alanla sınırlamıştı. Bunda üstü kapalı bir pazarlık isteği olabilir miydi: *Ya benimle şimdi özel alanda bağlantı kur ya da daha sonra herhangi bir yerde.* Yoksa bu eli kulağındaki Trafalgar Savaşı’ndan önce yapılan bir uyarı atışı mıydı?

Jake, Seattle Havaalanı’na doğru yola çıkan arabanın arka koltuğuna oturduğu ilk andan itibaren bunun rastgele bir mesaj olmadığını, *YetenekliTom*’un da kıskanç bir romancı ya da hayal kırıklığına uğramış bir okur olmadığını biliyordu. “Yetenekli” sıfatı, uzun yıllar önce Patricia Highsmith tarafından “Tom” ismiyle ebedi, silinmez bir simbiyozla bağlanmış, kelimenin anlamı sonsuza dek belirli bir kendini düşünme biçimini ve başkalarına karşı aşırı saygısızlığı içerecek şekilde genişletilmişti.* Bu özel yetenekli Tom aynı zamanda bir katildi. Peki soyadı neydi?

Ripley.

Aynen: Ripley. Kaderin cilvesiyle onun ve Evan Parker’ın yollarının kesiştiği yer.

Mesaj son derece açık ve netti: Bu YetenekliTom her kimse, biliyordu. Ve Jake’in de bunu bilmesini istiyordu. Bir amacının olduğunu Jake’in bilmesini istiyordu.

Bu kişi geri tuşuna yalnızca tek bir tık uzaklıktaydı, ama böyle bir adım atmak tehlikelerle doluydu. Yanıt vermekse Jake’in korktuğu, suçlamayı ciddiye aldığı ve YetenekliTom her kimse ona tanıma onurunu tanıdığı, değer verdiği anlamına gelecekti. Bu kötü niyetli yabancıya kendisinden küçük bir parça bile göstermek, Jake’i daha sonra olabileceklere ilişkin karmaşık ve korkunç düşüncelerinden bile daha çok korkutuyordu.

* Patricia Highsmith’in 1955’te yazdığı romandan uyarlanan, aynı adla filme de çekilen Yetenekli Bay Ripley, kendisini hayata karşı daha iyi bir yerde konumlandırabilmek adına başkalarının hayatını çalmaktan çekinmeyen, cinayeti bile göze alabilen, çıkarıcı bir adamdır. (ç.n.)

Bu yüzden bir kez daha tepki vermedi. Bunun yerine, bu ikinci mesajı da titreyen elleriyle daha öncekinin durduğu yere, dizüstü bilgisayarında “Troller” olarak etiketlediği klasöre gönderdi. (Aslında bu klasörü altı ay önce oluşturmuştu ve kitabı okumadığı anlaşılan, saldırgan, nefret kusan beş altı mesajı, Jake’i “Derin Devlet” üyesi olmakla suçlayan en az üç mesajı, Teksas’ta Jake’in açıkça aştığı ya da kendi içinde aştığı “kan-beyin bariyerine” değinen birkaç e-postayı barındırıyordu. Bu mesajlar doğal olarak kafa karıştırıcıydı.) Ama bunun anlamsız bir tasnif olduğunun farkındaydı, Yetenekli Tom’un mesajları farklıydı. O her kimse, göz açıp kapayıncaya kadar Jake’in hayatındaki en önemli kişilerden biri olmayı başarmıştı. Ve kesinlikle en korkunç olanı.

Bu ikinci mesajı aldıktan sonraki birkaç dakika içinde Jake telefonunu kapatmış, internet kutusunun fişini çekmiş ve üniversiteden beri vazgeçemediği eski pis kanepede cenin pozisyonu almıştı. İzleyen dört gün boyunca orada kalmış, Bleeker Caddesi’ndeki Magnolia’dan aldığı on keki mideye indirmiş (en azından bazılarında sağlıklı yeşil krema vardı) ve Matilda’nın film satışından sonra gönderdiği Jameson’un kutlama şişesini boşaltmıştı. Bu bulanık saatlerde, gerçekte neler olduğunu unuttuğu mutlu uyuşukluk anları vardı ama daha çok her şey ortaya çıktığı takdirde neler olabileceğini düşündüğü ve kurguladığı tartışmasız ıstırap ve panik anları yaşıyordu: Onu bekleyen çeşitli aşağılamalar, tanıdığı, kıskandığı, üstün hissettiği, âşık olduğu ya da –son zamanlarda– iş yaptığı herkesin tiksintisi. Bazen, kaçınılmazı hızlandırmak ve en azından bunu atlatmak istercesine suçlarını dünyaya ilan edip, kendini suçlayarak cezalandırmak için kendi medya kampanyasını başlatmayı düşündüğü de oldu. Diğer zamanlardaysa kafasında kendi haklılığını savunmak için uzun ve daldan dala atlayan konuşmalar, hatta daha uzun ve daha boş özürler yazdı. Hiçbiri, ama hiçbiri, delicesine dönen, uluyan dehşetini bir zerre bile azaltmadı.

Jake nihayet bu bataktan çıkmıştı ama bunun nedeni bir perspektif elde etmeyi ya da plan benzeri bir şey yapmayı başarması

değildi, viskiyi ve kekleri bitirmişti, son zamanlarda fark ettiği yeni kötü kokunun *daireden* geldiğine ilişkin güçlü bir kuşkuyla kapılmıştı. Bir pencere açtıktan, bulaşıkları yıkadıktan ve kendisi de dışarı çıktıktan sonra, telefonunu ve dizüstü bilgisayarını yeniden dünyaya bağladı ve bilgisayarına baktı: Ebeveynlerinden gelen endişe dozu giderek artan onlarca mesaj, Matilda'dan gelen, yeni kitabını soran sözde neşeli bir e-posta (tekrar!) ve YetenekliTom@gmail.com'dan gelen üçüncü mesaj da dahil olmak üzere iki yüzden fazla mesaj bildirimi.

"Romanını" çaldığını biliyorum, kimden çaldığını da.

Bu "roman" onu uçurumun kenarına getirmişti. Her nedense bunun sonun başlangıcı olduğunu hissediyordu.

Bu mesajı da önce Troller klasörüne ekledi. Ardından da kaçınılmaza boyun eğerek yalnızca üç YetenekliTom mesajı için ayrı bir klasör açtı. Bir an sonra da ona Ripley adını verdi.

Büyük bir çabayla kendi bilgisayarının, telefonunun ve kafasının ötesindeki dünyaya geri döndü ve kendini aşağı yukarı aynı anda olan diğer bazı şeyleri –bazı çok güzel şeyleri– görmeye zorladı. *Beşik*, kitap kulübünün Oprah Winfrey'le yaptığı röportajın yayımlanması sayesinde, karton kapaklı çoksatınlar listesinde yeniden bir numaraya yerleşmişti ve Jake de ekim ayı *Poets&Writers* dergisinin kapağında yer almıştı (Gerçi bu *People* ya da *Vanity Fair* gibi periyodik yayımlanan bir dergi değildi ama bu Wesleyan günlerinden beri olmaz gözüyle baktığı bir hayaldi). Ayrıca açılış konuşması yapması için Bouchercon'dan bir davet almıştı ve Hay-on-Wye festivali kapsamında düzenlenen İngiltere turu hakkındaki bilgiler güncelleniyordu.

Her şey iyi. Her şey iyi.

Sonra bir de Seattle'dan Anna Williams da vardı ve bu iyiden de öteydi.

Buluşmalarından birkaç gün sonra, Anna ve o, Jake'in bile *sıcak* bir iletişim kurma yolu olduğunu inkâr edemeyeceği bir şeye karar

verdiler ve –Jake’in kanepede kekler ve Jameson’la baş başa geçirdiği dört gün dışında– her gün yazıştılar. Jake artık Anna’nın Batı Seattle’daki günlük yaşamını, KBIK’ta yaşadığı (küçük ya da büyük) sorunları, mutfak penceresinde canlı tutmak için büyük çaba harcadığı avokado bitkisini, patronu Randy Johnson’a taktığı adı ve Washington Üniversitesi’ndeki en sevdiği iletişim profesöründen öğrendiği kişisel mantrayı: “*Başka hiç kimse senin hayatını yaşayamaz*”, kısacası kişisel hayatıyla ilgili çok daha fazla detayı biliyordu. Onun gerçekten de bir kedi almak istediğini ama ev sahibinin izin vermediğini, Anna’nın haftada en az dört kez somon yediğini ve içten içe emektar kahve makinesinin yaptığı kahveyi, Seattle’ın seçkin filtre kahve tapanaklarında bulabileceği her şeye yeğlediğini biliyordu. *Beşik*’in ortaya çıkışından önceki Jake Bonner’ı, şimdiki spot ışıklarında kalın harflerle vurgulanan kişiliği kadar önemseydiğini biliyordu. Bu her şey demekti, çok önemliydi. Oyunu değiştiren buydu.

Dairesini temizledi. Ve kendini Seattle’la yaptığı günlük Skype görüşmeleriyle ödüllendirmeye başladı: Anna ön verandasında, kendisi de oturma odasının Abingdon Meydanı’na bakan penceresindeydi. Anna onun önerdiği romanları okumaya başladı. Jake onun sevdiği şarapları denemeye başladı. Yeniden yeni romanı üzerinde çalışmaya başladı ve bu onu tam bir ay süren yoğun bir çalışma sonunda ilk taslağın bitimine heyecan verici bir şekilde yaklaştırdı.

İyi şeyler, iyi şeyleri getirir.

Ardından, ekim ayının sonuna doğru JacobFinchBonner internet sitesine başka bir mesaj daha geldi:

Oprah senin nasıl biri olduğunu öğrendiğinde ne diyecek? En azından James Frey kendisinden çalma nezaketi göstermişti.

Dizüstü bilgisayarında yeni klasörü açtı ve bunu da diğerlerine ekledi. Birkaç gün sonra beşinci mesaj geldi:

Artık Twitter’dayım. Bilmek isteyeceğini düşündüm. @Yetenekli-Tom

Baktı, gerçekten de yeni bir hesap vardı ancak henüz herhangi bir *tweet* atılmamıştı. Profil resmi de takipçisi de yoktu. Profil biyografisi tek bir sözcükten oluşuyordu: *Yazar*.

Rakibini tanımayı denemeye bile girişmeden saatlerin geçmesine izin vermişti. Bu iyi bir karar değildi. Yetenekli Tom'un yeni bir aşamaya geçmeye hazırlandığından kuşkulanıyordu ve Jake'in kaybedecek zamanı kalmamıştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ben Hiç Kimseyim. Siz Kimsiniz?

Evan Parker ölmüştü: Buna hiç kuşku yoktu. Jake ölüm ilanını üç yıl önce kendi gözleriyle görmüştü. Hatta internette onun adına açılmış bir anma sayfası da bulmuştu. Gerçi bu pek ziyaret edilen bir sayfa değildi ama Parker'ı tanıyan on-on beş kişinin onun arkasından yazdıklarını içeriyordu. Hiç kuşkusuz bu insanlar Parker'ı tanıyordu ve bu anıları yazarken onun öldüğü gerçeğinden hareket etmişlerdi. Aynı sayfayı yeniden bulup açmak hiç sorun değildi. Sayfa açıldığında kendisinin son ziyaretinden sonra başka giriş yapılmadığını görmek Jake'i hiç şaşırtmadı.

Evan ve ben Rutland'da birlikte büyüdük. Birlikte beyzbol oynamış, güreşmiştik. Gerçek anlamda lider ruhlu biriydi ve her zaman takım ruhunu canlı tutardı. Geçmişte çok zor günler geçirdiğini, mücadele etmesi gereken çok fazla şey olduğunu biliyordum ama bütün bunları aşmayı başarmıştı. Bunu duymak beni çok üzdü.

Evan'la RCC'de birlikte okuduk. Karizmatik bir tipti. Buna hâlâ inanamıyorum. Nurlar içinde yat, adamım!

Evan'ın ailesiyle aynı şehirde büyüdüm. Bu zavallı insanlar gerçekten çok kadersiz.

Evan'ın West Rutland'da beyzbol oynadığı günleri anımsıyorum. Onunla asla şahsen tanışmadık ama beyzbolda çok iyi bir birinci adam olduğunu biliyorum. Sonu böyle olduğu için gerçekten çok üzgünüm.

Elveda Evan, seni özleyeceğim. Ruhu şad olsun.

Evan ile Ripley'deki yüksek lisans programında tanıştım. Çok yetenekli bir yazar, harika bir adamdı. Bunu duyunca şok geçirdim.

Merhumun ailesinin ve tüm dostlarının başı sağ olsun. Nurlar içinde uyusun. Tüm dualarımız onunla olsun.

Bunların arasında yakın bir arkadaş mesajı olmadığı gibi, hayat arkadaşı ya da hayatında önem taşıyan birine de değinilmemişti. Jake bu mesajlardan zaten bilmediği ne öğrenebilirdi?

Evan Parker'ın lisedeyken spor yaptığını mı, yaşamında en azından bir noktada, ve belli ki sonrasında da “zorluklar” ve “mücadeleler” olduğunu mu –belki ikisi de aynı şeydi–. Kötü şans anlaşılan onun ve ailesinin yakasına yapışmıştı. En azından Ripley'deki öğrencilerden biri Evan'ı anımsamıştı. Acaba bu öğrenci onu ne kadar iyi tanıyordu? Jake'e anlatılan olağandışı roman konusunu bilecek kadar iyi miydi araları? Sınıf arkadaşının yazıp bitiremediği romanı için şimdi Jake'i “hırsızlıkla” suçlayacak kadar?

Siteye başsağlığı mesajı bırakan öğrenci yalnızca ön adını yazmıştı: Martin.

Jake'in hafızası ona bu konuda pek yardımcı olmamıştı, bu öğrenciyi anımsamıyordu. Neyse ki 2013 Ripley Yüksek Lisans öğrencilerinin listesi hâlâ bilgisayarındaydı. Eski öğrenci listesinin bulunduğu sayfayı açtı. Ruth Steuben büyük olasılıkla yaşamında hiç roman ya da şiir okumamıştı ama düzenli dosya tutma konusunda çok iyiydi. Her öğrencinin adresinin yanında telefon numarası ve

c-posta adresi vardı. Ayrıca ilave bir sütunda da öğrencinin ana dalı belirtilmişti. Düzyazı için D, şiir için Ş.

Listedeki tek Martin Vermont, South Burlington'dan Martin Purcell'di ve isminin yanında bir D harfi vardı. Jake, Purcell'in Facebook'taki profiline ve gülümsediği çok sayıda fotoğrafına baktıktan sonra bile onu hatırlayamadı. Bu onun fakülteadaki diğer düzyazı eğitmenlerinden birinin programına kaydolmuş olduğu anlamına da gelebilirdi, öğrencilerini yakından tanımak isteyen bir eğitimcinin bile anımsayamayacağı kadar silik bir tip olduğu da. (Bu eğitmen asla Jake değildi çünkü öyle biri olmasa bile onu anımsamayabilirdi.) Evan Parker dışında o gruptan anımsadığı tek öğrenci Victor Hugo'nun hatasını *Sefiller*'i yeniden yazarak düzeltmek istediğini söyleyen adam ile olmayan "bal kavunu" sözcüğünü sözlüğe sokma çabasındaki kadındı. Bunun dışında roman yazan tüm isimler ve yüzler ders verdiği üçüncü, ikinci ya da belki birinci yılda kafasından silinip gitmişti.

Martin Purcell'le ilgili derin bir araştırmaya girişti. Araştırmasına yalnızca RedFarm'dan tavuk ısmarlayıp yemek ya da Anna'yla karşılıklı mesajlaşmak (bu mesajlardaki konu ağırlıklı olarak Randy Johnson'un son soytarılıkları ve Anna'nın Port Townsend'e yapmayı planladığı hafta sonu gezisiydi) için ara verdi ve en az yirmi uzun e-posta gönderdi. Jake yaptığı araştırmada Purcell'in kendi birasını yapan bir lise öğretmeni olduğunu, Red Sox'ı tuttuğunu, California'dan klasik rock grubu Eagles'a özel bir ilgi duyduğunu öğrendi. Purcell tarih dersi veriyordu, politikayla ilgilendiği anlaşılan Susie adında bir kadınla evliydi. Özel yaşamını Facebook'ta paylaşmaktan çılgıncasına hoşlanıyordu, genellikle av köpeği Josephine, çocuklarıyla ilgili fotoğraflar paylaşıyor ama yazmakla, ki muhtemelen hâlâ yazıyordu, yazar arkadaşları ya da geçmişte de olsa okuduğu, hayran olduğu yazarlarla ilgili hiçbir şey paylaşmıyordu. Aslında eğitim geçmişinde Ripley'de okuduğunu belirtmese de Facebook'tan onun roman okuyan, hatta geçmişte bu yönde denemeleri olan biri olduğunu asla anlayamazdınız.

Purcell'in Facebook'ta dört yüz otuz sekiz arkadaşı vardı. Bunların arasında 2012-2013 Ripley Semineri'nde yollarının kesiştiği birileri olabilir miydi acaba? Yeniden Ruth Steuben'in özet tablosuna döndü ve beş altı ismi karşılıklı araştırdı, ardından da Ripley'le bağlantısı olabilecekleri bulup çıkarmaya çalıştı. Aslında ne aradığını kendisi de bilmiyordu.

Julian Zigler, West Hartford'da avukat, genellikle arazi ve gayrimenkul davalarına bakıyor, çoğu erkek ve beyaz olan yaklaşık altmış sırttan avukatın bulunduğu bir hukuk ofisinde çalışıyor.

Eric Jin-Jay Chang, Brighton Kadın Doğum Hastanesi'nde hematoloji asistanı.

Paul Brubacker, Montana Billings'te "ikinci sınıf yazar" (Victor Hugo'ya takan herif!).

Pat d'Arcy, Baltimor'da sanatçı, Jake'in yaşamı boyunca hiç rastlamadığına yemin edebileceği bir çehre. Par d'Arcy altı hafta önce Partitions adlı bir edebiyat sitesinde kısacık bir öykü yayımlamıştı. Çok sayıdaki tebriklerden biri de Martin Purcell'dendi:

Pat! Muhteşem bir öykü. Seninle gurur duyuyorum. Seminer sayfasına da gönderdin mi?

Seminer sayfası.

Bu Ripley mezunlarının altı yıldan beri gayriresmi olarak yürüttükleri ve 2010 yılından bu yana çalışmalarını, bilgileri ve dedikoduları paylaştıkları bir platformdu. Jake hızla ardı ardına çok fazla sayıdaki gönderiye göz attı: Şiir yarışmaları, West Texas edebiyat dergisinin cesaretlendirici reddiyle ilgili haberler, Boston'daki bir hibrit yayınevinin ilk romanını kabul ettiğine ilişkin duyuru, evlilik fotoğrafları, 2011 mezunu şairlerin Brattleboro'daki buluşması, Maine, Lewiston'daki bir sanat galerisinde yazar-okur buluşmasından haberlerler. Sonra Ekim 2013'te "Evan" adı da mesajlarda görünmeye başladı.

Yalnızca "Evan". Elbette. Jake şimdi bu mezunlar sayfasının niçin "Evan Parker" aramalarında karşısına çıkmadığını anlıyordu.

Söz konusu Evan, sitede onu az ya da çok tanıyan herkes tarafından yalnızca ön ismiyle anılacaktı, bu çok doğaldı. Evan, kaçırılan şişe açacağıının başarılı kurtarıcısı. Evan, seminer masasına kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturarak oturan adam. Onun gibi bir lavuğu herkes tanırdı hiç kuşkusuz.

Beyler, buna inanamıyorum. Evan geçen pazartesi öldü. Sizlerle bu haberi paylaştığım için üzgünüm.

(Bu gerçekten çok büyük sürprizdi çünkü bu mesajın altında Martin Purcell, Ripley 2011-2012 yazıyordu.)

Tanrım! Nasıl yani?

Siktir!

Korkunç! Sen ne biliyorsun, Martin?

Geçen pazar bir barda buluşmak için sözleşmiştik. Oraya Burlington'dan gidecektim. Ama mesajlarıma dönmedi. Beni unuttuğunu ya da bir şey olduğunu düşündüm. Birkaç gün sonra ona telefon ettim ve ulaşamıyor notu aldım. İçimde kötü bir his vardı. Google'da araştırdım ve buldum. Geçmişte sorunları olduğunu biliyordum ama Evan bir süredir temizdi.

Ah adamım, zavallı adamcağız.

Bu aşırı dozdan kaybettiğim üçüncü arkadaşım. Demek istediğim ne zaman bunu gerçek adıyla tanımlamaya başlayacaklar? EPI-DEMI?

Aha, diye düşündü Jake. Bu “beklenmeyen”, “mücadele” ve “sorunlar” sözcükleriyle ilgili varsayımlarında yanılmadığını gösteriyordu.

Jake'in telefonu titreşti.

Anna, “Crab, Pot Seattle” yazmıştı. Yanında da bir yığın yengeç bacağı ve mısır koçanının bulunduğu bir fotoğraf vardı. Geri plandaysa bir pencere ve bir liman.

Jake yeniden bilgisayarının başına geçerek, Google'a "Evan+Parker+Bar" yazdı. Karşısına *Rutland Herald*'dan bir makale çıktı: Rutland, State Caddesi'ndeki Parker Bar çok klas görünen bir yer olmasa da çok uzun süredir buranın sahibi olan West Rutland'dan Evan Parker'ın ölümünden sonra şimdi yeni sahiplerinin yönetiminde konuklarını bekliyor. Jake haberin altındaki fotoğrafa baktı. Burası New England şehirlerinin çoğunun anacaddelerinde bulunan eski, Victoria tarzındaki tipik binalardan biriydi. Hiç kuşkusuz bir zamanlar bir ailenin rahat, güzel eviydi ama şimdi giriş kapısının üzerine neon yeşili harflerle "PARKER BAR" yazılmıştı ve kapının hemen yanındaki tabelaya elyazısıyla "İndirim Saati 3-6 arası" yazılmıştı.

O anda telefonda tek bir sözcük belirdi: "Merhaba?"

Jake hemen yanıt verdi:

"Leziz."

"İki kişi için müsait," yanıtı geldi hemen.

Rutland Herald'daki makalede barın yeni sahipleri West Rutland'dan Jerry ve Donna Hastings'in barın geleneksel iç dekorunu ve seçme içki kavını aynen korumayı ve hepsinden de önemlisi oranın yerlileri ve ziyaretçiler için sıcak, samimi bir buluşma noktası olmayı sürdürmeyi umdukları yazıyordu. "Parker Bar" adını niçin değiştirmeyip devam ettirdiği sorulan Jerry Hasting "saygıdan" yanıtını vermişti. Önceki sahibin ailesi beş nesil boyunca Vermont'ta yaşamış, Evan Parker da burayı şehrin en sevilen buluşma yerlerinden biri yapmak için çok çabalamış ve bunda başarılı da olmuştu.

Tamam o zaman! yazdı Anna o anda. Şu an konuşmaya pek hevesli değilsin. Sorun değil. Yoksa ilham perinle mi konuşuyorsun?

Jake yeniden telefonunu aldı. İlham perisi diye bir şey yok. İlham da. Bunlar spiritüel olmayan şeyler.

Ah öyle mi? Peki o zaman, "herkesin özgün bir sesi ve yalnızca kendisinin anlatabileceği bir hikâyesi vardır"a ne oldu?

Yeti, Sasquatch ve Loch Ness canavarıyla Atlantis'te yaşamaya gitti. Gerçekten şu anda yoğun bir çalışma içindeyim. Daha sonra konuşabilir miyiz? Şarap getireceğim.

Hangisi olduğunu nasıl bileceksin?

Sana soracağım. Elbette.

Yeniden Ruth Strebens'in listesine döndü ve Martin Purcell'in e-posta adresini buldu. Gmail'i açtı ve şöyle yazdı:

Merhaba Martin, ben Ripley programından Jake Bonner. Sana böyle damdan düşer gibi yazdığım için özür dilerim ama acaba bir konuda konuşmak için sana telefon edebilir miyim? Müsait olduğun bir zamanı bana bildirirsen sevinirim. Eğer sen aramak istersen istediğin zaman arayabilirsin.

Sevgiler. Jake.

Ve maile telefon numarasını ekledi.

Martin hemen aradı.

"Vaaay," dedi Martin, Jake telefonu açar açmaz. "Bana e-posta gönderdiğinizde inanamıyorum. Bu Ripley için bağış toplama etkinliği gibi bir şey değil herhalde? Bakın şu aralar elim biraz sıkışık da."

"Hayır, hayır," dedi Jake. "Öyle bir şey değil. Bak, büyük olasılıkla karşılaşmıştık ama maalesef Ripley notlarım yanımda değil, dolayısıyla benim sınıfımda olup olmadığından emin olamadım."

"Keşke sizin sınıfınızda olsaydım. Benim kaydolduğum seminer yöneticisinin tek istediği bulunduğumuz mekânı yazmamızdı. Mekân. Mekân. Mekân. Sanki oradaki her bir otun gerisinde kendine özgü bir hikâyesi varmış gibi. Kafayı buna takmıştı."

Emekli Colby profesörü, Jake'in her yıl Ripley Bar'da karşılıklı bira içtiği, Maine âşığı yazar Bruce O'Reilly'den bahsediyordu. Jake yıllardır Bruce O'Reilly'yi düşünmemişti.

"Bu çok kötü. Aslında öğrencileri dolaşıma alsalardı çok daha iyi olurdu. Böylece her öğrenci herkesle çalışma olanağı bulmuş olurdu."

Jake kurumsal anlamda yaratıcı yazarlık konusunu düşünmeye-
li yıllar olmuştu. Hiç eksikliğini çekmemişti.

“Bu arada size kitabınızı çok sevdiğimi söylemeliyim. Olay ör-
güsündeki değişim inanılır gibi değil, vay canına, o nasıl bir son
öyle.”

“Sondan” bahsederken bu sözcüğü özellikle vurgulamamıştı,
bu Jake’i içten içe rahatlatmıştı. Martin, *bu fikrin nereden aklınıza geldi-
ğini biliyorum*, da diyebilirdi ama dememişti.

“Çok teşekkür ederim, çok nazıksın. Seni aramamın nedeni...
bir öğrencimin vefat ettiğini duydum. Facebook’taki gönderini gör-
düm. Ve düşündüm ki...”

“Evan’dan bahsediyorsunuz, değil mi?” diye sordu Martin
Purcell.

“Evet, Evan Parker. Öğrencimdi.”

“Biliyorum.” O anda Martin Purcell’in Vermont’un kuzeyinde-
ki kahkahasını duydu. “Pek sizin hayranınız olmadığını söylemeli-
yim. Ama bunu kişisel olarak almayın. Evan, Ripley’de kendisine
bir şey öğretebilecek kadar iyi birinin olmadığını düşünüyordu.”

Jake yutkunmak için bir an duraksadı. “Anlıyorum,” dedi sonra.

“Daha ilk gün, hoş geldin partisinde Evan’ın oradaki eğitimle
pek ilgisi olmadığı belliydi. Eğer bir şey öğrenmek istiyorsan, buna
merakın olmalı. Onda merak yoktu. Ancak birlikte takılmak için
havalı bir insandı. Sevimli, çekici ve esprili.”

“Sanırım sonrasında da onunla ilişkiniz devam etti.”

“Evet. Bazen konser filan için Burlington’a geliyordu. Birlikte
Eagles’ı izlemeye gittik. Sanırım Foo Fighters’a da gelmişti. Bazen
de ben oraya gidiyordum. Biliyor musunuz, onun Rutland’da bir
barı vardı.”

“Bilmiyordum. Aslında onun hakkında pek bir şey bilmiyo-
rum. Bana biraz ondan bahsedebilir misiniz? Ancak şimdi haber
alabildiğim için çok üzgünüm. Yoksa çoktan ailesine başsağlığı me-
sajı gönderirdim.”

“Bir dakika,” dedi Martin Purcell. “Karıma telefonda olduğumu söyleyeceğim. Hemen geliyorum.”

Jake bekledi.

Purcell sonunda geri dönünce, “Umarım seni önemli bir şeyden alıkoymamışımdır,” dedi.

“Hayır, asla. Ona telefonda çok ünlü bir yazarla konuştuğumu söyledim. Bizim on beş yaşındaki çocukla gitmesini istemediğimiz bir parti yüzünden tartışma halindeyiz de.” Güldü. Jake de kendini gülmeye zorladı.

“Peki Evan’ın ailesiyle ilgili bir şeyler biliyor musunuz? Sanırım artık başsağlığı için çok geç ama.”

“Aslında geç olmasa da kime göndermeniz gerekirdi onu da bilmiyorum. Ebeveynleri çok uzun bir süre önce ölmüştü zaten. Kız kardeşi de ondan önce öldü.” Bir an duraksadı. “Bakın, bunu söylediğim için beni bağışlayın ama, ben hep ikinizin arasının pek de iyi olmadığını... düşünmüşümdür. Ben de öğretmenim, dolayısıyla zor bir öğrenciyle uğraşmak zorunda kalan herkese karşı özel bir sempati var. Doğrusu Evan’ın öğretmeni olmak istemezdim. Hemen her sınıfta sırasında kaykılıp, bütün günü boş boş bakarak ve gözleriyle size adeta, ‘*Siktir git, sen kim olduğunu sanıyorsun,*’ der gibi bakan biri vardır.”

“Ve de, ‘*Nasıl olur da bu sikik şeyleri bana öğretebileceğinizi düşünürsünüz?*’ diye.”

“Kesinlikle.”

Bu arada Jake notlarını alıyordu: *Ebeveynler, kız kardeş ölmüş.*

Bütün bunları ölüm ilanından da biliyordu.

“Evet, sınıfta Evan tam olarak da buydu. Ama ben sınıfımda bir Evan olmasına alışığım. Okuldaki ilk yılımda, ‘Sen kim olduğunu sanıyorsun?’ sorusuna vereceğim tek yanıt, ‘Sen kimsin?’ oluyor.”

Martin’in güldüğünü duyuyordu.

“Dickinson.”

“Evet. Bense koşarak oradan kaçardım.”

“Tuvalette ağlamak için mi?”

“Belki.” Jake kaşlarını çattı.

“Kendimi kastettim. Stajyer öğretmen olarak okuldaki ilk yılında tuvalette ağlamak son derece normal. Giderek güçlenmen, direnç kazanman gerekiyor, ki öyle de oluyor. Ancak çocukların birçoğu *marshmallow* gibidir. Kendi yaşamları ciddi anlamda berbattır. Çoğu kez sizi en çok endişelendirip üzen şey, bu çocukların duygusuzluğu, özgüvenlerinin olmamasıdır. Ama Evan öyle değildi. Çok sözde kabadayı gördüm ama Evan öyle de değildi. Büyük bir kitap yazabilecek yeteneği olduğuna sonsuz güveniyordu. Daha doğrusu büyük bir kitap yazmanın hiç zor olmadığı, dolayısıyla kendisinin de yazabileceği kanısındaydı. Neden olmasın, diye düşünüyordu. Ama çoğumuz öyle düşünmüyorduk.”

Jake bunun yazarlar arasında yaygın bir eğilim olduğunu anlamıştı, Martin’e kendi çalışmalarını sormalıydı.

“Açıkçası program bittiğinden beri bu konuda pek bir ilerleme kaydedemedim.”

“Evet. Her yeni gün bir meydan okumadır.”

“Anlaşılan siz bunu çok iyi başarıyorsunuz,” diyen Martin’in sesinden hüznü anlaşıyordu.

“Şu anda yazdığım kitapta hayır.”

Bunu söyleyebilmesi onu şaşırtmıştı. Kendisine tamamen yabancı, Burlington Vermont’tan Martin Purcell adında birine temsilcisine ve editörüne asla söyleyemediği tereddütlerini açabilmesi ilginçti.

“Bunu duyduğuma üzıldüm.”

“Hayır, hayır, olacak nasıl olsa, yalnızca üzerinde biraz daha fazla durmalıyım. Bu arada, Evan’ın kitabının ne olduğunu biliyor musunuz? Eğitim sonrasında üzerinde çalışabildi mi? Sanırım seminerde henüz başlangıç kısmını yazmıştı. Ya da en azından benim görebildiğim kadarıyla.”

Martin hiçbir şey söylemedi. Bu Jake’in yaşamındaki en uzun saniyelerdi. Neden sonra Martin özür dileyerek açıkladı.

“Bağışlayın, bu konuyu konuşup konuşmadığımızı anımsamaya çalışıyordum. Bana bundan bahsettiğini sanmıyorum. Ama eğer yeniden bu isteği duysaydı ve bir noktaya getirseydi, eminim yazı masasının başına geçer eski sayfaları karıştırmaya başlardı.”

“Sizce kaç sayfa yazmıştır?”

Yine aynı rahatsız edici sessizlik.

“Onun için bir şey yapmayı mı düşünüyorsunuz? Yani demek istediğim, çalışmasıyla ilgili? Gerçekten çok iyisiniz. Aslında pek de sizi takdir eden biri sayılmazdı ama buna rağmen siz yine de... ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?”

Jake derin bir soluk aldı. Böyle bir övgüyü hak etmiyordu elbette ama bundan yararlanmaya karar verdi.

“Düşündüm de, eğer tamamlanmış bir roman varsa onu bir yayınevine gönderebilirim. Sizde taslağın bazı sayfaları vardır herhalde.”

“Hayır. Biliyorsunuz, sonuçta konuştuğumuz kişi, öldüğü zaman geride tamamlanmamış romanı kalan bir Nobokov değil. Kanımca Evan Parker’ın yazılmamış romanını siz hiçbir suçluluk hissetmeden yeniden yazabilirsiniz.”

“Pardon?” Jake yutkundu.

“Öğretmeni olarak yani.”

“Ah. Evet.”

“Anımsıyorum da... kitabından bahsederken onu övmekte çok fazla ileri gittiğini düşündüğüm olmuştu. Sanırsınız Stephen King’in *Medyum*’undan, *Gazap Üzümleri*’nden ya da *Moby Dick*’ten daha ötede, hepsinin birleşimi gibi bir şey yazıyordu ve olağanüstü bir başarı yakalayacaktı. Bana annesinden nefret eden kızla ilgili birkaç sayfa göstermişti ya da tam tersiydi, annesi kızıdan nefret ediyordu. Fena değildi hatta oldukça iyiydi ama sonuçta bir *Kayıp Kız* da değildi. Yalnızca ona bakıp, ‘Evet, dostum, anlat, anlat, heyecanlı oluyor,’ diyordum. Bilmem ama şimdi düşünüyorum da kendisini saçma bir şekilde büyük görüyordu. Eminim bu tip adamlara rastlamışsınızdır. Bakın,” diye ekledi Martin Purcell. “Aşağılık bir

adam olduğumu düşünüyor olabilirsiniz. Ama onu severdim. Ona yardımcı olmak istemeniz gerçekten çok nazik bir davranış.”

“Yalnızca iyi bir şey yapmak istemiştım,” dedi Jake elinden geldiğince konuyu değiştirmeye çalışarak. “Ancak ailesi olmadığına göre...”

“Şey, bir yeğeni olabilir. Sanırım ölüm ilanında öyle bir şey okumuştum.”

Ben de. Tabii Jake bunu söylemedi. Aslında Martin Purcell’den ölüm ilanında yazandan fazla bir şey öğrenememişti.

“Peki o zaman,” dedi Jake. “Zaman ayırıp benimle konuştuğın için çok teşekkür ederim.”

“Asıl ben aradığınız için çok teşekkür ederim. Bu arada...”

“Ne?” diye sordu Jake.

“Eğer bunu sormazsam telefonu kapadıktan birkaç dakika sonra çok dövüneceğim kesin, ama...”

“Ne vardı?” diye soran Jake aslında onun ne soracağını çok iyi biliyordu.

“Acaba... Çok meşgul olduğunuzu biliyorum. Acaba benim romana da bir göz atabilir miydiniz? Sizin dürüst fikrinizi öğrenmeyi çok isterim. Benim için çok önemli.”

Jake gözlerini kapadı.

“Elbette,” dedi.

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 23-25

E lbette bilmek istiyorlardı: “Kimden?” Anlaşılan bu, “Nasıl böyle bir şey yapar?” ya da “Ebeveyn olarak nerede yanlış yaptık?” sorularından çok daha önemliydi. Detaylar ne olursa olsun, bu kesinlikle onların hatası değildi, dolayısıyla onların problemi de değildi. Ancak Samantha kimden hamile kaldığı bilgisini paylaşmak istemiyordu. Bu durumda önünde iki seçenek vardı, kendine saklayacak ya da yalan söyleyecekti. Yalan söylemeye genel anlamda karşı değildi, şu ya da bu nedenle yalan söylenebilirdi ama özellikle de bu durumda bu o kadar kolay değildi çünkü testler vardı. Yalan söyleyerek baba olarak belirteceği kişi, yani gerçek babanın dışında belirteceği kişi, kim olursa olsun baba olmadığını kanıtlayabilir, bunun sonucunda yalan söylediği ortaya çıkar ve aynı sorgu sual yeniden başlardı: “Kimden?”

Dolayısıyla saklamaya karar verdi.

“Ah, bu şu an hiç önemli değil.”

“On beş yaşındaki kızımız hamile ve onu kimin hamile bıraktığı önemli değil, öyle mi?”

Kesinlikle öyle, diye düşündü Samantha.

“Aynen öyle, bu benim sorunum.”

“Elbette,” dedi babası. Annesi kadar öfkeli değildi. Her zaman ki içe kapalı tavrını sürdürüyordu.

“Evet, planın ne?” diye sordu annesi. “Yıllardır bize senin ne kadar zeki bir kız olduğun söyleniyordu. Ve sen gidip bunu yaptın.”

Onların yıkılmış yüzlerine daha fazla bakamayacaktı, yukarı çıktı ve yatak odasının kapısını arkasından çarptı. Kitap çantasını yazı masasının yanına yere fırlattı. Odası evin arkasındaydı ve kuzey güney yönünde ormanlar arasında giderek genişleyerek Porter Creek’e kadar uzanan dik kayalık yamaca, ormanın arasındaki dar, taşlı yola bakıyordu. Ev eskiydi, yüz yıldan da eski. Burası ebeveynlerinin eviydi, bundan önce de onların ebeveynlerinin. Bu, günün birinde bu evin kendisinin olacağı anlamına geliyordu ama bunu daha önce hiç önemsememişti, şimdi de önemsemiyordu, çünkü burada gerekenden bir dakika bile fazla kalmak istemiyordu. Her zaman –esas– planı buydu, hâlâ da bu plan geçerliydi. Sorununu çözüp okulunu tamamlar tamamlamaz üniversite bursunu alacaktı.

Kimden sorusunun yanıtı Daniel Weybridge’di, annesinin College Inn’deki patronu. Aslında Daniel Weybridge’in babası da, tıpkı kendi babası gibi College Inn’in sahibiydi çünkü burası üç nesildir aile mülküydü ve aile tarafından yönetiliyordu. Kapının üzerindeki tabelada da böyle yazıyordu, mektup kâğıtlarında da, hatta her odadaki bardak altlıklarında da. Daniel Weybridge evliydi ve çok büyük olasılıkla College Inn’in bir sonraki sahipleri olacak üç sağlıklı oğlan çocuğunun babasıydı. Vasektomi yaptırmış ya da daha doğrusu öyle demişti yalancı pislik. Hayır, Samantha ona hamile olduğunu söylememiştir ve söylemeyecekti de. Bunu bilmeyi hak etmiyordu.

Daniel Weybridge bildiği kadarıyla bir yıldır, belki daha uzun bir süredir peşindeydi ama Samantha bunu fark etmemiştir. Misafirhanenin koridorlarında ya da çok değerli oğullarının –hangi sporu yapıyorlarsa– maçlarını seyredip tezahürat yapmaya geldiğinde lisenin hollerinde Samantha’ya birçok kez rastlamış, yan yana geçerken Samatha onun sıcaklığını hissetmiş ve hayranlık dolu bakışlarını henüz on beşindeki kıza yönelttiğini fark etmişti. Tabii ki

doğrudan bir hamle yapmayacak kadar sinsiydi. Her şey bakışlarla başlamış, bunu iltifatlar ve gerçek, giderek büyüyen bir hayranlığa dair imalarla devam etmişti: *Samantha bir sınıf atlamıştı... Bu muhteşemdi! Samantha ödül kazanmıştı... Ne kadar zeki bir kızdı, çok daha ilerilere gidecekti.* Bunun etkisiz taktikler olduğunu söyleyememek Samantha'yı incitiyordu. Sonuç olarak Daniel Weybridge onların çevresinde tam bir hayat adamı, entelektüel, saygın biriydi. Ivy League'deki Cornell Üniversitesi'nde otelcilik okumuştı, yalnızca *Utica Observer-Dispatch*'i değil, şehirde basılan gazeteleri de okuyordu. Bir defasında, Samantha College Inn'in lobisinde annesinin hazırlanmasını beklerken, Daniel Weybridge şaşılacak bir şekilde Samantha'nın sekizinci sınıf İngilizce ödevi olarak okuduğu *Kızıl Damga* kitabındaki küçük bir nüansa değinmiş ve bu konuda konuşmaya başlamışlardı. Samantha, Daniel Weybridge'in belirttiği noktaya gerçekten de ödevinde yer vermişti. A aldığı bir ödevde.

Sonuçta Samantha orada çoktandır bir oyun oynandığını ve bunu oynayanın da annesinin patronu olduğunu sezdiğinde, olması gerekenden çok daha az şaşırmıştı. Sonra her şeyi yeni bir bakış açısıyla tekrar gözden geçirdi.

O sırada sınıfındaki en küçük öğrenciden bir yaş küçük olsa da onuncu sınıf öğrencisiydi. Sınıf arkadaşlarından birçoğu –özellikle de erkekler, ürkek ve geri kalmış biri dışında hepsi– kızlarla ilişki içindeydiler ve adları çıktığı için okuldan ayrılmak zorunda kalan iki kız dışında hiçbir kız bekâretini kaybetmekten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bu gibi konularda yaş farkı daha da belirgin şekilde ortaya çıkıyordu, her ne kadar Samantha altıncı sınıfta bir sınıf atlayabildiği için çok mutlu olsa da diğer arkadaşlarından küçük olma duygusu hiç hoş değildi. Ayrıca söz konusu eylem ona anlamlı gelmediği gibi, romantik bir şeymiş gibi de görünmüyordu, zaten Daniel Weybridge'in ne istediğini ve hangi yöntemlerle amacına ulaşmayı denediği de çok açık değildi.

Her şeye rağmen bu yalnızca onun kararıydı. Samantha hiçbir şey yapmasa, herhalde Daniel Weybridge o evden ayrılana dek

onunla flört etmeyi sürdürecekti. O gün geldiğinde de muhtemelen omuzlarını silkecek ve ilgisini bir sonraki temizlikçinin kızına ya da temizlikçinin kendisine yöneltecekti. Düşündükçe bu fikri bir o kadar seviyordu. Pratik anlamda erkek sınıf arkadaşları onu geri çeviriyordu, üstelik Daniel Weybridge çekici bir adamdı. Olgundu ve birçok kez baba olmuştu, bu da konu o iş olduğunda ne yapacağını bildiği anlamına geliyordu. Ayrıca doğal olarak çenelerini tutamayan yaşıtı oğlanların aksine Daniel Weybridge hiç kimseye bundan bahsetmeyecekti. Sonuç olarak adamın onu Fennimore sütine götürmesine izin verdiğinde (annesi yaklaşık bir saat sonra burayı temizlemişti) Daniel Weybridge üçüncü çocuğundan sonra vasektomi yaptırdığını söyledi. Bu da kararını daha temelinden kusursuz yapıyordu.

Kim bilir belki zannedildiği kadar zeki değildi, hatta belki kendisinin olduğunu düşündüğü kadar da. Bu sorundan nasıl kurtulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Aklına bir şey gelmesi, bir şeyler ayarlaması için önünde ne kadar zamanı olduğunu bile bilmiyordu. Ama bunun yeterli olmayacağını farkındaydı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kaç Kaçabildiğin Kadar

“Beni biliyorsunuz, zorlayıcı bir temsilci olmak istemem ama...”

Matilda aslında varlığının her molekülüyle zorlayıcı bir temsilciydi ve tam olarak bu nedenle Jake yıllar boyu onun temsilcisi olduğunu hayal etmişti. Yazarlık yaşamının en zorlu ve coşkulu döneminin ardından *Beşik* romanını tamamladığında, yaşamında yazdığı en özenli ve dikkatli mektupla Matilda Salter’e, yalnızca Matilda Salter’e ulaşmaya çalışmıştı:

Her ne kadar Mucizenin Keşfi adlı romanımda işinin ehli bir ajans tarafından temsil edilsem ve romanımın The New York Times Book Review’da “yeni ve dikkate değer” eserler arasında yer almasından gurur duysam da bu kez tamamen farklı nitelikte bir romanla edebiyat sahnesine dönüyorum: Sürükleyici, gerilimli, merak uyandıran ve güçlü, çok yönlü, karmaşık bir kadın ana karakterin gizemli yaşantısının ön plana çıktığı soluk soluğa okunacak bir roman. Yeni bir başlangıç yaparak böyle bir kitabın nasıl tanıtılacağı ve başarıya ulaştırılacağını bilen ve kitabın yabancı pazarlarda pazarlanmasını ve olası film haklarıyla ilgili çalışmaları yapacak bir temsilciyle çalışmak istiyorum.

Matilda, ya da daha büyük olasılıkla sekreteri, buna hemen bir taslak göndermesini istediklerini belirten bir mektupla yanıt vermiş, sonrasındaysa her şey yıldırım hızıyla gelişmişti. Jake bundan dolayı çok derin bir kıvanç duydu, heyecanını söylemeye bile gerek yok, Matilda'nın çalıştığı yazarlar genellikle kitapları neredeyse her havalanı kitapçısında bulunan, (tabii en iyi kitabevlerinde de) Pulitzer ya da Amerikan Ulusal Kitap Ödülü kazanmış kişilerdi: Değişmeyen büyük bir okur kitlesi olan edebiyat dünyasının yıldızları ve bir tek sözcük bile yazmalarına gerek olmayan yarının yıldızları.

“Ama?” dedi o anda.

“Wendy telefon etti. O ve Macmillan'dakiler yeni kitabın için son teslim tarihi verip veremeyeceğini soruyorlar. Sana baskı yapmak istemiyorlar. Acele olacağına doğru ve iyi olsun mantığındalar. Ama tabii en iyisi *hızlı ve iyi*.”

“Biliyorum,” dedi Jake sıkıntıyla.

“Çünkü bildiğin gibi tatlım... Şu anda asla hiçbir şey olmayacakmış gibi görünüyor ama *olmalı*. Bir gün koca ülkede *Beşik*'i okumamış tek bir kişi bile kalmayacak. Tabii bu durumda insanların yeni kitap arayışları da başlıyor. İşte biz bu kitabın da seninki olmasını istiyoruz.”

Jake sanki onu görebiliyormuş gibi başıyla onayladı.

“Biliyorum. Çalışıyorum, endişelenme.”

“Ah, endişelenmiyorum. Sadece soruyorum. Yeni baskıya girdiğimizi gördün mü?”

“Ah. Evet. Bu iyi.”

“İyiden de iyi.” Duraksadı. Jake onun asistanına bir şey söylemek için telefona ara verdiğini anladı. Kısa süre sonra telefona döndü. “Tamamdır tatlım. Başka bir telefona bakmalıyım. Herkes yayıncısından senin olduğun kadar memnun değil.”

Jake ona teşekkür edip telefonu kapadı. Sonra yirmi dakika daha olduğu yerde, soğuk kanepede kaldı: Gözlerini kapadı, sanki o anki

dinginliğini silmek için programlanmış bir meditasyondaymış gibi korku bütün benliğini kapladı. Sonra ayağa kalkıp mutfağa gitti.

Bu yeni apartman dairesinin eski sahibi mutfağı steril bir şekilde restore etmişti, gri granit tezgâhlar, pırıl pırıl parlayan çelik fırın Jake'in yemek pişirme yeteneğinin beş kat üstünde bir aşçıya göreymiş. Aslına bakılırsa Jake yemek pişirmiyordu (tabii ısıtmak yemek pişirmek sayılmazsa) ve buzdolabında çeşitli restoranların sträfor gel al paketlerinden başka bir şey yoktu, tabii onlardan bir kısmı da boştu. Evi döşeme çabası eski eşyalarını taşıdıktan hemen sonra sona erdi. Yeni mobilyalar alma niyeti –yatağı için bir başlık, yeni bir kanepe, yatak odası perdeleri– Yetenekli Tom yaşamına girdikten sonra kaybolmuştu.

Mutfağa niçin geldiğini anımsayamadığı için bir bardak su alıp yeniden kanepesine gitti. Orada olmadığı kısa süre içinde Anna iki mesaj yazmıştı.

Merhaba.

Birkaç dakika sonra da:

Orada mısın?

Merhaba! diye yazdı Jake de. Üzgünüm. Telefondaydım. Sen ne yapıyorsun?

Expedia'ya* bakıyordum, yazdı Anna. New York uçuşları inanılmaz kadar ucuz. Bunu öğrenmem iyi oldu. Hep oraya gitmek istemiştım, neon ışıklarının geceyi gündüze çevirdiği söyleniyor.

Bir an hiçbir şey. Sonra: Bir Broadway gösterisi izlemek isterim.

Jake gülümsedi. Bir gösteri izlemeden şehirden ayrılmana izin vermezler zaten. Korkarım başka şansın olmayacak.

Anlaşılan her an alabileceği birkaç gün izni vardı.

* Expedia: Basit ve kullanımı kolay çevrimiçi platform. Tüm dünyada çok ucuza geniş uçuş ve konaklama seçenekleri sunuyor. (ç.n.)

Gerçekten de, yazdı Anna, seni ziyarete gelmeme ne dersin? Ülkenin bir ucunda görüşmek için kendini paralayanın yalnızca ben olmadığımı bilmek istiyorum.

Jake bir yudum su içti. Ne mi hissediyorum: Hemen gel. Lütfen. Yalnızca birkaç gün için olsa bile senin burada olmandan büyük mutluluk duyacağım.

Peki işten zaman ayırabilecek misin?

Jake bunu yapamazdı.

Evet elbette.

Anna ile ay sonunda buluşmak ve bir hafta birlikte olmak üzere sözleştiler. Mesajlaşmaları bitince Jake internetten bir yatak başlığı ve perde sipariş etti. Bu aslında hiç de zor değildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Romandan Bir Parça

Anna kasım sonlarında bir cuma günü geldi, Jake onu geldiği takside karşılamak için aşağı indi. West Village apartman bloklarının önünde hâlâ polis bariyerleri vardı. Jake Anna'nın arabadan inerken polisleri korkulu gözlerle süzdüğünü fark etti.

"Film seti," dedi. "*Law and Order*, dün gece."

"Ah, şimdi rahatladım. Bir an New York'a ayak basar basmaz kendimi bir olay yerinde mi buldum, diye düşünmüştüm."

Birbirlerine acemice sarıldılar. Sonra yeniden sarıldılar ama bu kez daha az acemice.

Anna saçlarını biraz kısaltmıştı. Yalnızca bu küçük değişiklik kendiyle birlikte ufak da olsa bir başkalaşımı da getirmişti: Seattle Grunge'dan Gotham şıklığına! Siyah kot pantolonunun üstüne bir trençkot ve saçlarından birkaç ton açık gri bir süveter giymişti. Boyundaki zincirin ucunda tek bir barok inci parlıyordu. Jake haftalardır onu yeniden gördüğünde ne hissedeceğini merak etmişti ama artık bundan kesinlikle emindi. Anna güzeldi. Ve gelmişti.

Onu çok beğendiği bir Brezilya restoranına götürdü, Anna yemekten sonra biraz yürümek istedi. Bir zamanlar Dünya Ticaret

Merkezi'nin olduğu yere, sonra doğuya doğru South Street Seaport'a gittiler. Rastgele yürüdükleri bu çevreyi Jake de pek bilmiyordu. Anna ise geçtikleri sokakları gürültülü ve neşeli buldu. Chinatown'da bir tatlı barında durdular ve bir bardak kar buz üzerine altın yaprakları da dahil mümkün olan tüm garnitürleri koydurup birlikte yediler. Jake, Anna'ya onun için bir otel ayarlamayı önerdi.

Anna gülerek yanıt verdi.

Apartmana döndüklerinde Jake eski kanepeye bir battaniye ve yastık koydu.

Anna yanına gelince hemen, "Benim için," dedi. "Yani bazı şeyleri varsaymak istemiyorum."

Anna, "Çok tatlısın," dedi ve onu elinden tutarak yatak odasına götürdü. Neyse ki artık pencerelerde perdeler vardı. Bu iyiydi.

Ertesi gün evden hiç çıkmadılar.

Ondan sonraki gün öğle yemeği için RedFarm'a gidebildiler ama hemen yemekten sonra eve döndüler ve günün kalan kısmını yine evde geçirdiler.

Bir ya da iki kez, Jake ondan şehirdeki zamanının tamamını kendisine ayırmasını istediği için özür diledi. Hiç kuşkusuz New York ziyaretinden, bu yakın ilişkiden –ve Jake'in anlayabildiği kadarıyla– karşılıklı tatminden fazlasını beklemişti.

"Bu yolculuktan beklediğim tam olarak buydu," dedi Anna.

Ancak ertesi sabah Jake'i çalışması için bırakarak şehri keşfe çıktı ve haftanın kalan kısmındaki rutinleri de bu oldu. O gittikten sonra Jake yalnız olduğu saatleri elinden geldiğince değerlendirmeye çalışıyor, akşamüstüye o anda Anna neredeyse oraya gidiyordu: New York Şehir Müzesi, Lincoln Center, Bloomingdale's. Anna hangi Broadway gösterisini görmek istediğine bir türlü karar veremedi ve şehirdeki son gecesinde herkesin karanlık, devasa bir alışveriş merkezinde maskelerle dört bir yana koştuğu tuhaf bir etkinliğe katıldılar, anlaşılan etkinlikte Macbeth temel alınmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Jake sonunda Chealsea gecesine çıktıklarında. Anna’nın uçağı sabah erkendi ve Jake daha şimdiden ayrılacakları anın korkusunu yaşamaya başlamıştı.

“Sonuç olarak *Oklahoma!*” dan o kadar farklı ki!”

Şehrin yeni cazibe merkezlerinden Meatpacking bölgesinde dolaştılar ve sonunda nispeten sakin bir restoran buldular.

Garson siparişlerini aldıktan sonra Jake, “Buradan hoşlandın mı?” diye sordu.

“İyiye benziyor.”

“Hayır, hayır, burayı kastetmiyorum. New York’u?”

“Sevdim evet. Bu şehre âşık olabilirim.”

“Çok iyi,” dedi Jake. “İtiraf etmeliyim ki bu beni mutsuz etmedi.”

Anna bir şey söylemedi. Garson şaraplarını getirdi.

“Yani, bir kez, bir saatliğine karşılaştığın, ülkenin diğer ucunda yaşayan, seni birkaç günlüğüne ziyarete gelen ve New York’u ne kadar sevdiğini anlatmaya başlayan bir kadın seni biraz olsun korkutmuyor mu?”

Jake omuz silkti.

“Beni korkutan o kadar çok şey var ki. Tuhaf ama bu onlardan biri değil. Beni uçağa binecek kadar sevdiğin düşüncesine alışmaya başlıyorum.”

“Yani uçağa binme nedenimin çok ucuz bir uçuş bulmam, karanlık bir alışveriş merkezinde maskeyle koşuşmak, gerçek yaşımdan uzaklaşıp yirmi iki yaşındaymış gibi davranmak değil de seni sevmem olduğunu mu düşünüyorsun?”

Jake bir an sonra, “Kesinlikle yirmi iki yaşında sayılabilirsin,” dedi.

“İyi de neden öyle olmak isteyeyim ki? Bu geceki olay kral çıplak gibi bir durumdu.”

Jake başını geriye atıp güldü.

“Peki tamam. Yine havalı joker kartını attın. Bunun farkındasın.”

“Benim için hiç fark etmez. Ben gençken de genç değildim zaten, hoş, o günlerin üstünden çok zaman geçti.”

O sırada garson geldi. İkisi de aynı şeyi sipariş etmişlerdi: Kızarmış tavuk ve sebze. Jake tabaklara bakarken aynı tavuğun iki parçasını yiyip yemediklerini merak etti.

Garson uzaklaşınca Jake merakla sordu.

“Neden gençken de genç değildim diyorsun?”

“Ah, bu çok uzun ve acıklı bir hikâye. Romanlara yaraşır...”

“Bana anlatsan keşke,” dedi Jake genç kadına bakarak. “Bundan bahsetmek senin için zor mu?”

“Hayır değil. Sanırım yakında bunun üstesinden gelebilirim.”

“Peki,” dedi Jake başıyla onaylayarak. “Onore oldum.”

Başlamadan önce yemeğinden bir lokma alıp kadehinden bir yudum içti.

“Uzun sözün kısası kız kardeşim ve ben annemin de doğduğu, büyüdüğü Idaho’da büyüdük. Olay sırasında ikimiz de çok küçük, dolayısıyla pek fazla bir şey anımsamıyoruz. Maalesef annem intihar etti. Arabasını doğruca göle sürdü.”

Jake derin bir soluk aldı.

“Ah, çok üzüldüm. Bu korkunç.”

“Bu olaydan sonra annemizin kız kardeşi bize bakmaya geldi. Çok tuhaf bir kadındı. Bırak başkasını, kendine bakmayı bile başaramıyordu, değil ki iki çocuğa baksın. Sanırım ikimiz de, kız kardeşim de ben de bunu en başında anlamıştık. Ama bu durum karşısındaki davranış biçimlerimiz farklı oldu. Liseye başladıktan sonra ikisinin benden giderek uzaklaştıklarını fark ettim. Kız kardeşim ve teyzem,” diye açıklık getirdi buna. “Kız kardeşim okula gitmeyi bıraktı. Ben eve gitmeyi bıraktım. Sonuçta evde olup biteni fark eden öğretmenim Bayan Royce, kendisiyle yaşamak isteyip istemeyeceğimi sordu ve ben de kabul ettim.”

“Ama... Buna müdahale eden olmadı mı? Yani sosyal kurumlar? Polis?”

“Şerif birkaç kez teyzemle konuşmaya geldi ama asla onunla tam anlamıyla iletişim kuramadı. Sanırım aslında içtenlikle bizim bakımımızı üstlenmek istiyordu ama bu onun becerilerinin ötesindeydi.” Anna bir an için sustu. “Bunun için asla onu kınamıyorum. Bazı insanlar resim yapabilir ya da şarkı söyleyebilir, bazılarıysa yapamaz. Kısacası o bizler gibi biri değildi. Yine de dilerdim ki...” Başını salladı. Kadehine uzandı.

“Ne?”

“Neyse, kız kardeşimin benimle gelmesini çok istedim ama o reddetti. Teyzemizle kalmak istedi. Sonra bir gün ikisi birlikte şehri terk ettiler.”

Jake bekledi. Bekledikçe huzursuzluğu artıyordu.

“Ve?”

“Ve. Hiç. Nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yok. Her yerde olabilirler, hiçbir yerde olmayabilirler. Bu restoranda bile olabilirler.” Etrafına bakındı. “Neyse, değil. Ama durum bu işte. Ben kaldım, onlar gitti. Liseyi bitirdim. Üniversiteye gittim. Öğretmenim –bu arada ona üvey anne demeye alışmıştım– hiçbir resmi işlem yapmadı. Bu arada o da öldü. Bana biraz para bıraktı, bu iyi oldu. Ama kız kardeşim... onunla ilgili hiçbir fikrim yok.”

“Onu bulmaya çalıştın mı?” diye sordu Jake.

Anna başını salladı.

“Hayır. Sanırım teyzem bize bakmaya gelmeden önce son derece marjinal bir yaşam sürüyordu. Eğer hâlâ birlikteyseler, kira ödediklerini ya da ATM kullandıklarını düşünmüyorum, Facebook’ta da onları aramanın anlamı yok. Ama ben hem Facebook’tayım hem de Instagram’da, bunun nedeni biraz da bu. Eğer beni bulmak isterlerse ülkedeki her kütüphanede ulaşabilecekleri bilgisayarlarla iki tık ötesindeyim. Bana ulaşmayı denerlerse hemen e-postayla haber alacağım. Aslında bunu hiç düşünmemeye çalışıyorum ama... ne zaman bilgisayarımı açsam ister istemez kendime soruyorum, ‘Bugün, o gün mü?’ diye. Sürekli yaşamını altüst edecek bir mesajı beklemenin nasıl bir şey olduğunu hiç düşünemezsin.”

Aslında Jake bunu çok iyi biliyordu. Ama bir şey söylemedi.

“Bütün bu olanlar seni bunalıma sürüklemedi mi? Yani ergen bir genç kızken?”

Anna bu soruyu pek ciddiye almamışa benziyordu.

“Olabilir. Zaten tüm ergenler bunalımda değil mi? Sanırım çocukluğumda pek içedönük bir çocuk değildim. Doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım pek hırslı da değildim, dolayısıyla hiç çok istediğim bir şeyi elde edememişim gibi bir hissim de olmadı. Sonra bir sabah, son sınıfta olduğum yılın sonbaharında, tesadüfen okulumdaki rehber öğretmenin masasının üstünde Washington Üniversitesi için bir başvuru formu gördüm ve aldım. Zarfın üzerinde muhteşem çam ağaçları vardı. O an bunun çok güzel göründüğünü düşündüm, evim gibiydi. Formu hemen orada, onların bilgisayarında doldurdum. Üç hafta sonra da kabul mektubum geldi.”

Garson yeniden geldi ve tabakları aldı. Her ikisi de tatlı yemek istemediler ama yeni bir şişe şarap sipariş ettiler.

“Biliyorsun musun,” dedi Jake. “Bütün bunlar düşünülünce sen çok dirençli, ayakları yere sağlam basan bir kadınsın.”

“Yani...” diyen Anna gözlerini devirdi. “Bu yüzden mi en güzel yaşımda, on yıl bir adada inzivaya çekildim. Ciddi anlamda tek bir erkek arkadaşım olmadan otuzlarımın ortasına geldim. Son üç yılımda da kendimi tamamen gerizekâlı bir dangalağın kısmen inandırıcı, kısmen bilgili görünmesini sağlamaya adadım. Bu sana ayakları yere sağlam basan bir kadını mı anlatıyor?”

Jake ona bakarak gülümsedi.

“Başından geçenleri düşününce... bence sen gerçek *Wonder Woman*’sın.”

“*Wonder Woman* yalnızca bir kurgu. Sanırım ben sıradan, gerçek bir kişi olmayı tercih ederim.”

O asla sıradan olamaz, diye düşündü Jake. Burada, New York’un ortasındaki bu gürültülü restoranda, karşısında oturan, kuzeybatının ormanlarından gelmiş bu gri saçlı peri kesinlikle her normun

dışındaydı: Çat kapı gelen bir misafir. Ama Jake'i asıl şaşırtan bütün bunlara rağmen onun yanında kendini çok sakin ve huzurlu hissetmesiydi. Jake kendini bildi bileli kitap yazarken kendisine eziyet ediyordu, tabii yazamadıkları için de, aynı çizgide olup, yanından hızla geçip ilerleyen insanlar için de. Yeterince, hatta hiç iyi olmadığı yönünde derin bir korkusu vardı. O zamana dek tek isteği bu işte iyi olmaktı, etrafındaki tüm yaşlıları buluşup çiftleşir, birbirlerine bağlılık yemini eder ve hatta birlikte yeni bebek insanlar yaratırken kendisi şair Alice Logan'dan ayrıldığından beri flört edecek kadar hoşlandığı tek bir kadına bile rastlamamıştı. Ama şimdi hepsi birden gerçekleşmişti: Birden, sakin, huzurlu, kolay.

"Öncelikle," dedi Jake. "Birçok işte önemli olan patronunun kendini akıllı ve zeki hissetmesini sağlamaktır. Whidney Adası ise bana on yıl gibi bir süre yaşamak için sakin, güzel bir köşeymiş gibi geliyor. Ciddi bir erkek arkadaşın olmamasına gelince, sanırım beni bekledin."

Bunları söylediği sırada Anna ona bakmıyordu. Gözleri kendi ellerinde ve ellerinin arasındaki kadehteydi. Ancak sonra başını kaldırıp baktı ve bir süre sonra da gülümsedi.

"Olabilir," dedi. "Belki de romanını okuduğum zaman, *Bu tanımam gereken muhteşem bir beyin*, diye düşündüm. Belki de Seattle'daki etkinliğine gelip seni görünce şöyle düşündüm: *Bu tam kahvaltı sofrasında karşımda görmek isteyeceğim biri.*"

"Kahvaltı sofrası." Jake sıırıttı.

"Belki de yayınevinle bağlantı kurduğumda amacım yalnızca yayın için gerçek bir yazar bulmak değildi. Belki de bunu yaparken şöyle düşündüm: *Böylece Jake Bonner'la tanışma fırsatı bulabilirsem muhteşem olur.*"

"Aha. Şimdi her şey anlaşıldı."

Jake restoranın loş ışığında bile onun utandığını görebiliyordu.

"Bak canım, bu muhteşem. İyi ki bunu yaptın. Ben bundan dolayı inanamayacağın kadar mutluyum."

Anna başıyla onayladı ama onun gözlerine bakamıyordu.

“Bütün bunların seni çıldırtmadığı konusunda samimi misin? Yalnızca ünlü bir yazara tutulduğum için böyle profesyonellik dışı davrandım.”

Jake omuz silkti.

“Bir defasında metroda Peter Carey’in yanında oturmanın yolunu bulmuştum. Böylece Avustralya’nın yaşayan en büyük yazarıyla tanışacağımı, sonrasında da onunla her pazar birlikte *brunch*’a gidebileceğimizi ve romanın günümüzdeki durumunu tartışacağımızı hayal ediyordum. Sonra da o benim henüz tamamlanmamış romanımı okuyup eleştirmesi için temsilcisine verecekti ve...”

“Peki yaptın mı bunu?”

Jake şarabından bir yudum aldı.

“Neyi?”

“Yanına oturmayı?”

Jake başıyla onayladı.

“Evet. Ama tek bir kelime bile söyleyemedim. Aslında söyleyecektim ama daha ben ağzımı açmadan metrodan indi. Ne sohbet, ne kahvaltı, ne de kitabın temsilciye verilmesi. Yalnızca metrodaki hayran olabildim. Bu biz de olabilirdik, tabii eğer sen benim kadar korkak, pısırık biri olsaydın. Ama sen gerçekten de hedefine ulaşmayı bildin. Tıpkı zamanında üniversite giriş formunu masada gördüğün anda alıp doldurman gibi. Seni çok takdir ediyorum.”

Anna hiçbir şey söylemedi. Şaşır mışa benziyordu.

“Eski profesörünün de söylediği gibi, senden başka hiç kimse senin yaşamına sahip çıkamaz, öyle değil mi?”

Anna güldü.

“Hiç kimse senin yaşamını yaşayamaz.”

“Bu bizim yüksek lisans programlarında sürekli kullandığımız slogana benziyor: ‘Kendi öykünü yalnızca kendi özgün sesinle anlatabilirsin.’”

“Ama bu doğru değil, öyle değil mi?”

“Bu kesinlikle doğru değil. Ne olursa olsun kendi hayatını yaşıyorsan daha güçlü olursun. Kimseye bir borcun olmaz. Üvey annen ölmüş. Kız kardeşin ve teyzen en azından şimdilik bu denklemin dışında. Sana sunulan her mutluluk zerresini sonuna kadar hak ediyorsun.”

Anna masanın üzerinden uzatıp elini tuttu.

“Kesinlikle seninle aynı fikirdeyim.”

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 36-38

Kararı kesindi: Kürtaj! Kendisi gibi ebeveynleri de aileye yeni birinin katılmasını istemediği için bu zor olmayacaktı. Ancak ortada çok talihsiz bir sorun vardı. Ebeveynleri inançlı Hıristiyanlardı, hem de “İsa sevgidir” fraksiyonundan değil, “cehennemde seni bekleyen özel bir oda var” fraksiyonundan. Ayrıca New York eyalet yasalarına göre, Samantha (Norwich’te kilise sıralarında geçirdiği yüzlerce pazar ayinine rağmen iki fraksiyondan da değildi) ve onun göbeğinin birkaç santim içindeki cenin üzerinde veto hakları vardı. Söz konusu cenine sevgili torunları gözüyle mi, yoksa Tanrı’nın Sevgili Çocuğu gözüyle mi bakıyorlardı? Samantha böyle olmadığından şüpheleniyordu. Aksine Samantha’ya günahının bedeliyle ilgili “ders” vermeye, acılar içinde günahının meyvesini doğurup bunun kefareтини ödemelisin demeye çalışıyorlardı. Oysaki onu Ithaca’daki kliniğe götürmeyi kabul etseler her şey ne kadar kolay olacaktı.

Okuldan ayrılmak gibi bir planı asla olmamıştı ama hamilelikle birlikte bu karar kendiliğinden alınmış oldu. Samantha’nın, hiçbir şey olmamış gibi yaşamına devam edecek, mezuniyet balosuna katılacak, dokuzuncu ayına kadar ortalıkta cirit atacaktı, tüm okul ödevlerini, sınavları, testleri, dönem ödevlerini –arada sırada kus-

mak için tuvalete koşması gerekse de– ustalıkla atlatacak kızlardan olmadığı ortaya çıktı. Dördüncü ayında yüksek tansiyon teşhisiyle bebeğın sağığı için sürekli yatması gerektiğı söylendi, böylelikle onuncu sınıf öğrencisi olarak haklarını kaybetmekle karşı karşıya kaldı ki bunu halletmek için ebeveynleri en ufak bir girişimde dahi bulunmadı. Hiçbir öğretmeni de en azından o yılı tamamlaması için parmağını kıpırdatmadı.

Hamileliğinin acımasız beş ayını genellikle anne ve babasından ya da babaannesinden kalma kubbeli, dört direkli çocukluk yatağında yatarak geçirdi. Annesinin odasına getirdiğı yemeğı isteksizce, homurdanarak yedi. Evde kitap adına ne varsa hepsini okudu, önce kendi kitaplarını, sonra annesinin Oneonta'nın dışındaki Hristiyan kitabevinden aldıklarını... Ancak bu arada Samantha'nın kafası karışıyor, dikkati dağılıyordu; cümleler iç içe geçiyor, dağılıyor, bazen paragrafın ortasında anlamlarını yitiriyorlardı, sanki beyni bu davetsiz misafir tarafından altüst edilmişti. Bu arada ebeveynleri bebeğın kimden olduğunu sormaktan vazgeçmişlerdi, kim bilir belki kendisinin de bilmediğı sonucuna varmışlardı. (Daha neler, kaç erkekle yattığını düşünüyorlardı ki? Herhalde herkesle.) Babası artık onunla hiç konuşmuyordu, Samantha bunu çok geç fark etti çünkü babası zaten pek konuşkan biri değildi. Annesiyse hâlâ konuşuyordu; daha doğrusu genellikle bağıırıyordu, hemen her gün, rutin bir şekilde.

Neyse ki bütün bunların, bu işkencenin *bitişi* yaklaşıyordu. Her şeyin bir sonu vardı. Bu açıktı.

On altı yaşında bir anne olarak, on beş yaşında bir hamile olarak istediğinden fazla bir şey istemiyor ve ebeveynlerinin de bunu anlayacağına inanmak istiyordu. Zaman içinde çocuğı evlatlık verecek, kendisi de, taşıyıcı anne, yeniden okula dönecekti. Böylece daha önce altıncı sınıfı atlarken ayrıldığı sınıf arkadaşlarıyla aynı sınıfta olacaktı. Üniversiteye gitme, Earlsville'den ayrılma hedefi bir yıl gecikecekti ama en azından yeniden hedefine doğru yol alabilecekti.

Ah şu gençlik naifliğı. Yoksa anne ve babasının, günün birinde onun, on beş yıl birlikte yaşadıkları, kendi planları, öncelikleri,

amaçları, istekleri olan duygulu bir insan olduğunu anlayacaklarını mı umuyordu? Tüm olasılıkları araştırmış, hatta gizlice *Observer Dispatch* gazetesinin arka sayfasına “bebeğiniz için sevgi dolu bir Hristiyan evi” başlığı altında ilan veren “evlat edindirme danışmanlarından” biriyle bağlantı kurmayı da denemişti. (Bu kişilerin iyi niyetle evlat edindirmekle ilgileri olmadığını biliyordu, bunun kâr amaçlı bir girişim olduğunu da elbette biliyordu.) Ancak annesi ona gönderilen broşürlere göz atmayı bile reddetti.

Anlaşılan işlenen günahın bedelini ödemenin raf ömrü diye bir şey yoktu.

Bir dakika! diye bağırdı onlara. *Ben bu bebeği istemiyorum, siz de istemiyorsunuz. Bırakın isteyen biri alsın onu. Bunda sorun olan ne?*

Anlaşılan sorun Tanrı’nın bunun böyle olmasını istemesiydi. Sınanmıştı ve başarısız olmuştu, bunun kefaretni ödemeliydi, olması gereken buydu...

Bu akıl almaz bir şeydi. Çıldırmamak işten değildi. Daha da kötüsü: Mantıksızdı!

Ama on beş yaşındaydı. Öyleyse bu böyle olacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Neden Fikrini Değiştirsin?

Twitter hesabı bu işin başlangıcından beri ona acımışçasına hareketsizdi ancak aralık ayının ortasında birden *tweet*ler gelmeye başladı:

@JacobFinchBonner, #Beşik'in yazarı değildir.

Bu yazıların kimden geldiği belli değildi, Jake bunu görünce rahatladı. Muhtemelen sitede geçirdiği altı hafta boyunca @YetenekliTom olarak bilinen Twitter kullanıcısı hâlâ biyografisi olmayan, açıklanmayan bir yerden gelen ve profil resminde yumurta olan biriydi. Yalnızca iki takipçisi vardı ve her ikisi de muhtemelen Uzakdoğu'dandı. Ancak takipçisinin olmaması onu hiç caydırmışa benzemiyordu. Sonraki birkaç hafta boyunca da damla damla küçük yakıcı gönderileri oldu:

@JacobFinchBonner hırslıdır.

@JacobFinchBonner intihalcidir.

Anna bazı işlerini halletmek için Seattle'a dönmüştü. Döndüğünde Jake, onu babasının, kardeşleri ve çocuklarıyla kutladığı geleneksel Bonner Hanuka bayramı için Long Island'a götürdü. Bu

kutlamaya daha önce hiç misafir götürmemiştir. Bu yüzden kuzenlerinin tuhaf ilgilerini hoş görmek durumunda kaldılar, yine de herkes Anna'nın getirdiği tütsülenmiş somonu büyük şaşkınlık ve hayranlıkla karşıladı.

Teknik anlamda Anna önceki yaşamından –Batı Seattle'daki dairesi kiraya verilmişti ve mobilyalar bir depoya taşınmıştı– hâlâ tamamen kopamamıştı. Ama hemen Midtown'daki bir podcast stüdyosunda ve prodüktör olarak televizyonda, teknoloji endüstrisiyle ilgili bir programda iş bulmuştu. Küçük bir Idaho kasabasında büyüye de New Yorkluların sokaklardaki çılgın koşuşturma hızına ayak uydurmakta hiç zorlanmadı. Şehre döndükten sonraki birkaç gün o sürekli koşuşturan ve muhtemelen şehrin beş ilçesi dışındaki herkesi yiyip bitiren yüksek stres seviyesiyle tipik çok çalışan bir New Yorkluya dönüşmüş gibiydi. Ama mutluydu. Cidden mutluydu, anlamlı bir şekilde mutlu. Her güne Jake'e sarılarak ve boynunu öperek başlıyordu. Jake'in ne yemeyi sevdiğini öğrendi ve ikisini de besleme görevini kusursuzca üstlendi (Jake hiçbir zaman doğru dürüst beslenmeyi öğrenmediği için bu onun açısından büyük bir rahatlamaydı). Şehrin kültürel yaşamına daldı ve Jake'i de beraberinde sürükledi. Çok geçmeden bir oyunda ya da konserde olmadıkları ya da bir yerde okuduğu hamur tatlısı tezgâhını bulmak için Flushing'in etrafında dolaşmayıp evde oturdukları geceler ender olmaya başladı.

@JacobFinchBonner'in yayıncısı, her #Beşik kopyası için para iadesi yapmaya hazır olsa iyi olur.

Birinin @Oprah'a elinde başka bir sahte yazar olduğunu söylemesi gerekiyor.

Anna bir kedi istedi. Anlaşılan yıllardır bir kedisi olmasını istiyordu. Hayvan barınağına gittiler ve kayıtsız bir kediyi sahiplendiler, bir patisi dışında her tarafı simsiyah bir kedi. Apartman dairesinde hızlı bir tur atan tek beyaz ayak, Jake'in bir zamanlar oturup kitap okumaktan hoşlandığı bir sandalyeyi gözüne kestirdi ve uzun bir süre için oraya yerleşti. (Adanın adından esinlenerek ona Whidbey dediler.) Anna bu kez gerçek bir Broadway şovu izlemek

istedi. Jake, Matilda'nın bir müşterisi aracılığıyla *Hamilton* biletleri ve onun için yıllık abonelik satın aldı. Aşağı Doğu Yakası'nda yürüyerek yapılan yemek turları, Tribeca'da rehberli tarih yürüyüşleri, Harlem'de *brunch*'lar, tüm bunlar gerçek (ya da en azından "yerleşik") New Yorkluların şehirleriyle ilgili kendilerini beğenmişlikten kaynaklanan bir görmezden gelmişlikle burun kıvırdıkları şeylerdi. Jake yazar-okur buluşmaları ya da söyleşiler için Boston, Montclair, Vassar College gibi yerlere gittiğinde Anna kendi işleri elverdiğince ona eşlik ediyordu. Bir defasında Miami Kitap Fuarı'ndaki söyleşisinden sonra birkaç gün Florida'da kaldılar.

Jake aralarındaki temel farkı anlamaya başlamıştı; Anna yabancılarla ilgi ve merakla, Jake ise korkuyla yaklaşıyordu (bu o "ünlü bir yazar" olmadan önceydi –ya da her zaman kendisiyle mülakat yapanlara alçakgönüllülükle söylediği gibi, eğer öyle bir şey varsa bir oksimoronu– ve bu etrafında radyoaktif bir hulahop gibi kişisel bir başarısızlık halkası taşıdığından bile böyleydi). Yaşamlarına yeni insanlar girmeye başladı ve Jake yıllar sonra ilk kez yazar olmayan, yayıncılık yapmayan, hatta hevesli bir roman okuru olmayan insanlarla sohbet etmeye başladı. Nihayet konuşmaları, kimin kitabının kim tarafından ve ne kadara satın alındığı, kimin ikinci kitabının satışının tam bir hayal kırıklığı olduğu, hangi editörün abartılmış bir romancıya çok fazla para harcadıktan sonra ondan vazgeçtiği ve hangi blogcuların yaz yazarları konferansında "istenmeyen girişimler" suçlamasında hangi tarafı tuttuğunun çok ötesine geçti. Edebiyat dünyasının ötesinde tartışılacak çok çarpıcı, çok çeşitli şeyler olduğu ortaya çıkmıştı: politika, sokak yemekleri, ilginç insanlar ve şu dünyada yaptıkları, komedinin altın çağı, televizyon, yaklaşan aktivizm. Etrafında olup biten ve şimdiye kadar farkında bile olmadığı her şey.

Kendi yazar arkadaşlarının Anna'yla ikinci ya da üçüncü kez karşılaştıklarında, onu içten bir sıcaklıkla selamladıklarını, hatta bazen Jake'e dönmeden önce ona sarılıp öptüklerini fark etti. Anna onların adlarını, eşlerinin adlarını, evcil hayvanlarının adlarını (ve

türlerini), işlerini ve işleriyle ilgili şikâyetlerini anımsıyor ve her şeyi soruyordu. Jake gülümsemeye çalışarak yanında durup ona bakarken nasıl olup da bu kadar kısa sürede onlar hakkında bu kadar çok şey öğrenmeyi başardığını şaşkınlıkla izliyordu.

Bunun nedeninin insanlara soru sorması olduğu, geç de olsa aklına geldi.

Annesi ve babasıyla ayda bir kez Manhattan Köprüsü'nün altında yer alan Çin lokantasında *brunch* için buluşuyorlardı. Adam Platt'ın burasıyla ilgili bir söyleşisinin ardından bu lokanta sürekli gittikleri bir yer olup çıkmıştı. Anna'yla birlikteyken anne babasıyla, bekâr olduğu ve teorik olarak başka birinin programları ve verdiği sözler nedeniyle kısıtlanmadığı zamana göre çok daha fazla görüşüyordu. Kış ayları boyunca Anna ikisiyle de derin bir yakınlık kurdu, annesinin lisedeki çalışmasını, babasının firmasında bir ortakla yaşadığı sıkıntıları, caddenin karşı tarafında iki ev ötedeki komşuların ergen ikizlerinin hem özgür takıldıkları hem de ailenin geri kalanını kendileriyle sürüklediklerine ilişkin hüznünlü destanı dinledi. Anna havaların ısınmasıyla birlikte Jake'in annesiyle bahçe satışı alışverişine gitmek istedi (bu Jake'in çocukluğundan beri kaçınmaya özen gösterdiği bir etkinlikti) ve babasının uzun zamandır süren Emmylou Harris hayranlığını paylaştı (ikisi Harris'in tur programına baktılar ve onu o yaz Nassau Coliseum'da görmeyi planladılar). Anna'nın yanındayken ebeveynleri kendileri, sağlıkları ve hatta Jake'in başarısı hakkında hissettikleriyle ilgili Jake'le yalnız kaldıkları zamanlardan çok daha fazla konuşuyorlardı. Jake bunun hepsi için iyi bir şey olduğunu anlamasına rağmen bu durum, bir şekilde onu huzursuz ediyordu. Jake ebeveynlerinin onu sevdikleri gerçeğini her zaman kabul etmişti, ancak bu bilinçli bir tercihten çok yükümlülüklerini yerine getirme davranışydı. Sonuçta o onların çocuğuydu, bu doğaldı, daha sonra, onlara gurur duymaları için bu kadar açık nedenler sunduğunda bu sevgileri çok belirginleşmişti ki bu da anlaşılır bir durumdu. Gelgelelim çocukları bile olmayan, dünya çapında çok satan bir yazar olmayan, Anna'yı, beğenmişlerdi—hayır, *sevmişlerdi*—yalnızca kendisi olduğu için.

Ocak ayının sonunda bir pazar günü, her zamanki Çin lokantası ziyafetinden sonra babası onu Mott Sokağı'nda kenara çekti ve niyetinin ne olduğunu sordu.

“Bunu sorması gereken kızın babası değil mi?”

“Peki, Anna'nın babası adına sorduğumu farz et.”

“Ah. Bu ilginç. Sence ne olmalı?”

Babası başını salladı.

“Ciddi misin? Bu kız harika. Güzel ve kibar, senin için deli oluyor. Eğer onun babası olsaydım, kışına bir tekme atardım.”

“Yani, fikrini değiştirmeden onu kap mı demek istiyorsun?”

“Tam olarak değil,” dedi babası. “Daha çok, neyi beklediğini anlamak istiyorum. Neden fikrini değiştirsin ki?”

Jake bunun nedenini söyleyemezdi, babasına hiç söyleyemezdi, ama aslında @YetenekliTom küçümseyici mesajlar atmayı sürdürürken her gün düşündüğü buydu. Jake her sabahı Google ve diğer arama motorlarını araştırarak ve internet sörfünde her defasında yeni kelime kombinasyonları üretip kendine işkence ederek geçiriyordu: “Evan+Parker+yazar”, “Evan+Parker+Bonner”, “Crib+Bonner+hırsız”, “Parker+Bonner+intihal.” Temizlik ritüellerinin insafına kalmış ya da sobayı yirmi bir kez kontrol etmeden dairesinden çıkamayan bir obsesif kompulsiften farksızdı. Yeterince sakinleşmesi ve yeni romanı üzerinde çalışabilecek kadar kendini toplaması her geçen gün biraz daha uzuyordu.

@JacobFinchBonner'ın başka bir yazarın kitabını çalmasının sorun olmayacağını kim düşünüyor?

@MacmillanBooks, yazarının başka bir yazardan çaldığı bir roman olan #Beşik'i neden hâlâ satıyor?

Anna neden fikrini değiştirecekti ki?

Bu nedenle. Açıkçası.

Seattle'daki o günden ve özellikle de Anna birlikte yaşamak için New York'a taşındığından beri Jake kendini kız arkadaşının Twitter mesajlarından bahsedeceği güne hazırlıyordu ve belki de bunu neden daha önce yapmadığı gibi tamamen anlaşılabilir bir so-

ruyla karşılaşmayı bekliyordu. Anna kesinlikle teknoloji karşıtı biri değildi, –medyada çalışıyordu!– ama kayıp kız kardeşi ve teyzesinin kendisine ulaşması için Facebook ve Instagram hesaplarını açtıktan sonra, bu iki hesap kullanılmamaktan büyük ölçüde kemikleşmişti. Facebook profilinde yaklaşık yirmi arkadaş, Anna’nın Washington Üniversitesi’ndeki sınıfının sayfasına bir bağlantı ve Rick Larson’ın 2016 kongre seçim çalışmaları için bir takip kaydı vardı. Instagram hesabının 2015 tarihli ilk ve tek gönderisi –ah, klişesi– latte köpüğü üzerine yapılmış bir çam ağacıydı. Podcast stüdyosundaki işlemlerinden biri, onların Instagram hesabını yönetmek, moderatörlerin ve konukların fotoğraflarını yayımlamaktı ama anlaşılan beğeniler, paylaşımlar, *retweet*ler ya da takipçileri izlemek gibi bir niyeti olmadığı gibi kendi internet rezonansının çıkış ve inişlerini de takip etmiyordu. Anna’nın analog dünyayı ve gerçek zamanlı etkileşimleri yeğlediği açıktı: iyi yemek, iyi şarap içmek, bedenlerle dolu bir odada yoga matında terlemek.

Yine de onun *Beşik*’in yazarıyla yaşadığını bilen birinin, internette sörf yaparken tesadüfen gördüğü bir suçlamadan ya da saldırıdan bahsetmesi ya da kibarca Jake’in bu konuda ne yaptığını sorması her zaman için rahatsız edici bir olasılıktı. @YetenekliTom her an onun gerçek yaşamına ve gerçek ilişkisine girebilirdi. Ve her gece Anna birden başını kaldırıp şöyle diyebilirdi: “Biliyor musun, biri bana senin hakkında bu tuhaf *tweet*’i gönderdi.” Şimdiye dek böyle bir şey olmamıştı. Anna işten eve geldiğinde, yogadan sonra akşam yemeği için onunla buluştuğunda ya da akşamı şehirde dolaşarak geçirdiklerinde, Jake’in yaşamındaki bu en önemli şey dışında her şeyi konuşuyorlardı. Tabii Anna’dan sonra.

Her sabah Anna işe gittikten sonra masasında donup kalmış bir şekilde oturuyor; Facebook, Twitter, Instagram arasında gidip geliyor, yeni bir şey olup olmadığını görmek için yaklaşık her saat başı Google’a bakıyordu. Korkmakta haklı mıydı yoksa yalnızca korkmaktan mı korkuyordu, bunu asla bilemiyordu. Gelen kutusundaki yeni e-postayı bildiren her ses, Twitter’ın bip sesi ve biri onu etiketlediğinde gelen Instagram bildirimi onu yerinden sıçratıyordu.

Şu gezegende #Beşik @Jacob-FinchBonner'ı okuyan son kişi olacağımı biliyorum, ama herkese teşekkür etmek istiyorum BANA NE OLDUĞUNU SÖYLEMEDİĞİNİZ İÇİN, ÇÜNKÜ BEN... VAAAAAAYY BEE????!

Sammy'nin annesi tarafından önerildi: #Paçinko (doğru mu yazdım?), #ÖksüzlerTreni, #Beşik. Önce hangisini okuyayım?

Nihayet Beşik bitti @jacobfinchbonner. Abartıldığı kadar var. Sıradaki: #SakaKuşu (çooooook uzun ya)

Twitter hesabının veya YetenekliTom@gmail.com'un kime ait olduğunu ya da en azından bu mesajların dünyanın hangi noktasından geldiğini bulmak için bir profesyoneli (ya da belki de sadece birinin genç çocuğunu) işe almayı birçok kez düşündü ama başka birini kendi cehennemine sokma fikri aklına yatmıyordu. Twitter'a şikâyetle bulunmayı düşündü ancak Twitter bir başkanın, kadın senatörlerin, desteği karşılığında ona oral seks yaptıklarını açıklamasına izin vermişti; bu platformun ona yardım etmek için parmağını kıpırdatacağını gerçekten düşünebilir miydi? Günün sonunda, kendisini doğrudan, dolaylı, hatta kaçamak bir şeyler yapmaya ikna edemiyordu. Bunun yerine tekrar tekrar eğer bu laneti görmezden gelmeye devam ederse, bir gün bir şekilde kendiliğinden gerçek olmaktan çıkacağı gibi mantıksız ve temelsiz bir noktaya geri dönüyordu. Ve bu gerçekleştiğinde, yaşamının hiçbir şeyin –ne annesinin ne babasının, ne temsilcisinin, ne yayıncılarının, ne de binlerce okurunun ve de Anna'nın– olmadığı bir versiyonuna dönecek, kimsenin onun yaptıklarından kuşkulananmak için bir nedeni de olmayacaktı. Her sabah her şeyin yok olacağı gibi tamamen mantıksız bir hisle uyanıyor ama yine yeni bir karanlık leke bilgisayar ekranında ortaya çıkıyordu. Ve bunun ardından kendini yeniden bilgisayar ekranının karşısında, yaklaşan korkunç bir dalganın önünde boğulmayı beklerken buluyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Yalnızca En Başarılı Yazarlar

Jake şubat ayında söz konusu Twitter profilinde Facebook'a yeni bir bağlantı olduğunu fark etti. Artık yabancı olmadığı büyük bir heyecan ve korkuyla hemen bağlantıya tıkladı:

İsim: Tom Yetenek

Meslek: Romanda telif hakkının düzeltilmesi

Tahsil: Ripley College

Yaşadığı yer: ABD'de bir yer

Doğum yeri: Rutland, VT

Arkadaş: 0

İlk gönderi kısıydı, kesinlikle hoş değildi ama tam anlamıyla amaca yönelikti:

Beşik'in büyük başarısından gözleriniz mi kamaştı? Jacob Finch Bonner bu romanı başka bir yazardan çaldı.

Jake her nedense bunun bir metastasın başlangıcı olduğunu asla anlayamadı.

İlk tepkiler yumuşak, küçümseyici, hatta kınayıcıydı:

Bu ne lan?

Hey, bunu fazla abartmışsın, birini bu şekilde itham edemezsin.

Vay, yoksa çok mu kıskandın, ezik?

Ancak birkaç gün sonra Jake, 'Twitter'dan gelen bir bildirimle bir edebiyat *blogger*'ının sayfasında bu gönderiyi paylaştığını ve altına da şu soruyu eklediğini gördü:

Bu konuda bilgisi olan var mı?

On sekiz kişi yorum yazmıştı. Kimse bir şey bilmiyordu. Jake birkaç gün çaresizce bunun kendiliğinden geçip kapanacağını umdu. Ardından sonraki pazartesi günü temsilcisi arayarak hafta içinde Macmillan ekibiyle toplantıya katılıp katılamayacağını sordu. Temsilcisinin sesindeki tınıdan bunun ikinci bir kitap tanıtım turuyla ya da sonbaharda çıkmasını planladıkları yeni kitabıyla ilgili olmadığını anlaşıyordu.

Yanıtı bile bile, "Konu neydi?" diye sordu. Matilda'nın kötü haberleri vermekte fazlasıyla kendine özgü bir yöntemi vardı, sanki söylediği bu haber yeni aklına gelmiş gibi bir hava takınıyordu.

"Ah biliyor musun? Wendy okur servisinin senin *Beşik*'in yazarı olmadığını gibi saçma bir mesaj aldığından bahsetti. Bu senin başarılı olduğunu gösteriyor. Yalnızca çok başarılı yazarların böyle çatlak takipçileri olur."

Jake hiçbir şey söyleyemedi. Telefonuna baktı. Tam önünde, kahve masasında hoparlörü açık olarak duruyordu. Sonunda zorlukla kekeledi.

"Neee?"

"Ah, bunu sorun etme. Bir şeyi başarıyorsan böyle saldırılara da hazır olmalısın. Herkese böyle şeyler geliyor. Stephen King? J. K. Rowlings? Hatta Ian McEvan! Bir defasında delinin teki, Joyce Carol Oates'u bilgisayarında ne yazdığını görmek için evinin üzerinde zeplin uçurmakla bile suçlamıştı."

“Saçmalık!” Derin bir soluk aldı. “Ama... mesajda ne diyormuş?”

“Ah, yazdığın romanın hikâyesinin sana ait olmadığı gibi klasik şeyler. Hukuk departmanı ile konuşup ne yapabileceklerine bakmak istiyorlar. Hepimizin aynı noktada olmamız önemli.”

Jake yeniden başıyla onayladı. “Tamamdır, güzel.”

“Yarın on uygun mu?”

“Uygun.”

Geçen sonbahardaki gibi kendini yeniden karantinaya almak –kapalı cep telefonu, cenin pozisyonu, kekler, Jameson– için tüm gücüyle çabalıyordu. Ancak bu kez kısa bir süre sonra sözde sorumluluk sahibi biri gibi toplumun karşısına dikilecek ve bu düşünüşe geçmeyi ya da geri dönülemez düşüşü sekteye uğratacaktı. Ertesi sabah eski, saygın yayınevinin lobisinde Matilda’yla buluştuğunda, daha bir saat önce kendine gelmek için duş almasına rağmen kendini kötü, pelte gibi ve sersemlemiş hissediyordu. İki kişi birlikte asansöre binerek on dördüncü kata çıktılar ve Jake editör yardımcısının koridordan onlara doğru geldiğini görünce ister istemez buraya yaptığı daha önceki ziyaretleri anımsadı: Kitabın kabulünü kutlamak için buluşmalarını, yoğun (aynı zamanda nefes kesici) editör buluşmalarını, pazarlama ve PR ekibiyle aklını başından alan tanışmasını. O toplantıda *Beşik*’in daha önceki kitaplarında olmayan büyüleyici peri tozuna bezenerek tanıtılacağını anlamıştı. Daha sonraki ziyaretleriyse yeni, şaşırtıcı gelişmelerle ilgili değerlendirmeleri dinlemek içindi: Satışta ilk yüz bine ulaşılması, *The New York Times* çoksatanlar listesindeki birinci hafta, Oprah’ın seçkisi. Bazen yalnızca güven verecek, rahatlatacak kadar iyi, bazen de yaşamını değiştirecek kadar iyi ama her zaman iyi. Bugüne dek.

Bugün iyi değildi:

Toplantı odalarından birinde Jake’in editörü, yayıncı, yayınevinin Alessandro adındaki avukatıyla toplandılar. Saçmaydı ama Jake, avukatın spor salonundan doğruca toplantıya geldiğini söylemesini umut verici bir işaret olarak algıladı. Alessandro’nun başın-

da tek bir saç bile yoktu ve tepedeki floresan ışıklar kelinin dikkat çekici şekilde parlamasına sebep oluyordu. *Yoksa bunun nedeni ter mi,* diye düşündü Jake. Hayır, ter değildi. Orada tek terleyen Jake'ti.

"Evet, tatlım," dedi Matilda. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bir *troll* tarafından böyle çirkin suçlamalarla karşı karşıya kalmak bizim için alışılmadık bir durum değil. Biliyorsun, Stephen King bile intihalle suçlanmıştı."

J. K. Rowling de. Joyce Carol Oates da. Bunu biliyordu.

"Ve anlaşıldığı kadarıyla bu meçhul kişiyle ilgili hiçbir fikrin yok."

"Yok," diye yalan söyledi Jake. "Çünkü sanırım bunu pek düşünmemeye çalıştım."

"Aslında bu iyi," dedi editörü Wendy. "Senin bu saçmalığı değil, yeni kitabını düşünmeni yeğleriz."

"Ama biz bunu konuştuk," dedi Matilda. "Wendy, ben ve ekip bunu konuştuk, Bay Guarise'i devreye almanın zamanı olduğunu..."

"Alessandro," dedi avukat. "Lütfen."

"Ve bu konuyu Bay Alessandro'yla konuşup, nasıl bir yol izleyeceğimize karar vermemiz gerektiğini düşündük."

Alessandro masadakilere bir çıktı dağıttı. Jake dehşetle kâğıtta Yetenekli Tom'un o güne kadarki tüm aktivitelerinin listelendiğini gördü. Tüm *tweet*ler ve Facebook gönderileri özenle seçilmiş, kopyalanmış ve tarihlere göre düzenlenmişti.

"Bu da ne?" diye haykırdı Matilda, kâğıda bakakalmıştı.

"Beraber çalıştığım meslektaşlarımdan birine bu adamı biraz araştırmasını söyledim. Adam kasımdan beri az da olsa internette aktif."

"Bunu biliyor muydunuz?" diye sordu Wendy.

Jake kendini çok kötü hissediyordu. Bu toplantıdaki ilk yalanının ortaya çıktığı, çok zor ve acı da olsa bundan kaçışının olmadığı apaçık ortadaydı.

"Hiçbir fikrim yok."

“Çok daha iyi.”

Asistan kapıdan içeri başını uzatarak bir şey isteyen olup olmadığını sordu. Matilda su istedi. Jake ise suyu bile dökmekten yutabileceğini sanmıyordu.

“Öyleyse,” dedi Wendy. “Bunu sorduğum için beni bağışlayacağınızdan eminim ama konu önemli ve bunu sizin ağzınızdan duymalıyız. Hepimiz bu iddiaların saçmalığında hemfikiriz ve anlaşıldığı kadarıyla söylenenler de tamamen belirsiz şeyler... Ama acaba bu herifin neden bahsettiğiyle ilgili bir fikriniz var mı?”

Jake etrafına bakındı. Ağzı kupkuruydu. Keşke su isteseydi.

“Ah hayır. Yani, sizin de dediğiniz gibi, bu... ne yani, ben hırsız mıyım? Ne çalmışım?”

“Evet, kesinlikle,” dedi Matilda.

“Bazı gönderilerde ‘intihal’ sözcüğünü kullanmış,” diye araya girdi Alessandro yardımcı olmak için.

“Ah, harika!” dedi Jake sıkıntıyla.

“Ama *Beşik* kesinlikle intihal değil,” dedi Matilda.

“Değil!” diye haykırdı Jake. Neredeyse avazı çıktığı kadar bağıracaktı. “*Beşik*’teki her bir sözcüğü ben kendim yazdım. Cobleskill, New York’taki eski bilgisayarımda. 2016 kışını, ilkbaharını ve yazını romanı yazarak geçirdim.”

“Güzel. Bunun gerekli olacağını sanmıyorum ama sanırım elinizde taslaklar, notlar ve bunun gibi çalışmalar vardır?”

“Var,” diyen Jake bunu söylerken tir tir titriyordu.

“Ben bu adamın kendini YetenekliTom olarak tanıtmaya çalıştığını biliyorum,” dedi Wendy. “Acaba bundan onun da yazar olduğunu mu çıkarmalıyız?”

“Hem de ‘yetenekli biri’,” dedi Matilda alaycı bir havada.

“Bunu okuduğum anda,” dedi yayıncı, Roland. “Bunu bildiğinizi düşündüm: Ripley.”

Gafil avlanan Jake yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Avukat sordu. “O da kim?”

“Tom Ripley. *Yetenekli Bay Ripley*. Bu kitabı bilmiyor musunuz?”

“Filmi görmüştüm,” dedi Alessandro. Jake ağır ağır derin bir soluk aldı... Anlaşılan odadaki hiç kimse “Ripley”i birkaç yıl eğitim verdiği üçüncü sınıf yüksek lisans programıyla bağdaştırmamıştı.

“Ben bunun tüyler ürpertici bir durum olduğu kanısındayım,” diye devam etti avukat. “Sanki sizi intihalle suçluyor ama aynı zamanda da şöyle tehdit ediyor: *Bundan çok daha kötüsünü yapabilecek güçteyim.*”

“İyi de yalnızca birkaç kez intihal sözcüğünü kullanıyor,” dedi Wendy. “Bunun dışında sizi hikâyeyi çalmakla suçluyor. Hikâyenin size ait olmadığını söylüyor. Bunun anlamı ne?”

“İnsanlar roman konularının telifi olmadığını anlayamıyorlar,” dedi Alessandro sonunda. “Aynı şekilde kitap adlarının da telifi yoktur, bunu istediğiniz kadar iddia edebilirsiniz.”

“Konunun telif hakkı olsaydı, hiçbir roman yazılamazdı,” dedi Wendy. “Şöyle düşünün, biri ‘*Erkekle kız tanışıyor, erkek kızı kaybediyor, erkek kızı elde ediyor*’ ya da, ‘*Geçmiş belirsiz bir kahraman epik bir güç savaşında çok önemli olduğunu keşfediyor*,’ gibi konuların telif hakkını elinde tutuyor. Yani bu çok saçma.”

“Evet öyle ama açık söylemek gerekirse çok belirgin bir konudan bahsediyoruz. Yanılmıyorsam sen Wendy, daha önce hiç böyle bir hikâyeye rastlamadığını söylemiştin, ne okuduğun roman taslaklarında ne de yıllar boyu okur olarak okuduğun romanlarda.”

Wendy başını sallayarak onayladı.

“Doğru.”

“Peki ya sen Jake?”

Başka bir sersemleme ve başka bir yalan.

“Hayır. Okuduğum hiçbir şeyde buna rastlamadım.”

“Sanırım öyle olsa anımsardınız!” dedi Matilda. “Eğer bu konunun ele alındığı bir roman taslağı bir şekilde ofisime gelseydi, tıpkı Jake bize romanını gönderdiği zaman davrandığım gibi dav-

ranırdım. Eğer böyle bir yazar beni temsilci olarak seçmeseydi bile, göndereceği başka temsilci de bu konuya benim gibi hayran olurdu. Böyle bir şey olmadığına göre, ki olsa içimizden biri muhakkak duyardı, demek ki böyle bir kitap yok.”

“Belki de yazılmadı,” dedi Jake istemeden.

Odadaki herkes ona baktı.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Alessandro.

“Yani, bir yazar bu konuyu düşünüp yazıya dökmemiş olabilir. Olamaz mı?”

“*Aman ne acıklı!*” diyen Matilda ellerini havaya kaldırdı. “Ne yani, roman yazmak için *bir fikri olan* ama bir şekilde romanı *yazmayı başaramayan* herkese hak mı vereceğiz? Bana her gün kaç kişinin gelip çok iyi bir fikri olduğunu söylediğini tahmin bile edemezsiniz.”

“Tahmin ediyorum,” dedi Wendy iç çekerek.

“Peki onlara ne dediğimi biliyor musun? ‘Muhteşem! Yazdığınız zaman ofisime gönderin!’ Peki kaç gerçekten gönderiyor, biliyor musunuz?”

Muhtemelen hiçbirini, diye düşündü Jake.

“Hiçbiri. Yirmi yıllık temsilcilik yaşamımda böyle tek bir kişiye bile rastlamadım. Neyse, şimdi diyelim ki dışarıda aynı *roman konusunu* düşünen ama bunu *yazmayı başaramayan* biri gerçekten vardı. Yalnızca varsayalım! Ve şimdi başka biri, gerçek bir yazar, bu konuyu işlediği için ona kızdı. Hem de büyük olasılıkla onun yazabileceğinden çok daha iyi yazdı. Şansızlığına yansın. Bir dahaki sefere belki hemen işe koyulur.”

“Matilda.” Wendy yeniden iç çekti. (Yaşanan hayal kırıklığına rağmen ikisi eski dostlardı.) “Sana kesinlikle katılıyorum. Zaten burada olmamızın nedeni de bu değil mi... Jake’i korumak?”

“Ama insanların internet üzerinden iftiralarını yaymasına engel olamayız,” dedi Jake cesaretle. “Eğer olabilseydik internet olmazdı. Belki de en doğrusu bunu umursamamak.”

Avukat omuz silkti.

“Şimdiye dek görmezden geldik ama herif duracak gibi değil. Belki de görmezden gelmemek daha etkili olur.”

“Peki görmezden gelmeyip ne yapacağız?” diye soran Jake’in hırçın sesi öfkeli olduğunu ele veriyordu. Aslında gerçekten de öfkeliydi ve bu doğaldı. “Yani ayıyı ürkütmeyelim, demek istiyorum.”

“Tabii bir ayı varsa. Bu tipler ayıdan çok araba farına yakalanan geviklerdir. Eğer far doğrudan onları aydınlatırsa kaçarlar. Kendilerinden bekleneni veremeyen bazı başarısız tipler klavye başındayken çok cesur olabilirler ama eğer kanıtlanabilecek bir şekilde yalan haber yayar ya da bilinçli olarak gerçekleri saptırırsa, bu kanaat belirtme değil, hakaret ya da iftiradır. Bu kişiler adlarının ortaya çıkmasını ya da haklarında dava açılmasını istemezler. Onları bununla tehdit ederseniz bir daha onların izine bile rastlamazsınız.”

Jake’in içinde hafif bir umut ışığı belirdi.

“Peki bunu nasıl yapacaksınız?”

“Yorumlara resmi uyarı niteliğinde bir şeyler yazacağız. *Hakaret, iftira, kişiliğe saldırı, mahremiyet ihlali, iftira amaçlı yanlış zan* gibi. Hepsi dava açmak için yeterli nedenler. Aynı zamanda bu internet sitelerini ve internet servis sağlayıcıları uyarıp bu gönderileri gönüllü olarak kaldırmalarını isteyeceğiz.”

“Peki bunu yapacaklar mı?”

Alessandro başını salladı.

“Muhtemelen hayır. 1996 tarihli telekomünikasyonun düzenlenmesine ilişkin yasaya göre üçüncü kişiler tarafından yapılan iftira ve hakaretler nedeniyle itibar zedelenmesi durumundan sorumlu değiller. İfade özgürlüğü kavramı çerçevesinde bu sorumluluğun dışında tutuluyorlar, bu konuda dokunulmazlar. Ancak onların da etik standartları var ve servisleri karşılığında büyük olasılıkla tek bir kuruluş bile ödemeyen anonim bir kaybeden için bu standartların dışına çıkmak istemiyorlar, dolayısıyla bazen şansımız yaver gidiyor ve bu gönderiler engelleniyor. Eğer elimizden gelirse servis sağlayıcıların yanımızda olmasını istiyoruz, çünkü gönderileri sildirmeyi başarsak bile üst verilerin de temizlenmesini istiyoruz. Örneğin şim-

di Google'da 'Jacob Finch Bonner' artı 'hırsız' yazarsanız, sonuçlar en üstte görünecek. Aynı şey Jake'in adını ve 'intihal' yazarsanız da olacak. Arama motoru optimizasyon teknikleri bunlardan bazılarını azaltabilir ama yanında yardımcı olan bir servis sağlayıcı olması çok daha kolay."

"Bir dakika," dedi yayıncı Roland. "Kim olduğunu bilmeden onu dava açmakla tehdit etmeyi nasıl düşünebiliyorsunuz?"

"Bir 'John Doe'* davası açacağız. Bu bize mahkemeye davet gücü ve gıyabında yargılama şansı verecek. Bu durumda servis sağlayıcıları mahkeme yoluyla bize bu kişi hakkında bilgi ya da daha iyisi IP adresi vermeye mecbur edebiliriz. Eğer ortak bir bilgisayar kullanıyorsa, örneğin kütüphanelerdeki gibi, bundan bir sonuç elde edemeyiz ama yine de yararlı olabilecek bilgilere ulaşma şansımız olabilir. Bu gönderilerin hangi delikten geldiğini saptarsak, belki Jake'in o delikte yaşayan birini tanıdığı ortaya çıkar. Kim bilir belki üniversitede adamın kız arkadaşını çalmışsındır ya da öyle bir şey işte."

Jake başıyla onaylamaya çalıştı. Yaşamı boyunca başka birinin kız arkadaşını çalmamıştı hiç.

"Bir işyeri bilgisayarı çıkarsa, bu süper olur çünkü bu durumda iddianamede bilinmeyen kişiyi patronla değiştirme şansımız olur ki bu çok güçlü bir kaldıracımız olduğu anlamına gelir. Bu herif, kim olduğunu kimse bilmediği sürece cesur olabilir ama patronunu mahkemeye vereceğimizi düşünürse çenesini tutup geri çekilmeyi yeğleyecektir. Bundan emin olabilirsiniz."

"Ben gerçekten de öyle yapardım," dedi Roland neşeyle.

"Evet, bu... umut verici," dedi Matilda. "Çünkü bununla Jake'in uğraşmak durumunda kalması asla adil değil. Hiçbirimizin, özellikle de Jake'in. Ve bunun onu endişelendirdiğini biliyorum. Söylemiyor ama ben biliyorum."

* John Doe: Bir nazari davada davalıyı belirleyen "kimliği henüz belirlenmemiş kişi". (ç.n.)

Jake bir an ağlayabileceğini düşündü. Hızla sanki endişelenmiyormuş gibi başını salladı ama içinden bir his onların buna inanmadığını söylüyordu.

“Ah, evet,” dedi Wendy. “Jake, bunu halledeceğiz.”

“Doğru,” dedi avukat. “İşimi yapmaya başlıyorum. Duyacağınız ses, geyiğin far ışığına girdiği ve ormana doğru kaçtığı anlamına geliyor.”

“Tamam,” dedi Jake yapmacık bir neşeyle.

“Tatlım,” dedi temsilcisi ona doğru eğilerek. “Aynen söyledim gibi. Bu üzücü bir durum, aynı zamanda da bir onur meselesi. Yaşamında başarıyı yakalayan her insanı ağlatmak için can atan birileri mutlaka vardır. Sen yanlış bir şey yapmadın. Bunun senin sorunun olduğunu düşünmemelisin.”

Ama düşünüyordu. Çünkü öyleydi. Korkunç olan da buydu zaten.

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 43-44

Samantha'nın babası onu hastanenin ön kapısına kadar götürdü. Annesi lobiyi geçene dek yanında durdu ama daha ileri gitmek istemedi. Her şey harfî harfine beklediği gibiydi, zaman zaman giren dayanılmaz fiziksel sancı dışında. Ağrı kesici, birkaç uyuşturucu hap verileceğini ummuştu ama hemşireler de ağrıları karşısındaki tutumlarıyla sanki onu cezalandırıyordu. Sonuç olarak biri artık bunun için çok geç olduğunu söyleyene dek hiçbir destek alamadı ve bu böyle sürüp gitti. Çok daha kötüsüyse –sanki daha kötüsü olabilmiş gibi– sınıf arkadaşlarından birinin annesinin de onunla aynı zamanda doğum sancısı çekmesiydi ve bu, yüzü ergenlik sivilceleriyle kaplı, vücudu güreşçilere benzeyen delikanlının da orada olacağı anlamına geliyordu. Annesinin odasına girip çıkıyor, annesiyle koridorda yürüyor ve odasının açık kapısının önünden geçerken her defasında başını çevirip anlamlı bakışlarla Samantha'yı süzüyordu.

Bu uzun ve ilginç bir gündü, yüz kızartıcı ve sancılı. Hastane-deki sosyal sorumlulara gelince sanki tek ilgi alanları ve merakları, Samantha'nın hasta formunda bebeğinin babası kısmına ne yazacığıydı.

“Bill Clinton yazabilir miyim?” diye sordu Samantha iki sancı arasında.

“Bu doğru değilse hayır,” dedi sosyal sorumlu kadın gülümsemeye bile zahmet etmeden. Earlville’den değildi. Paralı birine benziyordu. Cooperstown’dan olabilirdi.

“Çocuğunuz doğduktan sonra aile evinde kalmayı mı planlıyorsunuz?”

Bu bir beyandı. Bu bir soru olabilir miydi?

“Öyle mi olmalı? Yani ayrılabilir miyim?”

Kadın elindeki klipsli kâğıt altlığını kenara bıraktı.

“Neden aile evinizden ayrılmak istediğinizi sorabilir miyim?”

“Tek nedeni ailemin yaşam hedeflerimi desteklememesi.”

“Peki yaşam hedefiniz ne?”

Bu bebeği birine vermek ve okulumu bitirmek. Ancak bunu söyleyemedi çünkü o anda çok şiddetli bir sancı geldi, monitörde bip sesleri duyuldu. İki hemşire koşarak odaya girdiler. Sonrasını pek anımsamıyordu. Sancı kesilip kendine geldiğinde hava kararmış gece yarısı olmuştu, hemen yatağının yanındaki portatif akvaryumu andıran kuvözde kırmızı, kıvrış kıvrış bir yaratık ciyak ciyak bağıırıyordu. Bu kızı Maria olmalıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Başarının Talibsiz Yan Etkisi

Bu toplantıdan yaklaşık bir hafta sonra Jake'in yayınevini temsil eden avukatlar, YetenekliTom'un bilinen çevrimiçi suçlamalarının altındaki yorumlar bölümüne aşağıdaki raporu eklediler:

Burada ve başka yerlerde YetenekliTom adıyla paylaşımda bulunan kişiye:

Ben Macmillan Yayınevi ve yazarı Jacob Finch Bonner'ın çıkarlarını temsil eden bir avukatım. Yazar hakkında yanlış bilgi yaymanız ve yazarı asılsız kötü eylemlerle itham etmeniz, istenmeyen ve hoş karşılanmayacak bir durum. New York Eyaleti yasalarna göre, gerçek kanıtlar olmadan bilinçli olarak bir kişinin itibarına zarar verecek kasıtlı açıklamalar yapmak yasadışıdır. Bu, tüm sosyal medya platformlarında, internet sitelerinde ve her türlü iletişim kanalında yaptığınız yazılı/sözlü saldırıları derhal durdurmanız için dava öncesi talep ve uyarımızdır. Bunun yapılmaması size, bu sosyal medya platformuna veya web sitesine ve ilgili sorumlu taraflara karşı dava açılmasına sebep olacaktır. Ayrıca sosyal medya platformlarının temsilcileriyle de irtibata geçilmiştir.

Saygılarımla, Alessandro F. Guarise, Avukat

Birkaç gün boyunca kutsal bir sessizlik oldu ve Jake'in her gün korkarak Jacob+Finch+Bonner sözcükleri için yaptığı Google aramasında; okur incelemeleri, Spielberg filmi için oyuncu seçimiyle ilgili dedikodular, PEN bağış toplama etkinliği için Page Six'e verdiği "görüş" ile Özbekistan'dan sürgün edilmiş bir gazeteciyle el sıkışırken çekilen fotoğrafından başka bir şey çıkmadı.

Sonra bir perşembe sabahı boşluğunda her şey yeniden boka sardı: YetenekliTom kendi bildirisini yayınladı, bu bildiri –yine e-posta yoluyla– Macmillan'ın Okur Hizmetlerine gönderildi, aynı zamanda Twitter, Facebook ve hatta kitap *blogger*'lerinin, sektör takipçilerinin, *The New York Times* ve *The Wall Street Journal*'da yayıncılıkla ilgili haber yapan bazı muhabirlerin dikkatini çekecek şekilde ve çeşitli etiketler eşliğinde yeni bir Instagram hesabında yayınlandı.

Beşik'in "yazar"ı Jacob Finch Bonner'ın yazdığı hikâyenin hak sahibi olmadığını çok sayıdaki okuruna üzülererek bildiririm. Bonner bu hırsızlığı için ödüllendirilmemeli. Bu utanç verici durum teşhiri ve kınamayı hak ediyor.

Far ışığındaki geyik teorisi de böylece çökmüştü.

Ve gün başladı. Korkunç bir gündü bu.

Birkaç dakika içinde yazar internet sitesindeki iletişim formu aracılığıyla, altı yedi tane kitap *blogger*'ının açıklama isteği, *The Rumpus*'tan bir röportaj talebi ve Joe adında birinden mantıksız olsa da iğrenç bir gönderi geldi: Kitabınızın pislik olduğunu biliyordum. Şimdi nedenini de biliyorum. *The Millions* bugün öğleden sonra onunla ilgili bir şeyler *tweet*lemiş ve *Page-Turner* da bu işin peşine düşmüştü.

Matilda, umutlu kalmayı başaran tek kişiydi ya da öyle görünmek için çaba harcıyordu. Bütün bunların başarının talihsiz bir yan etkisi olduğunu ve dünyanın –özellikle yazarların dünyasının bir şekilde birine ya da başkasına borçlu olduklarına inanıp– acı çeken insanlarla dolu olduğunu tekrar tekrar söylüyordu.

Bunun temelinde şöyle bir mantık olmalıydı:

Bir cümle yazabiliyorsanız, kendinizi bir yazar olarak görmeyi hak ediyorsunuz.

Bir "roman fikriniz" varsa, kendinizi bir romancı olarak görmeyi hak ediyorsunuz.

Gerçekten bir taslağı tamamladıysanız, birinin onu yayımlamasını hak ediyorsunuz.

Eğer biri onu yayımladıysa, yirmi şehirde kitap tanıtım turuna gönderilmeyi ve kitabınızın The New York Times Book Review'da tam sayfa reklamlarda yer almasını hak ediyorsunuz.

Ve bu hak kazanma basamaklarının herhangi bir noktasında bahsi geçen koşullardan biri gerçekleşmezse, bunun suçu sizi haksızca engelleyenlerdedir:

Size yazma fırsatı vermeyen günlük hayatınız.

Tanımlanmayan avantajlar nedeniyle oraya daha hızlı ulaşan "profesyonel" ya da zaten "yerleşmiş" yazarlar.

Yalnızca yeni yazarları dışarıda tutarak mevcut yazarlarının itibarını koruyan ve cilalayan temsilciler ve yayıncılar.

(Kötü bir kâr algoritmasının peşinde) İsimleri marka olmuş yazarları öne çıkaran ve diğer herkesi etkili bir şekilde susturan kitap endüstrisinin tamamı.

"Kısacası," dedi Matilda. Doğası gereği pek yatıştırıcı bir insan olmadığı için sesi kulağa gergin ve yapay geliyordu: "Lütfen, bunun için endişelenme. Bu arada kesinlikle meslektaşlarından ve fikirlerine gerçekten önem verdiği insanlardan bir ton sempati toplayacaksın. Yalnızca bekle."

Jake bekledi. Elbette ki Matilda haklıydı.

Sonuçta kuyruğu dik tutmak diye bir şey vardı! Wendy'den bir e-posta, Steven Spielberg'in Batı Yakası ofisindeki bağlantısından bir e-posta ve bir zamanlar New York'ta takıldığı bazı yazarlardan (daha önce ünlü yüksek lisans programını başarıyla tamamlayanlar) birkaç e-posta daha, Maine'deki Bruce O'Reilly'den (Bu ne

saçmalık böyle?) ve koçluğunu yaptığı birkaç eski müşterisinden bu ithamlara inanamadıklarını belirten mesajlar aldı. Hopkins'ten Alice Logan da şiir alanındaki bir dizi intihal skandalını yararlı olacak şekilde listeleyen, kendisinin ve yeni kocasının onu beklediğini belirten bir mesaj gönderdi. Onun adına çok alınan ve üzülen ebeveynlerinden, yüksek lisans sınıf arkadaşlarından da e-postalar aldı. Hatta bunlardan biri mesajında kendi sapığından bahsediyordu: *İkinci romanımın ilişkimizle ilgili anahtar kitap olduğuna takmıştı. Oysa öyle bir şey yoktu. Merak etmeyin, giderler.*

O öğleden sonra saat dörtte Vermont'taki Martin Purcell'den de haber aldı.

Purcell gönderdiği e-postada, "Birisi bunu Ripley Facebook grubumuzda paylaştı," yazmıştı.

Bunu kimin yapmış olabileceğine ilişkin bir fikriniz var mı?

Belki sensindir, diye düşündü Jake. Ama tabii ki böyle bir şey söylemedi.

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 71-73

Tam iki yıl sonra Samantha'nın babası Colgate Üniversitesi'nin merkez bakım onarım ofisinin otoparkında kalp krizi geçirerek olduğu yere yığılıp kaldı. Ambulans yetişmeden önce ölmüştü bile. O andan sonra Samantha'nın yaşamındaki en önemli değişiklik finansal durumlarındaki ani çöküş oldu. Bunun dışında annesi anlaşıldığı kadarıyla yıllardır babasıyla ilişkisi olan başka bir kadın yüzünden anlamsız kıskançlık gösterilerine başladı. (Annesinin bunu açıklamak için neden babasının ölümünü beklediği anlaşılır gibi değildi, en azından Samantha için. Bu çok saçmaydı. Bu konuda bir şey yapmak için çok geçti, öyle değil mi?) Öte yandan Samantha'ya bir miras kaldı, babasının arabası, bir Subaru. Bu ona çok yardımcı oldu.

Bu arada kızı Maria yürümek, konuşmak gibi normalde yapması gereken her şeyi yapıyordu, bunun dışında gittikleri yerlerde gördüğü harfleri yüksek sesle söylemek ve annesi ona bir şey söylediğinde duymamış gibi davranmak gibi, Samantha'mn normal kabul etmediği bazı şeyler de vardı. Kızı yaşamının ilk günlerinden itibaren doyumsuz, hiçbir şeyden memnun olmayan, yaygaracı, uzaklaştırıcıydı (Özellikle de Samantha'yı, anneannesi ile dedesini

ve doktorunu). Yuvaya gittiğindeyse bir köşede kitaplarıyla oturan, diğerleriyle oynamak istemeyen (ortak faaliyetlere katılmayan), yuva öğretmeni tarih anlattığında öğretmenin sözünü yorumlarıyla kesen, süpermarket ekmeğinin kabuğuna sürülmüş krema ve marmelat dışındaki her şeyi yemeyi reddeden bir çocuktur.

Bu arada Samantha'nın onuncu sınıftaki eski sınıf arkadaşlarının hepsi krepon kâğıtlarıyla süslenmiş spor salonunda rulo yapılmış diplomalarını almış ve dağılmışlardı; birkaçı üniversiteye gitmiş, bazıları çalışmaya başlamış, kalanıysa kendini rüzgârın seyrine bırakmıştı. Onlardan birine süpermarkette ya da 4 Temmuz'da 20. Cade'deki yürüyüşte rastladığında içinde öyle büyük bir öfke büyüyordu ki öfkenin sıcaklığını ağzında hissediyor, bu dilini yakıyor, onlarla nezaket gereği konuşmak zorunda kalırsa dişlerini sıkıyordu. Bir yıl sonra bu sınıf arkadaşları gidip esas sınıf arkadaşları –altıncı sınıfı atlayınca kadar birlikte olduğu arkadaşları– mezun olduğunda, öfkesi de onlarla birlikte kaybolmuş gibiydi. Geride kalan yalnızca biraz hayal kırıklığıydı. Geçen yıllarla birlikte neredeyse bu hayal kırıklığının nedenini bile unutmaya başladı. Kendi annesi giderek daha az zamanını evde geçiriyordu; Dan Weybridge, belki kalbinin iyiliğinden belki de babalık sorumluluğu gereği, *üç nesildir ailesine ait olan* üniversite yurdundaki çalışma saatlerini artırmıştı. Annesi ayrıca saldırıya uğramış hastalar ve personelin kaldığı kadın doğum kliniklerini ziyaret eden bir kilise grubuna da katılmıştı. Samantha zamanının çoğunu kızıyla geçiriyor ve bir bebeğin, sonra küçük çocuğun ve ardından genç bir kızın bakımı ve eğitimi neredeyse tüm gününü dolduruyordu. Maria'ya karşı ilgisini sanki otomatikçe bağlamıştı: Yediyor, yıkıyor, giydiren, soyuyor ve geçen her günle birlikte kötüye gidiyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öbür Günün Yalanları

Bazı günler yeni romanına bir ya da iki saat çalışmayı başarıyordu ama kalan günlerde hiçbir şey yapmıyordu. Anna sabah evden çıktıktan sonra, Anna'nın eskisiyle değiştirdiği yeni kilim kaplı kanepede oturuyor, telefonuyla (Twitter, Instagram) laptopu (Google, Facebook) arasında gidip geliyor, yeni bir mesaj gelip gelmediğini, daha önce gördüğü gönderilere gelen yeni kötü niyetli yorumları izlemeye çalışıyordu. Tuzağa yakalanmıştı bir kere; çırpınıyor, ıstırap çekiyor ve bir çıkar yol bulamıyordu.

Macmillan grubu, birkaç hafta sonra, bu sefer çevrimiçi görüşme yoluyla yeniden toplandığında, YetenekliTom'u durdurma ve vazgeçirme girişimlerine verdiği yanıt ve deneyebilecekleri yeni fikirlerin kısırlığı karşısında hüsrana uğramıştı. Öte yandan, yayıncı Roland, kitap sitelerinin ve blog yazarlarının hikâyeyi boş verdiğini söyledi, çünkü asıl olarak hiçbir ayrıntı olmadan yazacakları pek bir şey yoktu ve ayrıca, açıkçası, bu isimsiz yaftacının, bir yazar çok büyük şeyler yazdığında kıskançlıktan karalayıcı yazılar yazmaya başlayan biri olduğu kanısındaydılar. (Bu bağlamda Jake'in imdadına muhteşem bir zamanlamayla Williamsburg'daki iki yazarın kopar-

dığı yaygara yetişti. Bu yazarların kitapları –birinin ilk, birinin üçüncü– aynı haftalar içinde yayımlanmıştı ve iki kitap da, suçlanan kötü adamlar farklı olsa da, kendi başarısız evlilikleriyle ilgiliydi.)

“Elbette daha iyi bir sonuç elde etmek isterdim,” dedi avukat. “Ancak hâlâ bunun son saldırı olma olasılığı var. Artık izlendiğini biliyor. Daha önce bu kadar dikkatli olması gerekmiyordu. Belki de artık bu strese değmeyeceğine karar verir.”

“Eminim öyle,” dedi Wendy. Jake onun iyimser olmak için çabaladığına inanıyordu. “Sonuç olarak Jacob Finch Bonner’ın yepyeni bir kitabı çıkmak üzere. Bu kalın kafalı o zaman ne yapacak? Jake’i yazdığı her kitabı çalmakla mı suçlayacak? Bu saçmalıklar karşısında yapılacak en doğru şey, bir an önce yeni romanı yayımlamak.”

Herkes bu konuda hemfikirdi, tabii Jake dışında. Özel olarak “pişmanlık mesajı” olarak adlandırdığı o e-posta ekranda belirlediğinden beri tek bir kelime bile yazacak durumda değildi. Ama telefonu kapattıktan sonra kendini toparladı. Bu insanlar onun tarafındaydı. *Beşik*’in çok yönlü orijinal hikâyesini bilseler bile, herhalde yine onun tarafında olacaklardı! Ne de olsa yazarlarla çalışan insanlar, bir yazarın eserini yaratmasını sağlayan hayal gücünün kökeninde yer alan sayısız ve sıklıkla tuhaf yolların neler olabileceğinin farkındaydılar: kulak misafiri olunan konuşma parçaları, mitolojiden farklı amaca yönelik alıntılar, Craigslist* itirafları, lise toplantılarındaki söyleniler. Tabii bazı saf okurlar romanların ilham perisinin ziyareti –bu bebekleri leyleklerin getirdiğine inanmak gibi bir şeydi– sonucunda ortaya çıktığına inanabilirlerdi ama ne olmuş yani. Yazarlar, editörler, bu konuda bir nanosaniyeden fazla düşünen tüm insanlar, kitapların gerçekte nasıl başladığını bilirdi ve sonuç olarak Jake’in gerçekten umursadığı insanlar da bunlardı. *Hepsi bu kadar işte!* Artık gürültüyü, şamatayı boş verip işe koyulma ve yeni romanının taslağını tamamlama zamanıydı.

Ve kendisini bile şaşırtarak bunu yapmayı gerçekten de başardı.

* Craigslist: Craig Newmark’ın kurduğu, bedava ilan verebileceğiniz bir internet sayfası. Sayfada bunun yanı sıra forum, özgeçmişler, tartışmalar gibi bölümler de bulunmaktadır. (ç.n.)

Bir aydan kısa bir süre sonra, yeni romanının iyi bir ilk taslağını göndermek için *Gönder* tuşuna bastı.

Bundan bir hafta sonra Wendy, yalnızca küçük birkaç düzeltme isteğiyle bunu resmen kabul etti.

Yeni kitabın konusu, bir zamanlar, kariyerinin başlarında hassas, savunmasız bir anında, kendi davalarından birini sabote etmek için rüşvet kabul eden bir savcıyla ilgiliydi, trafikteki bir dur işaretini ve arka koltukta bir bardak şarap içilmesini içeren, görünüşte önemsiz bir meseleydi. Ancak bu küçük karar daha sonraki başarı ve refah döneminde karakterin başına bela olmak üzere ortaya çıkıyor, kendisine ve ailesine beklenmedik zararlar veriyordu. Roman, *Beşik*'in olay örgüsünün vuruculuğundan yoksundu, ancak Wendy ve Macmillan'daki ekibinin heyecanlanmasını sağlayan ani ters köşeleri vardı. Jake bu çalışmanın *Beşik* gibi bir fenomen olamayacağını biliyordu (zaten Wendy dışında hiç kimse bunu beklemiyordu) ama kitap, yine de geçerli bir kitaptı. Wendy memnundu. Matilda, Wendy memnun olduğu için memnundu. İkisi de Jake'ten memnundu.

Ancak Jake kendinden memnun değildi ama bu yaşamı boyunca hiçbir zaman değişmemişti, ne uzun mesleki başarısızlık yıllarında ne de son iki yılın baş döndürücü başarısında. Tüm bu yıllarda bir tür korku ve kendini suçlama içinde yaşamıştı. Her sabah Anna'nın sıcak ve fiziksel varlığına uyanıyor ama sonra, neredeyse anında bir diğer varlığın ağırlığını hissediyordu: O gün dünyasındaki her şeyi tamamen yok edebilecek yeni bir mesajın gelebileceğini anımsatan, hayaletten farksız ve rahatsız edici bir düşünce tüm benliğini kaplıyordu. Ardından da sonraki saatler boyunca kendisini Anna'ya, Matilda'ya, Wendy'ye açıklama yapmak, Oprah Winfrey'in kanepesinde James Frey tarafından belirlenen yere oturup, "Steven Spielberg'i biraz gündeme getirmeyin lütfen," demek, PEN'deki Yazar Danışma Kurulu pozisyonunu feshetmek, sokakta yürürken tanınmamak için çaresizce başını eğmek zorunda kalacağı korkunç şeyin olmasını bekliyordu. Her gece körlemesine,

kaçamak yaşamının yorgunluğuna gömülüydü. Öbür günün yalanları etrafında dolanıp onu uykusuzluğa çekiyordu.

Mayıs ayında bir akşam Anna, “Gerçekten iyi misin, bunu çok merak ediyorum,” dedi.

“Nasıl yani? Elbette iyiyim.”

Tam da Anna’nın New York’taki altıncı ayını kutlamaya karar verdikleri bir akşamda böyle bir sorunun gelmesi endişe vericiydi. Yine Jake’in onu ilk akşam götürdüğü Brezilya restoranına gitmişlerdi ve *caipirinha*’ları* gelmişti.

“Anlaşılan kafanı çok meşgul eden bir şey var. Ne zaman akşam eve gelsem, senin iyi görünmeye çabaladığını hissediyorum.”

“Gerektiğinde çaba harcamak hiç de kötü bir şey değil,” diyen Jake ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

“Demek istediğim beni gördüğüne sevinmiş gibi davranmaya çalışman.”

Jake ürktü.

“Ah hayır. Yanılıyorsun. Ben her zaman seni görmekten mutluluk duyuyorum. Ancak son zamanlarda, senin de bildiğin gibi, biraz canım sıkkın. Wendy yine birtakım değişiklikler istiyor, sanırım sana bundan bahsetmiştim.” Tabii ki bu doğru değildi, istenen değişiklik çok azdı, birkaç hafta içinde kolayca halledebilirdi.

“Belki sana yardımcı olabilirim.”

Jake ona baktı. Ciddiye benziyordu.

“İssiz yollarda yürüyorum,” dedi Jake bunu şakaya çevirmeye çalışarak. “Yani demek istediğim yalnızca ben değil. Tüm yazarlar.”

“Eğer tüm yazarlar aynı ıssız yolda yürüyorsa o yol ıssız olamaz.”

Artık sitemleri duymazdan gelmek olanaksızdı. Anna asla düşüncelerine ve endişelerine doğrudan, kapıyı vurup girmek isteyen biri olmamıştı. Aslında karşılaştıkları ilk günden beri sessizce Jake’in eksikliğini bildiği o kadar çok şey –dostluk, sevgi, aşk, kaliteli mobilyalar ve çok daha iyi bir beslenme– sunmuştu ki... Ve

* *Caipirinha*: Şekerkamışı likörü, misket limonu suyu, buz ve şekerle hazırlanan geleneksel bir Brezilya içkisi. (ç.n.)

bütün bunları yaparken bir kez bile o öldürücü, iç parçalayıcı soruyu sormamıştı: “Ne düşünüyorsun?” Ama şimdi, Anna bile iyi niyetinin sonuna gelmiş gibiydi.

Belki de sonunda yapacak başka bir işi olmadığı bir anda ya da yoga sonrası bir arkadaşıyla gittiği kafede, arkadaşının, hey sen Jacob Finch Bonner’la yaşıyorsun, değil mi? Bu nasıl bir iftira, adamın üstüne çok gidiyorlar, demesi üzerine adını arama motoruna yazmıştı.

Böyle bir şey şimdiye dek olmamıştı, ama *eğer* –bu nasıl olsa bir gün olacaktı– olursa, ister istemez Matilda’nın rahatlatma taktiğini benimseyecekti. (Evet doğru. İntihalle suçlanan benim! Bir an, benim bunu gerçekten yaptığımı düşün.) Yoksa bu durumda onun travma yaşamasını önleyecek mahcup, kederli bir özür daha mı doğru olurdu?

Hayır, diye düşündü, olmazdı. Böyle bir durumda Anna onun, yalnızca kötü bir şey yaptığı için suçlanan kişi değil, bunu ondan gizleyen kişi olduğunu da anlayacaktı. Hem de tüm ilişkileri boyunca. Ve bu durumda, bu güzel tatlı kadın kendisinden uzaklaşabileceği kadar uzaklaşacak, ülkenin diğer ucuna gidip orada kalacaktı.

Dolayısıyla gerçeği saklamayı sürdürdü ve bu suskunluğundan dolayı kendini haklı görmeye devam etti.

Anna bunu nasıl anlayabilirdi ki? Sonuçta o yazar değildi.

“Haklısın,” dedi Jake Anna’ya. Bu kadar çok duygusal *sanatçı* havasında takılmamalıydım. Ama şimdi artık hissettiğim biraz...”

“Evet, söyledin. Canın sıkkın.”

“Bu...”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.”

Garson geldi ve Jake’in *fraldinha*’sını* ve Anna’nın midyelerini getirdi.

Garson uzaklaşınca Anna, “Ben şöyle düşünüyorum: Eğer senin canını bu kadar sıkkan bir şey varsa, bunu benimle paylaşmalısın.”

Jake kaşlarını çattı. Elbette ki o anda vermesi gereken yanıt, *söz konusu bile değil* olmalıydı. Ama bunu söylememesi için çok iyi nedenleri vardı.

* *Fraldinha*: Brezilya mutfağına ait bir et yemeği. (ç.n.)

Kadehini kaldırdı. Yeniden kutlama moduna geçmeyi umuyordu.

“Sana teşekkür etmek istiyorum.”

“Ne için?” diye sordu Anna merakla.

“Biliyorsun. Her şeyi geride bırakıp buraya, New York’a geldiğin için. Bu cesaretin için.”

“Ah evet, en başından beri içimde iyi bir his vardı.”

“Beni Seattle Arts&Lectures’ta fark edip şeytanca radyo istasyonunuza gelmemi organize ettiğin için.”

“Bunu yapmamamı mı dilerdin?”

“Hayır. Asla. Bu kadar zahmete değer miydim, onu bilemiyorum.”

Anna gülümsedi.

“Evet, değersin. Daha da ötesi hâlâ da değersin. *Hatta ıssız yolunda yalnız yürüsen de.*”

“Bazen karşımdakinin keyfini kaçırdığımın farkındayım. Çok sıkıcı olabiliyorum.”

“Konu bu değil. Sorun senin moralinin bozuk olması. Ben kendimle başa çıkabilirim. Beni asıl endişelendiren sensin.”

Çok zor bir andı. Jake o an ağlayabileceğini hissediyordu. Her zamanki gibi onu kurtaran yine Anna oldu.

“Tatlım, benim niyetim senin işine burnumu sokmak değil. Ama bir terslik olduğunu seziyorum. Tek isteğim sana bir şekilde yardımcı olmak. Yardımcı olamasam bile en azından derdini benimle paylaşsan?”

“Bir terslik yok,” diyen Jake sanki bunun kanıtıymışçasına çatal bıçağına sarıldı. “Benim için endişelenmen hoşuma gitmedi değil. Ama gerçekten, yaşamım muhteşem.”

Anna başını salladı. Yemeğini yemek istermiş gibi davranmaya bile gerek görmeden yanıt verdi.

“Zaten öyle olmalı. Sağlıklıydın. İyi bir ailen var. Finansal güvenliğin garantide. Yaşamın boyunca hep yapmak istediğin şeyde

çok başarılısın. Senin başardığını ömür boyu çabalayıp başaramayan yazarları düşün.”

Düşünüyordu, bütün gün düşündüğü de buydu zaten ama iyi şekilde değil.

“Bütün bunlara rağmen mutlu olamamanın nedeni ne?” diye ekledi Anna.

“Ama mutluyum,” dedi Jake ısrarla.

Anna başını salladı. Jake birden onun önemli bir şey söyleyeceği gibi korkunç bir düşünceye kapıldı. *Bunca mesafeyi göze alıp buraya gelmemin nedeni canlı, yaratıcı, değerbilir biriyle beraber olacağımı düşünmemdi, sürekli kendi mutluluğunun altını oyan, asık suratlı, karamsar biriyle birlikte olmak değil. Geldiğim yere geri dönüyorum.* Kalbi heyecanla çarpıyordu. Ya gerçekten geri dönerse? Birlikteydiler ve elindekilerin değerini bilmemek için aptal olmalıydı: Başarı, sağlık ve Anna.

“Yani, eğer... bütün bu muhteşem şeylerin değerini bilmiyordum gibi görünüyorsam çok üzgünüm.”

“Ve insanların.”

“Evet.” Coşkuyla başını salladı. “Çünkü nefret ediyorum...”

“Neden?” diye sordu Anna gözlerini ona dikerek.

“Nefret ediyorum... ne kadar minnettar olduğumu ifade edememekten...”

Anna gümüş rengi başını salladı.

“Minnettar,” diye yineledi üstüne basa basa.

“Yaşamım...” diyen Jake sanki uygun sözcükleri bulmakta zorlanıyormuş gibi duraksadı. “Seninle... o kadar güzelleşti ki.”

“Öyle mi? Pratik anlamda öyle olduğunda hiç kuşku yok. Ama daha fazlasını umduğumu itiraf etmeliyim.” Anna bakışlarını ondan uzaklaştırmıştı. “Yani kendi duygularımdan kesinlikle eminim. Seattle’ı terk etmenin delilik olduğunu kabul ediyorum ama altı aydır birlikte yaşıyoruz. Belki de duygularında benim kadar çabuk emin olmak herkesin yapabileceği bir şey değil ama bunun için artık yeterince zaman geçtiği kanısındayım. Yani, eğer hâlâ ne yapmak

istediğini bilemiyorsan bence bunun yanıtı bu. Gerçeği bilmek istiyorsan, *benim* canımı sıkan da bu.”

Jake, Anna’ya baktı, kendini kötü hissediyordu. Düşündü: Tanışmalarından bu yana geçen sekiz ay, birlikte çift olarak geçirdikleri altı ay, şehri keşfetmeleri, bir kediye sahiplenmeleri, onu ailesiyle, arkadaşlarıyla tanıştırmaları ve yeni bir çevre edinmeleri... Ona ne oluyordu böyle? İnternetteki aşağılık bir herifin kötü niyetli gönderileri yüzünden yaşamını baştan sona değiştiren, ona mutluluğu getiren ve şimdi karşısında oturan gerçek bir insanı ihmal edecek kadar mı etkilenmişti? Bu yemek asla kendisinin düşündüğü gibi altı aylık birlikteliklerinin rutin bir kutlaması değildi: Anna için bu çok özel bir deneme döneminin sonuydu. Ve Jake bunu yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Ya da bulaştırmıştı bile. Eğer... Bir şey yapmazsa bunu berbat edeceği kesindi, ama ne?

Ona evlilik teklif etti.

Anna yalnızca birkaç saniye sonra gülümsedi, Jake’in buna karşılık vermesi ancak birkaç saniye, şimdi New York’ta, tüm yabancılığını unutmuş, heyecanlı, coşkulu, neşeli ve her şeyden de önemlisi bir konuda kararlı olan ve Idaho, Seattle, Whidbey Adası’ndan Anna Williams’la evlenme fikrinin aklına gelmesiyse en fazla bir dakika sürdü. Bir saniye sonraysa hâlâ buhar çıkan tabaklarının yanında elleri birleşmişti bile.

“Evet,” dedi Anna.

“Evet,” dedi Jake. “Yanımda yüzük yok.”

“Sorun değil. Alamaz mıyız?”

“Kesinlikle alırız.”

Bir saat kadar sonra, birkaç kadeh *caipirinha* daha içtikten sonra restorandan çok neşeli ve nişanlı bir çift olarak çıktılar. Bu arada aynı konuya bir daha asla dönmediler.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gidilebilecek Tek Yer

Anna'nın özel, detaylı bir isteği yoktu, dolayısıyla ikisi de daha fazla beklemek için bir neden görmüyordu. Diamond District olarak adlandırılan bölgeye gittiler ve Anna kendisi için "*vintage*" (bu "ikinci el" sözcüğünü yumuşatmak için kullanılan bir sözcüktü ama yüzük Anna'nın ince, zarif parmağına çok yakışmıştı) bir yüzük seçti. Yaklaşık bir hafta sonraysa şehrin nikâh dairesindeki sert banklarda diğer çiftlerle birlikte çağrılmayı bekliyorlardı. Rayna isimli gözlüklü bir kadın nikâh memuru onları karı koca ilan ettikten sonra birkaç sokak ileriye, düğün partisi düzenledikleri Chinatown'a doğru yürüdüler. (Yemeğe Jake'in tarafından ebeveynleri, birkaç kuzeni, Wesleyan ve yüksek lisans arkadaşlarından iki ya da üç kişi katıldı. Anna'nın tarafındansa podcast stüdyosundan bir arkadaşı ve yogada tanıştığı birkaç kadın.) Mott Street restoranlarından birinin arka tarafında iki yuvarlak masa ayırtmışlardı. Şampanyayı Jake ve Anna getirdi.

Ertesi hafta Matilda, evliliklerini kutlamak üzere onları yeni Union Square Kafe'ye davet etti. Beş dakika geç kalan Jake, Anna ve temsilcisini sanki birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi baş başa

vermiş, pembe tuzlu margarita kadehlerinin başında, derin bir sohbet dalmış buldu.

Anna'nın yanına locaya geçerken onlardan birinin, "Aman Tanrım!" dediğini duydu. Hangisinin konuştuğunu bile anlayamamıştı.

"Ne?"

"Jake," dedi temsilcisi sitemli bir bakışla. "Karının Randy Johnson'la çalıştığını bana söylememiştin."

"Ah... evet," diye onayladı Jake. "Neden ki?"

"Randy Johnson. Gençlik dönemimin film müzikleri. Biliyor musun ben Bellevue'da büyüdüm."

Bunu biliyor muydu? Hayır, bilmiyordu.

"Ona bir defa rastladım," diye ekledi Matilda. "Bir arkadaşımın onun programına gittim, iyi bir amaç için eğlence koşusu organize etmeye çalışıyorduk. Aslında bu iyi amacın gerisinde ikimizin de Ivy League üniversitelerinden birine girmemizi sağlamak vardı ama önemli değil. Babam bizi radyo istasyonuna götürdü. Şimdi o zamanki adam olduğunu sanmıyorum."

"Belki daha da kötü," dedi Anna.

"Ehh, olabilir. Neyse, ikimize de alenen asılmıştı, hem de yayında. O sırada on altı yaşındaydık."

"Şehvet düşkünü!" diye onayladı Anna.

"Üstelik o sırada babam da stüdyodaydı." Matilda manikürlü ellerini kaldırdı. Pahalı permalı sarı saçlarıyla Manhattan'ın iyi eğitilmiş, her an çok meşgul, başarılı iş kadınlarına benziyordu, aslında tam olarak öyleydi de. Hemen yanında ak saçları, manikürsüz elleri ve gündelik iş kazağıyla Anna belirgin şekilde daha genç ve çok daha az sofistike görünüyordu.

"Büyük olasılıkla bugün aynı şeyi yapmaz," dedi Anna. "En azından baban tuvalete gidene dek bekler."

"Bütün bu pisliğe rağmen onu hâlâ kovmadılar mı?"

"Sanırım o da olacak. Bunu tartıştıklarını duydum. Ben oradayken bir stajyerle ilişkisi vardı. Ama kız bunu inkâr etti ve Randy

bundan da sıyrmanın yolunu buldu. Sonuçta o tanınmış biri. Üzgünüm Jake. Gevezelik ettiğimiz için.”

“Karını yeni tanıdım ama,” dedi Matilda. “Onunla sonsuza kadar gevezelik edebilirim.”

“Çok nazıksın,” dedi Anna. “Bana sizin daima çok ciddi bir kadının olduğunuz söylenmişti.”

“Aslında öyleyim,” dedi Matilda. O sırada Jake garsona menüden neleri önerdiğini soruyordu. “Ama yalnızca ofiste. Bu da benim sırrım. Bana çakal demekten çekinmezlerdi, tabii bu takma ad daha önce konulmamış olsaydı. Bu arada kavgadan hiç hoşlanmam. Yalnızca müşterilerim için kavga ederim. Çünkü müşterilerimi severim. Şu durumda mutlulukla onların yeni eşlerini de, diyebilirim. Seni tanıdığımı çok sevindim Anna. Nereden geldiğini bilmiyorum ama iyi ki buradasın.”

İkisi karşılıklı kadeh kaldırdılar. Jake de onlara katılmak için kadehini kaldırıp, “İdaho’dan...” dedi. “Küçük bir şehirden...”

“Evet, çok da sıkıcı,” diyen Anna ayağıyla masanın altından hafifçe Jake’in bacağına vurdu. “Keşke ben de senin gibi Seattle’da büyüseydin. Üniversite için oraya gittiğim anda... Evet. Teknik üniversitedekiler, onların enerjisi...”

“Ve yemekler.”

“Ve kahve.”

“Tabii müzikten söz etmeye bile gerek yok, tabii içlerindeysen,” dedi Matilda. “Ben değildim. Ben asla oduncu gömleğiyle rock yapacak biri olmadım. Ama gerçekte çok canlı ve heyecan vericiydi.”

“Ve deniz. Arabalı vapurlar. Ve de limandaki günbatımı.”

İkisi birbirine baktı, olasıdır ki çok coşkulu bir anı paylaşıyorlardı.

“Bana kendinden bahset,” dedi Jake’in temsilcisi. Gecenin çok büyük bir kısmında Anna’nın Whidbey’deki günlerinden, sonra radyo istasyonundaki çalışmalarından bahsettiler, Randy Johnson’un yoz programına *az da* olsa kültürel bir içerik –edebiyat, gösteri sanatları, *fikirler*– katma uğraşlarından. Anna’nın okumayı

sevdiği kitaplardan, şaraplardan ve New York'taki ilk aylarında neler yaptığından bahsettiler. Matilda'nın Anna'nın yapımına destek verdiği *podcast*'lerden en azı ikisini takip ettiğini öğrenmek Jake için sürpriz olmadı. Jake karısının cep telefonunu çıkarıp aynı şekilde *podcast*'lerini dinleyen isimleri ve Matilda'nın *podcast* yapmak isteyen müşterilerinden birinin iletişim bilgilerini kaydetmesini izledi. Matilda bu kişinin kendisine yardımcı olacak çok zeki ve güçlü, istekli bir üreticiye ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Hemen yarın sabah onunla iletişime geçmeye çalışacağım," dedi Anna. "Onun kitaplarını üniversite yıllarımdan beri okurum. Bu çok heyecan verici."

"Seni tanıdığı için çok mutlu olacak. Bu arada *erbilmişçe* konuşmaları hoşuna gitmeyecektir."

Anna sıırttı.

"*Erbilmişlerin* kralı Randy Johnson sayesinde bunlara aldır-
mam."

İkisinin konuşmalarını dinlemek sıkıcı değildi ama aynı zamanda alışılmadık bir şeydi. Matilda'yı üç yıl önce tanıdığından bu yana ilk kez bu yemekte konuşmaların temelinde ya da en azından çok büyük kısmında Jacob Finch Bonner yoktu. Ancak sıra tatlılarını yemeye geldiğinde Matilda'nın aklına Jake'in de orada olduğu geldi ve birden ona dönerek yeni roman taslağındaki değişikliklerin ne zaman biteceğini sordu.

"Yakında," diyen Jake onların yeniden Seattle'dan bahsetmesini diliyordu.

"Çok sıkı çalışıyor," dedi Anna araya girerek. "Her gün eve döndüğümde onu stresten perişan halde buluyorum."

Matilda, "Şu koşullarda, bu beni hiç şaşırtmadı," dedi.

Anna yüzünde şaşkın, soru soran bir ifadeyle ona döndü.

"İkinci roman," dedi Jake kısaca. "Aslında teknik anlamda dördüncü ama *Beşik*'ten önce beni pek tanıyan olmadığı için bu ikinci romanım sayılır. Bu durumda ister istemez kendini çok büyük baskı altında hissediyorsun."

O sırada hiçbir şey söylemeden garsonun getirdiği kahveyi alan Matilda, “Hayır, hayır,” dedi. “Bunu düşünme bile. Eğer müşterilerimi kariyerleri için endişelenmekten vazgeçirebilsem, genel anlamda iki kat fazla kitap yazıp çok daha mutlu olabilirler. Bu müşteri ilişkilerinde ne kadar terapiye ihtiyaç olduğunu tahmin bile edemezsiniz.” Yeniden Anna’ya döndü, sanki Jake oymuş gibi. “Gereken teorik terapi... onlarla masa başında olmadığın zamanlarda. Üstelik bu konuda lisansım da yok. Princetown’da psikolojiye giriş dersi almıştım, eğitim düzeyim bu! Ama uğraşmak zorunda olduğum kırılğan egoları bir bilerseniz! Kastettiğim eşin değil, ama bazı yazarlar... Bana okumam için bir metin gönderdiklerinde hemen birkaç gün içinde yanıt vermezsem Tanrı beni korusun! Üstelik bunun nedeni gönderilen metnin beş yüz sayfa olması, bunun hafta sonuna gelmesi, başka bir müşterimin kitabının pazarlama aşamasında olması, Amerikan Ulusal Kitap Ödülü’nü kazanması, karısından ayrılıp asistanıyla kaçması ve bunun gibi birçok haklı sebep olabiliyor. Resmen bana telefonda bıçak çekip dünyayı cehennem ediyorlar. Elbette,” diye ekledi sanki kendi kendine konuşur gibi. “Müşterilerimi seviyor, onlara değer veriyorum. Hepsini, ayrı ayrı, ama bazı insanlar her şeyi sorun ediyor, yaşamı kendileri için çok zorlaştırıyorlar. *Neden?*”

Anna anlayışla başını sallayıp onayladı.

“Bunun başlangıçta Jake için de ne kadar zor olduğunu biliyorum. Sen yokken ve *Beşik* böylesi bir başarıyı yakalamamışken. Bu kadar dayanmak bayağı cesaret ister. Onunla gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler, hayatım,” dedi Jake. Kendini onların konuşmasını kesmiş gibi hissediyordu.

“Onunla gurur duyuyorum,” dedi Matilda. “Özellikle de bu son aylarda.”

Anna yeniden şaşkın, soran bakışlarla Jake’e döndü.

“Ah her şey yolunda,” dedi Jake farkında bile olmadan. “Bu da geçecek.”

“Sana bunu söyledim,” dedi Matilda.

“Bu kitap bitecek. Ve sonra bir kitap daha yazacağım.”

“Ve bir tane daha,” dedi Matilda.

“Çünkü iyi yazarlar böyle yapar, değil mi?”

“Tanrı’ya şükür... Sen de yapacaksın.”

Restorandan ayrılırken Matilda’nın Anna’ya kendisinden daha fazla sarılması Jake’in dikkatini çekmişti. Ancak Yetenekli Tom’un o akşam yemeğini berbat etmesini engellediği için mutluydu. Aksi takdirde o akşam yemeğini bir kazanç olarak görmesi olanaksız olacaktı. Temsilcisinin çiçeği burnunda karısını çok sevdiği belliydi, tıpkı diğer tüm dostları gibi.

Pratik anlamda Jake’in evlilik sonrası yaşamında pek bir değişiklik olmadı. Anna değiştirmeden değişiklik yapmayı yeğledi ve resmen her iki soyadını da kullanmaya, Williams-Bonner olmaya karar verdi. İstenen yirmi ya da otuz kadar belgeyi doldurduktan, yeni ehliyet ve pasaportunu almak için birçok yerde uzun süreler boyunca sırada bekledikten sonra bunu başardı. Banka hesaplarını ve sağlık sigortalarını birleştirdiler, vasiyetnameleri için bir avukata başvurdular. Anna, Jake’in öğrencilik döneminden kalan ve sonradan edindiği eski eşyalarını –suni deri bir koltuk, çerçeveli bir poster, Bed Bath & Beyond’dan alınmış, yaklaşık 2002 yılından kalma eski püskü bir halı– ederine sattı ve yenilerini aldı. Bu arada oturma odalarını da yeniden boyadı. Kısa bir balayı için New Orleans’a gittiler ve orada tıka basa istiridye yediler; geceleri de caz (Anna caz seviyordu), blues (Jake seviyordu) ve zydeco* (ikisi de sevmiyordu) dinlediler.

Şehre döndükleri akşam Jake kendisine gelen bir kucak dolusu postayı toparlarken, Anna bu sürede kedilerine bakan komşularına bir kutu pralin götürdü. Mutfaktaki tezgâhın üzerine bıraktığı mektuplar arasında biri hemen dikkatini çekti: Aslında hiçbir belirlirgin özelliği olmayan zarf Anna’nın *Real Simple* dergisi ve kendisinin *Poets & Writers* dergisinin arasından kayıp granit zemine düştü ve aynı anda Jake’in sırtından aşağı buz gibi soğuk terler boşaldı.

* Zydeco: Bir tür folk müziği, ağırlıklı olarak gitar, akordeon ve keman kullanılmaktadır. Fransız dan müziği, Karayipler müziği ve blues karışımı. (ç.n.)

Zarfın önüne ve arkasına adresi, daha doğrusu *onların* adresi yazılmıştı.

Sol üst köşedeysen *YetenekliTom* yazıyordu.

Uzun, dehşet dolu bir andı bu. Gözlerini zarftan ayıramıyordu.

Sonra zarfı kapıp banyoya koştu, suyu açtı ve kapıyı arkadan kilitledi. Zarfı yırtarak açtı ve titreyen elleriyle tek sayfalık mektubu çıkardı.

Ne yaptığını biliyorsun. Ben senin ne yaptığını biliyorum. Ne yaptığını herkesin öğrenmesine hazır mısın? Umarım öyledir çünkü ben bunu dünyaya açıklamaya hazırım. Sonrasında kariyerinde başarılar.

Demek ki, diye düşündü akan suyun sesine karışan kendi nefes sesini dinlerken, en kötüsü başına geldiğinde böyle hissediliyor. Bu kişi artık tehditlerini ekrandan gerçek, somut dünyaya aktarmıştı ve Jake elinde *YetenekliTom*'un da tuttuğu bir kâğıdı tutuyordu. Bu korkunun yeni, sert bir boyutuydu ve sanki bu kâğıtta Jake'in hiç hak etmediği bütün öfke, bütün kin saklıydı. Bütün bunların toplam ağırlığı soluğunu kesmiş ve onu hareketsiz bırakmıştı. Anna banyonun kapısına gelip de iyi olup olmadığını sorana dek orada öylece kaldı.

Kendini hiç iyi hissetmiyordu.

Sonunda kâğıdı buruşturup, tıraş takımının durduğu çantanın gözüne tıktı, giysilerini çıkardı ve duşa girdi. Bu arada kalan kavrama ve muhakeme yeteneğiyle ortaya çıkan bu yeni durum karşısında takınması gereken sağduyulu tavrı düşündü ama yarım saat kadar vücudunun dayandığı en sıcak suyun altında kalmasına rağmen aklına bir şey gelmedi. Bunu izleyen günlerde, gizli e-posta koleksiyonunda zaten var olan takıntılı internet araştırmalarını eklediğinde de bu değişmedi. Sözün kısası nasıl devam etmesi gerektiğini bilemiyor ve ilginçtir ama bu durumda gidebileceği tek yerin geçmiş olduğunu anlıyordu.

Tek bildiği Ripley'di. Emin olabildiği tek şey de bunun bir şekilde Ripley'le ilgisi olduğuydu. Bu krizi tetikleyen her neyse Ripley'de

olmalıydı, bu çok açık ve anlaşılırdı. Yüksek lisans programı sırasında artan samimi arkadaşlığını; sıradan günlük yaşamlarında, belki kendi arkadaşları ve aileleri dışında hiç kimseye kendilerini umut veren bir yazar olarak tanıtamayan insanlar üzerinde çok büyük etkisi vardı. Yaz dönemi seminerinde normalde boş olan üniversite kampüsünde toplandıklarında belki de ilk kez kendilerini, kendileri gibi olan insanlarla kuşatılmış hissediyor ve bu yeni tanıştıkları insanlarla yalnızca çok kısa ve yoğun bir süre için *hikâyelerini! konularını! ve karakterlerini!* konuşabiliyorlardı. Her ne kadar Evan Parker sözde kursuz hikâye konusunu Jake'in resmi atölyesinin "güvenli" koruması altında diğer öğrencilerle paylaşmayı kesinlikle reddetse de kendisiyle aynı programda olan biriyle, belki Ripley Inn'de içki içerken, belki yemekten sonra kafeteryada oyalanırken daha yakın bir ilişki kurmuş olabilirdi. Ya da belki daha sonra, gerçek taslağı bir gözün daha "eleştirmesi" için Evan Parker'ın ya da diğer kişinin evinde tartışmış ya da e-posta yoluyla birbirlerine göndermiş olabilirlerdi.

YetenekliTom her kimse, Jake ve eski öğrencisi arasında yaşananlarla ilgili (yanlış yorumlanan) bildikleri tek bir anlama gelebilirdi: Bu kişi her kimse bir şekilde Ripley'le ya da Ripley'le ilgisi olan biriyle yolları kesişmişti. Ancak Jake yine de kendi soruşturmasını Burlington, Vermont'tan Martin Purcell'le kısıtlamaya karar vermişti. Bu pislik onunla bir sosyal medya platformu aracılığıyla veya kendi internet sitesi ya da yayıncısı aracılığıyla değil, evinde, gerçek, fiziksel ikametgâhında bağlantı kurmuştu. Karısıyla paylaştığı evinde. Bu amansız, güçlü bir sonsözdü. Bu @YetenekliTom'un kampanyasında benzeri görülmemiş bir yoğunlaşmanın sinyalini veriyordu. Ve bu kabul edilemezdi.

Asla en iyi strateji olmayan savunma, görüldüğü kadarıyla artık bir seçenek değildi, bundan sonra hayır. Kesin olarak bildiği şeye –Ripley'ye– geri dönmek ve oradan yeniden başlamak zorundaydı.

Sonbaharda geri döndüğünde içinde Martin Purcell'in roman taslağının sayfaları bulunan büyük zarfı açmak zahmetine katlanmamıştı. Zarf o zamandan beri yatağının altındaki bir kutuda diğer

taslakların ("düşüncelerini" öğrenmek isteyen gerçek arkadaşları tarafından gönderilen) ve yayıncıların gönderdiği baskı kopyaları (uygun bir kapak yazısı arayan) arasına karışmış bir halde toz toplayıp kalmıştı. Jake yatağın altından kutuyu çıkardı ve içini araştırmaya başladı. Purcell'in mektubunu bulunca hemen ucunu kesip açtı ve ön yazıyı çıkardı:

Sevgili Jake (izninizle),

Bu öykülere bakmayı kabul ettiğiniz için size minnettarım! Çok teşekkür ederim! Eğer zamanınız olursa sizinle bunları tartışmaktan mutluluk duyarım. Küçük büyük her yoruma açığım! Bunun kısa öykülerden oluşan bir roman olacağını düşünüyordum. Belki de bunun nedeni, bir "roman" yazma fikrinin çok büyük ve ürkütücü olması. Siz romancıların bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum!

Her neyse, bitirdiğinizde bana e-posta göndermekten veya beni ara-maktan çekinmeyin lütfen.

Tekrar teşekkürler.

Martin Purcell

MPurcell@SBurlHS.edu

Jake, zarfta altmış sayfa olmalı, diye düşündü. Bunları gerçekten de okumak zorunda kalacaktı. Oturma odasına döndü, kilim kaplı kanepeye oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Kedi Whidbey de onu izledi, Jake'in sol uyluk kemiği boyunca kıvrıldı ve mırıldanmaya başladı.

Merhaba Martin! Gönderdiğin metinleri okudum, vay canına. İyi iş çıkarmışsın. Konuşacak çok şey var.

Purcell birkaç dakika içinde yanıt verdi:

Harika! Ne zaman istersen!

Öğleden sonranın geç saatleriydi ve güneş Greenwich Bulvarı çevresinden batıya dönmüştü.

Anna'yla stüdyosunun yakınındaki o çok sevdikleri Japon lokantasında buluşmak için evden çıkması gerekiyordu.

Aslında birkaç gün içinde Vermont'a gidiyorum. Neden buluşmuyoruz? Belki de sayfaların üzerinden birlikte geçmek daha iyi olur, diye yazdı.

Dalga geçiyorsun! Vermont'a ne için geliyorsun?

Senden daha fazlasını öğrenmek için, tabii. (Jake bunu yazmadı.)

Bir okuma toplantısı. Ama bir iki gece kalmayı düşünüyordum. Orada yapmam gereken bazı işler var. Ve Vermont'u özledim!

Aslında Vermont'u özlediği filan yoktu.

Okuma nerede? Geleceğimi!

Ah, gelir mi, gelirdi. Bu sözde okuma neredeydi?

Aslında birinin evinde, özel bir etkinlik. Dorset'te.

Dorset eyaletin havalı şehirlerinden biriydi. Birinin özel bir etkinlik için ünlü bir yazarı davet edebileceği bir yer.

Ah. Bu çok kötü.

Neden Rutland'da buluşmuyoruz? Yani, senin için çok uzak değilse?

Olmadığını biliyordu. Jake Vermontluların ünlü bir yazarın ücretsiz bir taslak danışmanlığı gibi çok özel bir beklenti olmasa bile, her an eyaletlerinin her yerine gitmeye istekli göründüğünü fark etmişti.

Hiç değil. 7 numaralı yoldan dümdüz aşağı.

Perşembe akşamı Birdseye Lokantası'nda buluşmaya karar verdiler.

Martin, "Çok iyisiniz," yazdı ve Jake, "Hayır," dedi. "Hiç değil."

Bu yalan değildi, abartı bile değildi. Martin Purcell bir şekilde Yetenekli Tom'u yaratan yere, hikâyenin sonuna giden en iyi yoldu.

Artık Evan Parker'n çıktığı yere daha yakından bakmanın zamanı gelmişti. Tabii aslında çok uzun zaman önce.

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 98

Samantha'nın annesi doktorlara güvenmiyordu, kendisini kandırıp sağ göğsünde büyüyen yumrunun kanser olduğuna inandırmaya çalışacaklarını düşünüyordu. Samantha urun büyüyüp annesinin sutyeninden dışarı taşıtığını gördüğündeysen artık çok geçti. Bu arada on yaşına gelen ve beşinci sınıfa giden Maria, anneannesini Hamilton'daki Community Memorial Hastanesi'nin onkologunun önerdiği kemoterapi artı radyasyon tedavisini kabul etmeye ikna etmeye çalıştıysa da Samatha'nın annesi kemoterapidenden hiç hoşlanmadı ve ikinci seanstan sonra bunu bırakacağını, devamını Tanrı'ya havale edeceğini söyledi. Tanrı ona dört aylık bir ömür sundu, Samantha onun bununla tatmin olduğunu umdu.

Samantha annesinin ölümünden bir hafta sonra ebeveynlerinin eski yatak odasına, yani evin en güzel odasına taşındı ve Maria'ya koridorun diğer ucundaki kendi kubbeli yataklı yatak odasını verdi, oradan kaçıp kurtulmayı hayal ettiği ve hamileliği boyunca hayatta küstüğü odayı. Bir anlamda daha sonraki yıllardaki yaşamlarını belirleyen de bu oldu. Bu arada Samantha Bassett Sağlık Sigortası Şirketi'nin muhasebesinde yarızamanlı bir iş bulmuştu. Firmanın

bilgisayarlarından birinde aldığı eğitimin ardından da bu bilgisayarı mutfaklarının yanındaki küçük odaya taşımış ve evden çalışmaya başlamıştı. Maria altı yaşından beri sabahları kendisi kalkıyor, sekiz yaşından bu yana da kahvaltısını ve okul için beslenme çantasını kendisi hazırlıyordu. Dokuz yaşındaysa yemek yapmaya, evin alışveriş listesini düzenlemeye ve Samantha'ya vergileri anımsatmaya başlamıştı. Maria on bir yaşına geldiğinde öğretmenleri Samantha'yı okula çağırarak ona sınıf atlatmak istediklerini söylediler. Samantha bunu kesinlikle kabul etmedi. Bu insanlara kendilerini tatmin etme fırsatı vermeyecekti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Kimse Rutland'a Gelmez

Jake yeni bir yalandansa eski gerekçesini yinelemeyi yeğleyip Anna'ya özel bir etkinlik ve Wendy'nin istediği düzeltmeleri yapmak için birkaç günlüğüne Vermont'a gideceğini söyledi. Anna doğal olarak onunla gitmek istedi.

"Vermont'u görmeyi çok isterim!" dedi. "New England'a hiç gitmedim."

Bir an için gerçekten onun da gelmesine izin vermeyi düşündü ama tabii ki bu korkunç bir fikirdi.

"Sanırım yalnız olursam işleri halletmek için gerekli gücü daha kolay toplayıp işimi daha kısa sürede halledebilirim. Yanımda sen olursan, seninle vakit geçirmek isterim. Ve ben yani... İş Wendy'ye teslim ettikten sonra seninle vakit geçirmek istiyorum. Böylece bundan zevk alabilirim ve başka bir şey yapmam gerektiğini hissetmem."

Anna başıyla onayladı. Anlıyor gibiydi. Jake onun anladığını umuyordu.

Jake yedinci otobanda ilerleyerek Batı Connecticut'ı geçti, öğle yemeği için Manchester'da mola verdi ve Rutland'daki otele saat beşe doğru ulaştı. Orada, kaya gibi sert dört direkli yatağına uzanıp

sonunda Martin Purcell'in, unutulabilir karakterlerle dolu, zayıf ve anlamsız kısa öykülerini okuma fırsatı buldu. Purcell'in ergenlik ile yetişkinlik arasında bocalayan gençlere özel bir ilgisi vardı. Lise öğretmeni olarak çalıştığı düşünülürken bu pek de şaşırtıcı değildi ama yüzeysel olanın ötesine bakma yeteneğinin olmadığı görülüyordu. Kahramanlarından biri, yaralanıp pistte gelecek vaat eden bir yarış sezonunu yarıda bırakıyordu. Bir diğeri yalnızca tek bir sınavda başarısız olduğu için üniversite bursunu riske atıyordu. Görünüşte çok iyi anlaşılan genç bir çift –en azından gençlik aşkı– hamilelikle karşı karşıya kalınca ayrılıyor ve çocuk anında kız arkadaşını terk ediyordu. (Purcell'in bunun “öykülerden oluşan bir roman” olduğu ya da olması gerektiği yönündeki iddiası Jake'i şaşırttı, aynı ifadeyi Jake de ikinci kitabı *Yansımalar*'da kullanmıştı. Jake o sırada kimseyi buna ikna edememişti, aynı şekilde Purcell de şimdi kimseyi ikna edemiyordu.) Sonunda düzeltilmesi gereken birkaç noktayla ve nasıl ilerleyebileceğiyle ilgili önerilerde –genç çiftin odaklanın, diğer öykülerdeki karakterlerin geri planda kalmasına izin verin– bulundu. Ve sonra Martin Purcell'le yemeğe gitti.

Vermont'ta paralı insanlar Rutland'da değil, Woodstock, Manchester, Charlotte, Dorset ve Middlebury gibi yerlerde yaşıyordu. Rutland, Vermont kasabalarının çoğundan çok daha büyük olsa da, bugün kefaletle serbest bırakılmışlar, kürtaj “danışmanları” ve sosyal yardım kurumları için yeniden tasarlanan büyük eski evleri, küçük alışveriş merkezleri, bowling salonları ve otobüs terminaliyle orta gelişmişlikte, bir yol üstü kasabasına benziyordu. Jake'in kaldığı otel ile Birdseye Lokantası arası yarım kilometreden azdı ama Jake'in arabayla oraya gitmesi üç dakika sürmüştü. Kapıdan içeri girer girmez, uzun odanın ortasındaki bir locada oturan adam ayağa kalktı ve ona el salladı. Jake de el salladı.

Martin Purcell, “Beni tanıyıp tanımayacağından emin değilim,” dedi.

“Ah, seni tanıdım,” diye yalan söyledi Jake locaya girerken. “Yine de, biliyorsun işte, araba kullanırken bir an, başka biriyle

oturmadığımdan emin olmak için internette fotoğraf bulmaya çalışmalıydım, diye düşünmedim değil.”

“İnternetteki fotoğraflarımın çoğunda, robot bilimiyle ilgilenen inek öğrencilerin arkasında duruyorum. Okulumda kulübün koçluğunu ben yapıyorum. Son on yılda altı kez eyalet şampiyonu bizden çıktı.”

Jake bilerek, heves uyandıracak bir coşkuyla onu tebrik etti.

“Buraya gelmeniz çok nazik bir davranış,” dedi Jake.

“Asıl yazdıklarına göz atman çok nazik bir davranış!” dedi Purcell. Çok heyecanlıydı. “Hâlâ şoktayım. Eşimle bu konuyu konuşuyordum. Yazılarıma bakmayı kabul ettiğinizi söylediğimde bana inandığını sanmıyorum.”

“Ah, sorun değil. Öğretmenliği özledim.” Bu da yalandı.

Birdseye, siyah kareli çinileri, parlak pırıl pırıl barı ve tabureleriyle akşam yemeği için gidilen lokantaların klasik bir örneği. Jake hamburger ve çikolatalı *milkshake* sipariş etti. Purcell tavuk çorbası istedi.

“Biliyor musunuz, benimle Rutland’da buluşmak istemenize çok şaşırdım. Kimse Rutland’a gelmez. Herkes Rutland’a yol buradan geçtiği için uğrar ve durmadan geçip gider.”

“Sanırım burada yaşayanlar hariç.”

“Evet. Eyaletin en işlek karayollarından birinin, şehrin anacadesinden geçmesi gerektiğine karar veren o dâhi şehir plancısı her kimse çoktan katranlanıp tüylenmeliydi,” diyen Purcell omuz silkti. “Belki de o zamanlar ona bu iyi bir fikir gibi görünmüştü, hiç bilemiyorum.”

“Neyse, sen tarih öğretmenisin, değil mi? Muhtemelen bu konulara geriye dönük bir perspektifle bakıyorsun.”

Purcell kaşlarını çatı.

“Size tarih öğretmeni olduğumu söylemiş miydim? Çoğu insan öykü yazdığımı bildiği için edebiyat öğretmeni olduğumu sanıyor. Ama size karanlık bir sır vereceğim. Kurgu okumayı sevmiyorum. Başkalarının kurgusunu.”

Bu benim için bir sır değil, diye düşündü Jake.

“Gerçekten mi? Tarih okumayı mı seversiniz?”

“Tarih okumayı ve kurgu yazmayı tercih ederim.”

“Ripley’de zorlandın herhalde. Sınıf arkadaşlarının çalışmasını okumak filan.”

Garson kız Jake’in *milkshake*’ini dolu bir bardak ve yarı dolu bir çelik kupada getirdi. Harika bir tadı vardı. Jake hemen mideye indirdi.

“Ah, pek değil. Bence böyle bir durumda kaldığında adapte oluyorsun. Atölyemdeki insanlardan çalışmamı özveriyle ve dikkatle okumalarını istiyorsam, benim de onların çalışmalarını aynı şekilde okumam gerekir.”

Jake o anın herhangi bir an kadar iyi olduğuna karar verdi.

“Ne yazık ki, benim öğrencim böyle düşünmüyordu. Rahmetli öğrencim.”

Purcell, Jake’i dehşete düşürerek iç çekti.

“Konunun Evan Parker’a gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.”

Jake anında geri çekildi ama bu pek ikna edici değildi.

“Şey, onun buralı olduğunu söylediğini anımsıyorum. Rutlandlıydı, değil mi?”

“Doğru,” dedi Purcell.

“Sanırım bugün aklıma geldi. Burada böyle bir iş yapıyordu, değil mi? Bir tür lokanta?”

“Bar,” dedi Purcell.

Garson geri döndü ve tabaklarını nazikçe masaya bıraktı. Hamburger devasaydı, patates kızartmaları öylesine üst üste yığılmıştı ki tabak masaya konunca döküldü. Purcell’in çorbası, meze olarak faturlanmasına rağmen, ana yemek büyüklüğünde bir kâsedeydi.

Garson gidince Jake, “Kesinlikle burada yemek yemeyi biliyorlar,” dedi.

Purcell kaşığı eline alarak, “Kış atlatmak zorundalar,” dedi.

Jake bir an için konuşmayıp koltuğunun arkasına yaslandı.

“Birbirinizi bulmanız güzel. Ripley’den sonra demek istiyorum. Burası oldukça izole.”

“Eh, Vermont tam olarak Yukon değil,” dedi Purcell belirgin kararlılıkta bir sesle.

“Hayır, hayır, yani... bizim gibi yazarlar için. Yaptığımız işte çok yalnızız. Arkadaşlığın tadına vardığında, tutunmak isteyeceğin bir şeyler de oluyor.”

Purcell coşkuyla başını salladı.

“Ripley’de bulmayı umduğum da buydu. Belki öğretmenlerden bile daha fazla, benim yapmak istediklerimi yapan başka insanlarla bağlantı kurmak. Ah evet, Evan da dahil olmak üzere birkaçına kesinlikle ayak uydurdum. O ve ben, vefatından birkaç ay önceye kadar, birbirimize bir şeyler gönderdik.”

Jake hafifçe irkildi ancak bunun iki yazar arasında gidip gelen “bir şeyler” düşüncesinden mi yoksa “o ve ben”den mi kaynaklandığı açıkça belli değildi.

“Hepimizin bir okura ihtiyacı var. Her yazar yapar bunu.”

“Ah, biliyorum. Bu yüzden çok minnettarım...”

Ama Jake bu konuya girmek istemiyordu. En azından, zorunda kalmadıkça.

“Yani bana gönderdiğin öyküleri ona da mı gönderdin? Tabii o da sana üzerinde çalıştığı romanı gönderdi, değil mi? O romana ne olduğunu hep merak etmişimdir.”

Tabii ki bu riskliydi. Purcell, gerçekten de Evan Parker’ın üzerinde çalıştığı romanı okusaydı, hiç kuşkusuz o anda *Beşik* ile ortak noktalarından söz ederdi. Bundan neredeyse emindi. Zaten öğrenmek için buraya kadar geldiği şey buydu.

“Şöyle, ben öykülerimi gönderdim, tabii ki. Aniden öldüğünde elinde benim öykülerimden birkaçı vardı, gerekli düzeltmeleri yapmıştı ve bana geri gönderecekti. Kendi yazdıklarınıysa kendine saklamayı yeğliyordu. Yalnızca birkaç sayfa gördüm. Kızıyla birlikte eski bir evde yaşayan ve telefonda medyumluk gibi bir işler

yapan bir kadınla ilgiliydi, değil mi? Anımsadığım şey bu. Sanırım o romanı siz benden çok daha fazla görmüşsünüzdür.”

Jake başını salladı. “Atölyede konu onun projesine geldiğinde çok suskundu. Bahsettiğin sayfalar dışında ben de bir şey görmedim. Kesinlikle tek gördüğüm buydu,” dedi üzerine basa basa.

Purcell tavuk için kâsesinin dibini kazıyordu.

“Sence programda daha fazla konuştuğu başka arkadaşları olabilir mi?”

Jake bakışlarını ona dikmişti. Purcell buna rağmen bir süre düşündü.

“Yani, çalışmalarını başka birine gösterdiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Ah hayır, tam olarak öyle değil. Yalnızca programdan bu kadar az yararlanması çok üzücü, diye düşünüyordum. Çünkü iyi bir okurdan yardım almıştı ve benim yardımımı istemiyorsa, o zaman belki diğer öğretmenlerden biriyle bağlantı kurmuştur, diye düşündüm. Örneğin Bruce O'Reilly?”

“Hımm! Her otun kendi hikâyesi vardır!”

“Ya da diğer roman öğretmeni. Frank Ricardo. O yıl yeniydi.”

“Ah, Ricardo. Evan o adamın zavallının teki olduğunu düşünüyordu. Asla her ikisine de gitmedi.”

“Peki, ya diğer öğrencilerden birine vermiş olabilir mi?”

“Bak, sakın alınma, asla başarını tartışmıyorum, başka yazarlarla bağlantı kurmak sana yardım ettiyse bu harika ve ben de bu konuda sana tamamen katılıyorum, yoksa Ripley'ye gelmezdim ve senden yazdıklarımı okumanı istemezdim. Ancak Evan asla yazarların arasına girmek istemedi. Birlikte konsere gitmek ya da yemek yemek için harika bir adamdı. Ama *yazmak*, yani konu duyguların açıkça ifade edilmesi gibi şeyler olunca, bilirsiniz işte. Kendi özgün seslerimizle, yalnızca bizim anlatabileceğimiz hikâyelerle ilgili şeyleri açıklamak? O böyle biri değildi.”

“Peki.” Jake başıyla onayladı. Evan Parker ile *Beşik*'in taslağının ötesinde başka bir şeyler paylaşmanın huzursuzluğunu hissediyordu.

“Yazma sanatı ve yazma süreciyle ilgili şeyler, filan falan. Bunlardan asla bahsetmezdi. Size söylüyorum, Evan yazılarını da ve duygularını da paylaşmazdı. O şarkıda olduğu gibi: Bir kayaydı. Bir adaydı.*”

Bunu duymak çok rahatlatıcıydı ama elbette Jake bunu söyleyemedi.

Bunun yerine yalnızca, “Bu üzücü,” dedi.

Öğretmen omuz silkti.

“Bana üzücü gelmedi. O böyleydi işte, hepsi bu.”

“İyi de... Tüm ailesinin öldüğünü söylememiş miydin? Ebeveynleri ve kız kardeşi? Üstelik Evan da henüz çok gençti. Bu korkunç.”

“Kesinlikle. Ebeveynleri çok uzun süre önce ölmüş ve sonra da kız kardeşi ama bunun ne zaman olduğundan emin değilim. Trajik.”

“Evet,” diye onayladı Jake.

“Ayrıca ölüm ilanında adı geçen o yeğen... O kızın anma törenine geldiğini bile sanmıyorum. Törende Evan’la akraba olduğunu söyleyen kimseyle tanışmadım. Ayağa kalkıp konuşanlar yalnızca yanında çalışanlar ve müşterileriydi. Ve ben.”

“Çok yazık,” dedi Jake, hamburgerinin yenmemiş yarısını ileri iterek.

“Aslında yakın olamazlardı. Bana yeğeninden bir kez olsun bahsetmedi. Nefret ettiği ölmüş kız kardeşinden de bahsetmezdi.”

Jake ona baktı. “Nefret çok güçlü bir kelime.”

“Kız kardeşinin her şeyi yapabileceğini söylerdi. Bunu iyi anlamda söylediğini sanmıyorum.”

“Ya? Peki sence ne kastediyordu?”

Purcell ona belirgin bir kuşkuyla bakmaya başlamıştı. Ortak bir tanıdık için biraz zaman harcamak belki doğal bir şeydi, özellikle de oldukça yakın zamanda ve oldukça yakınlarda ölen ortak bir tanıdık için. Ama bu? *The New York Times*’ın çoksatanlar listesinin başındaki bir romancı, Jake Bonner, Rutland’a yalnızca kendisine tamamen

* *I Am A Rock*. Simon and Garfunkel şarkısı. (ç.n.)

yabancı olan birinin kısa öykülerini tartışmak için gelmiş olabilir miydi? Peki ama bunun dışında nasıl bir neden olabilirdi ki?

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Purcell sonunda.

“Ah. Tamam. Sorularıyla seni rahatsız ettiysem üzgünüm. Değim gibi bu, bugün bir şekilde aklıma takıldı da.”

“Tamam.”

Jake burada bırakmanın iyi olacağını düşündü.

“Her neyse, asıl sizin öykülerin hakkında konuşmak istiyordum. Çok güçlüler ve onları nasıl geliştirebileceğine dair birkaç fikrim var. İzin verirsen bunları paylaşmak isterim.”

Purcell, doğal olarak, sohbetteki bu yön değişikliğinden mutlu olmuştu. Jake bundan sonraki yetmiş beş dakikayı yapması gerekeni yaparak geçirdi. Hatta fazladan, hesabı bile o ödedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Vah Vah, Çok Üzücü

Jake, Martin Purcell'le otoparkta vedalaştıktan sonra, adamın arabasına binip kuzeye, Burlington'a doğru gidişini izledi. Sonrasında da her olasılığa karşı birkaç dakika daha kendi arabasında bekledi.

Parker Bar, Rutland ve West Rutland'ın tam ortasında, dördüncü otobanın üstündeydi, barın yemek ve içki servisi olduğunu belirten neon ışıklı tabelası sokağın aşağısından görülebiliyordu, Jake otoparka girerken *Rutland Herald* öyküsünden anımsadığı diğer işareti, elle yazılmış *İndirim Saati 3-6* yazısını da gördü. Otopark çok doluydu, yer bulması birkaç dakika sürdü.

Jake böyle yerlere pek alışık değildi ama nasıl davranılacağına ilişkin bir fikri de vardı. İçeri girdi, bara oturdu ve bir Coors bira istedi. Sonra meraklı görünmemek için biraz telefonunu karıştırdı. İki tarafı da boş bir bar taburesi seçmişti ama yanına birinin gelmesi uzun sürmedi. Gelen adam Jake'i başıyla selamladı.

“Merhaba.”

“Merhaba.”

Barmen ikinci kez yanından geçerken, “Bir şey yemek ister miydiniz?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler. Belki bir Coors daha.”

“Getireyim.”

Hepsinin otuzlu yaşlarda olduğunu düşündüğü, dört kadından oluşan bir grup içeri girdi. Solundaki adam kadınları daha iyi görmek için ondan uzaklaştı. Gözlerini masaya oturan kadınlara dikmişti. Jake’in sağındaki koltuğa başka bir kadın oturdu. Onun sipariş verdiğini duydu. Bir an sonra da küfrettiğini duydu.

“Affedersiniz.”

Jake döndü. Kadın yaklaşık onun yaşlarındaydı ve iriydi.

“Pardon?”

“Affedersiniz, dedim. Çünkü küfrettim.”

“Ah. Sorun yok.”

Her şey yolundaydı. Memnundu, böylece konuşmaya başlamak zorunda kalmaktan kurtulmuştu.

“Neden küfür ettiniz?”

Kadın telefonunu kaldırdı. Ekrandaki fotoğrafta iki masum yüzlü kız, yanak yanağa vermiş sırıtıyordu, ancak “*Siktir git*” yazan mesajın asit yeşili çubuğu başlarının üst kısmını kesmişti.

“Çok güzeller,” dedi Jake mesajı görmemiş gibi yaparak.

“Evet, çok güzeller, bu fotoğraf çekildiğinde bana geri dönmüşlerdi. Şimdi lisedeler. Aslında buna minnettar olmam gerektiğini biliyorum. Ağabeyleri onuncu sınıftan sonra geri dönmedi. Troy’a gitti, Tanrı bilir orada ne yapıyor.”

Jake ona ne yanıt vereceğini bilemiyordu ama böylesine rahat bir konuşma olanağını kaybetmek de istemiyordu.

Jake aslında onun sipariş verdiğini duymamıştı ama kadının içkisi geldi. Üzerine bir dilim ananas ve küçük bir kâğıt şemsiye kondurulmuş tropikal bir şey.

Kadın barmene, “Teşekkürler bebeğim,” dedi. Sonra içkinin yarısını tek bir yudumda içti. Jake bunun ona bir yararı olacağını

sanmıyordu. Yine de kadın güç toplayarak Jake'e döndü ve kendini tanıttı.

"Ben Sally."

"Jake. Bu nasıl bir içki?"

"Ah, benim için özel hazırlanan bir şey. Burası eniştemin yeri."

Tam isabet, diye düşündü Jake. Bunu hak edecek bir şey yapmamıştı ama hakkını alacaktı. "Eniştenizin adı Parker mı?"

Kadın ona incinmiş gibi baktı. Uzun ve kuşku uyandıracak kadar parlak sarı saçları vardı, saçları o kadar seyrek ki kafa derisi yama yama görünüyordu.

"Parker, barın önceki sahibinin adıydı. Ama öldü."

"Ah, bu çok kötü."

Kadın omuz silkti.

"Pek sevdiğim biri değildi. Burada büyüdü. Ben de öyle."

Jake, Sally'nin sorulmasını istediği sorulardan birkaçını sormak için dolambaçlı yoldan gitti. Sally'nin çocukken New Hampshire'dan Rutland'a geldiğini öğrendi. İki kız kardeş, biri ölmüştü. Jake'e ölen ablasının çocuklarını büyüttüğünü anlattı.

"Bu zor olmalı."

"Yoo. İyi çocuklar. Ama dağıttılar. Anneleri yüzünden."

Boş kadehini selam verir gibi kaldırarak barmeni işaret etti.

"Demek buranın eski sahibiyile birlikte büyüdünüz?"

"Evan Parker. Okulda benden birkaç sınıf büyüktü. Kız kardeşimle flört etti."

Jake tepki vermemeye çalıştı. "Öyle mi? Dünya çok küçük."

"Küçük kasaba. Aslında hemen herkesle çıktı. Eğer 'çıkmaq' gerçekten doğru sözcükse. Aslına bakarsanız o yeğenimin babası bile olabilir, hiç emin değilim. Hoş, önemli de değil."

"Peki, öyleyse..."

"Orası onun yeri, barın arkası." Yarısını boşalttığı kadehini kaldırdı ve barın diğer ucuna doğru salladı. "Bara gelen herkesi tanırdı."

“Eh, bar sahibi sosyal olmalı. İnsanların sorunlarını dinlemek işin bir parçası.”

Kadın sırttı ama bu mutlu bir sırtıştan çok uzaktı.

“Evan Parker mı? Birinin sorununu dinlemek mi? Başkalarının sorunları Evan Parker’ın umurunda bile değildi.”

“Bu doğru mu?”

“*Bu doğru mu?*” Sally alaycı bir havada yineledi. Jake onun hafif de olsa sallandığını fark etti. O anda aklına tropik içeceğin kadının o akşamki ilk içkisi olmayabileceği geldi. “Evet bu doğru. Hem neden umursuyorsun ki?”

“Ah. Az önce eski bir arkadaşım ile yemek yedim. İkimiz de yazarız. Arkadaşım bu barın eski sahibinin de yazar olduğunu söyledi. Roman yazıyormuş.”

Sally başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. O kadar yüksek sesle gülüyordu ki etraflarındaki birkaç kişi konuşmalarını kesip ona baktı.

“Sanki o pislik roman yazabilirmiş gibi,” dedi Sally sonunda başını iki yana sallayarak, daha fazla eğlenmekten vazgeçmiş gibiydi.

“Şaşırmış gibisin.”

“Haydi ama, bizimki büyük olasılıkla yaşamı boyunca değil yazmak tek bir roman bile okumamıştır. Üniversiteye gitmedi. Bir dakika, belki devlet üniversitesi...” Eğildi ve barın sonuna doğru seslendi: “Hey Jerry, Parker üniversiteye gitmiş miydi?”

Siyah sakallı, iriyarı bir adam konuşmasını kesip başını kaldırdı.

“Evan Parker mı? Sanırım Rutland Üniversitesi’ne gitmişti,” diye bağırdı adam.

“O enişten mi?”

Sally başıyla onayladı.

“Neyse, yazarlık dersi filan almış olabilir ya da denemeye karar vermiştir. Biliyor musunuz, herkes yazar olabilir.”

“Elbette. Ben şahsen *Moby Dick*’i yazıyorum. Peki sen?”

Jake güldü. “*Moby Dick*’i yazmadığım kesin.”

Jake onun sözcükleri ağzında daha da fazla yuvarladığını fark etti.

“Dick”, “deek” ve “şahsen”, “sahsen” olmuştu.

Kısa bir süre sonra Jake, “Roman yazıyorsa, acaba neyle ilgiliydi, merak ediyorum,” dedi.

“Olsa olsa geceleri kızların yatak odalarına gizlice girmekle ilgilidir,” dedi gözleri yarı kapanan Sally.

Jake onu tam olarak kaybetmeden önce son bir şey daha denemeye karar verdi.

“Birlikte büyüdüyseniz ailesini tanıyor olmalısınız.”

Somurtarak başını salladı.

“Evet. Ebeveynleri öldü. Biz lisedeyken.”

“İkisi de mi öldü?” diye sordu Jake, sanki bunu bilmiyormuş gibi.

“Birlikte. Evde. Bekle.” Yeniden bara doğru eğilip, “Hey Jerry?” diye bağırdı.

Barın sonundaki enişte başını kaldırdı.

“Evan Parker’ın ebeveynleri. Öldüler, değil mi?”

Jake, Parker adının sürekli bu kadar yüksek sesle söylenmemesini yeğlerdi. Neyse ki eniştenin elini kaldırdığını görünce rahatladı. Adam bir an sonra konuşmasını bitirmiş ve sarhoş kadının oturduğu yere gelmişti.

“Jerry Hastings,” dedi elini Jake’e uzatarak.

“Ben de Jake,” dedi Jake.

“Evan hakkında bilgi almak mı istiyorsunuz?”

“Hayır, pek sayılmaz. Yalnızca Parker’ın nereden geldiğiyle ilgili konuşuyorduk. Barın adı.”

“Neyse. Parkerlar bu yörenin eskilerinden bir aile. West Rutland’daki taş ocağı onlarındı. Yüz elli yıl içinde konaktan iğne deliğine. Tipik Vermont, diyelim.”

“Ne kastettiğinizi anlayamadım?” diyen Jake, aslında bunu da biliyordu.

Jerry başını salladı. “Uzun süredir iyileşme sürecindeydi ama anlaşılan yeniden başlamıştı. Birçok insan çok şaşırdı. Yani, bazı bağımlılarda, her gün, *acaba bugün o gün mü*, diye düşünürsünüz. Bazıları da kalkıp işe gider, işleriyle ilgilenir, çalışırlar, bu yüzden hiçbir şey yokken aniden ölmüş gibi olur. Ama burada da işler o kadar iyi gitmiyordu, bunu biliyorum. Bazı insanlara evini satıp işe biraz para koymaya çalıştığını söylemişti.” Omuz silkti.

Sally eniştesine, “Beyefendi Parker’ın öldüğü sırada roman yazdığını duymuş,” dedi.

“Öyle mi? Kurgu roman mı?”

Ne yazık ki hayır, diye düşündü Jake. Keşke Evan Parker’ın romanı kurgu *olsaydı* ama ne yazık ki bayağı gerçektir.

“Acaba neyle ilgiliydi, bunu merak ediyorum?” dedi Jake yüksek sesle.

“Sana ne, neden umursuyorsun?” dedi Sally. Bir anda konuşmayı kavgaya çevirmişti. “Adamı tanı mıyordun bile.”

Jake kadehini kaldırdı. “Kesinlikle haklısın.”

“Ebeveynleriyle ilgili ne öğrenmek istiyorsun?” dedi Jerry. “İkisi de öldü.”

“Öldüklerini biliyorum,” dedi Sally abartılı bir alaycılıkla. “Evlerindeki gaz kaçağından filan ölmediler mi?”

“Hayır, gaz kaçağı değil. Karbonmonoksit zehirlenmesi. So-badan.”

Jerry, Sally’nin başının üstünden barmene bir el işareti yaptı. Bu –Jake yanlış anlamadıysa– artık *ona içki verme* anlamına geliyordu.

“Bahsettiğim evi biliyor musun?” diye sordu Jake’e.

“Nereden bilecek?” dedi Sally gözlerini devirerek. “Bu adamı daha önce hiç gördün mü?”

“Ben buralı değilim,” diye onayladı Jake.

“Doğru. West Rutland’daki büyük ev. Yüz yaşında falan. Marble Sokak’taki taşocağının hemen yanında.”

“Agway’in karşısında,” dedi Sally. Anlaşılan az önce söylediklerini unutmuştu.

“Tamam,” dedi Jake.

“Lisede beraberdik. Bir dakika, Evan çoktan ayrılmıştı, kız kardeşi senin sınıfında değil miydi?”

Sally, “*Kaltak*,” dedi, açık ve netti.

Jake doğal tepkisini bastırmak için çok uğraştı.

Ama Jerry gülüyordu. “O kızı sevmiyordun.”

“Tam bir maldı.”

“Bir dakika,” dedi Jake araya girerek, “Yani ebeveynler evde öldü ama kızları ölmedi mi?”

“*Kaltak*,” dedi Sally yeniden.

Bu sefer Jake kendini ona bakmaktan alamadı. *Lisedeyken annesi ve babası ölen kızı* konuşmuyorlar mıydı? Hem de *kendi evlerinde*? Kızın kendi evi olacak evde?

“Dediğim gibi.” Enişte Jake’e bakarak göz kırptı. “O kızı sevmiyordu.”

Sally, “Onu kimse sevmiyordu,” dedi. Sesi sıkıntılıydı. Belki de barla ilişkisinin kesildiğini anlamıştı.

“O da öldü,” dedi Jerry, Jake’e. “Parker’ın kız kardeşi. Birkaç yıl önce.”

“Yandı,” dedi Sally.

Jake bunu doğru duyduğundan emin değildi. Sally’dan bunu yinelemesini istedi.

“*Yandı*, dedim,” diye yineledi Sally.

“Ah,” dedi Jake. “Vay canına.”

“Ben öyle duydum.”

“Bu korkunç.”

Korkunçtu, gerçekten de korkunç, ama Jake, Evan Parker’ın aile fertleri için bir insan olarak duyması gereken temel empatiden fazlasını hissedemiyordu. Çünkü bu insanları gerçekten tanımıyor, ayrıca onları gerçekten umursamıyordu. Konuşulan felaketlerin –bir kız kardeşin çok genç yaşta ve belli ki tüyler ürpertici ölümü, onlar-

ca yıl önce eski bir evde karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu ölen ebeveynler, hatta Evan Parker'ın aşırı dozdan ölmesi... Tüm bunların Jake'in gerçek, güncel, acil sorunuyla hiçbir ilgisi yoktu. Ayrıca, tüm bunlar onun için yeni değildi. Yıllar önce, daha *Beşik*'in tek bir kelimesini bile yazmadan önce; Cobleskill, New York'taki yazı masasında oturmuş, hem ebeveynlerin hem de kız kardeşin ondan önce öldüğünü Evan Parker'ın ölüm ilanından zaten öğrenmişti.

Aslında Parker Bar'dan ayrılmaya çoktan hazırdu. Yorgundu, biraz sarhoştı ve Jerry ya da Sally'nin söyledikleri ona yardımcı olmamış, hayatını iyileştirmemişti. Ayrıca ikisi şimdi kafa kafaya vermiş, özel sorunlarını hararetle ve karşılıklı antipatiyle tartışıyorlardı. Jake yalnızca ayrılmadan önce bir şey söylemiş olmak için konuştukları son konuya –Evan Parker'ın kız kardeşi, *kaltak*– değinmek istedi ama bu da çok anlamsız ve tamamen ilgisiz göründü gözüne. Yavaşça ayağa kalkıp cüzdanını çıkardı ve tezgâhın üzerine bir yirmilik bıraktı.

“Çok üzücü,” dedi Sally'nin kafanın arkasından. “Öyle değil mi? Bütün aile ölmüş.”

“Kız kardeşin çocuğu hariç,” dediğini duydu Sally'nin.

“Nasıl yani?”

“*Vah vah, çok üzücü, bütün aile ölmüş, demedin mi?*”

Bu sözcükleri tam olarak böyle kullandığından kuşkuluydu ama bu o an için o kadar da önemli değildi.

“*Çocuk,*” dedi Sally hiddetle. “Sanki *toz olup uçu*tı. Fırsat bulduğu anda evi terk etti. Bu hiç şaşılacak şey değil. Öyle bir annesi varken onu kim suçlayabilir ki? Liseden mezun olmayı bile beklediğini sanmıyorum.”

Sonra Sally bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi arkasını döndü. Bu arada eniştesi oradan ayrılmış ve yan taraftaki bar taburesinde yeni bir arkadaş edinmişti. *Bir dakika*, dedi Jake, ama bunu duyuramadı çünkü ikisi de bunu fark etmeyecek durumdaydı. Bu yüzden yeniden söylemek zorunda kaldı: “Bir dakika.”

Sally ona bakmak için arkasını döndü. Kendini toparlaması ya da büyük olasılıkla onun kim olduğunu anımsaması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

“Bir dakika mı?” dedi hiddetle.

Bir dakika. Evan Parker’ın yaşayan tek akrabası. Bunun anlamı buydu.

“Bu yeğen nerede yaşıyor?” Jake bunu sormayı başardı.

Sally ona abartılı bir küçümsemeyle baktı. “Hassiktir, ben nereden bileyim?”

Bu gerçekten konuşmalarının sonu oldu.

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 146-147

Genel kanı anne kızın tıpatıp aynı oldukları yönündeydi: İkisi de zekiydi, ikisi de cesur ve atılgandı, ikisi de yaşamlarını New York Earlville’de sürdürmeme konusunda kesin kararlıydı. Fiziksel olarak da birbirlerine çok benziyorlardı: İnce ve uzundular, koyu renk cılız saçları vardı ve duruşları hafif eğikti. Samantha ne kadar çaba harcarsa harcasın kızda Dan Webridge’den bir şeyler bulmakta çok zorlanıyordu. Ancak Maria büyüdükçe –Samantha genel anlamda onun her yaptığını izliyordu– bazı kilit farklılıklar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Maria annesinin gerçekleşmeyen kaçış planlarının aksine emin adımlarla hedefine yürüyordu. Samantha’nın başkalarına karşı sakin, yatıştırıcı tavrı (kendi halindeki teslimiyet) yoktu onda, iyilik beklemiyordu, yaşamında kendisini yolundan alıkoyacak, cesaretini kıracak büyükleri (özellikle de okul yaşamındaki öğretmenleri) umursamıyordu. Samantha okul yaşamında çalışkan ve görev bilinci yüksek, yanlış yapmaktan (tek bir istisna dışında!) çekinen bir öğrenciydi, Maria ise okuldaki ödevlerini canı isterse yapıyor, ilgisini çekmezse görevlerini yerine getirmiyor, konuyu yanlış anladıklarını (tercümesi: anlayamayacak kadar aptal olduklarını) düşündüğünde öğretmenlerini küçük düşürmekten çekinmiyordu.

Ayrıca Maria lezbiyendi, dolayısıyla ne olursa olsun, annesi gibi çok yaklaşmışken fırsatı elinden kaçırmak gibi bir risk söz konusu değildi.

Maria'nın sınıf arkadaşları genellikle Colgate'teki profesörlerin, öğretim görevlilerinin ve Colgate'i bitirdikten sonra bu çevreye yerleşen mezunların (çoğunlukla organik tarım yapanlar ve sanatçılar), uzun zamandır orada yaşayan ailelerin (mandıra sahipleri, memurlar, esnaflar, eskiden bu yana münzevi bir yaşam sürdürenler) çocuklarıydı. Bunlar da kendi içlerinde iki gruba ayrılıyordu: Yaşamlarının en zevkli dönemi olarak lisenin keyfini çıkarmak isteyenler ve gelecekte daha ilginç deneyimlere kanat açma beklentisi içinde olanlar. Maria ise her iki tarafta da değildi, her iki tarafa da kayıtsızdı. Klikler arasında gidip geliyor, duymadığı bir grup ya da sınıfın sosyal yapısında bir çatlak ortaya çıktığında, gruplardan birine dahil olsa bile işe karışmadan aradan sıyrılabilirdi. İki kez tüm arkadaş çevresini değiştirmiş, eski arkadaşlarını üzgün, kırgın bir halde ve yaşananların şaşkınlığı içinde geride bırakmıştı. (Samantha bu sosyal olayların kesinlikle farkında değildi, ancak çocuklardan birinin annesi şikâyet etmek için aradığında bir şeyler öğrenmişti.) Bir defasında da yıllardır evine gidip geldiği bir kız arkadaşıyla konuşmayı öyle ani kesmişti ki Samantha kendisine söylenmediği halde bu kopmayı anlamıştı. Bunu sorduğundaysa Maria kısa ve öz olarak şunu söylemişti: "Onun gibi birine daha fazla dayanamadım."

On üç yaşına geldiğinde kendi kendine yeni Subaru'yu (büyükbabasının sonunda ömrünü tamamlayan arabasının yerine aldıkları yeni araba) kullanmayı öğrenmiş ve kendi başına acemi ehliyetini almak üzere Norwich'teki ehliyet kursuna gitmişti. On beş yaşında Legally Blond'un provalarına gittiğinde üst sınıftan Lara adında bir kızla ilişkiye girdi. Birkaç ay sonra Lara mezun olup ailesiyle birlikte Florida'ya göçünce Maria, yazın büyük kısmını can sıkıntısıyla geçirdi. Ta ki Hamilton'daki kitapçada Gab'e rastlayana dek. En azından bundan sonra canı sıkılmadı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Misafirperverlik

Jake ertesi sabah, dikiz aynasına yansıyan Taconic Sıradağları ve Green Dağları manzarasıyla dördüncü otoyoldan batıya doğru gidiyordu, Evan Parker'ın ailesinin yaşadığı evi bulmaya kararlıydı. Elinde kesin bir adres olmadığı için bunun ne kadar zor olacağı konusunda bir fikri yoktu ancak West Rutland çıkışından çıkıp anayoldan ayrıldığında kasabanın orada *pek bir şey* olmadığını keşfetti; klasik meydanları ve bahçeleri bile çoğu New England kasabasından daha azdı. Jake eski tuğla belediye binasının hemen arkasındaki Marble Sokağı'nı kolayca buldu ve otomotiv mağazaları, süpermarketler ve artık bir sanat merkezi olan eski taş ocağının önünden geçti. Birkaç kilometre sonra Agway'i görüp yavaşladı. Ev buranın hemen sağındaydı, gözden kaçırılacak gibi değildi. Arabasını evin önüne çekti ve evi iyice görebilmek için koltuğunda öne eğildi.

Burası mermer tabanlı, üç katlı, İtalyan tarzı denilebilecek devasa bir binaydı, yoldan gerideydi ve gerçekten etkileyiciydi: Büyük, temiz, yeni sarıya boyanmış ve yeni dikilmiş süs çiçekleriyle çevrili bu bina hafta sonunda gördüğü mimari çöküşü cesaretle telafi ediyordu. Orada yaşayan her kimse çalı çitleri dikkatle budamıştı

ve Jake evin arkasında düzenli bir bahçenin silüetini görebiliyordu. Yeşil bir Volvo hemen yanında yavaşlayıp garaj yoluna dönerken, Jake gördüğü bu göreceli ihtişamı Evan Parker'ın para sıkıntısıyla bağdaştırmaya çalışıyordu. Jake hemen anahtara sarılıp kontağı çevirdiyse de sürücü çoktan inmişti ve ona dostça el sallıyordu. Onun yaşlarında bir kadındı, ateş kırmızısı uzun saçlarını örmüştü. Giydiği geniş mantoya rağmen çok ince olduğu anlaşıyordu. Bir şey söylüyordu. Jake penceresini indirdi.

“Pardon?” dedi kadına.

Kadın şimdi de Jake'in arabasına doğru yürüyordu. Jake bir New Yorklu olarak irkildi. Evinin tam önüne park etmiş, belli bir amacı olmayan bir yabancıyla böyle bir şans kim tanırdı ki? Ancak bir Vermontlu. Kadın yaklaştı. Jake neden orada olduğuyla ilgili bir açıklama bulmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Bundan olsa gerek kısmen de olsa gerçeği söylemekten başka çözüm bulamadı.

“Pardon. Sanırım bir zamanlar burada yaşayan birini tanıyorum.”

“Öyle mi? Parker olmalı.”

“Evet. Aynen. Evan Parker.”

“Doğru.” Kadın başıyla onayladı. “Biliyorsunuz, o vefat etti.”

“Duydum. Her neyse, rahatsız ettiğim için üzgünüm. Kasabadan geçiyordum ve düşündüm ki, bilirsiniz işte, bir an onu anmak istedim.”

Kadın, “Onu tanı mıyorduk,” dedi. “Kaybınız için üzgünüm.”

Evan Parker için ona başsağlığı dilenmesi o kadar trajikomikti ki neredeyse o an orada her şeyi itiraf edecekti. Ama gerekli sesleri çıkardı.

“Teşekkürler. Ben onun öğretmeni dim aslında.”

“Öyle mi?” dedi kadın tekrar. “Lisede mi?”

“Hayır, hayır. Bu bir yazma programıydı. Ripley’de. Kuzeydoğu’da.”

“Aynen,” dedi kadın tam bir Vermontlu gibi.

“Adım Jake. Eviniz muhteşem.”

Kadın bunun üzerine gülümsedi. Jake onun dişlerinin bayağı gri olduğunu fark etti. Sigara veya tetrasiklin.

“Partnerimi süslemeleri yeniden boyamaya ikna etmeye çalışıyorum. Ben bu yeşili sevmiyorum. Bence daha koyu olması gerekiyor.”

Kadının bu konuda bir yorum beklediğini anlaması Jake’in biraz zamanını aldı.

“Daha koyu olabilirdi,” dedi sonunda. Doğru yanıt buydu sanki.

“Kesinlikle! Partnerim boyacıyı şehir dışında olduğum bir hafta sonu tuttu. Amacı beni oyuna getirmektir.” Kadın tatlı tatlı gülümsedi. Anlaşılan pek kin tutmuyordu. “Adım Betty. İçeriye görmek ister misiniz?”

“Nasıl yani? Gerçekten mi?”

“Neden olmasın? Sonuçta baltalı bir katil değilsiniz, değil mi?”

Jake kıpkırmızı kesildi. Bir an için öyle olup olmadığını merak etmişti.

“Hayır. Ben yazarım. Ripley’de de yazı dersi veriyordum.”

“Öyle mi? Peki yayımlanmış bir eseriniz var mı?”

Jake arabayı durdurup yavaşça dışarı çıktı.

“Evet, birkaç kitap yazdım. *Beşik* adında bir kitabım var.”

Kadının gözleri büyüdü.

“Ciddi misiniz? O kitabı kütüphaneden ödünç aldım. Daha okumadım ama okuyacağım.”

Jake elini uzattı, el sıkıştılar. “Bu harika. Umarım beğenirsiniz.”

“Aman Tanrım, kız kardeşim aklını kaçırarak. Muhakkak okumam gerektiğini söyledi. Sonunu asla tahmin edemeyeceğimi söyledi. Filmlerde eğilip yanındakine beş dakika sonra ne olacağını söyleyen kişi benim. Bu lanet gibi bir şey.” Güldü.

“Evet bir lanet,” diye onayladı Jake. “Beni içeri davet etmeniz çok hoş. Yani görmeyi çok isterim. Emin misiniz?”

“Elbette! Keşke yalnızca bir kütüphane kopyam değil de kendi kitabım olsaydı, imzalayabilirdiniz.”

“Sorun yok. Eve gidince size imzalı bir tane gönderirim.”

Kadın, sanki Jake ona Shakespeare’in ilk baskılarından birini vaat etmiş gibi baktı.

Bakımlı araba yolundan büyük ahşap ön kapıya kadar yürüdüler. Betty kapıyı açarak onu içeri davet etti.

“Sylvie? Misafirim var.”

Evin arka tarafında bir yerlerde bir radyonun sesi geliyordu. Betty devasa gri bir kediye yerden almak için uzandı ve Jake’e döndü.

“Bir dakika lütfen,” dedi ve koridora çıktı. Jake bu arada her şeyi özümsemeye, mümkün olduğunca fazla ayrıntıyı aklına kazımaya çalışıyordu. Mide bulandırıcı bir somon pembesine boyanmış evde büyük giriş holünden yukarı çıkan geniş bir ahşap merdiven vardı. Merdivenin sağındaki açık bir kapıdan büyük bir oturma odası görünüyordu. Solundaki açık kemerli bir kapıdan ise resmi bir salona geçiliyordu. Boyutlar ve ayrıntılar –kartonpiyerler, yüksek süpürgelikler– kasıtlı bir zenginlik göstergesiydi ancak Betty ve Sylvia bu ihtişamlı görüntüyü sıradan tabelalarla ölesiye mahvetmişti: **TEK İHTİYACINIZ AŞK... VE BİR KEDİ!**, merdivenden duvara uzanan **ÇILGIN KEDİ KADIN** ve şöminenin üzerinde yine bir **AŞK AŞKTIR** yazısı. Ayrıca ahşap döşeme tahtalarını neredeyse tamamen yok eden çok parlak renkli kilimlerden oluşan bir kakofoni vardı. Jake’in baktığı her yerde her şey çok fazlaydı: masalarda biblolar ve gerçek olamayacak kadar sağlıklı, parlak çiçeklerle dolu vazolar, sehpalara ve sanki bir grup bekleniyormuş ya da yakın zamanda ayrılmış gibi odanın ortasına çember şeklinde dizilmiş bir sürü sandalye. Eski öğrencisini burada hayal etmeye çalıştı: Merdivenlerden inerken, Betty’nin gittiği yere bakılırsa koridorun sonunda olan mutfığa girerken. Hayır, hayal edemiyordu. Kadınlar geçmiş ile şimdi arasına ucuz ve abartılı bir bariyer koymuşlardı.

O sırada Betty, yanında iriyarı, esmer başına batık bir başörtü bağlı bir kadınla geri döndü, kediye bırakmıştı.

“Sylvia, partnerim,” diye tanıştırdı onu hemen.

“Aman Tanrım,” dedi Sylvia. “Buna inanamıyorum. Ünlü bir yazar.”

Jake, “Ünlü yazar bir oksimoron,” dedi. Bu onun kişisel alçakgönüllülüğünü ifade biçimiydi.

“Aman Tanrım,” dedi Sylvia tekrar.

“Eviniz çok güzel. İçi de ve dışı da. Ne zamandır buradasınız?”

Betty, “Yalnızca birkaç yıl,” dedi. “Buraya taşındığımızda ev o kadar yıkık döküktü ki inanamazsınız. Hemen her şeyi değiştirmek zorunda kaldık.”

“Bazılarını iki kez,” dedi Sylvia. “Haydi, arkaya gelin, kahveye.”

Mutfağın da kendine özgü tabelaları vardı: Ocağın üzerinde SYLVIA’NIN MUTFAĞI (AŞKLA TATLANDIRILMIŞ), masanın üzerindeyse, parlak mavi kedi süslemeli, MUTLULUK EV YAPIMIDIR.

“Fındık aroması sever misin? Biz hep öyle içeriz.”

Tüm aromalı kahvelerden nefret eden Jake onayladı.

“Sylvie, kütüphaneden aldığım kitap nerede?”

“Görmedim,” dedi Sylvia. “Krema?”

“Evet. Teşekkürler.”

Sylvia kahve dolu kupayı getirdi. Beyaz kupanın üzerindeki kedi resmi siyahtı ve altında da “Kediler İyidir” yazıyordu.

“*Donut*’ımız da var,” dedi Betty. “Gelirken aldım. Kasabadaki Jones’s Donuts’ı biliyor musunuz?”

“Şey, hayır,” dedi Jake. “Bu kasabayı hiç bilmiyorum. Gerçekten yalnızca geçiyordum. Açıkçası Vermont’ta böyle bir misafirperverlik de beklemiyordum!”

“İtiraf etmeliyim ki,” dedi elinde tepeleme dolu bir tabak *donut*’la gelen Sylvia, “Telefonumda gizlice Google’da araştırdım. Anlaşılan sen gerçekten de söylediğin kişisin. Öyle olmasa polis çağırıacaktım. Yalnızca misafirperver olduğumuzu ama sağduyulu davranmadığımızı düşündüyseniz yanıldınız.”

“Ah.” Jake başını salladı. “Çok iyi.”

Arabada yalan söylemediği için rahatlamıştı. Son zamanlardaki yalan söyleme eğiliminin, doğruyu söyleme içgüdüsünün yerini tamamiyle almadığını anlamak onu rahatlatmıştı.

“Buranın eskiden yıkık dökük olduğuna inanamıyorum. Şimdi artık bunu asla söyleyemezsiniz!”

“Biliyorum, haklısınız. Ama inanın bana, ilk yılın neredeyse tamamını kazıyıp çatlaklara harç doldurmakla, boya badanayla, eski duvar kâğıtlarını soymakla geçirdik. Yıllardır ciddi bir bakım yapılmamıştı. Aslında bu bizi şaşırtmamalıydı. İnsanlar bu evde bakım eksikliği nedeniyle ölmüşler.”

“Sıfır bakım,” dedi Betty. Kendi kahvesini alıp geri dönmüştü.

“Ne demek istiyorsun? Yangın mı?”

“Hayır. Karbonmonoksit sızıntısı. Sobadan.”

“İnanmıyorum!”

Devasa gri kedi Betty’yi mutfığa kadar izlemişti. Betty’nin kucağına atlayıp iyice yerleşti.

“Size tuhaf mı geldi?” Jake’e baktı. “Bu kadar eski bir evde insanların ölmesi doğal. Ev doğumları, ev ölümleri. O zamanlar bu işler böyleydi.”

“Hayır, bu beni şaşırtmadı,” diyen Jake kahvesinden bir yudum aldı. İğrençti.

“Aslında öyle demek istemedim,” dedi Betty, “Ama eski öğrenciniz de burada ölmüş. Yukarıda, yatak odalarından birinde.”

Jake ciddiyetle başını salladı.

“Bu arada, sormak zorundayım,” dedi Betty, “Oprah ile tanışmak nasıldı?”

Jake onlara Oprah’tan bahsetti. İkisi de Oprah hayranıydı.

“Kitabınızdan film mi yapacaklar?”

Jake bundan da bahsetti. Ancak bu şekilde konuşmayı Evan Parker’a getirmeyi deneyebilirdi, hoş, bunu yaparken bu çabaya değip değmeyeceğinden de emin değildi. Bu ikisi Parker evinde yaşıyorlardı da, ee yani? Onunla tanışmamışlardı bile.

“Demek eski öğrencim burada büyümüş,” dedi sonunda.

“İnşa edildiği andan itibaren o aile bu evde yaşadı. Taş ocağının sahibiydiler. Herhalde taş ocağının önünden geçerek buraya geldiniz.”

“Evet sanırım,” diye Jake onayladı. “Zengin bir aileydi herhalde.”

“O zamanlar tabii,” dedi Betty. “Ama bu şimdi de zengin oldukları anlamına gelmiyor. Restorasyon için devletten hibe aldık. Karşılığında burayı Noel evi turlarına açmayı kabul etmek zorunda kaldık.”

Jake etrafına baktı. İçeri girdiğinden beri “restorasyon” sözcüğünü hak eden hiçbir şey görmemişti.

“Bu eğlenceli görünüyor!”

Sylvia mutsuz bir ses çıkardı.

Betty, “Tabii, yüzlerce yabancı, kar ayakkaabılarıyla odalarda dolaşacak. Ama parayı aldık, bu yüzden biz de pazarlıkta üzerimize düşeni yapmak zorundayız. West Rutland çevresindeki birçok insan bu evin içini görmek için can atıyor ve bunun yaptığımız işle hiçbir ilgisi yok. İnsanlar yaşamları boyunca bu evi görmüşler. Ve de aileyi,” dedi.

Sylvia, “Çok şanssız bir aile, kötü şans işte,” dedi.

İşte yine şansla ilgili o cümleyi duymuştu, ancak bu Jake’i o kadar da şaşırtmamıştı. Artık gerekli bilgileri almıştı: Ailenin dört ferdi de ölmüştü, Evan Parker ve kız kardeşi, ebeveynleri, dördünden üçü bu çatının altında. Toplu olarak “kötü şans” terimini hak ettiklerini düşündü.

“Yakın zamana kadar öldüğünü bilmiyordum,” dedi Jake. “Aslında hâlâ nasıl olduğunu bilmiyorum.”

“Aşırı doz,” dedi Sylvia.

“Ah hayır. Böyle bir sorunu olduğunu bilmiyordum.”

“Hiç kimse bilmiyordu. Ya da en azından sorununun devam ettiğini.”

“Aslında bunu söylememeliyim,” dedi Betty, “ama kız kardeşim Evan Parker’la birlikte belli bir terapi grubundaydı. Rutland’daki

Lutheran kilisesinin bodrum katında toplanıyorlardı. Bilmem anlatabiliyor muyum, ama o çok uzun zamandır o grubun üyesiydi.” Bir an için sustu. “Bir sürü şaşkın insan.”

Sylvia omuz silkerek, “İşyle büyük sorunlar yaşadığını duyduk,” dedi. “Bu tür bir baskı altındayken yeniden başlaması hiç şaşırtıcı değil. Ayıkken bar sahibi olmak eğlenceli değildi.”

“Buna rağmen insanlar bunu yapıyor,” dedi Betty. “Yıllarca idare etti. Sonrasında sanırım idare etmeyi bıraktı.”

“Ayynen.”

Bir an için kimse bir şey söylemedi.

“Evi Evan’ın mirasçısından mı aldınız?”

“Tam olarak değil. Vasiyetnamesi yoktu ama daha önce ölen kız kardeşinin bir kızı vardı. Vâris o. Hiç duygusal bir tip değil.”

“Hadi ya?” dedi Jake.

“Dayısı öldükten sonra kız evi satmak için en fazla bir hafta bekledi. Hem de böyle bir durumda.” Sylvia başını salladı. “Satmasaydı, kimse buna yanaşmazdı. Neyse ki Betty her zaman burayı sevmiştir.”

“Küçük bir çocukken buranın hayaletli olduğunu düşündüm,” diye onayladı Betty.

“Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunduk.” Sylvia başka bir kediyi mutfak tezgâhından kaldırmak için ayağa kalktı. “Ya da teklif ettirdik. Onunla hiç yüz yüze gelmedik. Yalnızca avukatıyla görüştük.”

Betty, “Bu hiç kolay olmadı,” dedi. “Bodrumdaki tüm pislikleri temizlemesi gerekiyordu.”

“Ve çatı katındaki. Odaların yarısında eşyalar vardı. Bu yüzden o maskara herife, Gaylord’a kaç kez mektup yazdık hiç bilmiyorum.”

“Gaylord, dava vekili,” Betty gözlerini devirdi.

“O adam,” dedi Sylvia sırtarak. “Dava vekili sözcüğünü her yere ekledi. Sanki anlamıyormuşuz gibi. Sen de hukuk fakültesine gittin. Sence özgüvensiz biri mi?”

“Neyse, sonunda gelip evdekileri almazsa hepsini çöpe atacağımızı söyledik. Yanıt gelmeyince de gerçekten çöpe attık.”

“Bir dakika, yani her şeyi attınız mı?”

Bir an için hâlâ bu çatının altında bir yerlerde içinde Evan Parker’ın elyazması müsveddelerinin bulunduğu bir kutu olduğunu hayal edip heyecanlanmıştı. Ama hayali çok çabuk suya düşmüştü.

“Eski yatağı tuttuk. Çok güzel dört direkli bir yatak. Ayrıca istesek bile herhalde onu odadan çıkaramazdık.”

“Sonuç olarak yatağı atmadık!” dedi Betty memnuniyetle.

“Ayrıca temizlemeye gönderdiğimiz birkaç güzel kilim de vardı. Muhtemelen yüzyıldır ilk kez temizleniyordu. Gerisini de bir kamyonla yükledik ve faturayı da Bay Gaylord’a gönderdik, dava vekiline. Bahse girerim ödenmediğini öğrenmek sizi çok şaşırtacak.”

“Yani, benim ailemin yüz elli yıllık bir evi olsaydı, her santimini elden geçirirdim. Nasıl diyeyim, ‘Antikalar’ umurunda olmasa bile, kendi eşyalarını istemesi gerekirdi değil mi? Büyüdüğün evdeki anılarını? Bir kez olsun bakmadan hepsini atmak, bunu benim aklım almıyor.”

“Bir dakika,” dedi Jake. “Yeğen de burada mı büyüdü? Bu evde?”

Olayların sırasını, süreci anlamaya çalışıyordu, ama her şey ner nasılsa ona direniyor gibiydi. Evan’ın ailesi burada yaşayıp ölmüştü, sonra kız kardeşi burada yaşamış ve kızını burada büyütmişti. Sonra da kız kardeşi ölmüş ve yeğeni de buradan –bar keleşbeğı Sally’nin de dediğı gibi– ayrıldıktan sonra Evan geri mi dönmüştü? Bu biraz kafa karıştırıcıydı, ama aslında hiçbirinin çok şaşırtıcı olmadığını düşündü. Sonuç olarak bu ev, Jake’e Evan Parker’ın alakasız çocukluğu ve yaşamının son yılları için görsel bir arka plan sağlamıştı. Ama başka bir açıklama getiremiyordu.

Onlara teşekkür etti. İmzalı kitap için adreslerini yazdırdı.

“Kız kardeşiniz için de bir tane göndereyim mi?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Elbette!”

Jake koridordan ön kapıya doğru yürürken onu izlediler. Jake paltosunu giymek için bir an durdu. Sonra yukarı baktı. Ön kapının

iç kısmında, eski evin uzak geçmişini çağrıştıran bir iz vardı: Boyaları solmuş bir ananas bordür. Ananas. Bir an gözüne takıldı, sonra kayboldu, kaybolmasına izin verdi ama sonra yeniden gözüne takıldı ve onu alıkoydu. Kapı çerçevesinin üstünde beş ananas. Çerçevenin her iki tarafında en az on tane, neredeyse yere kadar. Duvarın geri kalan kısmı o iğrenç pembe renge boyanırken bu bordür korunmuştu.

“Aman Tanrım,” dedi yüksek sesle.

“Biliyorum.” Sylvia başını sallıyordu. “Çok rüküş. Betty üzerini boyamama izin vermedi. Bu yüzden büyük bir kavga ettik.”

Betty, “Bu baskı,” dedi. “Aynı şeyi bir keresinde Sturbridge kasabasında da görmüştüm, tıpkı böyleydi. Kapının etrafında ve duvarların üst kısımlarında ananas bordürler vardı. Sanırım evin yapıldığı zamanlardan kalma, ben buna inanıyorum.”

“Sonunda uzlaştık. Bu bordür dışında her yeri istediğim gibi boyayabilecektim. Delilik.”

Gerçekten de delilikti. Bu çatının altında gerçekten “restore” edilmeyi hak edebilecek ender şeylerden biriydi bu bordür. Eğer gerçekten restorasyon yapılsaydı tabii.

Sylvia, “Eninde sonunda ona dokunacağım,” dedi. “Şu renklere bakın. Nasıl da solmuş! Kalması gerekiyorsa en azından üstlerinden aynı renklere boyayabilirim. Açıkçası kapıya her baktığımda, neden biri duvarlarına ananas koysun ki diye düşünüyorum. Burası Vermont, Hawaii değil! Neden elma ya da böğürtlen değil? Aslında burada yetişen bitkiler bunlar!”

Jake istemeden, “Misafirperverlik anlamına gelir,” dedi. Hâlâ gözlerini solmuş bordürden ayıramamıştı, sersemlemiş gibiydi. San ki bilmecenin parçaları kafasında dört dönüyor, yerli yerine oturmayı reddediyorlardı.

“Ne?”

“Misafirperverlik. Bu bir sembol. Nedenini bilmiyorum.”

Bunu bir yerde okumuştı. Nerede olduğunu tam olarak hatılamıyordu.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Söylenecek ne vardı? Neden sanki Richard Peng Binası'ndaki ofisinde, Parker'ın ilk roman denemesinde, çok iyi tanıdığı, bir zamanlar aynı evi paylaştığı insanları anlatacağı aklına gelmemiştir? Bir yazarın ilk kitabının otobiyografik olması en temel klişeydi: *çocukluğum, ailem, iğrenç okul deneyimim*. Kendi kitabı *Mucizenin Keşfi* de büyük ölçüde otobiyografikti, evet kesinlikle öyleydi. Yine de Jake akıl edememiştir ve Evan Parker'ın yazarlar arası bu küçük inceliğini bile geri çevirmişti. Neden? Niye?

Kendi kibrinin ürünü olan bu hata aylarını almıştı.

Bu asla iki yazar arasındaki gerçek ya da hayali bir kendine mal etme sorunu değildi. Bu çok daha mahrem bir hırsızlıktı: Jake'in değil, Evan Parker'ın bizzat yaptığı bir hırsızlıktı. Parker'ın çaldığı şey yakından gördüğü ve çok kişisel bir şeydi: anne ve kızın arasında, tam olarak burada olan bir şey.

Tabii ki yeğen kızgındı. Doğal olarak hikâyesinin ne yakın akrabası ne de kesinlikle ona yabancı olan biri tarafından anlatılmasını bir an bile istememiştir, istemiyordu. Hepsi bu kadardı işte, sonunda anlamıştı.

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 178-180

S ab'in ebeveynleri vardı: "Mücadeleci" bir anne ve arada bir gelip giden bir baba. Ayrıca bir de kistik fibrozis hastası olan bir kız kardeşi ve otizmi zaman zaman yatağa bağlanmasını gerektiren bir erkek kardeşi vardı. Başka bir deyişle ailesindeki koşullar öyle trajikti ki Maria'nın evindeki durum onunkinin yanında eğlenceli bir televizyon dizisi gibi kalıyordu. Maria'dan bir sınıf küçüktü, yerfıstığına alerjisi vardı, bu yüzden yanında sürekli EpiPen taşımak zorundaydı. Donuk, sıkıcı ve vizyonsuzdu.

Gab'le birlikte olduğundan beri Maria çevresine karşı en azından daha nazikti. Samantha dar görüşlü ve erdem düşkünü biri olmadığını düşünüyordu, kendi ebeveynleri gibi yobaz da değildi, genel anlamda bir kontrol fanatığı hiç değildi. Dolayısıyla kızının okuldaki son yılında böyle bir ilişki yaşamasının yalnızca olumlu etki yapacağını düşünüyordu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bazen sabahları ebeveynlerinin eski yatağında uyandığında kendini kurtuluşuna günler kalan küçük bir kız gibi hissediyordu. Ama sonra mutfak masasında dünden kalan *pepperoni* pizzayı yiyen Maria ve Gab'i görünce yaklaşık otuz iki yaşında bir anne olduğunu

anımsıyordu, çok yakında tek kızına sonsuza dek *sayanora* demek zorunda kalacak bir anne olduğunu.

Orada durup, sanki o an, bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi on, on üç, on altı yıl geriye gidip, kendini yine aynı mutfak masasında annesi, babası ve kayıp umutlarıyla otururken hayal etti. Defterine kustuğu sınıfta ve College Inn'in Daniel Weybridge'in istese bile hamile kalamayacağını garantilediği o çok temiz odasında.

Samantha, Maria'nın okuldaki sondan bir önceki yılında, bir ilkbahar sabahı Bay Fortis'ten bir telefon aldı. Maria'nın zamanından önce mezun olabilmesi için okula davet ediyor ve ebeveyn olarak izin belgesini imzalaması gerektiğini söylüyordu. Bu şaşırtıcıydı, yine de o öğleden sonra okula gitti. Yıllar önce müdür yardımcısı olan eski matematik öğretmenin saçları daha çok ağarmış, beli iyice eğilmişti. Öylesine yaşlanmış ve kafası karışmıştı ki bırakın onu önceden karşılaştığı biri ya da eski bir öğrencisi olarak tanımayı, destek vermediği için okuldan ayrılmak zorunda kalan yetenekli öğrencisi olarak da tanımamıştı. Ve Samantha şimdi kızının Ohio State Üniversitesi'ne burslu olarak kabul edildiğini öğreniyordu.

Ohio State. Samantha hiç Ohio'ya gitmemişti. New York'un dışına hiç çıkmamıştı.

"Gurur duymalısınız," dedi Fortis, yaşlı bunak.

"Kesinlikle," dedi Samantha.

Kâğıdı imzalayıp eve döndü ve doğruca kendi eski odasına, yani Maria'nın odasına gitti. Belgeleri, OSÜ olarak etiketlenmiş bir dosya içinde, eskiden kendisinin, şimdi kızının olan yazı masasının en alt çekmecesinde buldu. Bunlardan biri sanat ve bilim dalındaki onur programına resmi kabul belgesiydi, bir diğeri ise National Buckeye bursu olarak tanımlanan bursa kabul edildiğini belirten bir bildirim. Başka belgeyse Maximus bursuna kabul edildiğini belirtiyordu. Samantha uzun bir süre Maria'nın özenle düzelttiği yatağının, kendisinin de çocukken, genç bir kızken yatıp kaçma hayali kurduğu kubbeli yatağın ayakucunda oturdu. Ne var ki o yatak aynı zamanda da sahip olmak, doğurmak, büyütme istemediği çocuğu karnında taşıdığı

zamanlardaki hapishanesiydi. Bütün bunları kimseye yakınmadan kabullenmiş ve yapmıştı, çünkü o sırada onun hayatı üzerinde etkili olan insanlar onu buna zorlamış, böyle davranmasını söylemişlerdi.

Bu insanlar –kendi ebeveynleri– uzun zaman önce ölmüşlerdi ama o, Samantha, hâlâ oradaydı ve tüm bu özverinin objesi şimdi arkasına bile bakmadan defolup gitmeyi planlıyordu.

Tabii ki bu gidişe hazırlıksız olduğu söylenmezdi, onun öyle ya da böyle gideceğini biliyordu. Maria hiçbir şekilde Samantha'nın yaptığı gibi bu şansını kaybedecek bir aptallık yapmamıştı. Daha yeni yürüyen ve harfleri yeni yeni tanımaya başlayan küçücük bir çocukken bile üniversiteye gitmeyi kafasına koymuştu, Earlville'den ve hatta mümkünse New York'tan uzakta. Ancak Samantha anne olarak her şeye rağmen lisedeki son yılında ondan bir şey beklemişti, belki küçük de olsa bir geri dönüş olasılığı, bunca özveri karşılığını ödeme çabası ummuştu. Ama şimdi birden bunun asla olmayacağı ortaya çıkmıştı. Acaba Maria böyle gizlice arkasından iş çevirerek altıncı sınıfta sınıf atlamasına izin vermemesinin öcünü mü alıyordu? Bu kez, eski matematik öğretmenin gözleri önünde izin belgesini imzalamış, bunu yapmamaktan utanmış, kendini buna yapmaya zorunlu hissetmişti. Haziran ayıydı. Maria en geç ağustosta, belki de ağustostan da önce gidecekti.

Kızıyla yüzleşmedi. Maria'nın onu diploma törenine davet etmesini bekledi. Ne var ki Maria'nın krepon kâğıtlarıyla süslü basketbol salonundaki törene katılmak gibi bir niyeti yoktu. Bunun yerine diploma törenin yapıldığı gün Gab ile Hamilton'da kitabevinde ya da tamamen plansız olarak College Inn'in önündeki terasta takılmıştı. (College Inn şimdi *aynı ailenin dördüncü jenerasyonu* tarafından işletiliyordu çünkü Dan Weybridge pankreas kanserinden ölmüştü.) O akşam eve döndüğünde tek söylediği kız arkadaşıyla ilişkisini bitirdiği ve en doğrusunun da bu olduğu oldu.

Çok sıcak bir yaz başlamıştı. Maria kimseyle görüşmedi. Samantha kendi ofisinde vantilatörün karşısında Maria'nın küçücük bir kız olduğu günlerden beri yaptığı aynı işi, tıbbi fatura kesme işini

sürdü. Kızının yemeğini, giyimini, doktor randevularını ödemesini sağlayan işti bu. Haziran geçti, ardından da temmuz. Maria hâlâ gideceğine ilişkin tek bir kelime söylememişti ama Samantha gidecek artan bir hareketlilik hissediyordu. Kullanılmayan giysiler paketlenmiş ve şehirdeki bağış kutusuna götürülmüştü. Kitaplar kolilenmiş ve Earlville Kütüphanesi'ne verilmişti. Eski belgeler, kâğıtlar, ortaokuldaki testler, çocukluktan kalma mum boya resimler seçilmiş ve sonra Maria'nın yazı masasının altındaki çöp sepetine atılmıştı. Bu kökten bir temizlikti.

"Bunu artık sevmiyor musun?" diye sordu Samantha yeşil bir tişörtü göstererek.

"Hayır. Bu yüzden de ondan kurtulmak istiyorum."

"Peki, madem sen istemiyorsun ben alırım onu."

Sonuçta bedenleri aynıydı.

"Nasıl istersen."

Ağustos başlarıydı.

Bir planı yoktu. Gerçekten hiçbir şeyi planlamamıştı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayatta Kalan

Sonrasında Jake'in biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Şehre geri döndü. Walgreens'in dışına park etti ve yaklaşık bir saat boyunca başı öne eğik, elleri dizlerinde, @YetenekliTom hakkında bildiğini varsaydığı birçok katmanı ayrıştırmaya ve o anda en çok neyi bilmesi gerektiğini bulmaya çalıştı. Çok şey vardı ve her şeye tamamen farklı bir noktadan başlıyordu. İntikamcı romancılar ve sadık yüksek lisans sınıf arkadaşları gibi önceki varsayımlarına tutunmamak çok zordu. Bu kişiyi –bu kadını– durduracaksa her şeye en başından başlaması, ona onarılamaz bir zarar vermeden önce alçakgönüllü olması gerekiyordu.

Telefonunda aceleyle, öncelik sırasına göre, en önemliden önemsiz, bilmediklerinin listesini çıkardı:

Kim bu kadın?

Nerede?

Ne istiyor?

Sonra, kendi cehaletinin genişliği karşısında bunalarak yirmi dakika daha yazdıklarına baktı.

İki saat sonra Rutland Halk Kütüphanesi'nde idi, Evan Parker ve ailesi hakkında bir öğleden sonraya sığdırabileceği kadar çok şey öğrenmeye çalışıyordu. Parkerlar, Rutland'ın köklü bir ailesiydi. 1850'lerde demiryoluyla gelmişlerdi, bundan yalnızca yirmi yıl sonra ailenin reisi Josiah Parker, West Rutland'de, aynı caddede –Marble Street– bir mermer ocağı sahibi olmuştu ve buraya Betty ve Sylvia'nın yaşadığı İtalyan stilindeki malikâneyi inşa etmişti. Açıkçası ev inşa edildiği sırada Josiah Parker'ın servetinin göstergesi, bir zenginlik sembolüydü ancak Parker ailesinin serveti de, Rutland bölgesindeki genel refah düşüşü ve Vermont'taki mermer endüstrisinin kademeli olarak yok olmasıyla birlikte yavaş yavaş erimişti. 1990 emlak vergisi beyannamelerinde evin değeri yüz on iki bin dolar olarak gösterilmişti, o sıradaki sahipleri de Nathaniel Parker ve Jane Thatcher Parker'dı.

Evan'ın ebeveynleri. Daha doğrusu Evan ve onun rahmetli kız kardeşinin ebeveynleri.

Bar arkadaşı Sally'ye göreyse *kaltak ve mal* (adil olmak gerekirse, her ikisi kendisi için de geçerli olabilirdi).

Martin Purcell'e göre ise kız *her şeyi yapabilecek biriydi*.

Onun yandığını duydum.

Parker ailesinin bu ferdi için internette tek bir sayfa bile yoktu, bu arkadaş eksikliğinden ya da Evan Parker'ın pek kardeş sevgisinin olmamasından (sonuçta bütün meseleleri kız kardeşinin vefatından sonra ele almıştı) kaynaklanabilirdi. Anlaşılan adı Dianna'ydı, ona “kurgu” romanında verdiği isim olan Diandra'ya çok yakın bir isim. Ve yalnızca üç yıl sonra Evan Parker'ın ölüm ilanına da ev sahipliği yapan *Rutland Herald* gazetesindeki ölüm ilanı da fazlasıyla sadeydi:

Parker, Dianna (32), 30 Ağustos 2012'de öldü. Yaşamı boyunca West Rutland'de yaşadı. West Rutland Lisesi'nde okudu. Ebeveynleri daha önce vefat etmiştir. Erkek kardeşi ve kızı hayattadır.

Nasıl öldüğüyle ilgili tek bir sözcük bile yoktu, (“anı”, “beklenmedik”, “uzun bir hastalıktan sonra”) gibi olağan sözcükler bile

kullanılmamıştı. Genellikle kullanılan kişisel (“sevgili”) ya da esef belirten (“trajik”) gibi sözcükler de yoktu. Nerede öldüğü ya da nereye gömüleceği de belirtilmemişti. Cenaze hizmetlerini yapan kuruluşun adı, arkasından yapılacak anma duasıyla ilgili bir bilgi de verilmemişti. Bu kadın bir evlat, kız kardeş ve hepsinden de öte anneydi ve kesinlikle kısıtlı ve deneyim yoksunu bir yaşamın ardından çok genç yaşta ölmüştü. Jake’in “okudu” sözcüğünden anlayabildiği kadarıyla Dianna Parker liseden bile mezun olmamıştı. Hiç West Rutland, Vermont’un dışına çıkmadıysa, bu onun adına gerçekten üzülecek bir durumdu. Bu uzun olmayan sıradan bir yaşamdan sonra düşünülebilecek en kısır gönderiydi ve –eğer gerçekten “yandıysa”– bu hiç kuşkusuz korkunç bir ölümdü.

Dianna’nın ve daha da önemlisi, hâlâ ismini bile öğrenemediği kızının doğum kayıtlarını bulmaya çalışmak Jake’i ilk ciddi engelle karşı karşıya getirdi. Vermont bunun için resmi başvuru istiyordu. Bilgilere ulaşabileceğinden emin değildi. Sonuç olarak hemen orada Ancestry.com’a üyelik satın aldı ve aile kütüğüne erişim hakkı elde etti. Gerisi birkaç dakika içinde halloldu.

Dianna Parker (1980-2012)

Rose Parker (1996-)

Rose Parker. Bu isme baktı. Rose Parker, Nathaniel ve Ruth’un torunu, Dianna’nın kızı ve Evan’ın yeğeniydi. Görüldüğü kadarıyla bu aileden hayatta kalan tek kişi oydu.

Doğrudan arama sitelerinden birine girip onu aramaya başladı. Veri tabanlarında yaklaşık otuz Rose Parker vardı eski adresi Athens, Georgia olan bir kişi dışında hiçbirinin doğum yılı tutmuyordu. Vermontlu tek Rose Parker ise seksen yaşındaydı. Bu Jake için büyük hayal kırıklığıydı. Kütüphaneciye West Rutland Lisesi yıllıklarını sordu ve kütüphane görevlisi referans kitaplarının durduğu köşeyi gösterince bir an heyecanlandı ancak bu koleksiyonda da değerli bir bilgi yoktu. Lisede yalnızca “okumuş” olan Dianna’nın 1997 veya 1998 yıllığında mezuniyet portresi yoktu. Jake daha önceki yıllarda

kulüplerde, sınıf gezilerinde, spor faaliyetlerinde, spor takımlarında ya da sınıf resimlerinde olabileceği düşüncesiyle bu resimleri de dikkatle inceledi. Sonuçta Dianna'nın West Rutland Lisesi'nin faaliyetlerine dikkat çekecek kadar ilgisiz olduğu sonucuna vardı, sanki hiç oraya devam etmemişti. Yalnızca Bağımsızlık Savaşı sırasında Vermont hakkında yazdığı bir kompozisyon dolayısıyla aldığı ödülle okul müdürünün ödül ve burslar listesinde ismi geçiyordu. Rose Parker'ın yokluğuysa çok daha sinir bozucuydu. 1996 yılında doğan kız liseden mezun olmadan evden ayrılmıştı –Sally ona bunu söylemişti– bu yüzden 2012 mezunları arasında Rose Parker'ın olmaması mantıklıydı. Jake muhtemelen onuncu sınıfta çekilen tek bir fotoğraf buldu sadece: bir spor takımı fotoğrafı, elinde çim hokeyi sopası tutan kısa kâküllü ve büyük yuvarlak gözlüklü cılız bir kız. Fotoğraf küçük ve bulanıktı. Yine de akıllı telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekti. Tek bulabileceği bu olabilirdi.

Ardından Evan Parker'ın vârisinden, adı Parker olmayan ilk sahiplerine Marble Sokak'taki evin satışına yöneldi. Kadınların söylediği gibi, Rose bu satış işlemi sırasında orada bulunmamıştı. Anlaşılan kendi çocukluk eşyaları gibi bir buçuk asırlık aile mülkünün kaderine karşı da kayıtsızdı. Ama avukat William Gaylord burada, Rutland'deydi ve Rose Parker'ın şimdi nerede olduğunu bilmiyorsa bile satış sırasında nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bu da bir şeydi.

Jake notlarını topladı ve Rutland Halk Kütüphanesi'nden çıkıp şiddetli yağmurda arabasına doğru yürüdü. Saat üçü biraz geçiyordu. Avukat William Gaylord'un ofisi bir zamanlar en zenginlerin yaşadığı North Main Street'teki eski binalardan birindeydi. Çatısı gri kremitli binanın bir de Queen Anne tarzı bir kulesi vardı. Bina, terk edilmiş gibi görünen bir dans stüdyosu ile bir yeminli muhasebeci arasındaki trafik ışığının hemen güneyindeydi. Jake binanın arkasındaki tek arabanın yanına park etti ve verandaya doğru yürüdü. Kapının yanında üzerinde “yasal hizmetler” yazan bir tabela vardı. İçeride çalışan bir kadın olduğu görülüyordu.

Hiçbir ilgisinin olmadığı, üç yıl önce gerçekleşmiş bir gayrimenkul işlemiyle neden ilgilendiğine bir bahane bulmamıştı. Telefonda derdini anlatmaya çalışmaktansa doğrudan kapıyı çalmayı denerse, şansının daha yüksek olacağına karar verdi. Martin Purcell karşısında eski öğrencisinin yasını tutan bir öğretmen gibi davranmıştı ve bar kelebeği Sally karşındaysa bir şeyler içip sohbet etmekten başka amacı olmayan sıradan bir turist rolündeydi. Betty ve Sylvia karşısında ise neredeyse kendisi olmuştu, eski bir tanıdığıının evine saygılarını sunmaya uğrayan “ünlü bir yazar”. Hiçbiri onun için kolay olmamıştı. Saki’nin ünlü öyküsündeki kıvrak zekâlı on beş yaşındaki kızın aksine, anında bir şeyler uydurmak onun uzmanlık alanı değildi; o daha gerçek dışı şeyleri sayfa üzerinde kurgulamaya alıştı ki bu durumda doğru ifadeyi bulmak için dünya kadar zamanı oluyordu. Daha önceki karşılaşmalarından daha önce bilmediği şeylerle ayrıldığı doğrudu, bu emeklerine, yaşadığı kişisel rahatsızlığa değmişti, ama burada bir şeyler öğrenme umuduyla geveleyip duramazdı. Çünkü burada aslında ne bulmaya çalıştığını biliyordu ve bu, doğrudan isteyebileceği bir şey değildi.

En hoş gülümsemesini takınarak içeri girdi.

Kadın başını kaldırdı. Esmerdi, Güneydoğu Asyalıydı. Jake, Hint ya da Bangladeşli olmalı, diye düşündü. Kadının üstündeki üst kısmı bol mavi akrilik kazak, alt kısmına doğru bedenini sımsıkı sarıyordu. Jake’in girdiğini görünce o da gülümsedi ama gülümsemesi Jake’inki kadar hoş değildi.

“Gelmeden önce aramadığım için özür dilerim,” dedi Jake. “Acaba, Bay Gaylord birkaç dakika için müsait olabilir mi?”

Kadın Jake’i tepeden tırnağa dikkatle süzüyordu. Vermont yolculuğunda resmi giyinmediği için mutluydu. Son temiz gömleğini giymişti ve üzerine Anna’nın Noel için armağan ettiği siyah yün bir kazak vardı.

“Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Elbette. Bir gayrimenkul satın almakla ilgileniyorum.”

“Konut mu, ticari mi?” dedi. Kadın hâlâ kuşkuluydu.

Bunu beklemiyordu. Bir an için duraksadı, yanıt vermeden önce fazla ara vermiş olabilirdi.

“Eh, sonuçta ikisi de. Ama öncelikle ticari. İşimi bu bölgeye taşımayı düşünüyorum. Kütüphaneye gidip kütüphanecilerden birinden gayrimenkul konusunda uzmanlaşmış bir avukat önermesini istedim.”

Anlaşılan bu Rutland’de geçerli bir pohpohlamaydı, çünkü kadındaki etkisi açıkça görülüyordu. “Evet, Bay Gaylord bu konuda çok ünlü,” dedi. “Oturmaz mıydınız? Sizinle görüşecek zamanı olup olmadığını sorabilirim.”

Jake masanın karşısındaki pencerenin önüne oturdu. Ön tarafa bakan pencerenin önünde bir kanepa, içine eğreltiotu ekilmiş eski bir sandık ve en yenisi 2017 yılına ait gibi görünen bir yığın *Vermont Life* dergisi vardı. Kadının arka tarafta bir yerde bir adamla konuştuğunu duyabiliyordu. Az önce neden burada olduğuyla ilgili söylediklerini anımsamaya çalıştı. *Ticari gayrimenkul, işyerini bu bölgeye taşımak*. Ne yazık ki bu noktadan varmak istediği noktaya nasıl ulaşabileceğinden tam olarak emin değildi.

“Merhaba.”

Jake başını kaldırdı. Yanında iriyarı, uzun boylu, gür burun kılırları (neyse ki temiz) görünen bir adam duruyordu. Siyah pantolon, beyaz düğmeli bir gömlek giymiş, Wall Street’teki evinde de bulunabilecek bir kravat takmıştı.

“Ah merhaba. Benim adım Jacob Bonner.”

“Yazar olan mı?”

Tam bir sürpriz. Öyle olmalı, diye düşündü. Peki ama şimdi Rutland bölgesine taşıyacağını iddia ettiği iş hakkında ne diyecekti?

“Evet öyle.”

“Şey, ofisime pek ünlü bir yazar gelmez de. Karım kitabınızı okudu.”

Üç sözcük, çok şey anlatıyordu.

“Çok sevindim. Randevusuz geldiğim için üzgünüm. Kütüphanede sordum, sizi önerdiler...”

“Evet, karım bahsetti. İçeri gelir miydiniz?”

Yerinden kalktı ve artık Bayan Gaylord olduğunu öğrendiği sekreterin önünden geçerek William Gaylord’un ofisine girdi.

Duvarlarda çerçevelenmiş yerel takdirnameler ve yelikler vardı. Vermont Hukuk Fakültesi’nden bir diploma. Gaylord’un arkasında kapalı şöminenin üzerindeki raftaysa avukatın ve gülümsemesi pek hoş olmayan kadının birkaç tozlu, çerçeveli fotoğrafı duruyordu.

“Sizi Rutland’e getiren nedir?” diye sordu Gaylord. Otururken sandalyesi gıcırdadı.

“Yeni bir kitap üzerinde biraz çalışmak için geldim ve eski bir öğrencimi gördüm. Birkaç yıl öncesine kadar Kuzey Vermont’ta öğretmenlik yapıyordum.”

“Ah yle mi? Nerede?”

“Ripley Koleji’nde.”

Avukat kaşını kaldırdı.

“Orası hâlâ çalışıyor mu?”

“şey... tam olarak değil. Ben oradayken kısa bir programdı. şimdi yalnızca evrimii olduğunu düşünüyorum. Gerçek kampüse ne olduğundan ise pek emin değilim.”

“Bu utanç verici bir durum. Çok uzun yıllar önce Ripley’den geçtim. Güzel yerdı.”

“Evet. Orada ders vermekten keyif aldım.”

“Evet, şimdi,” dedi Gaylord asıl konuya girme sorumluluğunu üstlenerek, “Bir yazar olarak işinizi Rutland’a taşımayı mı düşünüyorsunuz?”

“şey... tam olarak değil. Her yerde yazabilirim elbette, ama karım... şehirde bir *podcast* stüdyosunda alışıyor. New York’tan taşınmayı düşünüyorduk, kendi stüdyosunu kurmak istiyor da. Ona buradayken etrafa bakacağımı söyledim. Bana mantıklı geldi. Rutland, eyalet için tam bir kavşak.”

Gaylord kalabalık dişlerini göstererek sırttı.

“Aynen yle. şehirde olmaktan daha iyi olduğunu söyleyemem. Ama evet, Vermont’ta bir yerden başka bir yere gitmek için

kullanılan bir yol üzerindeyiz. İş kurmak için hiç de kötü bir yer değil. *Podcast*ler önemli, değil mi?”

Jake başıyla onayladı.

“Sanırım ticari anlamda merkezi bir yer istiyorsunuz?”

Jake onun kendisini yönlendirmesine izin verdi. En az on beş dakika, Rutland’ın “şehir merkezindeki” iş olanaklarından, çeşitli devlet teşvik programlarından ve yeni işletmeler için ayrılan kredi programlarından, beş ya da daha fazla kişiyi çalıştırmayı amaçlayan şirketler için uygulanan muafiyetlerden bahsetti. Jake sürekli başını sallayıp sanki çok ilgileniyormuş gibi notlar alırken bir yandan da konuyu West Rutland Marble Caddesi’ndeki eve nasıl getireceğini düşünüyordu.

“Yine de merak ediyorum,” dedi William Gaylord. “Yani ben bu bölgedenim ve kendi geleceğimi de buraya adadım ama New York ya da Boston’dan gelenlerin çoğu Middlebury ya da Burlington’ı düşünüyor.”

“Evet olabilir,” dedi Jake başını sallayarak. “Ama buraya çocukken de birkaç kez geldim. Sanırım bölgede aile dostlarımız da vardı. West Rutland’de?”

“Peki.” Gaylord başıyla onayladı.

“Yazları onları ziyaret ettiğimi anımsıyorum. *Donut* dükkânını anımsıyorum. Bir dakika...” Sanki bir ismi anımsamaya çalışıyormuş gibi yaptı.

“Jones’?”

“Jones’! Evet! En iyi *donut*’lar oradadır.”

Gaylord karnını sıvazlayarak, “Favorim,” dedi.

“Ve de o yüzme yerleri...”

Bir yüzme yeri olsa iyi olurdu. Bir Vermont kasabasında? Olmayacak şey değildi.

“Onlardan burada çok. Hangisi?”

“Ah, bilemiyorum. Daha yedi ya da sekiz yaşındaydım. Aile dostumuzun adını bile anımsamıyorum. Küçükken nasıl olduğunu bilirsiniz, nelerin anımsandığını. Benim anımsadığım *donut*’lar ve

yüzdüğüm yer. Ah, bir de West Rutland'da taş ocağının hemen aşağısında bir ev vardı. Annem oraya mermer ev derdi, çünkü Marble Sokak üzerindeydi ve mermer tabanlıydı. Yanından geçtiğimizde arkadaşlarımızın evine gelmek üzere olduğumuzu biliyorduk.”

Gaylord başını salladı.

“Sanırım bahsettiğiniz evi biliyorum. Hatta o evin satışını da ben yapmıştım.”

Dikkatli ol, diye düşündü Jake.

“Satıldı mı?” diye sordu. Sesi kendine bile hayal kırıklığına uğramış bir çocuk gibi geldi. “Şey, sanırım bu normal. Bu arada itiraf etmeliyim ki, dün buraya gelirken hayalimde o ev vardı. Rutland’e taşınıyorduk ve çocukken sevdiğim o eski evi alıyordum.”

“Birkaç yıl önce satıldı. Ama berbat durumdaydı, istemezsiniz. Alıcılar her şeyi yenilemek zorunda kaldılar. Isıtma, kablolar, tesisat... Çok para harcadılar. Yine de onları bundan vazgeçirmek benim haddime değildi. Satıcının tarafındaydım.”

“Eh, böyle eski bir eve biraz para yatırmayı göze almak gerek. Ne kadar yıkık dökük görüldüğünü anımsıyorum,” dedi Jake, Betty’nin evle ilgili çocukluk anılarını düşünerek. “Elbette, bir çocuk için orası ‘yıkık dökük’ değildi. ‘Lanetli’ydi. O yazlarda iyi bir *Goosebumps* okuruydum. Kendimi kesinlikle West Rutland’daki o hayaletli evin içinde hayal ederdim.”

“Lanetli.” Gaylord başını salladı. “Bunu bilmiyorum. Ama orada yaşayan aile art arda bir sürü şanssızlık yaşadı. Ama hayaletler hakkında bir şey duymadım. Her neyse, bölgede size başka bir eski hayaletli Vermont evi bulabiliriz, başka yok değil.”

Jake’e birlikte çalıştığı emlak komisyoncularından birkaçını yazdırttı, sonra birkaç dakika kadar Pittsford yakınında, yaklaşık on yıldır satışta olan bir Viktorya dönemi konağından bahsetti. Bu kulağa hoş geliyordu.

“Peki West Rutland’daki ev gibi etrafı saran bir verandası var mı?”

Gaylord omuz silkti.

“Doğrusunu isterseniz anımsamıyorum. İlla olması mı gerekiyor? Öyleyse kendiniz ekleyebilirsiniz.”

“Haklısınız.”

Kafasındaki fikirler tükeniyordu ve sinirleri de tükenmek üzereydi. Bu arada Rutland, Vermont’taki ticari gayrimenkuller, devlet politikaları ve programları hakkında sayfalarca not almış, Rutland ve çevresindeki eski evlerin listelerinin çıktılarını, ev satın alma hakkında tamamen gereksiz broşürlerin olduğu bir klasörü ve ayrıca William Gaylord, Avukat, onay mührü olan işe yaramaz bir emlakçılar listesi de almıştı. Ama bunların hiçbirisi umurunda değildi. Dışarıda hava kararıyor, hâlâ yağmur yağıyordu ve şehre dönmek için uzun bir yolu vardı. Ve hâlâ içeri girdiği andan fazlasını bilmiyordu.

“Yani,” dedi Jake, kâğıtları toplayıp kaleminin kapağını kapayarak, “Acaba o evi yeni sahiplerinden geri almanın bir yolu yok mu? Aslında yenilenmiş su ve elektrik tesisatına hayır demezdim.”

Gaylord ona baktı.

“Oraya karşı bir şeyler hissediyorsunuz, değil mi? Ama hayır demek durumundayım. O insanların yaptığı onca işten sonra olmaz. Üç yıl önce gelseydiniz çok istekli bir satıcıym vardı, bunu söyleyebilirim. Şey, onunla doğrudan bağlantıda değildim aslında. Eyalet adına satışa aracılık ettim ama satıcıyla hiçbir zaman doğrudan görüşmedim. Georgia’da bir temsilcisi vardı.”

“Georgia mı?” diye sordu Jake.

“Orada üniversiteye gidiyordu. Sanırım bir yerden başlamak, temiz bir başlangıç yapmak istiyordu. Satış sonrasında da gelmedi, evdeki eşyaları temizlemek için bile. O ailede ters giden onca şeyden sonra onu suçlayamıyorum.”

Jake, “Tabii,” dedi, kendisi onu iki kişilik suçluyordu zaten.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emniyet Şeridi

Albany'den geçerken arka koltuktaki telefonun titrediğini duydu. Anna. Telefonu açmak için yolun sağına çekti. Anna konuşur konuşmaz Jake bir şeylerin ters gittiğini anladı.

“Jake, iyi misin?”

“Ben mi? Tabii ki. Evet. Ben iyiyim. Ne oldu?”

“Korkunç bir mektup aldım. Neden bana böyle bir şey olduğunu söylemedin?”

Jake gözlerini kapadı. Yalnızca tahmin edebiliyordu.

“Mektup kimden?” Sanki bilmiyormuş gibi sordu.

“Tom adında iğrenç birinden!” Sesi tizdi. Jake, Anna korktu mu yoksa kızdı mı anlayamadı. Muhtemelen ikisini bir arada yaşıyordu.

“Senin bir sahtekâr olduğunu ve benim de sana sözde *Beşik*’in gerçek yazarı olan Evan Parker adında birini sormam gerektiğini söylüyor. Siktir, ne oluyor? İnternete girdim ve... Jake, aman Tanrım, neden bana söylemedin? Twitter’da sonbahardan kalma yazılar buldum. Ve Facebook! Bir kitap blogunda bundan bahseden bir şey vardı. Neden bana bunlardan bahsetmedin?”

Göğsü sıkıştı, paniklemişti, basıncı hissediyordu, kolları bacakları pelteleşmiş gibiydi. İşte karşısındaydı: Bunca zaman umutsuzca gizlemeye, onun öğrenmesini önlemeye çalıştığı şey bir emniyet şeridinde ortaya çıkmıştı. Özel yaşamındaki bir duvarın daha yıkılmasına hâlâ şaşırdığına inanamıyordu. Ya da bunun olmasını engellememesine.

“Sana söylemeliydim. Üzgünüm. Ben yalnızca... Senin çok üzüleceğini düşünmeye dayanamadım. Üzüldün de.”

“İyi de adam neden bahsediyor? Peki bu Evan Parker denen kişi kim?”

“Anlatacağım sana, söz veriyorum,” dedi. “Arabayı New York eyalet otoyolunda kenara çektim ama eve geliyorum.”

“İyi de adresimizi nereden aldı? Daha önce seninle bağlantı kurdu mu hiç? Yani doğrudan, bunun gibi?”

Anna’dan sakladıklarının ağırlığı onu ürkütüyordu.

“Evet. İnternet sitem aracılığıyla. Macmillan’la da temas kurdu. Bununla ilgili bir toplantı yaptık. Ve...” Özellikle de bu kısmı kabul etmekten nefret ediyordu. “Ben de bir mektup aldım.”

Uzun bir süre telefonda ses gelmedi. Daha sonra Anna bağırma başladı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Adresimizin onda olduğunu biliyordun, öyle mi? Ve bana bundan hiç bahsetmedin? Aylarca?”

“Özellikle karar verdiğim bir şey değildi. Yalnızca olaylar benim kontrolümden çıktı, böyle gelişti. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Keşke en başında her şeyi söyleseydim.”

“Ya da herhangi bir zamanda.”

“Evet.”

Aralarındaki mesafeyi uzun, derin bir sessizlik doldurdu, Jake çaresizce yanından geçen arabalara baktı.

“Eve ne zaman varırsın?”

Jake, “Sekizde,” dedi. “Dışarı çıkmak ister misin?”

Anna dışarı çıkmak istemiyordu. Yemek yapmak istiyordu.

“Bunu sonra konuşuruz,” dedi, sanki bir şekilde unutabileceğini düşünüyordu.

Jake telefonu kapattıktan sonra birkaç dakika daha orada kaldı, korkunç durumdaydı. Ona YetenekliTom’dan bahsetmeme konusundaki ilk kararını hatırlamaya çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde kendini geçmişte buldu, her şeyin en başında, Anna’yla ilk kez radyo istasyonunda tanıştıkları günde. Sekiz aydan uzun bir süredir, psikolojik terör, imalar, tehditler ve zehri yaymak için kullanılan *hashtag*’ler, hiçbir şey onu durduramamıştı! Bu sorunun üstesinden gelmeyi başarsaydı, belki, ama başaramamıştı ve aslında, bir helezon gibi sürekli daha büyük daireler çizerek Jake’in değer verdiği insanları içeri çekerek gitgide büyümüşü: Matilda, Wendy. Ve şimdi de en kötüsü, Anna. O haklıydı. En büyük hatası ona söylememektir. Bunu şimdi görüyordu.

Hayır. En büyük hatası en başta Evan Parker’ın hikâyesini almasıydı.

Beşik’in ona ait olmasının artık ne önemi vardı ki, kitabın her bir sözcüğünü kendisinin yazmasının? Kitabın başarısının öncelikle Evan Parker’ın o gece ona Richard Peng Binası’nda anlattığı hikâyenin onun yetenekleriyle ayrılmaz şekilde bütünleşmesinin? Tabii ki olağanüstü bir hikâyeydi, ama acaba Parker’ın kendisi gerçekten de bunun hakkını verebilecek miydi? Evet, cümle kurma konusunda orta düzeyde bir yeteneği vardı, Jake bunu Ripley’de fark etmişti. Ama anlatıdaki gerilimi yakalamak? Bir hikâyeyi neyin okunur, kavrayıcı ve sürükleyici yaptığını anlamak? Okurun benimseyeceği, zamanını harcamaya hazır olduğu karakterler yaratmak? Jake, Evan’ın çalışmalarını, eski öğrencisinin bunu yapıp yapamayacağına karar verecek kadar görmemişti, ama o gece hikâyeyi anlatan Parker’dı ve bu ona belirli bir mülkiyet hakkı tanıyordu, Jake ise anlatılan kişiydi ve bu ona belirli ahlaki sorumluluklar yüklüyordu.

En azından anlatan yaşadığı sürece.

Jake’in gerçekten de böyle bir roman konusunun başka bir yazarın mezarına gömülmesine göz yumması mı gerekiyordu? Her

romancı onun yaptığı şeyi anlayışla karşıladı. Her roman yazarı aynı şeyi yapardı!

Böylece bu konuda haklı olduğuna inancı yeniden tazelendi, arabasını çalıştırdı ve güneşe, şehre doğru yola çıktı.

Anna'nın pişirmeyi sevdiği bir ıspanak çorbası vardı, o kadar yoğun yeşildi ki ona bakmak bile insana kendini sağlıklı hissettiriyordu. Jake eve vardığında Anna bu çorbadan yapmış, bir şişe şarap ve Citarella'dan aldığı bir somun ekmekle onu bekliyordu. Oturma odasındaydı, eline *Sunday Times*'in pazar ekini almıştı. Jake ona belki biraz haşince sarılırken kahve sehpasının üzerindeki kitap ekinin çoksatanlar sayfasının açık olduğunu gördü. Macmillan'ın haftalık telif raporlarından kitabının ciltsiz roman listesinde dördüncü sırada olduğunu biliyordu, bu gerçek anlamda bir düşüşü temsil eden geçen ay dışında yaşamının her anında onu heyecanlandırıp şaşırtacak bir şeydi. Ancak o akşamki acil sorunu bu değildi.

"Yıkanmak ister misin? Aç mısın?"

Saatler önce West Rutland'de yediği *donut*'tan beri hiçbir şey yememişti.

"O çorbayı içmeye kesinlikle hazırım. Hatta belki bir kadeh şarap."

"Git eşyalarını bırak. Sana bir kadeh doldurayım."

Yatak odasında yatağın üzerine Anna'ya gelen mektubun zarfını buldu, özellikle onun için bırakılmıştı. Zarf kendisine gelenle hemen hemen aynıydı, iade adresi olarak tek bir isim, Yetenekli Tom, vardı ve kendi adresleri –bu kez Anna'nın adıyla– hem öne hem arkaya yazılmıştı. Zarfı aldı ve dehşetten donakalarak zarfın içinden çıkardığı mektuptaki tek cümleyi okudu:

İntihalcı kocanıza Beşik'in gerçek yazarı Evan Parker'ı sorun.

Mektubu oracıkta buruşturmamak için kendini zor tuttu.

Jake kirli kıyafetlerini çamaşır sepetine koyup diş fırçasını her zamanki yerine yerleştirdi. Korkunç bir içgüdüyle aynadaki görüntüsünden kaçınmaya çalıştı, ama kaçınılmaz olarak bakışları oraya

kaydı. İşte görüntüsü oradaydı: Son ayların etkisi, açıkça gözlerinin etrafındaki derin koyu halkalara kazınmıştı. Soluk ten. Uzun dağınık saçlar. Hepsinden de öte inatçı, önlenmez bir korku ifadesi. Ama şimdi bunu hızla düzeltme olanağı ya da bundan çıkış yolu da yoktu. Oturma odasına karısının yanına döndü.

Anna Seattle'dan az kullanılmış bıçak takımı getirmişti, "döküm güveç tenceresi," üniversiteden beri kullandığı eski bir kesme tahtası ve bir de yarısı dolu bir kavanozda kuru tapyoka pudingine benzeyen bir şey, sonradan bunun ekşi maya olduğunu öğrendi. Bunlarla aylardır sürekli gerçek gıdalar ürettiyordu: dengeli yemekler, şekerlemeler, güveçler, çorbalar ve hatta şimdi dondurucu ve buzdolabı raflarını dolduran çeşniler. Jake'in tabaklarını (ayrıca gümüş takımlarını ve bardaklarını) On Dördüncü Cadde'deki Goodwill'e göndermiş, yerlerine Pottery Barn'dan yeni setler almıştı. Jake yerine otururken Anna, kalm seramik kâselere yeşil çorbadan koyuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Jake. "Çok güzel."

"Eksik, özensiz bakıma çorba kâse çorba iyi gelir."

"O uyku bence," dedi Jake. "Çorba ruha iyi gelir."

"Peki, ikisi için de olsun. Çok fazla ihtiyacımız olacağını düşündüm, bu yüzden her zamankinin iki katı çorba yapıp dondurdum."

"Öngörülerini seviyorum." Jake ilk yudumunu alırken gülümsedi.

"Ada öngörüsü. Whidbey'de süpermarketler olmadığı için değil. Ancak insanlar her zaman kötü günlere hazır olmak istiyor gibiydi."

Ekmeğin ucunu koparıp Jake'e verdi. Sonra onun başlamasını izledi.

"Evet, nereden başlayalım? Sana soru mu sormalıyım yoksa bana kendiliğinden neler olduğunu anlatacak mısın?"

Aç geçirdiği uzun güne rağmen Jake'in bir anda iştahı kaçmıştı.

"Ben anlatayım," dedi.

Ve anlatmayı denedi.

"Evan Parker adında bir öğrencim vardı. Ripley'de ders verdiğim sırada. Ve bir roman için harika bir fikri vardı. Konusu...

gerçekten çarpıcıydı. Akılda kalan, iyi bir hikâye. Bir anne ve kızıyla ilgili.”

“Ah hayır,” dedi Anna sessizce.

Bu Jake için tokattan farksızdı ama kendini devam etmeye zorladı.

“Bu beni şaşırtmıştı çünkü görebildiğim kadarıyla öğrencimde gerçek anlamda bir kurgu, bir anlatma duygusu yoktu. Her zaman bir gösterge olan iyi bir okur da değildi. Çalışmalarının benim gördüğüm küçük bir kısmına bakılırsa yazabiliyordu ama bunun gelecekte büyük bir kitap olacağı gibi bir fikir uyandırmıyordu. Ne kendi ne de başka biri inanıyordu buna. Aslında ben de inanmıyordum. Ancak yine de... çok iyi bir hikâyesi vardı.”

Jake durdu. Zaten iyi gitmiyordu.

“Yani... onu sen mi aldın Jake? Bana bunu mu anlatmaya çalışıyorsun?”

Jake birden kendini çok kötü hissetti. Kaşığı bıraktı.

“Tabii ki hayır. Belki kendime biraz acımak dışında hiçbir şey yapmadım. Bu haksızlıktı, böyle bir adam kapıdan içeri böyle harka bir fikirle girebildiği için evrene kızgındım, onu kıskanmıştım. Öğrenci olarak tam bir kâbustu. Atölyedeki herkese sanki zamanını boşa harcıyormuş gibi davranıyordu ve tabii ki öğretmen olarak da bana zerre kadar saygı duymuyordu. Bazen o böyle bir pislik olmasaydı bunu yapar mıydım, diye merak ediyorum.”

Anna ağır bir alaycılıkla, “Evet, bana sorarsan bunların hiçbiri bahane değil,” dedi.

Jake başını sallayarak onayladı. Elbette ki Anna haklıydı.

“Sanırım bir kez ders dışında konuşmuş olabiliriz. Bire bir derste. İşte o zaman bana bu roman konusundan bahsetti. Ama asla kişisel bir şey değildi. Onunla ilgili, Vermontlu olduğu ya da geçimini sağlamak için ne yaptığı gibi temel şeyleri bile bilmiyordum.”

“Vermont’tan mı?” dedi Anna yavaşça.

“Evet.”

“Tesadüfen gittiğin yer. Okur-yazar buluşması ve düzeltmelerin üzerinde çalışmak için?” Kadehini masaya bıraktı.

Jake iç çekti.

“Evet. Yani hayır, bu tesadüf değildi. Ayrıca düzeltmelerin üzerinde de çalışmıyordum. Ya da yazar-okur buluşması gibi bir şey de yoktu. Rutland’da Ripley programından bir arkadaşıyla buluşacaktım. Onun memleketinden.”

“Rutland’a mı gittin?” Anna dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

“Şey, evet. Bir şekilde bu konudan kaçıyor, saklanıyordum. Sonunda bununla doğrudan yüzleşmem gerektiğini hissettim. Oraya giderek bir şey bulup bulamayacağımı görmek istedim. Belki biriyle konuşarak bir şeyler öğrenebilirdim.”

“Kimle?”

“Şey, öncelikle Ripley’den bir arkadaşıyla. Ayrıca Parker’ın yerine de gittim.”

“Evine mi?” diye sordu Anna panikle.

“Hayır,” dedi Jake. “Şey, evet, oraya da gittim. Ama öncelikle barını ziyaret ettim.”

Anna kısa bir süre sonra, “Peki. Onun öğretmeni olduktan ve atölyenin dışında bir kez konuştuktan sonra ne oldu?” diye sordu.

Jake başını salladı.

“Şey, aslında onu tamamen unuttum ya da neredeyse unutuyordum. Her yıl düşünürdüm, *İşe bak, o kitap hâlâ çıkmadı*. Belki de bir kitap yazmanın düşündüğünden çok daha zor olduğunu öğrenmiştir.”

“Ve böylece sonunda, *o bu hikâyeyi yazmazsa ben yazarım*, diye düşündün. Ve şimdi Evan Parker onun fikrini çaldığın için seni ifşa etmekle tehdit ediyor.”

Jake başını olumsuz anlamda salladı.

“Hayır. Böyle olmadı. Beni tehdit eden her kimse o değil. Evan Parker öldü.”

Anna ona bakakaldı.

“Öldü.”

“Evet. Aslında çok uzun zaman önce. Ripley’deki atölyeden birkaç ay sonra. Kitabını hiç yazmadı. Ya da en azından, hiç bitirmedi.”

Anna bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra, “Nasıl öldü?” diye sordu.

“Aşırı doz. Korkunç, ama asla hikâyesiyle ya da benimle ilgisi yok. Bunu duyduğumda, uzun bir süre gerçekten de kendi kendimle mücadele ettim tabii. Ama onun öylece kaybolmasına izin veremedim. Bu hikâyenin. Anlıyorsun değil mi?”

Anna şarabından bir yudum aldı. Ağır ağır başını salladı.

“Peki. Devam et.”

“Edeceğim ama bir şeyi anlamamı istiyorum. Benim dünyamda, bir hikâyenin yer değiştirmesi tanıdığımız ve saygı duyduğumuz bir şeydir. Sanat eserleri çakışabilir ya da birbirleriyle uyum içinde olabilirler. Günümüzde, sahiplenme konusunda korku ve endişeler olsa da, bu her an parlayabilecek hassas bir mesele olsa da, ben her zaman anlatıların anlatılmasında ve yeniden anlatılmasında bir güzellik olduğunu düşündüm. Hikâyeler çağlar boyunca böyle hayatta kalır. Bir yazarın çalışmasındaki fikri bir diğerinde izleyebilirsin, bu bana göre güçlü ve heyecan verici bir şey.”

“Evet, bu kulağa çok sanatsal ve büyüleyici filan geliyor,” diyen Anna’nın sesinde belirgin bir keskinlik seziliyordu. “Beni bağışla ama siz yazarlara bir tür ruhsal değiş tokuş gibi görünen bu durum sizin dışınızda kalan bizlere intihal gibi görünüyör.”

“Bu nasıl intihal olabilir?” dedi Jake. “Parker’ın yazdıklarının yalnızca birkaç sayfasını gördüm, gerisini hiç görmedim ve anımsayabildiğim her ayrıntıdan kesinlikle kaçındım. Bu intihal değil, uzaktan yakından ilgisi yok.”

“Peki,” diye onayladı Anna. “Yani belki de intihal doğru kelime değildir. Belki hikâye hırsızlığı demek daha doğru.”

Bu çok inciticiydi.

“Jane Smiley’nin Shakespeare’den *Bin Dönüm*’ü çalması ya da Charles Frazier’in Homeros’tan *Soğuk Dağ*’ı çalması gibi mi?”

“Shakespeare ve Homeros ölmüştü.”

“Bu adam da öldü. Üstelik Shakespeare ve Homeros’un aksine, Evan Parker asla başka birinin çalabileceği bir şey yazmadı.”

“Senin bildiğin kadarıyla.”

Jake hızla soğuyan çorbasına baktı. Ağzına yalnızca birkaç kaşık girmişti ve sanki bu çok uzun süre önceydi.

Anna en büyük korkusuna parmak basmayı başarmıştı.

“Bildiğim kadarıyla.”

“Tamam,” dedi Anna. “Demek bana mektup yollayan kişi Evan Parker değil. Peki o zaman kim? Biliyor musun?”

“Bildiğimi sanıyordum. Bizimle Ripley’de birlikte olan biridir diye düşündüm. Yani bana kitabından bahsetmişse, neden programdaki başka birine de söylemesin ki? Öğrenciler bunun için oradaydı, çalışmalarını paylaşmak için.”

“Ve nasıl daha iyi yazar olunacağını öğretilmesi için.”

Jake omuz silkti.

“Kesinlikle. Tabii bu mümkünse.”

“Eski yaratıcı yazarlık öğretmenin dediğine bak.”

Jake ona baktı. Anna’nın ona hâlâ kızgın olduğu anlaşılıyordu. Bunu hak etmişti.

“Bunu uzaklaştırabileceğimi düşündüm. Seni bu konudan uzak tutabileceğimi düşündüm.”

“Neden? Bu zavallı internet trolü bana çok fazla geleceği için mi? Dışarıda bir ezik, yaşamında gerçekten bir şey başardığın için peşine düşmeye karar verdiyse bu onun sorunu, senin değil. Lütfen bu gibi şeyleri benden saklama. Ben senin tarafındayım.”

“Haklısın,” dedi ama sesi şimdi gerçekten çatlıyordu. “Üzgünüm.”

Anna ayağa kalktı. Neredeyse tamamen dolu olan kendi çorba kâsesini mutfak lavabosuna götürdü. Jake onun kâseyi akıtıp bulaşık makinesine koymasını izledi. Anna şarap şişesini yeniden masaya getirdi ve her ikisinin kadehini de biraz daha doldurdu.

“Tatlım,” dedi Anna. “Bu sürüngenin zerre kadar umurumda olmadığını bildiğini düşünüyorum. Ne kadar haklı olduğunu düşü-

nürse düşünsün, onun yaptığını yapan birine acıma yok. Sana değer veriyorum, seni seviyorum. Ve gördüğüm kadarıyla bundan gerçekten zarar görmüşsün. Perişan durumdasın.”

Evet, bu kesinlikle doğru, demek istedi ama tek söyleyebildiği, “Evet,” demek oldu.

Birkaç dakika boyunca birlikte sessiz oturdular. Bütün bu haftalar boyunca Jake’in durumunun kötü olduğu konusunda haklı çıkmamanın Anna’ya kendisini daha iyi mi yoksa daha mı kötü hissettirdiğini merak etti. Anna ikinci bir insan değildi. O an için onun sırlarından ve kendine sakladıklarından dolayı hüsrana uğramış olabiliyordu, ama şimdiden empati galip gelmeye başlamıştı. Tek yapması gereken ona her şeyi anlatmaktı.

Şarabından bir yudum aldı ve yeniden anlatmaya çalıştı.

“Dediğim gibi, Ripley’den biri olduğunu düşündüm ama yanılmışım.”

“Tamam,” dedi Anna ihtiyatla. “Peki kim?”

“Sana bir şey sormama izin ver. Sence *Beşik* neden olumlu bir tepki aldı? Övgü beklemiyorum, yani... her yıl bir sürü roman yayımlanıyor. Birçoğu kesinlikle planlanmış, sürprizlerle dolu ve çok iyi yazılmış. Neden aralarından bu patladı?”

“Şey,” dedi Anna omuz silkerek. “Hikâye...”

“Evet. Hikâye. Peki bu hikâye neden bu kadar şok ediciydi?” Jake yanıtı beklemedi. “Çünkü gerçek yaşamda böyle bir şey nasıl olabilir, gerçekten böyle bir anne kız nasıl olabilir? Bu çılgınlık! Kurgu bizi en olmayacak, çirkin senaryolara davet ediyor. Ondan yapmasını istediğimiz şeylerden biri de bu. Değil mi? Yani onların gerçek olduğunu düşünmek zorunda değiliz?”

Anna omuz silkti.

“Öyle galiba.”

“Peki. Peki ya bu *gerçekse*? Ya dışarıda gerçek bir anne ile kızı varsa ve *Beşik*’te olan şey gerçekten olduysa?”

Jake genç kadının yüzünün bembeyaz kesilmesini izledi.

“Ama bu korkunç,” dedi.

“Evet. Ama bir düşün. Bu gerçekse –gerçek anne, gerçek kız bu kadının son isteyeceği, eminim ki yaşananları okumaktır, kaldı ki tüm dünyada yayımlanan çoksatan bir roman olmasını hiç istemez. Hiç kuşkusuz bu yazarın kim olduğunu bilmek isterler, değil mi?”

Anna başını salladı.

“Kitabın arka kapağında Ripley Koleji’ndeki yüksek lisans programıyla ilişkim olduğu belirtilmiş. Merhum Evan Parker’la yolumun kesiştiği yer. Hikâyesini duyabileceğim tek yer.”

“Peki, ama bu doğru olsa bile, neden Parker’a değil de sana kızgın olsun, öncelikle sana söylediği için mi? Neden Evan Parker’a, bu hikâyeyi anlatana kızmasın?”

Jake başını salladı.

“Parker’a bu hikâyeyi anlatan biri olduğunu sanmıyorum. Sanırım Parker onlara çok yakındı. O kadar yakındı ki yaşananlara şahit oldu. Ve ne gördüğünü fark ettiğinde, sanırım bunun boşa harcanmayacak kadar iyi bir hikâye olduğuna karar verdi. Çünkü o bir yazardı ve yazarlar böyle bir hikâyenin ne kadar ender olduğunu anlarlar.” Jake başını salladı. Belki de ilk kez yazar meslektaşısı Evan Parker’a gerçekten saygı duyuyordu. Kurban olan arkadaşına.

Jake, “Bence bu aslında yalnızca bir intihal suçlaması değil,” dedi. “Ya da hikâye hırsızlığı ya da bunu nasıl adlandırırsan. Bu asla edebi bir sorun olmadı.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Yani, tamam, ben teknik olarak benim olmayan bir şeyi aldım ama benden önce Evan Parker onu başka birinden aldı ve bu kişi çok kızdı. Ama sonra Evan öldü. Yani: hikâyenin sonu.”

“Aslında değil,” diye fikrini açıkladı Anna.

“Doğru. Çünkü birkaç yıl sonra *Beşik* yayımlandı. Parker’inki yalnızca bir girişimken bu kez gerçekten de hikâyenin yazıldığı bir kitap vardı ve birileri bu kitabı gerçekten yayımlamıştı. Artık hikâye tüm ihtişamıyla siyah beyaz olarak ortadaydı ve iki milyon yabancı göz onu okudu, hem de ciltli, ciltsiz, sesli, e-kitap, büyük baskı versiyonlarını! Şimdi otuz dile çevrildi ve Oprah kapağa bir çıkartma

yapıştırdı, çok yakında yakınınızdaki sinemaya da gelecek ve bu kişi metroya her bindiğinde birisi –tam da gözünün önünde– bir kopyasını açıyor.” Jake sözlerine ara verdi. “Biliyor musun, aslında ne hissettiklerini anlayabiliyorum.”

“Bu beni gerçekten korkutuyor.”

Aylardır korkuyorum, diyemedi.

Sonra Anna oturdu. “Bir dakika,” dedi. “Bu adamın kim olduğunu biliyorsun değil mi? Bildiğini görebiliyorum. Kim o?”

Jake başını salladı.

“O bir kadın,” dedi.

“Bir dakika,” dedi Anna yine. “Nasıl?”

Gri saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına dolamıştı ve büküyordu.

“O. Bir kadın.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?” diye sordu Anna.

Jake ona yanıt vermeden bir an duraksadı. Şimdi tam da yüksek sesle söylemek üzereyken bu ona çılgınlık gibi geliyordu.

“Dün gece Evan’ın barında yanımda oturan kadın Parker’ı tanıyordu. Ondan nefret ediyordu. Onun tam bir lavuk olduğunu söyledi.”

“Peki. Ama bana bunu zaten biliyormuşsun gibi geliyor.”

“Evet. Sonra bana başka bir şeyi anımsattı. Parker’ın küçük bir kız kardeşi vardı. Dianna. Onu biliyordum ama onu hiç düşünmedim çünkü o da öldü. Hatta ağabeyinden önce öldü.”

Anna rahatlamış görünüyordu. Hatta gülümsemeye çalıştı.

“Ama o zaman bu o değil. Belli ki.”

“Aslında belli olan hiçbir şey yok. Diana’nın bir kızı vardı. *Beşik* aslında ona ne olduğuyla ilgili. Anlıyor musun?”

Anna çok uzun bir süre ona baktı ve sonunda başını sallayarak onayladı. Artık, önemi ne olursa olsun, bunu bilen iki kişi vardı.

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 212-213

Dört hafta boyunca hiç konuşmadılar, sanki bir ömür boyu süren bu suskunluk döneminin ardından bile her nasılsa bu konuda çok farklı hissediyordu: daha sert, daha soğuk, acımasızca toksik. Koridorda, merdivenlerde ya da mutfakta karşılaştıklarında gözlerini birbirlerinden kaçırıyorlardı, Samantha belli bazı anlarda içinde biriken öfkenin gerçek fiziksel titreşimini hissediyordu. Çaba harcasa da engelleyemediği, engelleyemeyeceği, giderek yaklaşan bir şey olduğu hissiyle bir şey yapmak gibi bir amacı yoktu, zaten değiştiremeyeceğini bildiği bir şeyi neden deneyecekti ki? Bunun ne anlamı vardı? Bunu kabullenmek çok daha kolaydı. Bundan sonrasında hiçbir şey hissetmedi.

Bir gece Maria evi sonsuza dek terk etti, annesinin çalışma odasının kapısını tıklattı ve Subaru'yu ödünç alıp alamayacağını sordu.

“Niçin?”

“Gidiyorum,” dedi Maria. “Üniversiteye gidiyorum.”

Samantha tepki vermemeye çalıştı.

“Peki ya son sınıf?”

Kızı insanı çıldırtan bir umursamazlıkla omuz silkti.

“Son sınıf saçmalık. Erken başvuru yaptım. Ohio State Üniversitesi'ne gidiyorum. Eyalet dışından gelen öğrencilere verilen bir burs aldım.”

“Ah! Öyle mi? Peki bunu ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Maria yeniden omuz silkti.

“Şimdi, sanırım. Eşyalarımı götürüp, arabayı geri getirdiğimde söyleyebilirim diye düşündüm. Daha sonra da otobüse ya da benzeri bir şeye binip gidecektim.”

“Vaaay. Muhteşem bir plan. Sanırım bunun üzerinde çok düşünmüşündür.”

“Herhalde senin beni üniversiteye götürmeni düşünemezdim.”

“Öyle mi?” dedi Samantha. “Bana böyle bir şey olduğunu bile anlatmazsan nasıl düşünebilirim ki?”

Maria arkasını dönüp uzaklaştı. Samantha onun koridordaki ayak seslerini duyabiliyordu.

Ayağa kalkıp peşinden gitti.

“Bu arada bunun nedeni şu. Neden kızımın erken mezun olacağını lisedeki matematik öğretmenimden öğreniyorum? Neden kızımın eyalet dışındaki bir yere üniversite okumaya gideceğini yazı masasına göz atınca öğreniyorum?”

“Şöyle düşünmüş olamaz mıyım?” Maria’nın sesi insanı çıldırtacak kadar sakın ve soğuktu. “Elini artık benim üzerimden çeksen nasıl olur? Benim işlerime karışmasan olmaz mı?”

“Hayır. Aynen senin hap kullandığını düşündüğüm zaman olduğu gibi. Sıradan ebeveynlik görevi.”

“Ah, bu muhteşem. Ebeveynlik görevlerin şimdi mi aklına geldi?”

“Ben, *her zaman...*”

“Doğru. Bana baktın, benimle ilgilendin. Anne, şurada önümüzde beraber geçireceğimiz birkaç gün var yalnızca. Onu da berbat etmeyelim.”

Maria annesinin yanından geçmek için oturduğu yataktan kalktı. Bir zamanlar annesinin mide bulantılarını bir hamilelik testiyle damgaladığı banyoya ya da Samantha’nın kendi annesini anlamsızca –kesinlikle *boş yere*– asla, bir an bile, ne o zaman, ne daha sonra, ne de şimdi istediği bir bebeği dünyaya getirmesinin hiçbir anlamı olmadığına ikna etmeye çalıştığı mutfığa gidiyor olmalıydı.

Kızının hemen yanından geçen genç silüetine bakınca dehşet içinde kendisini gördü: ince ve uzun, kahverengi uzun saçlar, çok bilindik hafif öne eğik duruş, dün olduğu gibi bugün de tıpkı Maria gibi buradan gidip kurtulmak umudu içinde. Ne yaptığını anlamadan, bilmeden kızının bileğine uzandı ve onu bileğinden kavrayıp tüm gücüyle yatağın direklerine doğru savurdu. O anda gözünde havaya kaldırılmış, gülücükler içinde tekrar tekrar döndürülen küçük bir kızın resmi vardı. Bu, bir annenin kızıyla yaptığı bir şeydi, belki televizyonda Florida tatillerini öven bir reklam filminde, belki çocukların rahatça oynaması için otları bahçedeki haşereleri öldüren bir ilacın reklamında. Samantha böyle bir şey yaptığını anımsamıyordu, ne çocuğu döndüren anne olarak ne de döndürülen çocuk. Tekrar tekrar, neşe içinde, kusursuz bir çemberde...

Maria'nın kafası eski yatağın tahta direklerinden birine çarptı, çatırtı öylesine derin ve güçlüydü ki sanki bir an dünya sustu.

Maria sanki bir anda bütün ağırlığını kaybetmiş gibi sessizce yere, bir zamanlar Samantha daha gençken, koridorda ebeveynlerinin yatak odasının önünde duran halıya yığıldı. Samantha kızının ayağa kalkmasını bekledi ama bu beklenti başka bir şeyle, onun ebediyen gittiği gibi somut ve tuhaf şekilde serinkanlı bir anlayışla paralel gidiyordu.

Uzak. Firar. Sonunda kaçmayı başarmış.

Samantha orada bir dakika ya da bir saat kadar oturmuş olmalıydı ya da belki de gecenin büyük bir bölümünde, gözlerini bir zamanlar, çok önce, kendi kızı, Maria olan, yığılmış kütleden ayırmadan. Bu nasıl bir *zaman kaybıydı!* Nasıl bir anlamsızlık! Bir insanı dünyaya getirmek ve kendini olduğundan da yalnız, engellenmiş, daha fazla hayal kırıklığına uğramış, daha akli karışmış hissetmek. Bir kez bile ona kollarını uzatmamış, sarılmamış, sevgisini göstermemiş bir çocuk, annesinin onun için yaptıklarının, isteyerek, gönüllü olmasa bile kaderine boyun eğerek, görev gereği yaptığı fedakârlıkların değerini bir kez olsun bilmemiş, takdir etmemiş bir çocuk. Ve sonuç buydu. Neden ki?

Gecenin zifiri karanlığında düşündü: *Şokta olabilirim*. Ama bu uzun sürmedi. Bu düşünceyi geriye atıp sakince yattı.

Samantha tesadüfen o akşam Maria'nın atmak istediği yeşil tişörtü giymişti. Yumuşaktı ve Samantha'ya da en az kızına olduğu kadar yakışmıştı: Aynı dar omuzlar, aynı düz karın. Pamuğu parmaklarının arasında parmakları acıyana dek ovdu. Kızına ait her zaman çok sevdiği başka bir tişört daha vardı, salaş görünümlü, rahat, kapüşonlu, siyah, uzun kollu bir tişört. Bir an üzerinde bu tişört varken birine rastladığını ve o kişinin, bu Maria'nın tişörtü değil mi, diye sordüğünü düşündü. Ne diyecekti? Ah evet, üniversiteye giderken bana bıraktı. Ama Maria üniversiteye gitmemişi ki. Hiç kuşkusuz herkes bunu bilecekti. İyi de kim onlara bunu söyleyecekti ki?

Onlara söylemeyeceğim, diye düşündü Samantha. Kimse bilemeyecek. Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim.

Bundan sonrası belliydi. Kızının eşyalarını topladı, kendininkilerden de birkaçını aldı. Evi kilitledi, her şeyi arabaya yükledi ve batıya doğru yola çıktı. Batıya, daha önce gitmediği kadar batıya ve sonrasına. Jamestown'da güneye döndü ve sonunda New York eyaletinden çıktı, akşamüstü Allegheny Milli Parkı'nın en derinlerine varmıştı bile, her dönemeçte daha تنها görünen bir yola sapıyordu. Cherry Grove adlı bir kasabada kiralık bir orman kulübesi ilanını gördü. Ev sahibinin söylediğine göre ev o kadar uzaktı ki eğer dört çeker bir arabası yoksa hiç boşu boşuna canını sıkmamalıydı.

"Subaru'm var," dedi Samantha. Ve adama bir haftalık kirayı peşin ödedi.

Ertesi günü en iyi yeri arayarak geçirdi ve o gece Earlville'den getirdiği kürekle çukuru kazdı. Bir sonraki gece de kızının cesedini oraya gömdü, iyice derine, çamurun içine. Sonra çukurun üstünü kaya ve dallarla kapadı. Ardından küreği aldı, kulübeyi topladı ve kendisine söylendiği gibi anahtarı öndeki verandaya bıraktı. Sonra yeniden eski arabasına bindi ve bunu da ardında bıraktı.

DÖRDÜNCÜ KISIM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Athens, Georgia

Jake, Rutland'dan döndükten bir gün sonra, "Georgia'ya gitmem gerekiyor," dedi Anna'ya. O sırada apartmanlarından Chelsea Market'e doğru yürüyorlardı ve bir anda tartışmaya başladılar.

"Jake, saçmalıyorsun. Etrafta dolaşıp barlardaki insanlarla konuşmak ve gizlice insanların evlerine, işyerlerine sızmak filan."

"Ben kimsenin evine gizlice sızmiyorum."

"Ama onlara gerçeği de söylemiyorsun."

Evet, söylemiyordu. Ama buna değerdı. Yirmi dört saat içinde son iki ayda öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Şimdi bunca zaman neyle uğraştığını ya da en azından neyin üstesinden gelmesi gerektiğini, neyle yüzleşmekten kaçındığını anlıyordu.

"Bunun başka bir yolu olmalı," dedi Anna.

"Muhakkak. Ruh hayvanım James Frey gibi bir kez daha Oprah'ın karşısına oturur ve başımı eğip 'sürecimden' yakınabilirim. Böylece herkes beni kesinlikle anlar ve bu şimdiye kadar başardığım şeyleri mahvetmez ya da film çekimini iptal ettirmez, yeni kitabımın yayımlanmasını engellemez ya da yaşamımın geri kalanına dışlanmış biri olarak devam etmeme engel olur. Ya da Matilda veya Wendy'den

pişmanlık beyanı anlamına gelebilecek bir kampanya düzenlemelerini, Evan Parker'ı trajik bir şekilde kaybedilen büyük Amerikan romancısı konumuna getirmelerini ve onu yazmadığı bir roman için ödüllendirmelerini isteyebilirim. Ya da bu kaltağa yaşamımı tamamen kontrol etme şansı tanır ve kariyerimi, şöhretimi ve bütün yaşıantımı mahvetmesine izin verebilirim.”

“Ben öyle bir şey ima etmedim,” dedi Anna.

“Artık onu nasıl bulacağımı ya da en azından onu aramaya nereden başlamam gerektiğini biliyorum. Bu bana dur demek için yanlış zaman.”

“Aksine tam da doğru zaman bu. Çünkü bunu yaparsan incineceksin.”

“Asıl hiçbir şey yapmazsam çok incineceğim, Anna. O da benim gibi ortaya çıkmak istemiyor. Şimdiye dek olduğu gibi kontrolün kendisinde olmasını istiyor. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenebilirsem, o kadar çok dengeyi sağlayabilirim. Açıkçası şu anda elimden gelen yalnızca bu.”

“Neden hâlâ yalnızca ‘ben’ diyorsun ki? Ben de ondan iğrenç bir mektup aldım, anımsamıyor musun? Ama böyle olmasaydı bile bunun üstesinden birlikte gelmeliyiz. Biz evliyiz. Biz eşiz.”

“Biliyorum,” dedi Jake bitkin bitkin.

Belki de itiraf etmek zorunda kalana dek bu kaçamak yanıtlarının Anna üzerindeki etkisini ya da yepyeni evliliklerine verdiği zararı algılayamamıştı. Tam altı ay boyunca Yetenekli Tom'un varlığını gizlemek (Evan Parker'n varlığından kendine bile bahsetmemek) onu –anladığı kadarıyla– çok yıpratmıştı ama şimdi göze aldığı riski görüyordu ve en kötüsü de zorunda kalmasaydı ona bu konuda bir şey söylemeyecek olmasıydı. Bu, karakterinin en kötü taraflarından biriydi, bu yüzden kendini suçluyor ve Anna'nın ona kızmakta yerden göğe kadar haklı olduğunu düşünüyordu, yine de önceki geceki itirafının her şeyi yeniden düzeltmeye yardımcı olmasını umuyordu. Belki de hiç istemese bile Anna'nın kendi cehennemine girmesine izin vermeliydi, hiç kuşkusuz bu onları birbirine

daha fazla bağlayacaktı. Ya da öyle umuyordu. Buna bir son verme konusunda çaresizdi, sabırsızlanıyordu ama başarırsa Anna'yla ve diğer her şeyle birlikte temiz bir başlangıç yapabilecekti.

Jake yeniden, "Georgia'ya gitmem gerekiyor," dedi.

Anna'ya Rutland'daki avukattan, yani eyalet dışı satıcıların temsilciliğini de üstlenen William Gaylord, dava vekilinden daha önce bahsetmişti. Uygun yaşta olan ve bir zamanlar Georgia, Athens'te yaşayan Rose Parker'dan da söz etmişti. Bu kez de ona beş dolar karşılığında yirmi dört saat boyunca Vermont Şehri Adli Sicil kayıtlarına girerek öğrendiklerini anlattı: Eyalet dışından bir avukat adı daha bulmuştu, Arthur Pickens, dava vekili ve o da Georgia Athens'tendi.

"Yani?" diye sordu Anna.

"Athens Georgia'da bunun dışında bir de ne olduğunu biliyor musun? Çok büyük bir üniversite."

"İyi tamam da, bu hiçbir şeyi kanıtlamaz ki. Bu daha çok bir rastlantı olmalı."

"Tamam bu yalnızca bir rastlantı olsa bile bunu ortaya çıkaracağım. Eğer öyleyse çaresizce geri çekilip bu kadının yaşamımızı mahvetmesini kabulleneceğim. Ama önce onun hâlâ orada olup olmadığını ve orada değilse nereye gittiğini öğrenmek istiyorum."

Anna başını salladı. Bu arada 9. Cadde'deki pazarın girişine ulaşmışlardı. Cadde insan doluydu. "Peki ama neden bu adama telefon etmiyorsun? Neden oraya gitmen gerekiyor ki?"

"Oraya gidip birden karşısına çıkar ve yüz yüze konuşursam bir şeyler öğrenme şansımın daha fazla olacağını düşünüyorum. Bu Vermont'ta işe yaradı. Biliyor musun, sen de benimle gelebilirsin aslında."

Ama Anna gidemezdi. Seattle'a gitmesi, depodaki işlerini tamamlaması ve KBIK ile bazı son işlemleri halletmesi gerekiyordu. Zaten bu işi birkaç kez ertelemişti ve podcast stüdyosundaki patronu Anna'dan haziran (patronu evlenecek ve Çin'e balayına gidecekti) ya da temmuz ayında (patronu Orlando'daki bir podcast programcılığı

konferansına katılacaktı) seyahat etmemesini istemişti. Anna bir sonraki hafta Seattle'a gitmek için plan yapmıştı, Jake ne yaptıysa onu bu kararından döndüremedi. Sonuçta onu planlarını değiştirmeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ve geriye aralarındaki belirgin gerginlik kaldı. Jake Atlanta uçuşunu hemen ertesi pazartesi için ayarladı ve kalan günlerini Wendy için gerekli değişiklikleri yapmakla geçirdi. Taslağı pazar akşamı geç saatte gönderdi ve ertesi gün öğleden sonra uçağı Atlanta'ya indiğinde telefonunu açınca kitabının baskıya girdiğini bildiren bir e-posta geldiğini gördü. Böylece en azından bu yükten kurtulmuştu.

Atlanta'ya birkaç kez kitap turu için gelmişti ama bu şehri gerçekten hiç gezmemişti. Havaalanında bir araba kiralayıp kuzeydoğuya, Athens'e doğru yola çıktı. Aylar önce *Beşik* ülke çapında çok büyük bir başarı yakaladığı sırada, ilk kez bir edebiyat festivaline katıldığı ve yaşamında ilk kez "alkışlarla karşılandığı" Decatur'un önünden geçti. O günü anımsıyordu –yalnızca iki yıl önce– biri tarafından tanındığını hissetmenin tuhaf ve somut duygusunu (ki o durumda bir kişi değil, birçok kişi tanıyordu onu) bilmiyordu. Yabancıların para verip kitabını satın almaları, okumak için zaman harcamaları ve kitabını yalnızca onu görmek ve duymak için bir salonu dolduracak kadar çok sevmeleri karşısındaki şaşkınlığını unutamıyordu, bu onun için bir mucizeden farksızdı. O büyüleyici an ne kadar da geride kaldı, diye düşündü Jake Decatur'un çıkış tabelasının önünden geçerken. Acaba yeni kitabı çıktığı zaman da bununla gururlanma imkânı olacak mıydı? Ya da bu açmazı, bu saçmalığı zarar görmeden atlatıp olumlu bir sonuca varmayı başarır mı, bunca çileden sonra bir daha kitap yazmayı başarabilecek miydi? Ve bunu başaramazsa, bu kadın onu dize getirirse, onu meslektaşlarının ve okurlarının önünde utandırıp rezil ederse, bir daha başını dik tutup yazar olarak olmasa da bir kişi olarak insanların karşısına çıkabilecek miydi?

Bunlar yanıtlarını bulmak için buraya getirdiği sorulardı.

Athens'e vardığında vakit yemek yemek dışında hiçbir şey yapamayacağı kadar geç olmuştu. Oteline yerleşti, çok yakındaki bir et lokantasına girdi, sipariş ettiği biftek ve birayı beklerken haritada gitmek istediği yerleri işaretledi. Etraf kırmızı UGA tişörtleri giymiş sarışın genç kızlarla doluydu. Melodik tiz seslerinden büyük olasılıkla akademik niteliği olmayan bir başarıyı, belki spor başarısını kutladıkları anlaşılıyordu. Bu gerçekten güzel genç kadının kendi karısından ne kadar farklı olduklarını düşündü, şu sıralar kendisinin yaptığı seçimler dolayısıyla kesinlikle ona çok kızgın ve genel anlamda ona kırgın olsa da Anna ile evlendiği için çok şanslıydı. Her sabah karısı işe gittikten sonra düşün giderinde bulduğu bir tutam gri uzun saçı temizlemenin kendisine saçma da olsa nedenli güçlü bir tatmin duygusu verdiğini düşündü. Evleri ne kadar sıcak, renkli, rahat, huzurluydu ve bunların hiçbirini kendisi tek başına sağlayamazdı. Buzdolapları ve derin dondurucuları her zaman nefis gıdalarla; ev yapımı çorbalarla, yemeklerle ve hatta ekmeklerle doluydu. Kedileri Whidbey'i düşündü, evde beraber yaşadığın bir hayvanın olmasının insanda uyandırdığı belirgin tatmin duygusunu (Bu onun küçük bir çocukken sahip olduğu, çok kısa bir süre yaşayan hamster'dan sonra ilk gerçek evcil hayvanıydı) ve de hayvanın bu son derece konforlu yaşamı karşısındaki minnettarlığını belirtmek için nasıl alçakgönüllü ve sevgi dolu davrandığını. Çift olarak girdikleri yeni ve hoş çevrelerini düşündü: Bir kısmı yazardı (ki artık onları kıskanmak için bir nedeni olmadığı için arkadaşlıklarından yalnızca insan olarak keyif alıyordu), bir kısmı da Anna'nın yeni yeni aralarına girmeye başladığı medya mensuplarıydı. Tüm bunlar, onun yaşamının en iyi dönemini yaşadığı ve hayatının şansını yakaladığı gibi çok güçlü bir duygunun altını çiziyordu.

Birasını yudumlar ve barbeküde pişmiş bifteğini yerken, bitişik masadaki üniversite öğrencisi kızlar hâlâ bağırsıyorlardı. Jake bütün bunlara ulaşmasını sağlayan şaşırtıcı tesadüfler zincirini ve ne kadar şanslı olduğunu düşündü: okurların çok önceden tika basa doldurdukları bir kitap turuna son anda eklenen ve Otis'in (bu turu

organize eden temsilcinin adını tam olarak anımsamıyordu) ona danışmadan kabul ettiği o röportaj, canlı yayındaki sinir bozucu, belli belirsiz suçlamalar, hiç beklenmedik kahve daveti ve bütün bunların da ötesinde birinin kendi yaşamını altüst edip yaşamına girmekteki umulmadık serinkanlılığı ve sonunda her şeyi geride bırakıp onun yaşamına girmesi. Ve şimdi, yaklaşık bir yıl sonra, bu akıllı ve muhteşem kadınla evlenmişti, yeni bir yaşamı ve gerisinde en ufak bir pürüz bile olmayan bir kitabı vardı. Kısacası tüm dilekleri gerçekleşmişti ve geleceğe umutla bakmak için her türlü nedeni vardı.

Ah bir de Evan Parker ve dehşet verici ailesini geride bırakabilseydi...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Zavallı Rose

Sabah olunca doğruca UGA kampüsünün öğrenci kayıt ofisine giderek West Rutland, Vermont'tan Rose Parker adındaki bir öğrenciyle ilgili kayıtları istedi. Bunun için bir hikâye hazırlamıştı – kayıp torun, ölüm döşeginde büyükbaba– ancak hiç kimse bir şey, hatta kimliğini bile sormadı. Öte yandan ona yalnızca Buckley öğrenci haklarının ve verilerinin korunmasına ilişkin kanunda yapılan son değişiklikler kapsamında bilgi verdiler ki bu Jake'in sorularına aradığı yanıtlarla karşılaştırıldığında yok denecek kadar azdı. Öncelikle Rose Parker'ın 2012'nin Eylül ayında Athens'teki Georgia Üniversitesi'ne ana dal belirtmeden kaydolduğunu öğrendi. İkinci olarak, öğrencilerin ilk yıllarında kampüs içindeki yurttaki kalmalarına dair bir kural olmasına rağmen Rose Parker'ın bu hakkından feragat etmek istediğini bildirdiğini ve bu isteğinin kabul edildiğini öğrendi. (Ve bu arada üniversitenin verdiği kampüs dışındaki ikametgâh adresi Jake'in internetteki araştırmalarında bulduğu adresle birebir uyuşuyordu.) Üçüncüsü, 2013 sonbaharında başlayan eğitim öğretim yılında üniversitenin kayıtlı otuz yedi bin öğrencisi arasında Rose Parker yoktu. Doğal olarak da öğrenci ofisine kendi-

sine ulaşabilecekleri bir adres ya da iletişim numarası bırakmamıştı. Eğer Rose'un akademik belgeleri eğitimine devam etmek istediği başka bir eğitim kuruluşuna gönderildiyse bile bu konuda bilgi vermeleri zaten mümkün değildi.

Jake serin haziran sabahına çıktı ve Holmes-Hunter Akademi'nin önündeki tahta banklardan birine oturdu. İzini sürdüğü kişinin de bir zamanlar aynı üniversite yollarında dolaştığını ve belki şimdi kendisinin de oturduğu bu görkemli binanın önündeki bankta oturduğunu düşünmek heyecan verici ama bir o kadar da rahatsız ediciydi. Acaba Rose hâlâ Athens'te olabilir miydi? Ancak Jake onun çoktan uzaktaki bir eyalete taşındığını, kendisi ve işi aleyhindeki saldırgan kampanyayı uzaktan yürüttüğünü tahmin ediyordu.

Jake avukat Arthur Pickens'in ofisini College Caddesi'nde buldu ve düşüncelerini toparlamak için o binanın çaprazındaki bir kafenin önündeki masalardan birine oturdu. Rutland Vermont'taki diğer avukatı ziyaret ettiği günden beri internetten Pickens'la ilgili topladığı tatsız ve güvenilmez bilgilere göz attığı sırada, birden çok öfkeli bir babanın yanında artık çok iyi tanıdığı kırmızı UGA tişörtlü oğluyla avukatın ofisine girdiğini gördü. Baba oğul içeride bir süre kaldılar ve dışarı çıktıklarında Jake hemen yerinden fırlayarak açılan kapıdan içeri daldı ve kendini dik bir merdivenin başında buldu. İkinci kattaki ofisinin kapısı kilitli değildi ve içeride büyük maun bir yazı masasının başında kırmızı yüzlü bir adam oturuyordu. Hemen arkasındaki kütüphanenin raflarında hiç açılmamış gibi görünen yepyeni deri ciltli hukuk kitapları duruyordu. Bu avukat Arthur Pickens hakkında öğrendikleriyle tutarsız değildi.

Adam kaşlarını çatmıştı. Jake de çattı. Sonra önce kendisinin konuşması gerektiğini anımsadı.

"Bay Pickens?"

"Benim. Ya siz?"

"Jacob Bonner."

Jake elini uzatarak ilerledi. Elinden geldiğince güney nezaketi sergilemeye çalışıyordu.

“Lütfen gelmeden önce aramadığım için bağışlayın. Eğer meşgulseniz daha sonra da gelebilirim.”

Pickens yerinden bile kalkmadı. Elini de uzatmadı. Böylesi beklenmedik bir girişin hak ettiğinden çok daha büyük bir kınamayla Jake’e bakıyordu.

“Gerek yok, Bay Bonner. Başka bir zaman da gelseniz size yardımcı olabileceğimi sanmıyorum.”

İki adam bir süre hiçbir şey söylemeden birbirine baktı. Jake elini indirdi. Sonunda zorlukla, “Nasıl yani?” diye kekeledi.

“Nasıl mı? Avukat-müvekkil gizliliği ve sır saklama yükümlülüğüm gereği sorularınızı yanıtlamam olanaksız.”

“Yani sizinle hangi konuda konuşmak için buraya geldiğimi biliyor musunuz?”

“Buna yanıt verme özgürlüğüm yok.”

“Yani hangi müvekkilinizle ilgili soru sormak istediğimi biliyor musunuz?”

“Buna da yanıt veremeyeceğim.”

Jake yaklaşık bir saat boyunca caddenin karşısındaki kafede oturup çeşitli senaryolar üzerinde derin derin düşünmesine rağmen bunu hiç hesaba katmamıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sonuç olarak afallamıştı.

“Sizden burayı terk etmenizi rica edecektim, Bay Bonner.” Pickens ayağa kalktı.

Uzun bacakları yazı masasının altına gizlenmişti belli ki. Ayağa kalkmasıyla birlikte ortaya çıktılar. Geniş omuzları ve doğal görünmeyen bronz teniyle, atletik vücudundan, kırmızı yüzüne ve geriye taranmış saçlarına kadar tam anlamıyla klasik bir güney erkeğiydi. Ayağa kalktı, öne eğildi, elleriyle masadan destek aldı. Yüzünde dostça sayılamayacak bir ifadeyle Jake’in bir şey söylemeden oradan çıkmasını bekliyordu.

Jake bunu yapacağı yerde ilerledi ve masanın öbür tarafındaki koltuklardan birine oturdu.

“Bir avukata ihtiyacım var. Taciz ve tehdit ediliyorum, iftira nedeniyle dava açmak istiyorum.”

Pickens kaşlarını çattı. Belki de ona olayın taciz, iftira ve tehdit bölümü anlatılmamıştı.

“Size memnuniyetle başka bir avukat önermek isterim. Athens’te çok iyi avukatlar tanıyorum.”

“Ama siz de harika bir avukatsınız, Bay Pickens. Yani derinlemesine araştırınca öyle görünüyor.”

“Ne demek istiyorsunuz? Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Pickens sertçe.

“Şöyle, herhalde kim olduğumu biliyorsunuz. Sanırım bu, yazar olduğumu da bildiğiniz anlamına geliyor. Yazarlar araştırırlar. Tabii ki ben de sizi araştırdım.”

Pickens başıyla onayladı.

“Bunu duyduğuma sevindim. Çevrimiçi ratinglerim muhteşem.”

“Kesinlikle doğru,” dedi Jake. “Duke Üniversitesi’nde lisans eğitimi, Vanderbilt Hukuk’ta staj. Gerçi Duke’da hakkınızda düzenbazlık söylentileri çıkmış ama bu sizin öğrenci grubunuzun tamamı için söz konusuymuş. Yalnızca sizin suçlanmanız haksızlık olacağı için konu kapatılmış. Sonra müvekkillerinizden birinin kızıyla ilişkiniz. Ve tabii içkili araba kullandığınız için aldığınız ceza. Ama kim içkili araba kullanmıyor ki, değil mi? Bu herkesin başına gelebilir. Clarke bölge polisleri sizin gibi başarılı bir avukatı özellikle cezalandırmak istemiştir. Ayrıca Georgia barosundan men edilmekten de kıl payı kurtulmuşsunuz.”

Pickens oturdu. Öfkeden daha da kızarmıştı.

“Neyse, birçok insan avukat aradığında Facebook ya da Yelp’e bakmakla yetiniyor zaten. Gayet iyisiniz.”

“Evet, şu an taciz ve tehdit eden kim?” diye sordu Pickens. “Sizden burayı terk etmenizi istemiştım.”

“Size benim buraya gelebileceğimi söyleyen Rose Parker mı?”
Pickens yanıt vermedi.

“Onun şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Bay Bonner, sizden burayı terk etmenizi rica ettim, hem de birkaç kez. Şimdi polisi çağırıyorum. Hemen ardından da Clarke Bölge Adliyesi’ne suç duyurusunda bulunacağım.”

Jake iç çekti. Ayağa kalktı.

“Eminim ne yaptığınızın farkındasınızdır. Korkarım Vermont’taki olaylarla ilgili sorgulandığınızda, tüm bu eski defterler ortaya çıkacaktır. Ama sanırım siz bunları aşmayı başarmışsınızdır.”

“Vermont’taki olaylarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Vermont’a adımımı atmadım. Mason-Dixon hattının kuzeyine hiç geçmedim.”

Bunu öylesine bir gururla söyledi ki neredeyse hindi gibi kabarmıştı. Yürek parçalayıcı bir mağlup.

Jake omuz silkti.

“İyi! Bu güzel, ancak kuzeyli dedektifler buraya sizi sorgulamaya geldiğinde, burayı terk etmelerini söyleyerek kurtulamazsınız onlardan. Sanırım o zaman asıl avukata ihtiyaç duyan siz olacaksınız, bana önereceğiniz muhteşem avukatlardan birini kendiniz için düşünebilirsiniz. Örneğin sizi içkili araba kullanmaktan ya da reşit olmamış bir kızla ilişkiden kurtaran avukat da olabilir bu. Tabii ki ben sizin adınızı kendi avukatıma vereceğim. Yani müvekkiliniz hakkında tazminat davası açtığımda. Sizi bundan dolayı da savunacak olurlarsa belki indirim bile yapabilirler.”

Bay Arthur Pickens patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Paranızı böylesine anlamsız bir dava için havaya saçmak istiyorsanız, hiç durmayın. Daha önce de söylediğim gibi avukat-müvekkil gizliliği size müvekkilim hakkında bilgi vermeme önlüyor. Lütfen gidin.”

“Ama yeterince bilgi verdiniz zaten,” dedi Jake. “Müvekkiliniz Rose Parker’la hâlâ bağlantınız olduğunu kabul ettiniz. Birkaç dakika önce buraya girdiğimde bunu kesinlikle bilmiyordum, bunu takdir ediyorum.”

“Hemen gitmezseniz polis çağıracağım.”

“Peki,” dedi Jake ağır ağır ayağa kalkarken. “Eğer bu da etik çizginizi aşmıyorsa müvekkilinize e-postalarına, mektuplarına ve mesajlarına hemen son vermezse öğrendiğim her şeyle Vermont polisine gideceğimi söylersiniz. Bunların içinde beni Evan Parker’ın ölümüyle ilgili rahatsız eden bazı şeyler de olacak.”

“Bahsettiğiniz kişinin kim olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok,” diye homurdandı Pickens.

“Elbette. Ama eğer müvekkiliniz onu öldürdüyseniz ve sizin herhangi bir şekilde bununla bir ilginiz varsa emin olmalısınız ki Ma-son-Dixon hattının kuzeyine geçmek zorunda kalacaksınız, çünkü Yankee hapishaneleri orada.”

Avukat Arthur Pickens konuşma yeteneğini kaybetmiş benziyordu.

“Neyse, hoşça kalın, sizinle konuşmak benim için büyük zevkti.”

Jake oradan çıkarken öfke ve adrenalinle titriyordu. Kendisine tamamen yabancı birine üstelik de onun işyerinde söylediği şaşırtıcı şeylerin hepsini söylemeyi planlamamıştı. Halbuki bütün bunları günlerdir hazır tutuyordu. Pickens’in öğrenci birliğindeki arkadaşlarıyla birlikte karıştığı düzenbazlık olayından Duke Üniversitesi öğrenci bülteninde en azından dört makalede, isimleri ve sınıflarıyla bahsediliyordu. Müvekkilinin on dokuz yaşındaki kızıyla kurduğu ilişki (yasal ama iğrenç) kız ve annesinin izniyle Facebook’a konmuştu. İçkili araba kullanma cezalarıysa basit bir internet araştırmasında kolayca bulunabiliyordu. (Aslında silinmeleri gerekirdi ama adam yeterince iyi bir avukat değil herhalde diye düşündü Jake.)

Evan Parker’ın ölümünden de bahsetmeyi asla düşünmemişti, bu kazara ağzından çıkan, kontrolsüz bir sözden başka bir şey değildi. Müvekkilinin teorik olarak Vermont’ta işlediği suçlardan dolayı Pickens’in de yargılanıp cezalandırılmasının ise spekülasyondan başka bir şey olmadığını bilincindeydi. Jake beş yıl öncesinde kalmış bir aşırı doz olayındaki kuşkuları nedeniyle Ruthland polisine gitse ne olacağını hiç bilemiyordu. Büyük olasılıkla onu ciddiye bile al-

mazlardı. Vermont eyaletinin dedektiflerini kuzeye West Rutland'a göndermesi bile kesin değilken, Athens Georgia'ya göndermesi düşünülemezdi bile. Hiç kuşkusuz Arthur Pickens'in da müvekkilinin de resmi bir sorgulamadan korkmak için bir nedenleri yoktu, dedi Jake kendi kendine. Ama "Yankee hapishanesi" sözcüğü ofise bomba gibi düşmüş ve Jake'in bunun sonucunda uyandırdığını hissettiği hiddet, attığı diğer tüm adımlarla bütünleşmiş, hatta onları aşmıştı.

Pickens'la arasında geçenlerden dolayı gerçek anlamda sersemlemişti ve tepki göstermeden önce düşünme şansı olmadığı için şükrediyordu. Avukatın ofisine girerken zaten pek iyimser değildi ama daha ilk sorusunu yöneltme fırsatı bulamadan kapı dışarı edilmeyi de beklemiyordu. Aslında belki de adamı önce, ondan avukat hizmeti almak istediğini söyleyerek tartmalıydı. Ancak adam şikâyetinin ne olduğunu sorduğunda YetenekliTom'un eylemlerinden bahsetmeli ve konuyu ancak ondan sonra Rose Parker'a getirmeliydi. Pickens ona müvekkiliyle bağlantı kurma olanağı tanımasa da, belki bir şekilde ona bir mesaj iletilmesini sağlamış olabilirdi, her ne kadar istediği şiddette olmasa da. Aylarca, arabayla o ilk korkunç mesajı okuduğu Seattle Havaalanı'na gittiği günden beri, her an bir sonraki mesajın gelmesi endişesiyle savunma halindeydi, ancak yine de tamamen mantıksız da olsa böyle bir mesajın asla gelmeyeceğini ummak istiyordu. Bu ondan çok şey alıp götürmüş, onu olağanüstü strese sokmuştu. Şimdi ilk kez, bunca zamandır içinde biriken olağanüstü hıncı ve yalnızca tesadüfen hikâyesini öğrendiği ve ezelden beri tüm yazarların yaptığı gibi bunu roman haline getirdiği için ona eziyet etmek ve onu köşeye sıkıştırma hakkını kendinde gören şahsa duyduğu derin öfkeyi hissediyordu. Ama kırmızı yüzlü, boyalı saçlı, kütüphanesi dokunulmamış ciltli hukuk kitaplarıyla dolu avukatın peşinen savunmaya geçmesinde bir şey vardı. Jake'in adeta boğazını sıkı ve onu YetenekliTom'dan öğrendiği şekilde konuşmaya kışkırtan bir şey. Hayır bu adamlar daha fazla canına okuyamayacaklardı. Ve eğer bunu yapmaya kalkıştırlarsa bedelini ödeyeceklerdi.

Bu arada West Hancock Caddesi'ne dönüp verilen adrese yaklaşmıştı. Burada ilk keşfettiği Rutland Halk Kütüphanesi oldu. Evan Parker'ın dilden dile dolaşan destanı ve intikam meleşiyiyle doğal olarak ilgisi olmayan Athens, Georgia'daki Rose Parker'ı ortaya çıkaralı bir haftadan yalnızca biraz fazla olmuştu. O an için bu adres, Dearing Caddesi'ndeki Athena Gardens bloklarındaki apartman dairesi, onun şimdi nerede olduğunu bulmak için belki de son ve tek umuduydu. Elbette ki bırakılmış yeni bir adres ya da şimdi orada oturanlarla arada bir bağlantı olacağını bekleyecek kadar saf değildi. Athens gibi bir üniversite şehrinde altı yıllık bir geçiş süresi şehrin birçok apartman bloğu için tam bir değişim anlamına geliyordu ama yine de içinde en azından bu kişiyi anımsayacak tek bir kişiye rastlayacağı umudunu taşıyordu. Bir tanım, bir anı, onu Rose'u bulmaya bir adım daha yaklaştıracak bir şey öğreneceği biri.

Athena Gardens ana hatlarıyla şehrin değişik bölgelerinde, şehir kulübü stilinde havuzlu ve tenis kortlu lüks opsiyonlarını gördüğü apartman bloklarının yalın bir versiyonuydu. Onların karşısında kırmızı kiremit cepheli bu bina daha çok bir rehabilitasyon merkezini ya da genellikle başarısız işyerlerinin bulunduğu küçük bir iş merkezini andırıyordu. Ön cepheye asılan bir tabelada Athena Gardens'ta sunulan hizmetler (haşere mücadelesi ve çöp alımı aylık kiraya dahildir, temizlik ufak bir ücret karşılığında yapılır) ve bir, iki ve üç yatak odalı dairelerin yerleşim planları vardı. Jake 2012 yılında Rose Parker'ın biriyle birlikte kampüste kalmayı bir şekilde atlattıktan sonra nasıl bir apartman dairesi seçmiş olabileceğini merak ediyordu. Burada Athena Gardens'ta yalnız yaşamıştı. Geçmiş yaşamından tamamıyla sıyrılırken kendine yeni bir yaşam kurmaya çalışmıştı.

Ana girişin hemen arkasında yönetim ofisi vardı. Resepsiyon masasında bilgisayarın başında bir kadın oturuyordu. Kadının kâküllü küt saçları geniş yüzünü kısmen örtüyor ama asık yüz ifadesi adeta, *senden hiç hoşlanmadım ama öyleymiş gibi davranmak zorundayım, çünkü bunun için para alıyorum*, diyordu. Yine de Jake'i görünce

yüzünde beliren mekanik gülümseme Arthur Pickens'in onu selamladığı andaki gülümsemesinden çok daha sıcaktı.

"Merhaba. Umarım rahatsız etmiyorum."

Jake'le yaklaşık aynı yaşta görünüyordu. Belki daha da yaşlıydı.

"Önemli değil," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kızım için uygun bir daire bakıyorum. Sonbaharda ikinci sınıfa başlıyor. Kampüsten çıkarılmasını beklemek istemedim."

Kadın güldü.

"Bunu çok duyuyorum." Ayağa kalkıp elini uzattı.

"Adım Bailey."

"Memnun oldum, ben de Jacob." El sıkıştılar. "Dediğim gibi kızım dersteyken birkaç yere göz atmak istiyorum. Eğer babasının onayını alan bir yer olursa daha sonra onu da getirip göstereceğim. Kuzenimden bana bu konuda öneride bulunmasını istedim. Birkaç yıl önce kızı burada kalmıştı."

"Burada Athena Gardens'ta mı?"

"Evet. Bana buranın güvenli bir yer olduğunu söyledi. Güvenlik gerçekten de benim en önem verdiğim noktalardan biri."

"Elbette. Siz babasınız," diyen Bailey masanın arkasından çıktı. "Çok sayıda babayla muhatap oluyoruz. Hemen hiçbirisi spor salonunda kaç idman bisikleti olduğunu umursamıyor. Hepsi kızlarının güvende olmasını istiyor."

"Kesinlikle doğru." Başıyla onayladı. "Halıların ne renk olduğunu öğrenmek istemiyorum. Kapılar kilitleniyor mu, güvenlik var mı, bu gibi şeyler önemli."

"Yine de çok iyi bir spor salonumuz ve oldukça güzel bir havuzumuz olduğunu belirtmek isterim."

Caddeden aşağı yürürken havuzu görmüş olan Jake aynı kanıda değildi.

"Aslında Washington Caddesi'ne yakın bir yer istemiyorum. Orada o kadar çok bar var ki."

"Ah, biliyorum." Kadın gözlerini devirdi. "Athens'te yüzün üstünde bar olduğunu biliyor musunuz? Cumartesi geceleri coşku en

üst düzeye çıkıyor. Gerçi diğer akşamlar da çok hareketli. Apartmanlara bakan bir daireyi görmek ister miydiniz?”

Elindeki iki odalı geniş bir dairede daha yeni ayrılan kiracılar-
dan kalan lekeli bir halı vardı (mutfak dolaplarının üstündeki şişe
koleksiyonu bunun işareti sayılabilirse içmeye düşkün insanlardı).
Tek yatak odalı daire ise tarçınlı potpuri kokuyordu. İçinde hâlâ ki-
racı olan tek odalı bir dairesi daha vardı. Jake, Bailey’in onu göster-
me niyetinde olmadığından emindi.

“Kızınızın tek yatak odalı bir yer istediğini söylemişsiniz, değil
mi?”

“Evet. Bu yıl korkunç bir oda arkadaşı vardı. Eyalet dışından.”

“Ah,” dedi Bailey. Herhalde daha fazlasının söylenmesine gerek
yoktu.

“Burası kaç yıldır var?” diye sordu. Bailey yaklaşık yirmi yıldır
olduğunu söyledi ama Jake bunu zaten araştırmalarından biliyordu.
Ayrıca Athens’te siyahi mahallelerin bunun gibi apartman blokla-
rında (çoğu bundan çok daha güzeldi) beyaz öğrencilerin kalabilme-
si için kaldırılmaya çalışıldığını da biliyordu.

“Peki ya siz? Burada ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?”

“Birkaç yıldır. Daha önce başka sitelerden birini yönetiyordum.
Burada Athens’te dört sitemiz var.”

“Çok güzel,” dedi Jake. “Daha önce de söylediğim gibi ku-
zenimin kızı burada kaldı... Sanırım bu iyi bir referans. Adı Rose
Parker’dı. Ama herhalde siz onu anımsamazsınız.”

“Rose Parker?” Bailey düşündü. “Hayır, tanıdık bir isim değil.
Ama Carol anımsayabilir. Temizlik işlerini yapıyor. Ekstra ücret
karşılığında tabii.”

“Vay, öğrenci evlerini temizlemek. Çok zor iş olsa gerek.”

“Carol işini seviyor,” dedi Bailey neredeyse savunmaya geçerek.
“O evin annesi gibi.”

“Ah, elbette.”

Jake ne diyeceğini bilemiyordu. Bailey’in gösterdiği başka bir
tek yatak odalı daireyi, küçük spor salonunu ve birkaç öğrencinin

ucuz şezlonglarda uzandığı havuzu gezdi. Bailey broşür ve kendileriyle bağlantı kuracağı irtibat numarasını vermesi için yönetim ofisine geri dönmeyi önerdiğinde geliş amacıyla ilgili hiçbir şey öğrenemedi. Athena Gardens'tan ayrılmak üzere olduğunu anladı. Bailey kendisi ve sözde kızı için ertesi güne bir randevu ayarlamaya çalışıyordu ama o ertesi gün elinde kızgın ve endişeli Anna'ya gösterecek hiçbir şey olmadan Greenwich Village'daki evinde olacaktı.

“Bakın,” dedi Jake. “Sizden bir konuda özür dilemek durumundayım.”

Kadın üzülmüşe benziyordu. Bunu kim kınayabilirdi ki?

O sırada henüz ofise varmamışlardı. Havuzla ofisin bulunduğu ana binanın arasındaki taşlı yolda yürüyorlardı.

“Kızım kendisi için hoşuna giden bir yer bulmuş bile.”

“Anlıyorum,” diyen Bailey’in yüz ifadesinden çok daha kötü bir şey beklediği anlaşılıyordu.

“Aslında buraya gelmemin nedeni... Size daha önce de bahsettiğim kuzenimdi. Kendisi benden bunu yapmamı istedi.”

Bailey kaşlarını çattı.

“Kızı burada kalan mı?”

“Evet, 2012 ve 2013 yılları arasında. Kendisi o zamandan bu yana kızından haber alamadı da. Çok endişeli. Benden buraya gelmemi istedi. Üzerinden çok uzun zaman geçtiğinin farkında ama zaten şehirde olacağımı bildiği için kızının hâlâ buradan biriyle bağlantısı varsa bunu öğrenmeye çalışmakta yarar olabileceğini düşündü... Bir kez şansımızı denememizi...”

“Anlıyorum,” dedi Bailey yeniden. “Biliyor musunuz,” Duraksadı. “Eğer hâlâ...”

“Kızı *sosyal medyada* aktif,” dedi Jake söylediklerini alaycı bir havada da olsa desteklemek amacıyla. “Orta batıda bir yerlerde yaşadığını biliyorlar. Ama hiçbir görüşme önerisine karşılık vermiyor. Ben burada onunla bağlantısı olan birini bulursam, bu kişi aracılığıyla ona mesaj gönderebileceklerini düşünüyorlar. Ben şahsen bundan bir

sonuç çıkacağını pek düşünmüyorum ama... Eğer benim kızım olsaydı..."

"Evet, Çok üzücü."

Kadın bir süre hiçbir şey söylemedi. Jake tam hikâyesinin de davranışlarının da yeterli olmadığını düşünüyordu ki Bailey konuşmaya başladı.

"Daha önce de söylediğim gibi geçen yıla kadar ben diğer sitelerimizden birinde çalışıyordum. Öğrencilerimizin yaklaşık yüzde sekseni UGA öğrencileridir. Genellikle lisans öğrencileri, dolayısıyla eğer kuzeninizin kızıyla aynı zamanda burada olsalar bile, çoktan evlerine dönmüşlerdir. Master ya da doktora öğrencileri daha uzun kalsalar da, onların arasında da 2013 yılında burada olan biri olduğunu sanmıyorum."

"Peki ya o bahsettiğiniz hanımefendi, temizlik..."

"Evet." Bailey başıyla onayladı. Telefonunu alıp mesaj gönderdi... "Bugün burada. Onu görmedim ama saat birde işe başlıyor. Bizimle ön tarafta buluşmasını yazdım."

Jake ona teşekkür etti. Belki de biraz fazla sıcak bir teşekkürdü bu. Birlikte Bailey'in ofisinin dışındaki lobi alanına gittiler. Oraya vardıklarında Bulldawg takımının kazağını giymiş iriyarı bir kadın onları bekliyordu.

"Merhaba Carole," dedi Bailey. "Bu Bay..."

"Jacob," dedi Jake.

"Carole Feeney," diyen kadın meraklı bakışlarla Jake'i süzdü.

"Sorun yok," dedi Bailey hemen. "Beyefendi bir süre önce burada kalan bir kızı arıyor."

"Kuzenimin kızı," diye onayladı Jake. "Ona ulaşamıyorlar. Çok endişeliler."

"Ah evet anlıyorum." Kadının sevecen bir yurt annesi olduğu her halinden belliydi.

"Benden önce kalmış burada," diye açıkladı Bailey durumu. "Belki sen anımsarsın..."

“Acaba...” Jake etrafına bakındı. Bailey’in konuşmanın kendi ofisinde yapılmasına gönüllü olmadığı gözünden kaçmamıştı. Sonuç olarak Jake olası müşteri olmadığına göre onunla daha fazla zaman kaybetmek ya da onunla kapalı bir odada kalmak istememesi doğaldı. Ancak giriş holünün hemen yanında birkaç sandalyenin durduğu küçük kasvetli bir oda vardı. Bailey daireleri dolaşırken oranın dinlenme salonu olduğunu söylemişti. Orayı işaret ederek, “Şurada birkaç dakika oturabilir miyiz?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Carole. Soluk bir teni vardı ancak her iki köprücük kemiğinin de çevresi bir karaciğer lekesi ormanıya kaplıydı. Jake onlara bakmamak için kendini zor tutuyordu.

“O zaman size iyi şanslar,” dedi Bailey. “Eğer kızınızın bulunduğu daire olmazsa bize başvurabilirsiniz.”

“Çok teşekkür ederim. Arayacağım,” dedi Jack.

Aramayacaktı. O da bunu biliyordu.

Dinlenme salonunda Jake görüldüğü kadar rahatsız olan koltuklardan birine oturdu, Carole Feeney de başka bir koltuğa. Hâlâ ailesinin uzun süredir “ulaşamadığı” isimsiz kız için üzüldüğü ve kim olduğunun bulunmasından daha çok kaygılandığı anlaşıyordu.

“Evet, daha önce de söylediğim gibi kuzenimin kızı burada kalmıştı, ilk yılında. 2012-2013 yılları olmalı.”

“İlk yılında mı? Öğrenciler ilk yıllarında genellikle kampüsteki yurtlarda kalırlar.”

“Ben de öyle biliyorum. Ama o bir nedenle bu hakkından feragat etmişti.”

Kadının gözleri büyüdü.

“Bir dakika. Rose mu? Rose’dan mı bahsediyorsunuz?”

Jake bir an için soluğunun kesildiğini hissetti. Bu kadar çabuk sonuca ulaşmayı beklememişti. Şimdiyse ne diyeceğini bilemiyordu.

“Evet, Rose Parker.”

“2012 demiştiniz, değil mi? Sanırım bu doğru. Kayıp mı? Zavallı Rose.”

Zavallı Rose! Jake zor da olsa bunu onaylamayı başardı.

“Tanrım. Çok üzücü. Biliyorsunuz annesi de ölmüştü.”

Jake başıyla onayladı. Hâlâ emin değildi.

“Evet. Çok trajik. Acaba babasının onu bulmasına yardımcı olacak bir şey biliyor musunuz?”

Carole ellerini kucağında kenetledi. Çok büyük ellerdi bunlar ve de doğal olarak nasırlıydı.

“Nasıl diyeyim, çok olgun bir kızdı. Diğer öğrencilerle pek ilişkisi yoktu. Barlara gitmezdi. Oyunlara da katıldığını sanmıyorum. Pek dışarı çıkmazdı. Ona temizliğe gitmiyordum, yalnızca birkaç kez. Sanırım kuzeyde bir yerden gelmişti.”

“Vermont,” diye onayladı Jake.

“Evet, doğru.”

Jake bir süre kadının devam etmesini bekledi.

“Bu kızların büyük çoğunluğu sanki altı yaşındaymış gibi doldurulmuş peluş oyuncakları olmadan yatağa girmezler. Duvarları posterden görünmez. Yastıklarını odanın her tarafına savururlar. Odalarda küçük bir buzdolabı var, böylece içecek bir şey almak için birkaç adımdan fazla atmalarına gerek yok. Dairelerden bazılarında kızların getirdikleri eşyalar yüzünden hareket etmek bile mümkün değil. Ama Rose’un dairesi çok düzgün ve temizdi. Düzenli bir insandı. Size daha önce de söylediğim gibi olgun bir kızdı.”

“Hiç ailesinden bahseder miydi?”

Carole başını salladı.

“Bunu anımsamıyorum, hayır. Babasından hiç bahsetmedi. Kuzeninizden.”

“Onlar beraber değiller, yani ebeveynleri. Rose’un yaşamının büyük kısmında ayrıydılar.” Jake bu kez hızlı düşünmüştü. “Herhalde bunun nedeni buydu.”

Kadın başıyla onayladı. Kıvrıkcık saçlarını iki ince örgüyle toplamıştı.

“Onun yalnızca annesinden bahsettiğini duydum. Ama tabii annesine olanlar korkunç, çok üzücü, hem de tam buraya gelmeden

önce. Herhalde kafasında yalnızca bu vardı.” Başını salladı. “Çok korkunç.”

“Bahsettiğiniz... yangın, değil mi?” dedi Jake. “Araba kazası mıymış?”

Sally’nin Parker Bar’da, hiç aklından çıkmayan “o yandı” sözünden sonra Jake ister istemez olayın böyle bir şey olması gerektiğini düşünmüştü. Olayın evde olmadığı kesindi, öyle olsa Sylvia ve Betty karbonmonoksit zehirlenmesinden ve aşırı dozdan bahsettiklerinde, aile bireylerinin doğup öldükleri eski aile evinde olan böylesi korkunç bir olayı da kesinlikle anlatmış olurlardı. Sally ile Parker Bar’da geçirdiği geceden bu yana olaylar sürekli bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu: Araba virajı alamıyor, araba şarampole düşüyor, araba uçurumdan aşağı yuvarlanıyor, takla atıyor ve alevler içinde kalıyor... Bu akışın yüzlerce farklı film ve televizyon versiyonunu düşünmüş, tam zamanında arabadan atlamayı başaran ikinci şanslı bir yolcu daha olabileceğini, anne aşağıda arabada yanarken diğerinin yukarıdaki yola doğru bağırdığını, çığlıklar attığını, yardım istediğini hayal etmişti.

“Ah hayır,” dedi Carole Feeney. “Zavalıcık çadırdıymış. Rose zamanında yetişememiş, onun canlı canlı yandığına tanık olmuş. Zavalıcık, yapabileceği bir şey yokmuş.”

“Çadırdı mı? Nasıl yani... Kamp mı yapıyorlarmış?”

Bu aslında ölümcül kaza kurbanının eski eşinin kuzeninin bilmesi gereken çok şaşırtıcı bir detaydı. Ama Jake bilmiyordu.

“Kuzeyden Athens’e doğru yoldaymışlar. Sanırım Vermont demiştiniz, değil mi?” Jake’e dikkatle baktı. “Biliyorsunuz, herkesin otelde kalacak kadar parası olmuyor. Bana evinden bu denli uzakta üniversiteye gitmek istemeseydi, annesinin Georgia’da bir yerdeki mezarında değil, hâlâ hayatta olacağını söylemişti.”

Jake gözlerini kadına dikti.

“Bir dakika,” dedi. “Bir dakika, Bu Georgia’da mı olmuş?”

“Rose annesini oradaki bir mezarlığa gömmek zorunda kalmış, olayın olduğu yerin hemen yakınındaki bir şehirde. Düşünebiliyor musunuz?”

Düşünemiyordu. Ya da daha doğrusu düşünüyordu da anlam veremiyordu.

“Neden onu gömülmek üzere Vermont’a götürmemiş? Bütün aile orada gömülü.”

“Bunu sormadım tabii ki,” dedi Carole acı bir alaycılıkla. “Sizce annesini kaybetmiş birine sorulacak soru mu bu? Geldiği yerde geride kimsesi kalmamıştı. Bana anlattığına göre yalnızca annesi ve kendisi varmış. Ne kız kardeş ne erkek kardeş. Ve dediğim gibi kuzeninizden bahsettiğini hiç duymadım.” Carole, Jake’i anlamlı anlamlı süzdü. “Belki de böyle söylemek için bir nedeni vardı, buna özen gösteriyordu. Onu bulursanız, sorarsınız.”

Konuşma kötü bir noktaya gitmek üzereydi. Jake hemen telaşla başka ne öğrenmek istediğini düşündü.

“Ve üniversiteyi birinci yılın ardından bıraktı, değil mi? Sonra nereye gittiği konusunda bir fikriniz var mı?”

Carole başını salladı.

“Daireyi temizlemem gerektiği söyleninceye kadar buradan ayrılmak istediğini bilmiyordum. Ama okumak için başka bir yere gitmeye karar vermesine şaşırmadım da. Burası bir parti okulu. Ama o bir parti kızı değildi.”

Jake sanki kendisi de bunu biliyormuş gibi başını sallayarak onayladı.

“Peki burada onunla ilişkisini koparmayan başka biri olabilir mi?”

Carole düşündü.

“Hayır. Dediğim gibi diğer öğrencilerle pek ilişki kurmazdı. O yaşlarda birkaç yıllık yaş farkı çok önemlidir.”

“Bir dakika. Rose burada kaldığı sırada kaç yaşındaydı?”

“Hiç sormadım.” Carole ayağa kalktı. “Üzgünüm, size yardımcı olamadım. Onun kaybolduğunu düşünmekten nefret ediyorum.”

“Bir dakika,” dedi Jake yeniden. Arka cebinden telefonunu aldı. “Yalnızca... Size bir resim göstermek istiyorum. İzninizle.” Hokey takımındaki kızın silik resmini arıyordu: Kısa bir kâkül, büyük, yuvarlak gözlük çerçeveleri. Elinde olan yalnızca buydu: Liseyi yıldırım hızıyla üç yıl içinde bitiren ve son sınıfta olması gereken yılda annesiz on altı yaşında bir kız olarak Georgia’ya üniversite okumaya gelen Rose Parker’la ilgili tek kanıt.

“Yalnızca emin olmak için,” dedi ve telefonunu resmi göstermek için kadına uzattı.

Kadın öne doğru eğildi ve anında yüzünde endişeli bir ifadeyle yeniden doğruldu.

“Bu Rose değil.” Başını salladı. “Siz başka birinden bahsediyorsunuz. Neyse rahatladım. Kızcağız çok fazla şey yaşadı zaten.”

“Ama... Bu o. Bu Rose Parker.”

Carole resme yeniden baktı ama kesinlikle bir saniyeden fazla değil.

“Hayır değil,” dedi.

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 245-246

Birinci yılında birkaç kez geri döndü, Earlville ya da Hamilton'dan tanıdığı, özellikle de tüm yaşamı boyunca etrafında olan insanlarla karşılaştığında onlara Maria'nın Ohio'da nasıl olduğunu anlatıyordu.

Columbus'taki kızının hesabına büyük bir miktar havale etme olanağına kavuşunca bankada görevli kadına, "Tarih bölümüne gidiyor," diye açıkladı.

Yaşlı Fortis'i, süpermarketin otoparkında arabasından inerken görünce ona da, "Üniversitesini değiştirmek istiyor," dedi. "Ülkeyi daha fazla tanımak istiyor."

"Buna kim karışabilir ki," dedi yaşlı adam.

Bir gün birden evine gelen Gab'e ise, "Orada çok mutlu," dedi.

"Yalnızca geçerken uğradım. Arabanı gördüm?" dedi Gab sanki bunu sorgularmış gibi. "Geçerken arabayı hiç görmüyordum da."

"Albany'nin dışında bir erkek arkadaşım var," dedi Samantha. "Zamanımın çoğunu orada geçiriyorum."

"Ah!"

Gab ağustos ayından beri Maria'ya e-posta, mesaj ya da telefonla ulaşmaya çalışmıştı, ta ki telefon numarasının artık geçerli olmadığını öğrenene dek.

“O da senin bundan çıkacak mesajı alacağını umuyordu,” diye açıkladı Samantha durumu. “Sana bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm, ama Maria’nın artık çok ciddi bir kız arkadaşı var. Felsefe sınıfından biri. Muhteşem bir genç kadın.”

“Ah,” dedi genç kız yeniden. Beş dakika sonra da üzüntü içinde evi terk etti. Hepsi bu kadardı işte, böylece bu da bitmişti. Ya da öyle olmalıydı.

“Kızım ile birlikte yaşamak için Ohio’ya taşınmak istiyorum,” dedi oradaki Remax ofisindeki kadına. “Sizce evimin satış değeri ne kadar?”

İstedığının çok altındaydı ama o ilkbahar evi sattı. Ve Samantha yeniden Subaru’suyla batıya doğru yola koyuldu, bu kez arabasının arkasında bir karavan vardı ve Pennsylvania’dan geçmedi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Foxfire

Daha telefon etmeden Anna'nın çok sinirleneceğini biliyordu. Seattle'a uçuş tarihi çok yaklaşmıştı ve Jake'in, Anna'nın en başından beri onaylamadığı iki günlük yolculuğundan ertesi sabah dönmesi gerekiyordu. Ne var ki o bunun yerine planlarını değiştirmiş, arabanın kira süresini uzatmış, daha da kötüsü Georgia'nın daha önce hiç duymadığı ve ziyaret etmek için hiçbir nedeninin olmadığı bir bölgesine gitmeye karar vermişti.

Bunu ona söylediğinde Anna, "Ah Jake hayır," dedi.

Yeniden otel odasındaaydı. Kütüphaneden dönerken aldığı hamburgerini yiyordu.

"Bak canım, onun Vermont'ta öldüğünü düşünüyordum. Kazanın Georgia'da olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu."

"İyi de, ne olacak ki?" dedi Anna. "Nerede olduğunun ne önemi var? Allah aşkına söyle, orada ne bulmayı umuyorsun, Jacob?"

"Bilmiyorum," dedi Jake dürüstçe. "Sadece beni tehdit etmeyi bırakması için elimden geleni yapmak istiyorum."

"Ama öyle bir şey yapmadı ki. Tehdidin karşılığında bir istek olur. Senden bir kuruş bile istemedi. Hatta senden her şeyi itiraf etmeni bile istemedi."

Jake bir an için bir şey söyleyemedi. Bu zor bir andı.

“Her şeyi itiraf etmemi mi?” dedi neden sonra.

“Üzgünüm. Neyi kastettiğimi biliyorsun.”

Ama bilmiyordu. Ona öyle geliyordu ki bu giderek sorun halini alıyordu.

“Cesedi yolun kenarına atıp yoluna devam etmiş olmasını sen de ilginç bulmuyor musun? Vermont’ta yüz elli yıllık bir Parker mezarlığı var.”

Anna, “Hayır,” dedi. “Bu bana hiç ilginç gelmiyor. O koşullarda başka ne yapabilirdi ki? Vermont’tan Georgia’ya gidiyordu, tüm yaşamını arabanın arkasına yüklemiş olmalı. Ve sonra birden bu oluyor? O sırada bir daha asla evine dönmeyeceğini biliyor olmalı. Belki genel anlamda pek de duygusal olmayan biri o. Birçok şey olmuş olabilir. Belki de artık önüme bakmalıyım, arkama değil, benim geleceğim orada, diye düşündü. Burada onu gömmeye uygun bir yer bulup, sonra da yoluma devam etmeliyim.”

“Peki ya ailesi? Arkadaşları? Onların da bu konuda görüşleri olabilirdi.”

“Hiç arkadaşı olmayabilir. Evan Parker da yaşamlarının bir parçası olmayabilir. Belki de bütün bunların onun için bir önemi yoktu. Lütfen artık eve döner misin?”

Ama Jake bunu yapamazdı. Rabun Gap’le ilgili *Clayton Tribune* gazetesindeki bu kısa ve bir hayli tartışmalı haberi bulana kadar bilgisayarda “Dianna Parker+çadır+Georgia” sözcüklerini yaklaşık otuz dakika araştırmıştı.

27 Ağustos 2012 yerel haberler

Rabun ilçesi

32 yaşında bir kadın 26 Ağustos Pazar günü erken saatlerde, yaklaşık sabaha karşı ikide Chattahoochee-Ocenee Milli Parkı’ndaki Foxfire çadır kampında çıkan çadır yangınında hayatını kaybetti. Vermont, West Rutland’lı Dianna Parker orada kız kardeşi Rose Parker ile kamp yapmaktaydı. Yangından kurtulan ve

polise haber veren de Rose Parker, 26, oldu. Rabun County EMS sağlık görevlileri ve Georgia eyaleti polis ve itfaiye ekipleri çok kısa süre içinde olaya müdahale etseler de oraya vardıklarında kamp alanı ve çadırlar tamamen kül olmuştu.

Bu haberin linkini Anna'ya gönderdi ve hemen arkasına da şu soruyu ekledi:

Buradaki tutarsızlığı görüyorsun, değil mi?

Göremiyordu. Jake bundan dolayı onu kınamıyordu.

“Rose Parker on altı yaşındaydı, yirmi altı değil.”

“Baskı hatası olabilir. Yalnızca bir rakam. *İnsani bir hata.*”

“Kız kardeşi?” dedi Jake. “Kızı değil yani?”

“Bu bir yanlışlık. Bak Jake, ben küçük bir kasabada büyüdüm. Bu yerel gazeteler sonuçta *The New York Times* değil.”

“Hayır yanlışlık değil. Yalan. Bak,” dedi Jake. “Bu ailede hiç kimsenin hastalanıp eceliyle ölmemesi sana da ilginç görünmüyormu? Herkes bir şekilde beklenmedik bir olay sonucunda hayatını kaybetmiş. Karbonmonoksit zehirlenmesi. Aşırı dozda uyuşturucu. Çadır yangını. Allah aşkına, bu kadarı biraz fazla değil mi? Bizden sorgulamadan kabul etmemizi bekledikleri çok şey var.”

“Neyse, insanlar bir şekilde ölüyor Jake, bütün bunlar olmayacak şeyler değil. Her yerde karbonmonoksit dedektörü yok, olsa bile bazen insanların bu nedenle zehirlendikleri oluyor. Aşırı dozdan ölenler de çok. Senin de bildiğin gibi ülkede bir uyuşturucu krizi var. Seattle'da kimsesizlerin kaldıkları kamp alanlarında çadır yangınları çok sık çıkar.”

Jake ona haklı olduğunu ancak buna rağmen bir gün daha orada kalıp oraya gideceğini söyledi. Belki de kaza sırasında orada olan ya da o sırada kazadan kurtulanlarla konuşmuş birini bulabilirdi. Ayrıca yangının çıktığı kamp alanını da ziyaret edecekti.

“İyi de neden?” diye sordu Anna büyük bir hiddette. “Ormanın içinde bir kamp alanı? Oraya gidip ne öğreneceğini sanıyorsun?”

Açıkçası bunu kendisi de bilmiyordu.

“Ayrıca gömüldüğü yeri de görmek istiyorum.”

Bunu açıklamak çok daha zordu.

Ertesi sabah kuzeye doğru Piedmont yaylasından Blue Ridge Dağları'na doğru yola çıktı, burası öylesine etkileyici bir yerdi ki bir süreliğine kafasını meşgul eden kaygılarını unuttu. Rabun Gap'e vardığında kime ne diyecekti, bunun yanıtı yoktu ama içinden bir ses onu bekleyen, bu uzun araba yolculuğunu, (Atlanta Havaalanı'nın tam ters yönünde), ekstra günün ve uçak biletini değiştirmenin maliyetlerini ve hepsinin de ötesinde karısının itirazlarına katlanmasını haklı çıkaracak farklı bir bakış açısına ulaşabileceğini söylüyordu. Orada onu bekleyen son bir kanıt olduğunu hissediyordu. Başka hiçbir yerde öğrenemeyeceği bir şey. Peşindeki bu kişinin kim olduğunu, neden peşinde olduğunu ve onu nasıl durdurabileceğini teyit edecek bir şey...

Google haritalarda kamp alanını kolayca bulmuştu ancak onu gerçekten bulmak hiç de kolay olmadı çünkü telefonun GPS sistemi dağların arasına girince teklemeye başladı. Dolayısıyla analog yöntem başvurarak Clayton'daki bir markette durup yolu sormak zorunda kaldı ama bu kez de istediği bilgiye ulaşmak için anlaşılması güç, sıradan bir sorgu suale katlandı.

Tezgâhın arkasındaki adam Jake'in nereyi aradığını öğrenince, “Lisansınız var mı?” diye sordu.

“Pardon, anlayamadım.”

“Eğer yoksa size bir lisans ayarlayabilirim.”

Lisans mı, ne için? diye sormak istiyordu ama bu ona uygun ilişkiyi kurmak için doğru bir yöntem gibi görünmedi.

“Ah evet bu iyi olur.”

Adam sırtıttı. Favorileri öylesine uzundu ki çenesinin altına kadar gidiyor ama çenesinde birleşmiyordu. Tam çenesinde Kirk Douglas'ın gibi derin bir gamzesi vardı. Belki de sakallı görünmemesinin nedeni buydu.

“Sanırım balık avlamak için gelmediniz,” dedi adam.

“Ah hayır. Yalnızca kamp alanını bulmak istiyorum.”

Adamın mutlulukla uzun uzun açıkladığına göre Foxfire özellikle alabalık avcılığı için tam bir cazibe noktasıydı. Şelalenin güneyindeki Jilly Kanyonu çok popüler bir noktaydı.

“Oranın buradan uzaklığı yaklaşık ne kadar?” diye sordu.

“Yirmi dakika diyebilirim. Orman yolundan on yedi kilometre kadar gidin, sonra sola ormana sapın ve üç kilometre daha.”

“Orada kaç çadır için yer var?”

“Ne kadara ihtiyacınız var?”

“Aslına bakarsanız hiç,” dedi Jake. “Yalnızca yıllar önce orada olan bir olayla ilgileniyorum. Belki anımsarsınız?”

Adamın yüzündeki gülümseme dondu.

“Olabilir. Belki de bahsettiğiniz konuda bir hayli bilgim vardır.”

Adamın adı Mike’tı. Tüm yaşamı Georgia’da geçmişti ve çok büyük bir şans eseri aynı zamanda da gönüllü itfaiyeciydi. İki yıl önce kalabalık bir öğleden sonrada iki kadın arasındaki kavgayı yatıştırmak üzere Foxfire kamp alanına çağırılmışlardı ve kadınlardan biri oradan kolu kırık olarak ayrılmıştı. Bundan beş yıl önce de bir gece yarısı çıkan çadır yangınında bir kadın yanarak ölmüştü. Bu iki olay dışında son zamanlarda bazı balıkçıların küçük alabalıkları tekrar suya atmamaları dışında bir şey olmamıştı.

“Pine Mountain’dan bu iki deli kızın sizi niçin ilgilendirdiğini anlayamıyorum,” dedi. “Ya da çadırda ölen kampçı kızın. Üstelik buralı bile değil, hoş, anlaşılan siz de buralardan değilsiniz.”

“New Yorkluyum,” dedi Jake onun merakını gidererek.

“Kadın da mı oradandı?”

“Vermont.”

“Neyse.” Adam sanki böylece konu kapanmış gibi omuzlarını silkti.

“Ağabeyini tanıyorum,” dedi Jake kısa bir süre sonra.

En azından bu doğrudu.

“Ah, evet. Bu korkunç bir şeydi. Korkunç bir görüntü. Kız kardeşi sinir krizi geçiriyordu.”

Ne yanıt vereceğini bilemeyen Jake yorum yapmamak için başıyla onaylamakla yetindi. *Kız kardeş?*

“Demek o gece oradaydınız?” dedi Jake.

“Hayır. Ertesi sabah gittim. Kurtaracak bir şey kalmamıştı, bizi olay yerinin kaldırılması için beklemişlerdi.”

“Size bu konuda birkaç soru sormamın sakıncası var mı?”

“Zaten soruyorsunuz. Eğer sakıncası olsaydı bunu zaten fark ederdiniz.”

Mike dükkânı iki erkek kardeşiyle birlikte çalıştırıyordu. Kardeşlerinden biri hapisteydi, diğeri ise depoda. Depodaki kardeşi tam o sırada arkadaki kapıdan çıkarak soran bakışlarla Mike’i süzdü.

“Foxfire’daki yangını soruyor,” diye açıkladı Mike.

“Lisansınız var mı?” diye sordu ağabey. “Yoksa buradan satın alabilirsiniz.”

Jake yine aynı konuya gelmek istemiyordu.

“Yaşamım boyunca hiç balık tutmadım. Bugün balık tutmaya başlamak gibi bir niyetim de yok. Ben yazarım.”

“Yazarlar balık tutmaz mı?” Mike sırttı.

“Ben tutmuyorum.”

“Ne yazıyorsunuz? Senaryo mu?”

“Roman.”

“Kurgu roman mı?”

Jake içini çekti. “Evet. Ben Jake.” İki kardeşin de elini sıktı.

“Foxfire’daki kadınla ilgili bir roman mı yazıyorsunuz?”

Zaten yazdığını söylemek o an için biraz fazla olacaktı.

“Hayır. Daha önce de söylediğim gibi ağabeyini tanıyorum.”

Mike, “Eğer isterseniz sizi oraya götürebilirim,” dedi. Bunu duymak Jake’i olduğu kadar deponun kapısından bakan kardeşini de şaşırtmıştı.

“Gerçekten mi? Çok iyisiniz.”

“Sanırım Lee burayı tek başına da idare edebilir.”

“Sanırım edebilirim,” dedi kardeş.

“Tek başınıza bulabileceğinizi sanmıyorum.”

Jake'in de bu konuda kuşkusunu vardı.

Mike'in kamyonetini aldılar. Ön tarafta yerde, tam ayakaltında Mike'in son dört yemeğinin artıkları duruyordu ve yoğun bir mentol kokusu vardı. Ağır ağır ilerledikleri on yedi kilometrelik taşra yolu boyunca Jake bilmek istediğinden çok daha fazla şey dinledi, Kuzey Georgia'da vergilerin büyük bir kısmı alabalık avcılığından sağlanıyordu ve bu vergiler yöre halkının hizmetine sunulacağına Obamacare çerçevesinde eyaletin başka yörelerine devlet yardımı olarak gidiyordu. Ancak bu sıkıntıya değmişti, çünkü üç kilometrelik orman yoluna saptıkları anda Jake eğer yalnız gelse burayı kesinlikle bulamayacağını, yolu atlayacağını anladı. Balsa bile yolun kalan kısmını tamamlamadan bundan vazgeçmiş olacaktı çünkü ormanın derinlerine giden dar, çamurlu yol çekilir gibi değildi.

"İşte geldik," dedi Mike motoru durdururken.

Burası birkaç piknik masasının ve üzerinde kamp saatlerinin (her gün yirmi dört saat, ancak saat 22 ile 6 arasında "sükûnet" olmak şartıyla), ön rezervasyonun (kabul edilmez), sunulan hizmetlerin (iki kimyasal tonozlu tuvalet –o her neyse–) ve gece konaklama bedelinin (on dolar, girerken ödeme) yazılı olduğu dökük bir tabelanın bulunduğu küçük bir otoparktı. Foxfire yıl boyunca açıktı, maksimum konaklama süresi on dört gündü ve buraya en yakın kasaba Jake'in de çok iyi bildiği gibi on yedi kilometre ötedeki Clayton'dı. Burası gerçekten de kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi.

Ama bir o kadar da güzeldi. Sakin, huzurlu, ormanlarla çevrili bir yer. Buranın gecenin bir yarısında nasıl olduğunu tasavvur bile edemiyordu. Gerçekten de burası bırakın hayati tehlikeyi, herhangi bir sorun yaşamak isteyeceğiniz son yerdi.

"Eğer isterseniz olayın olduğu yeri gösterebilirim," dedi Mike.

Mike'in arkasında dere boyunca yürüdü, solda boş, mangal ve çadır kazıklarının hazır olduğu birkaç kamp yerinin önünden geçtiler ve ormanın derinliklerine doğru ilerlediler.

"O gece burada başka kimse yok muydu?" diye sordu.

“Diğer kamp yerlerinden biri doluydu ama yerleşimi görüyorsunuz. Kamp alanları birbirinden çok uzak, yaygın bir yerleşim var ve hepsine farklı yollardan ulaşıyor. Eğer merhumun kız kardeşi burada birinin olduğunu bilseydi bile çok büyük olasılıkla karanlıkta yolu bulamazdı. Hem başarsa bile bunun bir yararı olur muydu hiç bilemiyorum. O sırada kampta Spartanburg’tan yetmişlerinde bir çift vardı. Bütün gece derin bir uykudaydılar, ancak ertesi sabah eşyalarını arabalarına koymak ve çöplerini atmak üzere otoparka geldiklerinde buranın sağlıkçılar ve itfaiyecilerle dolu olduğunu görüp şaşırdılar. Neler olduğunu farkında bile değillerdi.”

“Peki kız kardeş yardım getirmek için ne yapmış? Ormandan geçip anayola mı çıkmış?”

“Evvet! Üç kilometre ötedeki anayola kadar yürümüş ama sabahın dördü olduğu için büyük olasılıkla orada da araba bulamamış. Birini bulana kadar iki saat daha yürümüş. Bu arada Pine Mountain’ın birkaç kilometre yakınına kadar ilerlemiş. Soğuk bir geceydi ve kızın ayaklarında parmak arası terlikler ve üstünde de yalnızca uzun bir tişört vardı. İnsanlar dağda havanın özellikle de geceleri ne kadar soğuduğunu görünce çok şaşıyorlar. Ağustos ayında bile. Ama sanırım onlar bunu planlamışlardı.”

Jake kaşlarını çattı.

“Neyi kastediyorsun?”

“Yanlarında ısıtıcıları vardı, bu bunu kanıtlamıyor mu?”

“Yani elektrikli ısıtıcı gibi bir şey mi?”

Birkaç adım ileride olan Mike durdu ve arkasına dönerek Jake’e baktı.

“Elektrikli değil, gazlı ısıtıcı.”

“Yangın bu yüzden mi çıktı?”

“Evvet, çok iyi bir tahmin.” Mike anlamlı anlamlı güldü. Bunları kullanırken genellikle karbonmonoksitten endişe duyuluyor. Ama bu sobaların devrilmeyecekleri düz bir zeminde durmasına, başka eşyaların çok yakınında olmamasına ve üzerine bir şey koymamaya da dikkat etmek gerekir. Tabii devrilme olasılığına karşı

ayakaltında da olmamalıdır. Gerçi yeni tiptekiler devrilince kendiliğinden sönüyor. Ya da alarmları var. Ama bu yeni değilmiş.” Omuzlarını silkti. “Bizim düşüncemize göre o gün olay da bu şekilde oldu. Kız kardeş savcıya gece yarısı birden tuvalete gitme ihtiyacı duyduğunu anlatmış. Park ettiğimiz yere doğru yürümüş. Toplam on dakika kadar dışarıda kalmış. Dışarı çıkarken sobaya çarpmış olabileceğini söyledi. Zavalıcık, bunu söylerken bile kendinden geçmişti, perişandı.”

Durdu, yaklaşık on metre çapında açıklık bir alana varmışlardı. Jake aşağıda şırıldayan derenin sesini duyabiliyor, rüzgâr ağaçların yüksek dalları arasında aynı şekilde tüm gücüyle uğulduyordu. Mike’in elleri ceplerindeydi. Laubali hali kaybolmuştu.

“Demek burası.”

“Evvvet. Çadır şuradaydı.” Temizlenmiş, düz bir alanı işaret etti. Buranın hemen yanında uzun süredir kullanılmadığı anlaşılan bir mangal yeri vardı.

“Gerçekten de dünyanın bir ucu,” diye mırıldandı Jake farkında bile olmadan.

“Kesinlikle. Ya da kamp yapmak istiyorsan, evrenin merkezi.”

Jake, Rose ve Dianna Parker’ın kamp yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadıklarını merak ediyordu. Yeniden onlar hakkında çok az şey bildiğini ve bildiğini sandığının büyük kısmının da yanlış çıktığını düşündü. Birini romanda tanırsanız olacağı buydu işte, roman başkasının da olsa senin de olsa hiç fark etmiyordu.

Jake, “Yanında telefon olmaması çok kötü,” dedi.

“Varmış ama çadırdaymış. Geri döndüğünde zaten iş işten geçmiş, çadır alevler içindeymiş. İçindeki her şeyle tamamen yanmış.” Bir an sustu ve sonra ekledi. “Ayrıca burada çalışacağını da hiç sanmıyorum.”

Jake ona baktı.

“Ne?”

“Telefon. Bunu siz de gördünüz.”

Gerçekten de görmüştü.

“Onların buraya niçin geldikleri konusunda bir fikriniz var mı?” diye sordu Jake Mike’a. “Vermont’tan iki kadın, Georgia’daki bir kamp alanında.”

Mike omuzlarını silktili.

“Hiçbir fikrim yok. Kızla hiç konuşmadım. Ama Roy Porter konuştu. Kendisi Rabun Gap savcısı. Sanırım etrafı dolaşıp kamp yapıyorlarmış. Siz aileyi tanıyorsunuz, bunu benden daha iyi bilmeniz gerekmez mi?” Jake’e baktı. “Aileyi tanıdığınızı söylemişsiniz, değil mi?”

“Ölen kadının ağabeyini tanıyordum ama bunu ona asla sormadım. Zaten kendisi de bu olaydan bir yıl sonra öldü.” Eliyle kamp yerinin zeminini işaret etti.

“Ah öyle mi? Ne şanssız bir aile.”

“Hem de çok.” Jake ister istemez onayladı. Bu da şanssa! “Ne dersiniz, savcı benimle konuşur mu?”

“Neden konuşmasın. *Kurtuluş** günlerinin üstünden çok geçti. Artık dışarıdan gelenlere karşı çok iyi ve hoşgörölüyüz.”

“Nasıl yani... Ne?”

“*Kurtuluş*. Filmi buradan birkaç kilometre ötede çekmişlerdi.”

Jake ister istemez ürperdi. Sırtından aşağı boşalan soğuk terleri hissediyordu.

“Bunu bana daha önce söylememeniz iyi oldu,” dedi karşısındakinin bunu iltifat olarak kabul edeceği umuduyla.

“Yoksa hiç tanımadığınız bir adamla ve çalışmayan bir telefonla böyle ücra bir *dağ başına* gelmezsiniz, değil mi?”

Jake, Mike’ın şaka yaptığından emin olamıyordu.

“Hey, teşekkür için ikinizi akşam yemeğine davet edebilir miyim?”

* *Deliverance* (*Kurtuluş*) başrollerinde Jon Voight, Burt Reynolds, Ned Beatty’nin oynadığı vahşet dozu yüksek, bir macera ve psikolojik gerilim filmi. Senaryosu James Dickey’in 1970 tarihli aynı adlı romanından uyarlanmıştır. Bir kano seyahatine çıkan bir grup gencin hikâyesini anlatır. Ancak bu grup nehir boyunca ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe doğanın güzelliği ile ters orantılı olarak yöre insanlarının pek de dost canlısı olmayan davranışlarıyla karşılaşmalar ve yolculukları bir kâbusa dönüşür.

Mike bunu sanki olması gerekenden daha fazla düşündü. Ama sonunda kararını verdi.

“Roy’a telefon edip sorabilirim.”

“Bu harika olur. Nereye gidelim?”

Bu tipik bir New York sorusuydu. Clayton’da zaten pek fazla alternatif yoktu. İkisiyle akşam Clayton Kafe denilen bir yerde buluşmak için sözleştikten sonra Mike onu arabasını alması için yeniden mağazanın otoparkına götürdü. Etrafta biraz dolaşıp kaliteli bir han buldu ve tek gece için bir oda kiraladı. Anna’ya telefon etmemenin ya da yazmamanın daha doğru olduğunu biliyordu. Bunu yapacağı yerde yatağına uzandı ve Oprah’ın eski bir bölümünü seyretmeye başladı. Programda Dr. Phil on altı yaşındaki bir çifte artık büyümelerini ve çocuklarının sorumluluğunu üstlenmelerini tavsiye ediyordu. Tam uykuya dalmak üzereydi ki seyircilerin yüksek tondaki protesto homurtularıyla uyandı.

Clayton Kafe’nin şehrin anacaddesine bakan, çizgili tenteli geniş bir cephesi vardı. Kapının girişindeki tabelada 1931’den beri toplumun hizmetinde oldukları yazıyordu. İçeride masalara siyah beyaz masa örtüleri ve turuncu sandalyeler vardı, duvarlar yerel sanatçıların eserleriyle doluydu. Onu kapıda karşılayan kadın, her iki elinde de üzerine bir dilim sarımsaklı ekmek konulmuş domates soslu spagetti tabakları taşıyordu. Bunları görmek Jake’e o gün sabah yola çıkmadan önce ağzına attığı bir İngiliz kekinden başka bir şey yemediğini anımsattı.

“Mike’la buluşacaktım,” dedi ama aynı anda Mike’ın soyadını bilmediğini, bunu hiç sormadığını fark etti. “Ve...” Savcının adını da tamamen unutmuştu. “Ve biri daha.”

Kadın salonun uzak köşesindeki masayı işaret etti. Masanın üstünde birkaç saat önce gittiklerine benzeyen koyu bir orman resmi asılıydı. Konuklarından biri oradaydı: Braves rugby takımının kazağını giymiş, yaşlı bir Afroamerikan.

Garson kız, “Hemen geliyorum,” dedi.

Tam o anda adam başını kaldırıp baktı. Yüzü, mesleği gereği ifadesizdi, hafif bir gülümseme bile yoktu. Jake hâlâ onun adını anımsayamıyordu. Salonu geçip elini uzattı.

“Merhaba, ben Jake. Sanırım siz de Mike’ın arkadaşısınız?”

“Mike’ın komşusuyum.” Jake’in elini dikkatle süzdü. Hijyen standartlarına uygun bulmuş olsa gerek ki hemen arkasından da hararetle sıktı.

“Geldiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Asıl ben beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Hiç tanımadığım bir yabancıнын beni yemeğe davet etmesi gibi bir durumla pek sık karşılaşmıyorum.”

“Ah, bu benim başıma sürekli geliyor.”

Bu şaka hiç ama hiç doğru olmamış, soğuk bakışlarla karşılanmıştı.

“Buranın nesi iyidir?”

“Hemen hemen her şeyi,” dedi savcı. Kendi menüsünü eline bile almamıştı. “Hamburgerleri. Bonfileleri. Sufleleri. Tencere yemekleri de her zaman çok lezzetlidir.”

Savcı, Jake’in omzunun arkasında kalan bir şeyi işaret etti. Jake arkasını döndüğünde o günün özel yemeklerinin yazılı olduğu tahrayı gördü. O günün menüsü tavuk, brokoli ve pilavdı. O sırada Mike’ın da kapıdan girdiğini, hemen kapının yan tarafında oturan biriyle selamlaştığını ve sonra doğrudan salonu geçip yanlarına geldiğini gördü.

“Mike,” dedi savcı.

“Merhaba Mike.”

“Merhaba Roy. Tanıştınız mı?”

Hayır, diye düşündü Jake.

“Ah elbette,” dedi Roy.

“Mike bugün bana çok yardımcı oldu.”

“Duydum,” dedi Roy. “Neden böyle bir zahmete kalkışmış, hiç bilemiyorum.”

Garson kız geldi. Jake, Mike'la aynı şeyleri sipariş etti: Haşhaşlı tavuk, bezelye püresi ve kızarmış bamya. Roy alabalık sipariş etti.

“Balık tutuyor musunuz?” diye sordu Jake.

“Öyle denebilir.”

Mike başını salladı.

“O tam bir manyak. Bu adamın büyüğü elleri var.”

Roy omuz silkti ama pohpohlanmak hoşuna gitmişti. “Şey, bilmem ki.”

“Keşke benim de bunu yapabilecek kadar sabrım olsaydı.”

“Olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordu Mike.

“Bilmiyorum. Sanırım benim doğamda yok.”

“Peki doğanızda ne var?”

“Şey, yani... bazı şeyleri araştırıp bulmak.”

“Bu senin doğan mı yoksa amacın mı?” diye sordu savcı.

“Sanırım her ikisi de, duruma göre,” diyen Jake yavaş yavaş gerilmeye başlamıştı. Bu adam buraya yalnızca bedava yemek için mi gelmişti? Lanet alabalığını kendisi de rahatça karşılayabilecek birine benziyordu. “Kamp alanında ölen kadınla ilgili gerçekleri çok merak ediyorum,” dedi. “Mike size anlatmıştır. Ağabeyini tanıyordum.”

“Ağabeylerini,” dedi Roy.

“Pardon?”

“Kardeş değiller miydi? Bu durumda birinin ağabeyi diğerinin de ağabeyi olmuyor mu? Mike bana sizin yazar olduğunuzu söyledi. Bu bir basın kuruluşu için bir tür röportaj mı olacak?”

Jake başını salladı.

“Hayır. Kesinlikle hayır.”

“Gazetede yayımlanacak bir makale? Ya da bir dergide yayımlanacak bir yazı?”

“Kesinlikle hayır.”

Garson kız yeniden geldi. Masanın üstüne plastik bardaklara konmuş üç soğuk çay koyup gitti.

“Öyleyse uçakta yanımda oturan adamın omzunun üstünden gazetesini ya da dergisini okumaya çalıştığımda kendimi görmekten endişelenmem için bir neden yok.”

Mike sırtıttı. Savcı hiçbir şeyi kendinden fazla sevmiyor gibiydi.

“Olmadığını söyledim.”

Roy Porter başıyla onayladı. Derin, sert bakan gözleri vardı. Mavi bir gömlek giymişti, düğmelerini kapatmıştı. Kolunda kalın bir deri bantın üstünde bol bir saat vardı. Etrafına huzursuz edici bir güç ve kararlılık yayıyordu. Bunca ölümle uğraşmak, diye düşündü Jake. Ve insanların birbirlerine yaptıkları bunca korkunç şey.

Garson kız yemeklerini getirdi. Yemek o kadar güzel görünüyor ve kokuyordu ki Jake neredeyse niçin orada olduğunu, ne konuştuklarını unutacaktı. Ne sipariş ettiğini tam olarak bilmiyordu. Hâlâ da bilmiyordu. Ama hemen, büyük bir iştahla yemeye koyuldu.

“Siz kamp yerine gittiniz mi?”

Roy omuz silkti. Tavuğu olduğu gibi ağzına tıkan Jake’in aksine savcı mutlulukla ve özenle alabalığını kılçıklarından ayırıp küçük parçalara böldü.

“Gittim. Sabah altı civarında oradaydım ama görececek pek bir şey yoktu. Çadır neredeyse tamamen yanmıştı. Yalnızca uyku tulumlarından bir parça, birkaç bardak ve ısıtıcı kalmıştı. Ve de tabii ceset. Ama ceset tamamen kömür olmuştu. Birkaç resim çekip cesedin morga götürülmesini istedim.”

“Peki daha sonra başka bir şey bulabildiniz mi?”

Roy başını kaldırdı.

“Size tam olarak ne anlatmamı bekliyorsunuz? Karşımda kömür olmuş bir ceset vardı. Parktaki nal seslerini duydunuz mu hiç?”

Bu Jake’e tanıdık gelmişti ama hayır dedi.

“Parkta nal sesleri duyarsanız aklınıza atlar mı yoksa zebralar mı gelir?”

“Anlayamıyorum,” dedi Mike.

Jake, “Benim aklıma atlar gelir,” dedi.

“Doğru. Parkta başıboş vahşi atların olma olasılığı zebralardan çok daha fazladır.”

“Hâlâ hiçbir şey anlamıyorum,” dedi Mike. “Hangi parkta vahşi atlar koşuşturur ki?”

Doğru noktaya parmak basmıştı.

“Yani kadının yanarak öldüğü apaçık ortadaydı diyorsunuz.”

“Hayır, öyle bir şey demedim. Yandığı kesinlikle belliydi. Yangın nedeniyle ölüm? Peki o zaman neden olay yerine gidiyoruz, yalnızca tek bir nedenle, o da kişinin yangın sırasında hareket edip etmediğini görmek için. Canlı canlı yananlar hareket ederler. Ama yanan zaten ölüye ya da bilinçsizse, hareket etmez. Ve savcılar her ne kadar at olduğunu düşünseler de biz zebrayı araştırmak için eğitildik. Bu ceset mevcut koşullarda PMCT aralığındaydı.”

“PMCT?”

“Ölüm sonrası bilgisayarlı tomografi. Kırıklara, metal objelere bakmak için.”

“Yani... diz protezleri gibi mi?”

Balığından bir lokma almak üzere olan Roy durdu ve başını kaldırarak Mike’i inanamayan bakışlarla süzdü.

“Mermi ve benzeri şeyler demek istiyorum.”

“Ah, demek öyle. O zaman kırık yok.”

“Kırık yok. Yabancı obje de.” Bir an sustu. “Diz protezi de.”

Mike sırtıyordu. Tavuğunu didiklemeyi sürdürdü.

“Mermi yoktu. Yalnızca çadırında yanarak ölmüş bir kadın. Yangın büyük olasılıkla devrilen gazlı ısıtıcıdan başlamıştı. Sobanın yan yattığını kendi gözlerimle gördüm.”

“Doğru,” dedi Jake. “Peki ama... kimlik tespiti? PMCT bu konuda da yardımcı oluyor mu?”

“Kimlik tespiti,” dedi Roy.

“Şey, evet.”

Savcı çatalını masaya bıraktı.

“Bu genç kadının çadırı paylaştığı kişiyle karıştırıldığını mı düşünüyorsunuz?”

Tam olarak değil, diye düşündü Jake içinden.

“Peki ama bunu kanıtlama gereği duymadınız mı?”

“Burada televizyon programında mıyız?” dedi Roy Parker. “Ben her vakayı çözen Jack Klugman mıyım? İnsan kalıntısı ve kimlik tespiti yapacak biri vardı. Bu ülkedeki her morgdaki standart budur. Yani DNA testi mi yapmalıydım?”

Hangisine, diye düşündü Jake içinden.

“Bilmiyorum,” dedi.

“O zaman şundan emin olabilirsiniz. Bayan Parker da kimlik tespiti yapan diğer tanıklara da uygulanan aynı protokolden geçti. Sonradan sorguya çekildi ve kimlik tespitiyle ilgili yazılı ve imzalı yeminli beyanı alındı.”

“Neden sonradan? Onunla kamp alanında konuşma olanağınız olmadı mı? Ya da morgda?”

“Kamp alanında sinir krizi geçiriyordu, histerik durumdaydı. Ah evet, sürenin günümüzde istenmeyen bir durum olduğunun farkındayım. Ama o sırada, anımsayın, kadın, kız kardeşinin yanarak öldüğünü görmüştü, gecenin bir yarısında üzerinde bir tişört ve ayağında terliklerle saatlerce çaresizlik içinde koşmuştu. Onu hastaneye götürdük ama hasta olmadığı için almadılar, sinirleri berbat durumdaydı, onu göndermek de istemediler. Burada kimseyi tanıımıyordu ve daha yeni kız kardeşini kaybetmişti. Dehşet verici bir durum. Ayrıca çadırdan çıkarken ısıtıcıya çarparak bu kazaya kendisinin sebep olduğuna inanıyordu. Acildeki meslektaşlarımdan biri onu uyuşturmaya karar verdi.”

“Ve siz kimlik tespiti yaptıramadınız?”

“Öyle. Kişisel belgeleri çadırdan yanmıştı. Sanırım tuvaleti kullanmak için çok kısa bir süreliğine dışarı çıkmış. Bu sizin geldiğiniz yerde nasıldır bilemem ama gecenin bir yarısında işemek için dışarı çıktığımızda bizler kimliğimizi olduğu yerde bırakırız.”

“Peki onunla ne zaman konuşabildiniz?”

“Ertesi sabah. Bir eyalet polisiyle birlikte onu kafeteryaya bir şeyler yemeye götürdük. Bize olanları ayrıntılarıyla anlattı, kız

kardeşinin adını ve yaşını söyledi. Ev adresini. Sosyal güvenlik numarasını. Kimseyle bağlantı kurulmasını istemiyordu.”

“Ya aile bireyleri. Memleketindeki arkadaşları?”

Savcı başını salladı.

“Neden burada olduklarını söyledi mi? Clayton’da?”

“Yalnızca birlikte seyahate çıkmışlar, o zamana kadar evlerinin olduğu yerin dışında bir yere gitmemişler ve kuzeyde bir yerde...”

“Vermont,” dedi Jake.

“Doğru. Bana birkaç savaş alanını ziyaret ettiklerini ve Atlanta’ya doğru gittiklerini söyledi. New Orleans’a kadar gideceklermiş.”

“Peki ya üniversiteden bahsetmedi mi?”

“Üniversite mi?” Savcı belki de ilk kez gerçek anlamda şaşır-mıştı.

“Ben Athens’e gittiklerini duymuştum da.”

“Şey, bu konuda bir şey diyemeyeceğim. Bana yalnızca tatile çıktıklarını ve sonra yeniden kuzeye döneceklerini söylediler. Atlanta’ya giderken yol üstünde balık tutmak ya da kamp yapmak için Rabun Gap’e uğrayan çok oluyor. Bu bizim için sıradan bir durum.”

“Onun burada gömüldüğünü duydum. Dianna Parker. Bu nasıl oldu?”

“Bu gibi durumlar için tedarikliyiz, fonlarımız var,” dedi Roy. “Yoksullar ya da yakınlarına ulaşamadığımız kimsesizler için. Hemşirelerden biri beni kenara çekip genç kadın için bir şey yapıp yapamayacağımızı sordu. Onun ailesinde başka kimsesi olmadığı gibi kardeşinin cesedini başka bir yere götürecektik imkânı da yoktu. Böylece ona bir öneride bulunduk. O an için yapılacak en doğru şey buydu. Bir Hristiyan jesti.”

“Anlıyorum,” diyen Jake hâlâ şaşkındı, bir türlü öğrendiklerini yerli yerine oturtamıyordu. Mike’ın tabağındakileri bitirdiğini fark etti. Mike garson kızın bir sonraki yanlarından geçişinde tart sipariş etti. Bu arada Jake yemeğin daha yarısında pes etmişti, belki de Roy,

Foxfire kamp alanındaki cesedi “kömürleşmiş” olarak tanımladığı anda yemekten soğumuştı.

“Size gerçeği söyleyeceğim,” diye sürdürdü konuşmasını Roy. “Kızın evet demesi beni şaşırttı. İnsanlar bu gibi konularda gereksiz gururlu olabiliyorlar. Ama o buna boş verip teklifi kabul etti. Buradaki cenaze evlerinden biri tabutu bağışladı. Ve ilerideki Pickett Mezarlığı’nda bize bir defin yeri verildi. Orası güzel bir yer.”

“Büyükannem de orada gömülü,” diye söze karıştı Mike o anda.

“Böylece birkaç gün sonra küçük bir cenaze merasimiyle onu defnettik. Yalnızca adının ve tarihlerin bulunduğu bir mezar taşı bile yaptırdık.”

Mike’in tartı gelmişti. Jake’in gözleri tarta takıldı. Kafasında bin bir düşünce adeta dans ediyordu. Ne var ki onları ifade edemiyordu.

“İyi misiniz?”

Başını kaldırıp baktı. Savcı dikkatle ona bakıyordu ve bu büyük ölçüde meraktan kaynaklanıyordu. Jake elinin tersiyle alnını sildi, eli ıslanmıştı.

“İyiym,” dedi zorlukla.

“Biliyor musunuz,” dedi savcı dost bir tavrıyla. “Biraz açık olup bize neyin peşinde olduğunuzu anlatırsanız ölmezsiniz. Gerçekten aileyi tanıyor musunuz? Ben nedense buna pek inanamıyorum.”

Jake, “Bu kesinlikle doğru,” dediyse de bu kendisine bile inandırıcı gelmemişti.

“Komplo teorilerine alışığız. Savcılar öyledir. İnsanlar televizyonda polisiye programları seyrediyor ya da gizem, gerilim romanları okuyorlar. Ve sonra da her ölümün arkasında çapraşık, kötü niyetli bir komplo ya da bizim daha önce hiç rastlamadığımız, anlayamadığımız çılgın, anlaşılması güç bir yöntem ya da zehir olduğunu düşünüyorlar.”

Jake hafifçe gülümsedi.

İlginçti ama kendisi hiç bu kişilerden olmamıştı.

“Benim de kuşkulu gördüğüm, tatmin olmadığım, ikinci bir görüşe ihtiyaç duyduğum vakalar oldu elbette. Tabanca gerçekten ‘kendiliğinden’ mi ateş aldı? Maktul gerçekten hafif buz tutmuş merdiven basamağında kayıp düştü mü? Bu ve bunun gibi birçok olayda sonuçtan hiçbir zaman tam emin olamadım, kuşkularım benimle kaldı. Ama bu olay bunlardan biri değildi. Size şunu açıkça söylemek isterim: Eğer soba devrilmesiyle çıkan yangında çadırın içindeki kişi yanarak öldüyse olay yerinin görünümü ve bulguların tamamen bu olayda olduğu gibi olması gerekir. Eğer kişi birden ve dramatik bir şekilde bir yakınıni kaybettiye yaşanan hep aynı şeydir. Ama şimdi siz bana hiç karşılaşmadığınız, tanımadığınız insanlarla ilgili provokatif sorular yöneltiyorsunuz. Ve bunları sorarken kafanızda bir şey var. Sizce burada olan ne, ne olduğunu düşünüyorsunuz?”

Jake uzunca bir süre önüne bakıp bir şey söylemedi. Sonra ceke-tinin cebinden akıllı telefonunu alıp fotoğrafı buldu ve onlara uzattı.

“Bu kim?” diye sordu Mike.

“Bilmiyor musunuz?”

“Bilmem mi gerekiyor. Bu kızı daha önce hiç görmedim.”

Tuhaftır ama Jake’in o anda tek hissettiği rahatlama oldu.

“Bu Rose Parker. Yani demek istediğim gerçek Rose Parker. Bu arada kendisi Dianna Parker’ın kız kardeşi değil. Kızı. O on altı yaşındaydı ve üniversiteye kaydolmak üzere Athens’e gidiyordu. Ama bunu yapamadı. Şu anda da burada, Georgia Clayton’da sizin bağışladığınız tabutta, mezarlıkta yine sizin bağışladığınız mezar yerinde, sizin tarafınızdan bağışlanan mezar taşının altında yatıyor.”

“Bu tam bir saçmalık,” dedi Mike.

Uzun ve rahatsız edici bir sessizliğin ardından Roy Porter ilginç bir şekilde sırtmaya başladı. Sırıttı, sırttı ve sonra gerçekten gülmeye başladı.

“Ne olduğunu biliyorum,” dedi.

“Ne?” diye sordu Mike.

“Bence kendinizden utanmalısınız.”

Jake şaşırmıştı.

“Ne demek istediğinizi anlayamıyorum.”

“Kitap. Geçen yıl herkesin okuduğu kitap. Karım okudu ve bitirdiğinde bana kitaptaki hikâyeyi anlattı. Anne kızını öldürüyor, değil mi? Ve onun yerine geçiyor?”

“Ah, evet,” dedi Mike. “Ben de bu kitabı duydum. Annem kitap kulübünde okudu.”

“Kitabın adı neydi?” diye soran Roy hâlâ Jake’e bakıyordu.

Mike, “Anımsamıyorum,” dedi. Oysa bunu çok iyi anımsayan Jake hiçbir şey söylemedi.

“İşte bu. Bizi getirmeye çalıştığınız nokta da bu zaten, öyle değil mi?” Savcı ayağa kalktı. Çok uzun boylu bir adam değildi ama o andaki duruşuyla Jake’e tepeden bakmayı başarıyordu. Artık sırtıtmıyordu. “Kitapta bu akıl almaz hikâyeyi okudunuz ve burada olanları bir şekilde saptırıp buna bizi de alet ederseniz, hikâyenin gerçek olduğunu ortaya çıkardığınızı iddia edebileceğinizi düşündünüz değil mi? Siz aklınızı mı kaçırdınız?”

“Kahretsin!” Mike da hışımına ayağa kalktı. “Bu nasıl saçmalık!”

“Saçmalamıyorum,” diyen Jake bunu bile söylemekte çok zorlandı. Tüm gücünü kullanmıştı. “*Hikâye uydurmak*. Yalnızca gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışıyorum.”

“Gerçekler aynen benim size anlattığım gibi. Olanları size tam olarak anlattım ve gerçek de bu,” dedi Porter. “O zavallı kadın kazara çıkan yangında yanarak öldü ve benim tek umudum kız kardeşinin onun arkasından kendini toparlaması ve yaşamına devam etmesi. Telefonunuzdaki fotoğraftaki kadın kim bilmiyorum, ayrıca sizin kim olduğunuzu da bilmiyorum ama burada yapmaya çalıştığınız şey iğrenç. Dianna Parker burada, Pickett mezarlığındaki mezarında yatıyor. Kız kardeşi o gömüldükten bir gün sonra buradan ayrıldı. Sonrasında mezarı ziyarete geldi mi, gelmedi mi, bunu bilmiyorum.”

Sizin yerinizde olsam bundan çok da emin olmazdım, diye düşünen Jake masadan kalkıp uzaklaşan iki adamın arkasından baktı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yolun Sonu

Jake onlar gittikten sonra kendisi için de Mike'ın yediği tartan ve bir fincan kahve sipariş etti ve uzun bir süre orada oturup öğrendiklerini enine boyuna düşünmeye çalıştı. Ancak tam olanları kavramaya başladığını hissettiği anda gerçekler adeta avuçlarının arasından kayıp gidiyordu. Eğer bir gerçeğin kurgudan bile daha tuhaf olması genel kabul gören bir gerçekse, o zaman ona ulaşmak için ölesiye çabalamamızın nedeni neydi?

Amansızca birbirine dolanmış bir anne kız ilişkisi: Bu birçok ailede günlük sıradan bir durumdu.

Birbirine şiddet uygulayabilecek bir anne kız: Neyse ki bu çok ender rastlanan bir durumdu, ama yine de düşünülemeyecek bir şey değildi.

Ölümünden yarar sağlamak için annesini öldüren kız: Bu gerçek anlamda sansasyonel bir cinayet haberi idi, evet sansasyonel ve maalesef doğru.

Ama kızını öldüren ve sonra onun yerine geçmek için yeniden yaşama döndüren bir anne? Bu efsaneydi. Bu milyonlar satabilecek bir kitabın konusuydu, bir zamanlar Evan Parker'ın dediği gibi "ünlü

bir rejisörün” çekeceği bir filme konu olabilirdi. Bu birinin annesinin Clayton, Georgia’daki kitap kulübünde okuduğu kitabın konusuydu, Seattle’da iki bin dört yüz kişilik bir salonda tüm biletlerin satılmasını ve yazarının *The New York Times* çoksatan listesinin zirvesine ve *Poets&Writers*’ın kapağına çıkmasını sağlayan bir kitabın konusuydu. Uğruna ölünecek konu, diye düşündü Jake, kendisi böyle bir şeyi asla yapmayacağı halde. *Sağlam bir hikâye*, Evan Parker hikâyesine böyle demişti ve kesinlikle öyleydi. Ama aynı şekilde şöyle de denebilirdi: *Kız kardeşimin kızına yaptığığın hikâyesi*. Ya da şöyle diyebilirdi: *Ben imkân bulamadığım için benden sonra birinin anlatacağı hikâye*. Hatta şöyle de diyebilirdi: *Ölmeye değmeyecek hikâye*.

Jake hesabı ödeyip Clayton Kafe’den ayrıldı. Rabun bölgesi tarih kurumunun önünden geçip sola, Pickett Hill sokağına saptı ve ardından da ormana giden dar, otlarla kaplı yolda ilerleyerek mezarlığa giden yolu buldu. Yaklaşık yarım kilometre sonra mezarlık tabelasının yanından geçti ve arabanın hızını yürüyüş hızına düşürdü. Günün son aydınlık saatiydi ve kendini ağaçların arasında kaybolmuş gibi hissediyordu. Rutland’daki tavernadan, Athens’daki ucuz apartman kompleksine, Kuzey Georgia ormanındaki açıklığın ıssızlığına bu davetsiz ve istenmeyen maceranın kendisini sürüklediği yerleri düşündü. Kendini sanki yolun sonuna gelmiş gibi hissediyordu. Bundan daha ötesi ne olabilirdi? Öyle ya da böyle, hangi yoldan gidersen git sonuçta ulaşacağın nokta burasıydı, yer altında yok olmuş bir ceset. Yolun bittiği yerde mezar taşlarını gördü.

Çok mezar vardı, en az yüz mezar. İlk mezarlar 1800’lü yıllardandı: Pickettler, Rameyler, Shooklar, Welbornlar, dünya savaşlarına katılmış yaşlı adamlar, birkaç ay ya da yıl yaşamış çocuklar, birlikte gömülmüş anneler ve yeni doğanlar. Kendine Mike’ın büyükannesinin mezarının yanından ya da Clayton cömertliğinden ve duyarlılığından paylarını alan kimsesiz ve yoksulların mezarlarının yanından geçmiş olup olmadığını sordu. Işık hızla azalıyor, geride derin bir mavilik ve batıya doğru ağaçların arasında turuncu bir

renk bırakıyordu. Sonsuz istirahat için gerçekten huzur dolu, sakin bir yerdi.

Sonunda aradığını açıklığın uzak köşesinde buldu. Mezar yere, çamurlu zemine devrilmiş, basit, hafif kırmızı renk almış bir taşla işaretlenmişti. Taşın üzerinde belirgin bir şekilde DIANNA PARKER, 1980-2012 yazılıydı. Basit, belirgin şekilde hafife alınmış, sıradan. Ancak yine de taşın altında saklanan dehşet onu o noktaya çekti: “Sen kimsin?” dedi yüksek sesle ama bu yalnızca yanıt beklenmeyen, öylesine bir soruydu. Çünkü biliyordu. West Rutland’da Parkerların kapısı ananas bordürlerle çevrili, eski evlerini gördüğü anda anlamıştı bunu. Ve Georgia’da konuştuğu herkes, öfkeli avukat, Rose Parker’ın hokey takımı fotoğrafını tanımayan temizlikçi, nal seslerini duyup bunların at olduğunu savunan savcı, hepsi yalnızca onun zaten bildiği gerçeğin altını çizmişlerdi. İçinden kendini yere atıp, çıplak elle ona ulaşana kadar toprağı kazmak geliyordu. Zavallı kıza, annesinin yaşamında hem araç hem sorun olan kıza. Ancak ağır, çamurlu Georgia toprağını bağışlanan tabuta kadar kazmayı başarsa bile ne bulacaktı avuç dolusu tozdan öte.

Son ışıpta mezarın fotoğrafını çekti ve karısına gönderdi ancak fotoğrafın altına mezar taşının aksine doğru ismi yazdı. Fazlasını anlatmak için eve dönmeyi, onunla yüz yüze konuşmayı bekleyecekti. O zaman ona burada gerçekte ne olduğunu açıklayacak, genç bir insanın özgürlüğe kanat açmanın kıyısından, Georgia ormanlarında mezar taşında annesinin adının yazılı olduğu bu mezara geldiğini anlatacaktı. Sanki orada öldürülen kızıdan yok edilmiş ve defnedilmiş bir kalıntı bulabilirmiş gibi gözleri çamurlu mezara dalıp gitmiş bir halde dururken kızın bu akıl almaz hikâyesinin anlatılmayı hak ettiğini düşündü, ama bu kez roman olarak değil, gerçeğin ifşası olarak. Aslında belki de kafasındaki anafikir hep Rose Parker’ın gerçek hikâyesini yazmak olmuştur, kitabını, mucizevi *Beşik*’i ikinci bir kez, yazarının bile bilmediği gerçek hikâyeyi başka bir bakış açısıyla aydınlatarak yazmak için öngörülemeyen bir fırsattı bu. Matilda bile

ilk huzursuzluğun etkisini üzerinden attıktan sonra ilgi duyacak, heyecanlanacaktı. Wendy ise bu değişiklik karşısında dehşete kapılacaktı: Dünya çapında bir çoksatarın yazarı tarafından yeniden yazılması! Akıl almaz bir fenomen!

Bu gerçeği açıklamak eski öğrencisi Evan Parker konusunda suçunu itiraf etmesini gerektirse bile Jake kurgunun ne olduğu ve nasıl yapılacağı konusundaki derin soruları kendi açısından inceler ve iyice düşünüp yorumlarken kendi hikâyesi üzerindeki kontrolü elinde tutabilecek ve böylece meslektaşları olan her romancıya ve kısa öykü yazarına da hizmet etmiş olacaktı. *Beşik*'in ikinci anlatımı her yazarı haklı çıkaran ve okuru sarsacak bir üst anlatı olacak ve bunu anlatmak onu bir sanatkâr olarak cesur biri yapacaktı. Ayrıca *yalnızca kendisinin anlatabileceği* bu hikâyeyi *kendi özgün sesiyle* anlatamıyorsa ünlü bir yazar olmanın anlamı neydi?

Mezarlıkta, çevresindeki son ışık da kayboldu.

"Adım Ozymandias, kralların kralı*

sen, yüce varlık, eserlerime bak ki haddini bilesin."

Gerçekten de geride başka bir şey kalmıyordu.

* *Ozymandias* adlı şiirden: Ozimandias İkinci Ramses'in Yunanca adıdır ve bu mısra İngiliz şair Percy Bysshe Shelley'in aynı adh şiirinde geçer. Esas olarak firavunun kendini Tanrı'dan üstün görmesini kınasa da, sanatın yüceliğini, herkes gider, her baskıcı güç sonlanır ama sanatın ışığı hep baki kalır fikrini taşımaktadır. (ç.n.)

BEŞİK

YAZAN: JACOB FINCH BONNER

Macmillan, New York, 2017 sayfa 280

German Village'da East Whittier sokağında, kampüsten beş mil uzakta küçük bir ev kiralamıştı. Pek fazla OSU öğrencisi olmayan sakin bir çevreydi burası. Hâlâ Bassett Sağlık Sigortası'nda muhasebede çalışıyordu ama genellikle geceleri, çünkü gündüzleri dersler için boş tutmaya çalışıyordu: tarih, felsefe, siyaset bilimi. Hepsi çok zevkliydi, dönem notları, hatta sınavlar bile. Columbus kampüsündeki altmış bin öğrenci arasında kaybolması ve öğretmenlerin dikkatini çekmemesi, onu tanınamaları da çok büyük şanstı. Yeni yaşamının her gününü, yeniden ayağa kalkmış, kendi ayakları üzerinde duran, hedefine, yaşamı boyunca hiç değişmeyen ve değişmeyecek olan hedefine ulaşmış biri olarak geçiriyordu. Eğer bu on sekiz yıllık ara olmasa, şimdi nerede olurum diye soruyordu kendine. Acaba avukat mı olurdu yoksa profesör mü? Bilim insanı mı, doktor mu? Hatta yazar bile olabilirdi! Bunun üzerinde çok fazla düşünmek istemiyordu. Her hâlükârda şimdi olmayı umut etmeyi bile bıraktığı yerdeydi.

Mayıs ayında bir öğleden sonra eve vardığında görmeyi bile istemediği gri sıçan, Gab'ı arkasında sefil küçük sırt çantasıyla kapının önünde kendisini beklerken buldu.

“İçeri gir,” dedi Samantha hızla oturma odasına geçerken. Kapı kapanır kapanmaz da sordu: “Burada ne yapıyorsun?”

“Maria’nın adresini kampüs kayıtlarında buldum,” dedi kız. Ufak tefekti ama vücudu ekstra bir et tabakasıyla kaplıydı. “Sizin de burada olduğunuzu bilmiyordum.”

“Birkaç ay önce taşındım,” dedi Samantha kısaca. “Evi sattım.”

“Yaa.” Kız başını salladı. Düz ve cansız saçları yüzüne düştü. “Duydum.”

“Sana artık başka bir kız arkadaşı olduğunu söylemiştim.”

“Evet, biliyorum. Yalnızca batıya gidiyordum. Bir bakayım orada yaşayabilir miyim, diye düşündüm. Henüz tam olarak nereye gideceğimden emin değilim. Belki San Francisco ya da Los Angeles...”

Bu kızın niyeti yalnızca uğramak değildi.

“Demek öyle.”

“Yalnızca Maria’yı görmek çok hoş olabilir diye düşündüm. Gerçek bir, biliyorsunuz işte...”

“Veda mı?” diye düşündü Samantha. Bu sözcüğe dayanamıyordu.

“Veda.”

“Ah elbette. Ama o şimdi kampüste. Bir iki saate kadar eve gelir. Üçümüz için pizza alacağım. Benimle gelmez misin?”

Böylece Gab ona eşlik etmek için arabaya bindi ve Samantha rahat bir soluk aldı. Onun tek yatak odalı evde dolaşıp Maria’nın nerede yattığını sormasını istemiyordu. Luigi’ye kadar Gab’a nazik sevecen sorular sordu, onun da –Samantha gibi– bir daha eve dönmeyi ya da oradaki herhangi biriyle bağlantıda kalmayı düşünmediğini öğrendi. Gab sahip olduğu her şeyi büyük bir cesaretle batıya doğru yol aldığı Hyundai Accent’e yüklemişti ve bu son küçük “vedadan” sonra doğruca kelimesi kelimesine “güneşin battığı yere” gidecekti. Tabii burada Columbus’ta doğruca Earlville, New York’a dönmesini gerektirecek talihsiz bir keşifte bulunmazsa, diye düşündü. Gerçekten de bu, şu anda çok talihsiz bir keşif olurdu, değil mi?

"Hemen geliyorum," diyen Samantha pizzayı almak için içeri girdi.

Daha sonra Gab üç kişilik sofrayı hazırlarken Samantha bir avuç dolusu yarfıstığını bir metal spatulayla ezdi ve yağlı peperoni dilimlerinin altına sakladı.

Tabii ki peperoni.

Bunu hâlâ anımsıyordu.

Çünkü o iyi bir anne *olmuştı*, hem olmasa bile artık bunun aksini iddia edebilecek kimse kalmamıştı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Böyle Bir Enerji İsrafı

İçeri girdiğinde Anna evde değildi ama ocağın üstünde yeşil çorbasının tenceresi ve masanın üzerinde açık bir Merlot şarap şişesi vardı. Ancak masanın üzerindeki iki seramik yemek setini görmek onu onlardan çok daha fazla mutlu etti –hatta çorba ya da şaraptan bile– hiç kuşkusuz onlar da anlamlıydı ama hissettirdikleri daha önemliydi: Evdeydi. Bu, yalnızca bu bile tek başına yeterliydi. Bu o kadar değerliydi ki yolculuğuna değmişti, artık ne istediğini biliyordu.

Yatak odasına gitti, valizini boşalttı, dönüş yolculuğunda Atlanta Havaalanı'ndan satın aldığı Stillhouse Creek viski şişesini çıkardı. Sonra laptopunu açtı ve inanamayarak internet sitesindeki iletişim kutusunda bir mesaj daha olduğunu gördü.

Derin bir soluk alıp açmak için mesaja tıkladı.

İki üç gün içinde yapacağım açıklama aşağıda. Öncesinde yapacağınız bir düzeltme var mı?

"2013 yılında, Ripley College'de 'ders verirken', Jacob 'Finch' Bonner kendisiyle o sırada yazmakta olduğu romanın içeriğini paylaşan Evan Parker adında bir öğrenciyle karşılaştı. O yıl

içinde Parker hiç beklenmedik bir şekilde aniden öldü ve bunun hemen ardından Bonner gerçek yazarının adına değinmeye bile gerek duymadan Beşik adlı romanını piyasaya çıkardı. Macmillan Yayınevi'ne orijinal metnin gerçek yazarı açıklama sorumluluğunu yerine getirmesi ve bu sahte eseri geri çekmesi konusunda başvurduk."

Ortadaki isminin özellikle vurgulanması sinir bozucuydu ama bu bir sır değildi: Jake sayısız röportajında Atticus Finch'e ve *Bül-bülü Öldürmek*'e olan tutkusundan söz etmişti. Öğretmen olarak değerinin aşağılanmasıysa yeniydi ve çok daha sinir bozucuydu. Ancak burada asıl belirtilmek istenen çok yakında yapılacak açıklama niyetiydi ve onun bahtsız "gerçek" yazarından *Beşik* adlı romanın yalnızca konusunu değil hemen her sözcüğünü çaldığı imasıydı. Bu Jake'in engelleyemediği paranoyası mıydı yoksa gerçekten mesajda bir şekilde onun eski öğrencisi olan "gerçek" yazarın *beklenmedik ölümünden* sorumlu olduğu mu ima edilmişti, bundan emin olamıyorduk.

Aslında düşününce bütün olarak bu mesajın onu dehşete düşürmesi gerekirdi ama Jake bitkin bir halde yatağının kenarına oturup bu son mesajın korkunçluğunun etkisinden kurtulmaya çalışırken birden artık korkmadığını hissetti. Örneğin bu "biz" ifadesinde, Unabomber'in* sözde taraftarları ya da bodrumunda sözde asil bir arayışta olan diğer çılgınlar gibi bir zayıflık yayılıyordu. Daha da önemlisi Jake artık bu kişinin de kendisi kadar ifşa edilmekten kaçındığını anlamıştı. Artık şimdiye dek olan bu tek yönlü iletişimde "Yanıtla" düğmesine basmasının, onun kim olduğunu bildiğini ve kendisinin de onun hikâyesini duyurmaya hazır olduğunu ortaya koymasının zamanı gelmişti. Hem de hikâyenin önceki, kasıtsız versiyonu değil, bu kez kendi kızına yaptıklarının aktüel ve gerçek

* Unabomber: Theodore J. Kaczynski. 1978'den 1995'e kadar on altı ev yapımı bombalama eylemi yapan, modern teknolojiyi geliştirdiğini ve doğayı tahrip ettiğini iddia ettiği üç kişinin ölümüne, yirmi beş kişininse yaralanmasına sebep olan Amerikalı matematik profesörü. (ç.n.)

hikâyesini, dünyaya sunduğu sahte kimliğini. Bu başlı başına ilginç bir hikâye değil miydi? Örneğin *People* dergisinin kapağında ilgi çekmez miydi? Jake belirgin bir keyifle bir an için oturdu ve zihninde ilk ve şanslıysa son e-postasını yazmaya çalıştı.

Eğer yaşamımdan çıkmaz ve çenenizi tutmazsanız benim topluma yapacağım açıklama aşağıda. Açıklamamdan önce bir düzeltme yapmak ister misiniz?

“2012 yılında Rose Parker adında genç bir kadın kendi annesinin uyguladığı şiddet nedeniyle öldü, annesi daha sonra onun kimliğini çalarak Georgia Üniversitesi'ndeki bursuna el koydu ve o günden beri de kızı olarak yaşamakta. Şu an çok ünlü bir yazarı taciz etmekte olup, aslında kendisi de ünlü olmayı hak etmektedir.”

Çorbanın ve içindeki tüm sağlıklı yeşilliklerin kokusunu alabiliyordu. Kedi Whidbey kucağına sıçradı, umutla masanın üstüne baktı ama orada ona göre bir şey yoktu. Sonunda hayal kırıklığıyla Anna'nın Jack'in yaşamını iyileştirme kampanyasının parçası olarak satın aldığı kilim kaplamalı divana çıktı. Anna onun Georgia'ya gitmesini hiç istememişti ama hiç kuşkusuz ona keşfettiği her şeyi anlattığında doğru karar bu olduğu için onu anlayacak ve getirdiği bilgilerden en iyi şekilde yararlanmasına yardımcı olacaktı.

Kapının açıldığını duydu. Anna elinde bir ekmekle ve Jack'i karşılamak için evde olmadığı için özürler dileyerek eve dönmüştü. Genç kadına sarılan Jack onun da ona aynı şekilde sarılarak karşılık verdiğini hissedince kendisini bile şaşırtan bir rahatlık hissetti.

“Bak sana ne getirdim!” Bourbon şişesini genç kadına uzattı.

“Teşekkürler, çok iyisin. Ama şu an bir şey içmemem daha doğru. Biliyorsun biraz sonra LaGuardia'ya gitmem gerekecek.”

Jack'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Nasıl yani? Uçuşunun yarın sabah olduğunu düşünüyordum.”

“Hayır, gece uçuşu.”

“Peki orada ne kadar kalacaksın?”

Emin değildi ama mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışacaktı.

“Bu gece uçmamın nedeni bu. Uçakta uyuyacağım ve havaalanından doğrudan depo alanına gideceğim. Üç gün içinde her şeyin tasniflenmiş olabileceğini ve işi ayarlayabileceğimi sanıyorum. Eğer gerekirse belki fazladan bir gün daha kalırım.”

“Umarım kalman gerekmez. Seni özledim.”

“Gitmene bozulduğum ve kırgın olduğumu bildiğin için özlemiş olmalısın.”

Jack alnını kırıştırdı.

“Olabilir. Ben seni ne olursa olsun özlerdim.”

Genç kadın çorba almaya gitti ve elinde bir kâseyle döndü.

“Sen yemiyor musun?” diye sordu Jake.

“Daha sonra. Önce ne olduğunu dinlemek istiyorum.”

Anna henüz aldığı ekmeği kesme tahtasının üstüne koydu ve ikisi için birer kadeh şarap doldurdu. Jake ona Athens’ten ayrıldığından bu yana yaptıklarını anlatmaya başladı: Kuzeye dağlara yaptığı yolculuğu, marketteki beklenmedik karşılaşmayı, derenin sesini duyamayacağı kadar ormanın derinliklerinde olan kamp alanını. Telefonuyla çektiği fotoğrafı gösterdiğinde Anna fotoğrafı gözlerini kısarak dikkatle inceledi.

“Birinin yakıldığı bir yere benzemiyor hiç.”

“Öyle, üzerinden yedi yıl geçmiş.”

“Seni oraya götüren adamın kazanın olduğu sabah orada olduğunu mu söylemiştin?”

“Evet, itfaiyeci olarak.”

“Ne tesadüf.”

Jake omuzlarını silkti.

“Bilemiyorum. Orası küçük bir şehir. Böyle bir durumda bir sürü adam toplanıyor. Sağlıkçılar, polisler, itfaiye. Hastanedekiler. Örneğin savcı, o da mağazadaki Mike’ın komşusuymuş.”

“Ve bu iki adam kendilerine tamamen yabancı olan biriyle oturup sana her şeyi anlattılar, öyle mi? Bu yanlış değil mi?”

“Öyle mi? Ben onlara minnettar olmam gerektiğini düşünüyorum. En azından beni elimde cep feneri Rabun Gap mezarlıklarında dolaşmaktan kurtardılar.”

“Bu da ne demek?” diye soran Anna, Jake’in kadehini yeniden doldurdu.

“Bana arazinin yerini söylediler.”

“Bana fotoğrafını gönderdiğin arazinin mi?”

Jake başıyla onayladı.

“Bak, daha spesifik olmanı istemek zorundayım. Anlattığın her şeyi tam olarak anladığımdan emin olmak istiyorum.”

“Dediğim gibi,” dedi Jake, “Rose Parker’ın Georgia Clayton’ın dışında Pickett Hill denilen bir yerde yakıldığını söylüyorum. Mezar taşında Dianna Parker yazıyor ama o Rose.”

Anna’nın bunu düşünmek için zamana ihtiyaç duyduğu anlaşıyordu. Bir süre susup düşündükten sonra çorbayı beğenip beğenmediğini sordu.

“Enfes.”

“İyi. Böylece Vermont’tan döndüğünde elimizde olanın diğer yarısı da tamamlanmış oluyor. Bana Evan Parker’ı anlattığın gecenin.”

“Tüm dertleri unutturan çorba,” diye anımsattı Jake.

“Bu doğru.” Anna gülümsedi.

“Sana bunları anlatmak için bu kadar beklemek istemezdim,” dedi Jake dolu kaşığı ağzına götürürken.

“Sorun değil. Çorbanı iç.”

Jake’in yaptığı da zaten buydu.

“Peki sence Dianna Parker’a ne oldu?”

“Dianna Parker’a ne mi oldu, çocuklarını 2012 Ağustos’unda koleje götüren binlerce diğer ebeveynle aynı şey. Birçok ebeveyn gibi, çok büyük bir olasılıkla o da diğer ebeveynlerinin çocukları giderken hissettiklerini hissetmiştir. Rose anlaşılan çok zeki bir kızdı, sonuçta liseyi üç yıl gibi bir sürede tamamlamış, öyle değil mi?”

“Gerçekten öyle mi?”

“Ayrıca kolej eğitimi için burs da almış.”

“Akıllı kız,” diyen Anna bundan pek etkilenmemişçe benziyordu.

“Annesinden bir an önce kaçıp kurtulmak istiyor olmalı.”

“Korkunç annesinden.” Anna gözlerini devirdi.

“Doğru,” dedi Jake. “Herhalde o da bir zamanlar annesinin olduğu gibi hırslıydı, ama Dianna asla West Rutland’dan çıkmayı başaramadı. Hamilelik, cezalandırıcı zalim ebeveynler, tarafsız ağabey.”

“Onu hamile bırakıp sonra bunu duymak bile istemeyen herifi de unutma.”

“Kesinlikle. Neyse, en azından kızını hiç ayrılmadıkları evlerinden uzağa, çok uzağa götürdü, hem de asla geri dönmeyeceğini bile bile. On altı yıl boyunca kendi yaşamına boş verip kendini kızına adadıktan sonra birden her şey bitiyor ve o gidiyor.”

“Hatta teşekkür bile etmeden.”

“Öyle,” dedi Jake başını sallayarak. “Kim bilir belki de şöyle düşündü: *Neden bu ben değilim? Neden benim yaşamım böyle olmadı? Ve sonra kaza olduğunda...*”

“Kaza derken?”

“Savcıya gece yarısı çadırdan çıkarken fark etmeden gazlı ısıtıcıya çarpıp düşürdüğünü söylemiş. Tuvaletten dönerken de çadırın alevler içinde olduğunu görmüş.”

Anna başıyla onayladı.

“Evet. Bu kaza olmalı.”

“Savcı onun kendini kaybetmiş, histerik bir durumda olduğunu söyledi.”

“Doğrudur. Histeri taklidi yapılamaz.”

Jake kaşlarını çatı.

“Neyse devam et.”

“Böylece kaza olduktan sonra şöyle düşünüyor: *Bu korkunç ama onu geri götüremem. Onu bekleyen bir burs var ve hiçbir şeyi geri almak mümkün değil...* Ve yine düşünüyor: *Beni Georgia’da kimse tanımıyor.*”

Kampüste yaşayacağım, sınıflara gireceğim ve yaşamımı istediğim gibi şekillendireceğim. Genç görünmediğini, otuz iki yaşında bir kadının kızı olduğunu iddia edemeyeceğini biliyordu. Bu durumda kızı olduğunu söyleyemese bile belki kurbanın kız kardeşi olduğunu söyleyebilirdi. Ama Clayton Georgia'dan ayrıldığı andan itibaren o anesi trajik bir kazada ölen Rose Parker oldu.” *Yanan.*

“Senin anlattığın şekliyle bu neredeyse mantıklı görünüyor.”

“Evet, bu korkunç ama kesinlikle *mantıksız* değil. Ama bu suç çünkü sonuç olarak bir hırsızlıktan söz ediyoruz. Kimlik hırsızlığından. Kızının üniversitedeki yerini çalmaktan. Gerçek bir mali burs hırsızlığından. Ama bir yandan da bu yaşamı boyunca asla düşlerini yaşamaya fırsat bulamamış bir kadının karşısına çıkan hiç umulmadık, akla gelmeyecek bir fırsat ve kadın da hâlâ çok genç. Otuz iki bizden de genç. Otuz iki yaşındayken yaşamında çok büyük bir değişiklik yapmak insana hâlâ mümkün gibi görünmez mi? Kendine bak! Tanıdığın, bildiğin herkesi arkada bıraktın, ülkenin başka bir ucuna geldin ve evlendin, üstelik bütün bunlar çok kısa bir sürede... sekiz ay içinde oldu, değil mi?”

“Peki.” Anna, Jake’in kadehini şişede kalan son Merlot şarapla doldurdu. “Bu arada onu korumak istercesine türlü çeşitli özür ileri sürdüğünü belirtmek isterim. Bütün bunları gerçekten anlayışla karşılayabiliyor musun?”

“Şey, romanda...” diye söze başlayan Jake’in konuşması yarıda kaldı.

“Hangi romanda?” diye sordu Anna. “Seninkinde mi Evan’inkinde mi?”

Jake, Evan’ın Ripley’deki sunuşlarında böyle bir şey geçip geçmediğini düşündü. Tabii ki yoktu. Evan bir amatördü. Bu insanların iç dünyalarına ne kadar girebilirdi ki? Parker Richard Peng Binası’nda ona bu inanılmaz, olağanüstü roman konusunu açıkladığı akşam, Diandra’nın (onun anneye verdiği adla) ya da Ruby’nin (onun kıza verdiği adla) iç dünyalarındaki karmaşıklıkları tanımamak ya da bunların üzerinde durmak gibi bir çabaya girmemişti.

Eğer romanı tamamlamış olsa, romanın ilerleyen bölümlerinde bu konuda ne kadar gelişme sağlayabilirdi ki?

“Benim romanımda,” dedi. “Samantha yaşamı boyunca her konuda ezilmiş, kösteklenmiş bir kadın ve son derece mutsuz. Bu gibi durumlar insanda kötülüğe doğru bir yatkınlık doğurup kişiyi bozabilir. Her zaman onun hayal kırıklığının, umutsuzluğun korkunç derin çukuruna düşmüş bir kadın olduğunu ve zamanla –kızının kendini bu yaşamdan kurtarma çabalarını seyrederken– bu çıkmazın daha da derinleştiğini ve yıkıcılık gibi bir sonuca yol açtığını düşünmüşümdür. Ve sonra bu gerçekten ortaya çıktığında aslında yalnızca bir kaza bile *olsa* ya da en azından planlanmış ya da hazırlanmış bir şey olmasa bile, kaçınılmazın ilanıdır. Asla onun bir...”

“Sosyopat mı?” diye sordu Anna.

Jake gerçekten şaşırmıştı. Elbette ki okurların ilk etapta böyle düşünmelerini anlıyordu ama Anna hiç bu karakterle ilgili bir görüş belirtmemişti.

“Yani sınır bu mu?” diye sordu karısı. “Hepimizin aynı koşullarda yapacağımızla gerçekten kötü birinin yapacağı şey arasındaki sınır? Planlamak mı?”

Jake omuzlarını silkti. Omuzlarını kaldırıp indirirken çok büyük bir ağırlık hissetmişti. “Neden olmasın? Bence ayrımı belirlemek için uygun bir sınır gibi görünüyor.”

“Peki. Ama yalnızca senin roman kahramanların için söz konusuysa. Ama bu asla gerçek bir kadının yaşamı için söz konusu değil. Bu *plansız* eylemden önce ya da sonra onun kafasından neler geçtiğiyle ya da başka neler yapabileceğiyle ilgili bir fikrin olamaz. Bu Dianna Parker’ın daha başka neler yapabileceğini kim bilebilir ki? Sen de onun ailesinde hiç kimsenin hasta olmadığını söylemedin mi?”

“Bu doğru.” Başıyla onaylamak istemişti ama başını öne doğru eğdiğinde tuhaf bir şekilde başının döndüğünü hissetmişti. Bu korkunç olgu çerçevesinde koskoca bir roman yazmıştı ama hâlâ gerçek yaşamda bunu yapabilecek bir annenin olacağını kabul edemiyordu.

Çocuğunun bu şekilde yanmasını izleyip kendi yaşamını hiçbir şey olmamış gibi sürdürecekti? O anda istemeden, “Bu inanılmaz, öyle değil mi?” diyen sesini duydu.

Anna iç çekti.

“Yerle gök arasında senin tahayyül edebileceğinin bile ötesinde öyle suçlar var ki. Biraz daha çorba ister miydin?”

İstedi. Anna getirmeye gitti ve döndüğünde elinde buhar tüten başka bir kâse vardı.

“Çok lezzetli.”

“Biliyorum. Annemin tarifi.”

Jake kaşlarını çatarak düşündü. Ona sormak istediği bir şey vardı ama kafasını toplayıp bunun ne olduğunu bulamıyordu. Is-panak, karalahana, sarımsak, tavuk suyu: Gerçekten lezzetliydi ve çorbanın içine yayılan sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Bana fotoğrafını gönderdiğin *arazi* güzel bir yere benziyordu. Tekrar görebilir miyim?”

Jake telefonuna uzatarak fotoğrafı bulmaya çalıştı ama bunu yapması o kadar kolay olmadı. Parmağını ekranda gezdirdikçe fotoğraflar ileri geri hareket ediyor ama parmağı bir türlü doğru fotoğrafın üstünde kalmıyordu.

“İşte burada,” dedi sonunda.

Anna telefonu eline alıp dikkatle baktı.

“Taş. Çok sade. Beğendim.”

Saçından gri bir tutam alıp hipnotize olmuşçasına parmaklarının arasında gezdirmeye başladı. Jake onun dış görünümünü çok beğeniyor, seviyordu ama ona en çok gümüş grisi saçlarını seviyor-muş gibi geliyordu. Örgülü saçlarının özgürce dalgalanmasını düşününce içinde sanki bir çan çalıyormuş gibi hissediyordu. Günlerce seyahat etmiş, aylar boyu endişe içinde yaşamıştı. Şimdi sonunda hikâyenin birçok parçası yerli yerine oturmuşken, kendini çok yor-gun, tükenmiş hissediyor ve yalnızca yatıp uyumak istiyordu. Belki de Anna’nın o gün gidiyor olması o kadar da kötü değildi. Belki de

kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Belki her ikisinin de birkaç gün yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

“Demek kazadan sonra,” dedi Anna. “Yaslı annemiz güneye doğru yola çıktı. Eğer kader sana limon sunuyorsa, bundan limonata yap, değil mi?”

Jake iyice ağırlaşmış başını salladı.

“Athens’e gidince kendini Rose olarak tanıttı, üniversiteye kabul edildi ve ilk yılında kampüsün dışında yaşama izni aldı. Ve böylece 2012-2013 eğitim yılının sonuna gelmiş oluyoruz. Peki ya sonra?”

Jake iç çekerek açıkladı.

“Şey, üniversiteden ayrıldığını biliyorum. Sonrasında nereye gittiğini ya da nerede olduğunu bilmiyorum ama bunun gerçekten de hiç önemi yok. İşlediği gerçek suçtan dolayı ortaya çıkmayı benim yaratıcılık suçumdan dolayı ortaya çıkmayı göze alabileceğimden daha fazla göze alabileceğini sanmıyorum. Yarın ona bir e-posta gönderip cehenneme kadar yolun var yazacağım. Ve cc’ye de o göt avukatı ekleyeceğim ki mesajı aldığından emin olayım.”

“Peki onun şimdi nerede olduğunu merak etmiyor musun? Şimdiki adının ne olduğunu? Herhalde adını değiştirmiştir. Onun nasıl bir tip olduğunu, nasıl göründüğünü bile bilmiyorsun. Öyle değil mi?”

Anna çorba kâsesini lavaboya götürmüş yıkıyordu. Kaşığı ve çorbayı ısıttığı tencereyi de yıkadı. Sonra bütün bunları bulaşık makinesine koydu ve makineyi çalıştırdı. Sonra masaya döndü ve Jake’in yanında durdu.

“Belki de yatsan iyi olacak,” dedi. “Gerçekten bitkin görünüyorsun.”

Buna karşı çıkacak hali yoktu, denemedi bile...

“Çorba içmen iyi oldu. Annemden bana kalan çok ender şeylerden biri.”

Jake birden ona ne sormak istediğini anımsamıştı.

“Bayan Royce’u kastediyorsun, değil mi? Yani öğretmenini?”

“Hayır. Hayır. Gerçek annemi.”

“Ama o ölmüştü. Daha sen çok küçükken arabasını göle sürmüştü. Gölde boğulmamış mıydı?”

Anna birden gülmeye başladı. Kahkahası çok melodikti: hafif ve tatlı. Sanki bütün bunlar –çorba, öğretmen, Idaho’da arabasını göle sürüp ölen annesi– şimdiye dek duyduğu en komik şeylermiş gibi gülüyordu. “Çok safsın. Kendisine saygısı olan hangi yazar *Gölün Evi*’nin* konusunu bilmez ki? Fingerbone, Idaho! Kendine de yeğenlerine de sahip olamayan teyze! Tanrı aşkına, öğretmenin adını bile değiştirmedim. Sakın bunun risk olmadığını düşünme. Sanırım bu da bir tür kadere meydan okumaydı.”

Jake neden diye sormak istiyordu ama bir anda değil, konuşmak soluk almanın bile onun için iyice zorlaşması iki kenarı keskin bir kılıcın üstünde dans etmenin zorluğunu anlamasını sağlamıştı, ayrıca artık biliyordu. Bir hikâye çalmak gerçekte ne kadar çetin bir işti. Bunu herkes yapabiliirdi, bunun için *yazar* olmanız bile gerekmezdi.

Yine de içinden çıkamadığı bir şey vardı. Aslına bakılırsa kalan konsantrasyon gücü de içinde bulunduğu durumda anlayabildiği birkaç şeye yönelmişti tamamen, tıpkı çığ içinde kalıp yavaş yavaş donan birinde kanın yalnızca hayati organlara yönelmesi gibi. Öncelikle Anna birazdan havaalanına doğru yola çıkacaktı. İkincisi Anna onun bilmediği bir şey biliyordu. Üçüncüsü Anna ona hâlâ kızgındı. Bu üç konuyu da ona soracak gücü yoktu. Dolayısıyla yalnızca üçüncüyü sordu, bu arada ilk ikisini zaten unutmuştu bile.

“Bana kızgınsın, değil mi?” diye sordu yanlış anlaşılmamak için özellikle sözcüklerin üstünde durarak. Anna başıyla onayladı.

“Evet Jake,” dedi. “Bunu söylemem gerekiyor. Sana çok uzun zamandır kızıyorum.”

* *Gölün Evi*, *Housekeeping* Amerikalı yazar Marilynne Robinson’un filme de çekilmiş ünlü romanıdır. Yazar Pulitzer Ödülü, Pen/Hemingway ödülü gibi birçok önemli edebiyat ödülünün sahibidir. Romanda Idaho’da yaşayan iki öksüz kız kardeşin 1950’lerde Idaho’da, iki genç kız kardeşin dünya görüşü ve düzeni pek çok insanın beklentisinden farklı olan Sylvie teyzeleriyle yaşamları anlatılır. (ç.n.)

OTUZUNCU BÖLÜM

Yazarın Detaylara Bakışı

“Aslında şimdilik sana bunu yapma niyetim yoktu,” dedi Anna. Jake’in koluna girdi, sandalyeden kalkmasına yardımcı oldu. Ya çok hafıflemişti ya da zemin kırk beş derecelik bir eğimle yana yatmıştı. Kilim kaplamalı kanepenin önünden geçerken Anna Jake’i sıkıca tuttu. Jake yanından geçtikleri sırada duvarlardan biri sanki büyüğü bir el tarafından yana kaydırılmış gibi hissetti, oysaki hareket etmemişti.

“Acelem yoktu. Ama sonra sen birden Lord Peter Wimsey* gibi etrafta koşuşturmaya başladın. Bu her şeyi anlama tutkuna hiç anlam veremiyorum. Üzerindeki bu baskıyı, bu karşı konulamaz dürtüyü! Yaptığın şey seni bu denli rahatsız ediyorsa neden başka birinin hikâyesini çaldın? Neden kendine işkence ediyorsun, bunun sana yararı ne? Bu enerji israfından başka bir şey değil. Özellikle de ben buradayken ve bu kadar iyiyken. Sen de böyle düşünmüyor musun?”

Jake başını sallamak istedi, *hayır*, çalmamıştı, ama sonra birden onun hangi iyi olduğunu anladı ve başıyla onayladı. Anna bu iki

* Lord Pweter Wimsey: Dorothy L. Sayers’ın bir dizi dedektif romanı ve kısa öyküsünün kurgusal kahramanıdır. Gizemleri kendi eğlencesi için çözen bir amatör olan Wimsey tipik bir İngiliz centilmen, dedektif örneğidir. (ç.n.)

davranışı da fark etmemiş olmalıydı. Ağır ağır yatak odasına doğru yürümekte ona yardımcı oluyordu, Jake kolu Anna'nın omzunda, eliyle genç kadının bileğini sımsıkı kavramış (sanki bastonmuş gibi) bir halde ayaklarını sürüyordu. Jake başını dik tutamıyordu ama hemen önlerinden oturma odasına sıvışan kediye gördü.

“Senin için bir ilacım var,” dedi Anna. “Ayrıca sana kendi hikâyemi anlatmamak için de bir neden görmüyorum. İyi bir hikâyeye ne denli değer verdiğini çok iyi biliyorum Jake. Benim *eşsiz sesimle* anlatılmış *özgün* hikâyem. Anlatmamam için bir neden görebiliyor musun?”

Görmüyordu. Yine de bunu sormasını anlamıyordu. Yatağa oturdu. Anna ona ilacını verdi, bir defada alması için üç ya da dört tablet. İstemeyerek de olsa hepsini hiç kalmayana dek teker teker yuttu.

“Çok iyi, aferin sana,” dedi Anna bir avuç ilacı yutturduktan sonra. Jake bardaktaki suyun tamamını içti ve bardağı komodinin üzerinde duran boş ilaç şişesinin yanına bıraktı. Aldığı ilaçların ne olduğunu bilmek bile istemiyordu, bunun ne önemi vardı ki?

“Neyse, birkaç dakikamız daha var,” dedi Anna. “Bana özellikle sormak istediğin bir şey var mı Jake?”

Bir şey vardı, diye düşündü Jake. Ama anımsayamıyordu.

“İyi öyleyse. Seçimi ben yapıp konuyu özgürce toparlarım. Anlatacaklarım arasında daha önce duydukların varsa beni durdur.”

Jake, “*Peki*,” dediyse de bunu söylediğini duymadı.

“Nasıl?” Anna başını elindeki akıllı telefondan kaldırıp baktı. Bu Jake'in telefonuydu aslında. “Mırıldanıyorsun.” Ve sonra yapmaktığı şeyi sürdürdü.

“Sürekli kötü geçen çocukluğundan dolayı yakınan bir insan olmak istemem ama bizim evimizde her şeyin Evan'ın üzerine kurulu olduğunu bilmelisin. Evan ve futbol. Evan ve kızlar. Herif embesilin tekiydi ama ailelerde nasıl olduğunu bilirsin. Parkerların gururu! Goller atıyor ve sınıflarını geçiyor, harika! Hatta hap kullanmaya başladığında bile onun güneş gibi parladığını düşündüler.

Bana gelince ne kadar zeki olduğum, sınıflarımı nasıl bir başarıyla geçtiğim, yaşamdan beklentilerim, ne yapmak istediğim umurlarında bile değildi. Evan kızları hamile bırakıp sonra terk etse de o cennetten gelme bir melekti ama ben hamile kalınca beni en ağır şekilde cezalandırmayı görev bildiler ve bunun yaşamımın kalan kısmını da mahvetmesini sağladılar. Karar kesindi ve dönüş yoktu: Kısacası: *Hemen liseyi bırakıyorsun ve bebeğini doğurup bakıyorsun, çünkü senin hak ettiğin bu!* Kürtaj için en ufak bir şans bile tanımadılar. Tabii bebeği birinin evlat edinmesine de! Sen de romanında bunu yazarken tam olarak bu can alıcı noktaya parmak basmıştın. Yazdıkların çok doğrudu. Ben aynı şeyleri yaşadım. Bu arada bu iltifat değil.”

Jake zaten öyle olduğunu düşünmemişti.

“Böylece hiç istemediğim, onların da istemediği bebeği doğurdum, okuldan ayrıldım ve bütün gün evde oturup annemin ve de babamın ailemize nasıl bir kara leke sürdüğümle, onları nasıl utandırdığımla ilgili azarlarını, aşağılamalarını dinlemek zorunda kaldım. Sonra onların evde olmadıkları bir gün bodrumdaki bip sesini duydum. Bu karbonmonoksit alarmıydı, deli gibi çalışıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama biraz araştırdım. Sonra pilleri çıkardım ve eski pillerle değiştirdim. Bunun işe yarayıp yaramayacağını, yarasa bile bunun ne kadar süreceğini ve aramızdan kimi etkileyeceğini bilmiyordum ama her olasılığa karşın bebeğin de bulunduğu odamın penceresini açık tutuyordum. Olacaklar umurumda bile değildi aslında.”

Sözlerine ara verdi ve Jake’e doğru eğildi. Onun solüğünü kontrol ediyordu.

“Devam etmemi istiyor musun?”

Aslında Jake’in neyi isteyip istemediğinin hiçbir önemi yoktu, var mıydı?

“Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştım. Bu şaka değildi, artık yalnızca ikimiz varız diye düşünüyordum. Artık bana destek olacak, dikkate almam gereken biri de yoktu, her şey ters gittiği takdirde beni suçlayacak biri de. Sınıfımın geri kalanı mezun

olduğunda bu dürtüyü biraz da olsa kaybettiğimi itiraf etmeliyim. Belki de bu böyle olmalı, yaşamımı bir başkasına adamalıyım, diye düşünüyordum. Huzuru bunda bulabileceğimi düşünüyordum, ayrıca bir çocukla birlikte yaşamaya karşı da değildim. Yanımda her zaman biri olacaktı. Bir kız.”

O anda telefonda bir mesaj sesi duyuldu. *Jake*’in telefonuydu bu. Anna telefonu aldı.

“Şuna bak. Matilda o Fransız yayınevinin yeni romanın için yarı milyon dolar teklif ettiğini yazmış. Onu önümüzdeki birkaç gün içinde arayacağım ama o zaman Fransız yayıncının konuşulacaklar listesinin başında olacağını sanmıyorum.” Bir an için sustu. “Neyse, ne diyordum?”

Kedi geri döndü ve yatağa atladı. Jack’in sağ baldırının yanında en sevdiği pozisyonunu aldı.

“Kızım bana on altı yıl içinde *bir kez* bile sevgi belirtisi göstermedi. Yemin ederim ona meme vermeyi denediğimde bile beni geri itiyordu. Fiziksel olarak bana yakın olmaktansa aç kalmayı yeğliyordu. Bana bağlı olmamak için evden çok erken ayrıldı. Zorunlu olduğundan bir gün bile fazla Rutland’da kalmayacağını biliyordum ama en azından bazı şeylerin normal seyrinde gideceğini düşünüyordum, Burlington’a kadar uzaklaşsa bile liseyi yanımda bitireceğini. Ama Rose, bunu da yapmadı. Daha on altısında bir gün merdivenden inip karşıma dikildi ve o yazın sonunda evden gideceğini söyledi. Bam! Darbeye bak! Ona eyaletin bin kilometre dışındaki bir üniversite için paramız olmadığını söylemeye bile fırsatım olmadı. Her şeyi ayarlamıştı. Burs, yurtta bir oda ve oradaki yardımseverlerden birinden yaşamsal gereksinimlerini karşılayacak kadar harçlık. En azından onu oraya götürüp yerleştirmek istediğimi söyledim. Aslında yüzüne bakınca bunu bile istemediğini anladım ama düşününce bunun kendisi açısından pratik anlamında ne büyük bir kolaylık olacağını anladı. Bir daha asla eve dönmeyeceğini biliyordu, onu arabamla oraya kadar götürmemi kabul etti. İsteddiği her şeyi arabaya doldurmasına izin verdim öyle ki benim eşyalarım için neredeyse

yer kalmadı. Hoş zaten yanıma almak istediğim pek fazla bir şey yoktu. Yalnızca birkaç elbise ve bir gazlı ısıtıcı.”

Jake son gücüyle başını ona çevirdi.

“Bu kaza değildi, Jake. Sanırım büyük hayal gücün bile böyle bir şeyi tasavvur etmen için yeterli değil. Sanırım sende de cinsiyet anlayışın gereği bir annenin böyle bir şeyi yapmasının olanaksız olduğu gibi bir kör nokta vardır. Babalar çocuklarını öldürdüklerinde kimsenin kılı bile kıpırdamaz ama aynı şeyi rahmi olan biri yaparsa, felaket! Dünya ayağa kalkar! Gerçekten de biraz düşününce bu salt cinsiyet ayrımcılığı değil de ne! Eğer merak ediyorsan söyleyeyim Evan’ın böyle bir sorunu olmazdı. Ona kalsa ben gecenin bir yarısında kızı bıçaklar ve arka avluya gömerdim. Evan beni çok iyi tanıyordu. Unutma ki kızımı da tanıyordu. Onun nasıl bir kaltak olduğunu biliyordu.”

Bu sözcük Jake’e bir şey anımsatmıştı. Ama ne olduğunu çıkarıyordu.

Anna içini çekti. Jake’in telefonu hâlâ elindeydi. Fotoğrafları elden geçiriyor, siliyordu. Jake aşağılarda, çok uzakta, kedi Whidbey’in ayak bileğinde hırıldadığını hissediyordu.

Anna, “O taşralı andavallılara onu gömdürdüm,” dedi. “İnsanlar bir trajedi gördüklerinde bir şekilde kendileri de bunun bir parçası olmak isterler. Aslında bunu kendim de halledebilirdim. Onu krematoryuma götürürdüm, ki zaten yarı yarıya yanmıştı. Sonra da külleri bir yerlere savururdum, olup biterdi. Bu gibi konularda hiç duygusal değilim. Ama bunu yapmayı önerdiler ve tüm masraflar karşılandı. Şöyle dedim: *Siz insanların bu kadar iyiliksever olmanıza inanamıyorum. Siz benim insanlığa olan inancımı geri getirdiniz. Ve: Haydi dua edelim.* Sonra da Athens’e doğru yola koyuldum.”

Anna, Jake’e bakarak gülümsedi.

“Athens hakkında ne düşünüyorsun? Benim orada yaşadığımı düşünebiliyor musun? Tabii ki orada göze batmayacak bir yaşam sürdüm. Sosyal faaliyetlerin hiçbirine katılmadım. O kalitesiz, basit apartman dairelerinde oturanlar üniversiteli oğlanlar, futbolcular,

uzun saçlı hippiler ve aile kuzusu parti meraklılarıydı. Annemin yeni öldüğünü ve biraz yalnız kalmayı yeğlediğimi söylediğim için kampüsteki yaşantımda da topluma katılmam gerekmedi. Hatta yurtlar müdürlüğüne bile gitmem gerekmedi ki bu benim açımdan büyük şanstı. Yaşımdan küçük gösterdiğimi biliyorum, bu hep böyleydi ama on altı yaşında olduğumu iddia edemeyeceğimin de bilincindeydim. Özellikle de saçıma olandan sonra.” Bir an susup Jake’e bakarak gülümsedi. “Sana bunun annem öldüğü zaman olduğunu söylemiştim, bu kısmen doğru. Her neyse, Georgia’da olduğum sırada saçlarımı sarıya boyadım.” sıırttı. “Bu aralarına karışmama yardımcı oldu. Bir sahte sarışın daha olmuş, ne fark ederdi ki?”

Jake ona arkasını dönmek ve yan yatmak için kalan gücünün tamamını kullandı ama bunu tam olarak başaramadı. Ancak yastığının üzerinde hareket ettirdiği başı ona bulanık, hayal meyal de olsa yarı dolu bardağı ve boş ilaç şişesini görme olanağı sağladı.

“Vicodin,” dedi Anna ona yardımcı olarak. “Ve Gabarentin, huzursuz bacak sendromum için bana yazılan sakinleştirici. Morfin türevli uyuşturucuların daha etkili olmalarını sağlıyor. Huzursuz bacak sendromum olduğunu biliyor muydun? Neyse, aslında yok ama doktora olduğunu söyledim. Bunu saptayacak geçerli bir test yok, tek yapman gereken doktora gidip, ‘Doktor! Karşı konulamaz ve güçlü bir şekilde bacağımı hareket ettirme ihtiyacı duyuyorum. Özellikle de geceleri. Buna çok rahatsız edici bir karıncalanma hissi de eşlik ediyor,’ demen yeterli. Bunu demir eksikliğine ve nörolojik sorunlara bağlıyorlar... ve sonra tombala... teşhis tamam. İlaç yazmadan önce beni uyku laboratuvarına göndermeleri olasılığını göze alarak randevumu geçen sonbaharda almıştım, ama bu doktor doğrudan teşhisi koydu ve bu benim için de çok daha iyi oldu. Korkunç ağrılarım için Okycontin yazdı. Doktora çılgın bir trolün internet üzerinden erkek arkadaşımı intihalle suçladığını, bundan dolayı ikimizin de tüm sınırların ötesinde stresli olduğumuzu ve uyuyamadığımızı anlattığımda hiç tereddüt etmeden Valium yazdı. Bu arada çorbadaki Valium’du.” Jake onun kahkaha attığını duydu.

“Tabii annemin reçetesinde bu yoktu. Ben Seattle yolundayken kusup her şeyi berbat etmemen için sana mide bulantısına karşı da bir şey verdim. Her neyse, kombinasyon gerçek anlamda kusursuz, sonuç garanti, senin yerinde olsam yatar rahatlardım.” Anna iç çekti. “Bak, biraz daha kalabilirim. Eğer istiyorsan sana en zoru atlatmakta yardımcı olabilirim. İstiyor musun? İstiyorsan elimi sık.”

Ne istediğini söyleyemeyen Jake yine kendisinden ne yapmasının beklendiğini unutmuş, Anna’nın elini sıkıldığını hissederek kendisi de sıkılmıştı.

“Tamam,” dedi Anna. “Başka? Ah... Athens. Okula geri dönmek hoşuma gitmişti. Bence eğitim gençlikte boşuna israf ediliyor, sence de öyle değil mi? Lisedeyken sınıfımdakilere, ağabeyime ve arkadaşlarına bakar ve şöyle düşünürdüm: ‘Bu akıl almaz bir şey! Biz bütün gün burada oturup bir sürü faso fiso öğrenmek zorundayız. Neden sanki siz gerizekâli dallamalar bunun dışındasınız? Bu arada en büyük dallamanın ağabeyim olduğunu belirtmeliyim. Yaşamım boyunca bir kez bile bana doğrudan benimle ilgili bir şey sormadı, ya da bana sevgi, ilgi ifade edecek tek bir şey söylemedi, öyle ki o birden bağlantı kurmaya çalışana kadar onu görmemek benim için asla sorun olmadı. Şey yani Rose ile... Tabii bu birden ona ilgi duymasından kaynaklanmıyordu. Tek neden evi satmak istemesiydi. Bunun nedeni ya sürekli içtiği bardı ya da belki yeniden hap almaya başlamıştı, bunu tam olarak bilemiyorum. Sanırım dava açılmasını göze almadan kızımı bunun dışında bırakamayacağını düşündü. Onun telefonlarına ve e-postalarına asla yanıt vermedim. Sonra kışın, bir gün birden Georgia’ya geldi. Onu Athena Gardens’in önünde arabasında beklerken gördüm. Maalesef önce o beni gördü.”

Anna yeniden saati kontrol etti.

“Her neyse ona kuşkulanma avantajı tanıdım. Şöyle düşündüm: *Tamam. Beni gördü. Herhalde kız kardeşini tanımıştır, ağabeyim gibi bir moron bile burada olan biteni anlayabilir. O zamana kadar hep yaptığımız gibi birbirimizin yolundan çekileceğimizi umuyordum Yani ortak evimizde yaşadığını biliyordum ve biraz-*

cık da olsa minnettarlığın, bunun değerini bilmenin ona yolunu şaşırtmayacağını sanıyordum ama elbette bu asla benim ağabeyimin izleyeceği yol değildi. Bir gün Facebook'ta Northeast Kingdom'da bir yazma programına kaydolduğunu gördüm. Şu an belki şöyle düşünebilirsin: *İyi de, neden hemen bunu yazacağını düşündün ki?* Tek söyleyebileceğim: Ağabeyimi tanıyordum. Kesinlikle hayal gücü olan, yetenekli biri değildi. Tam bir fırsatçıdır. Yerde güzel, parlak bir şey gördüğü anda üzerine atlar ve şöyle düşünür: *Bu değerli bir şey olmalı. Bundan muhakkak bir şeyler çıkar!* Tabii buna sarıldı. Böylesine afişe olmanın, birinin senden yaşamını çalmasının nasıl bir şey olduğunu anlayabildiğinden eminim, Jake. Böylece birkaç ay sonra Vermont'a gittim ve o işe gidene kadar bekledim. Sanırım dangalağın gerçekten de yaklaşık iki yüz sayfa yazdığını gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edersin. Yazmıştı. *Benim öykümü yazmıştı!* Sakın bunu yalnızca kendisi için yaptığını düşünme. Bunun nedeni kesinlikle yazarak yaratıcılığını ortaya çıkarmak, kendi sesini bulmak ya da ailesinin temelindeki acıyı araştırıp anlamak değildi. Edebiyat yarışmaları, temsilci ajanslarına ilişkin belgeler buldum. Hatta göt herif *Publishers Weekly*'ye bile abone olmuştu. Yaptığını çok iyi biliyordu. Ciddi anlamda para kazanmayı planlıyordu. Benim üzerimden. İnsanlar günümüzde kültürel anlamda özgün bir sözcük ya da saç stili kullandığında bile bunun bokunu çıkarıyorlar. Bu herif benim yaşam hikâyemi kullanacaktı. Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi Jake? Yazı atölyelerinde aynen şöyle demezler mi: *'Hiç kimse senin hikâyeni anlatamaz.'*"

Hiç kimse senin hayatını yaşayamaz'ın uzaktan akrabası, diye düşündü Jake.

"Her neyse, evi elden geçirdim ve orada kalmasını istemediğim her şeyi toplayıp aldım. Ustalık eserinin tüm taslaklarını ve notlarını. Hâlâ etrafta olan benim ve Rose'un fotoğraflarını. Ah tabii içindeki tüm özel tarifleriyle annemin yemek kitabını da aldım, aynen içtiğin bu çorba gibi. Bu aylar boyu mutfakta eviyenin üstündeki

rafta durdu, hiç fark etmemen ilginç. Detaylara inen yazar gözü nerede? Sözde sende vardı, öyle değil mi?”

Jake biliyordu.

“Sonra tabii bu hapları buldum. Bir sürü hap vardı. Onun meyhaneden eve dönmesini bekledim ve döndüğünde artık medeni bir şekilde evi satmayı konuşmamız gerektiğini düşündüğümü söyledim. Bu arada yanına bu şırıngayla yaklaşabilmem için önce dünya kadar Benzo alması gerekti ama onun kadar uzun süredir uyuşturucu kullanıyorsan bu doğal. Ona karşı hiç sevgim yoktu. Hâlâ da yok. Ve gidiş şekli bundan daha bile keyifliydi. Sanırım bu da keyifli. Öyle olmalı.”

Öyle değildi, ama acılı da değildi. Jake kendini pamuk şekerinden bir duvara tırmanmak zorundaymış gibi hissediyor ama ötesini göremiyordu. Kesinlikle acı duymuyor olabilirdi ama

sürekli zihnini kurcalayan bir fikir vardı kafasının derinlerinde. Bu başka bir yerde olmanız gerektiğini bilmek, ama bu yerin nerede olduğunu ya da oraya nasıl gideceğinizi bilmemek gibi bir şeydi ve kendini bir türlü dönüp dolaşıp kafasına takılan bu düşünceden kurtaramıyordu: “*İyi de, sen Anna değil misin?*” Bunun hiçbir anlamı yoktu, çünkü karşısındakinin o olduğu kesindi. Jake’in asıl anlayamadığı bunu neden asla sorgulamadığı ve şimdi sorguladığıydı.

“Daha sonra Athens’ten ayrılmaya karar verdim. Ben güneyde yaşamaya uygun biri değilim. Ancak evi toparlayacak kadar orada kaldım ve bir notere Vermont’taki evin satışı için vekâlet verdim. Bu arada Pickens hakkında ne düşünüyorsun? Rezil herifin teki, öyle değil mi? Bir defasında beni ellemeye kalktı ve onu baroya şikâyet etmekle tehdit etmek zorunda kaldım. Senin de bildiğin gibi, bazı kuralları çiğnediği için zaten çok zor durumda, dolayısıyla sonrasında çok düzgün ve özenli davranmaya başladı. Geçen hafta telefonla arayıp onu Bonner adında birinin onunla bağlantı kurmaya çalışacağı konusunda uyardım ve avukat müvekkil dokunulmazlığı çerçevesindeki sorumluluklarını anımsattım. Ama sanırım bunu

yapmasaydım da seninle konuşmazdım. Benim kötü yüzümü görmek istemediğinden eminim.”

Öyle, diye düşündü Jake. Kendisi de istememişti onun kötü yüzünü görmek. Bunu şimdi daha iyi anlıyordu.

“Her neyse, tahsilimi tamamlamak için batıya gitmek istiyor ama nereye gideceğimi bilemiyordum. San Francisco’yu düşündüm ama günün sonunda Washington’da karar kıldım. Ah, doğal olarak adımı da değiştirdim tabii. Anna ile Dianna birbirine çok benziyor, aynı tını. Williams ise Amerika’daki üçüncü en çok rastlanan soyadı, bunu biliyor muydun? Sanırım Smith ve Johnson’un çok fazla sıradan olduğunu düşündüm. Saçımı boyamayı da bıraktım. Seattle gri saçlı kadınlarda dolu bir yer, üstelik büyükçe bir kısmı da benden daha genç, dolayısıyla kendimi orada çok rahat hissettim. Whidbey’de hiç yaşamadım, yalnızca Randy’yle birkaç hoş hafta sonu geçirdim, hepsi bu. Radyo istasyonunda staj yaparken birbirimize yakınlık hissettik ki eminim bu daha sonra yönetmenlik işini almakta çok işime yaradı.”

“Hey,” dedi Anna birden. “Neden sürekli haplara bakıyorsun? Artık bir şey yapamazsın, bunu biliyorsun.”

Anna, Jake’i yeniden sırtüstü yatırana dek hafif hafif sırtını çekiştirirdi. Jake’in gözleri zaman zaman açılıyor, sonra yeniden kapanıyordu.

“Her şey çok havalıydı. Bir evim, işim ve bir avokado bitkim vardı. Sonra bir öğleden sonra, Seattle’ın en iyi kafelerinden birinde kadınların yeni okudukları bir kitaptaki inanılmaz hikâyeden bahsettiklerini duydum. Söylediklerine göre kitapta bir anne kızını öldürüyor ve onun yerine geçiyordu. Lanet olsun, buna inanamıyordum. Orada oturup düşündüm. Kahretsin! Bunun benimle bağlantısı olacağını düşünemiyordum, çünkü geride bunu bilen, bilebilecek hiç kimse kalmamıştı. Ayrıca o evdeki her şeyi almış ve okuduktan sonra imha etmişim. Flash diskleri ve sayfaları parçalayıp Eisenhower Interstate System’deki hemen her çöp konteynerine ayrı ayrı bırakmışım. Bilgisayarını ise Missouri’deki bir portatif tuvalete

atmıştım. Bu akıl almaz bir rastlantı olmalıydı ya da benim lanet olası ağabeyim romanını cehennemde kaleme almış ve e-postayla *yalan ve çalıntı hikâyelerde uzmanlaşmış* Lucifer ve Beelzebub* yayınevine göndermişti.” Anna kendi kendine gülümsedi. “Daha sonra Elliott Bay’a gittim ve kendi kızını öldüren bir kadınla ilgili olan kitabı sordum. Kitap vardı. Bakıp senin Ripley’de yüksek lisans programında ders verdiğini okuyunca olanı açık seçik anladım. Demek istediğim böyle bir roman konusu durup dururken ortaya çıkmaz, öyle değil mi? Sonuçta bu gökten düşmedi ya?”

Jake yanıt vermedi.

“Kitabına özel bir stand ayrılmıştı, mağazanın en önünde. Bunu duymanın seni mutlu edeceğini düşünüyorum. Kitabının sergilendiği yer yazar için çok önemli, bunu biliyorum. Elliott Bay’daki adam bana *Beşik*’in o hafta listede sekizinci olduğunu söyledi. Listenin ne demek olduğunu bilmiyordum. O sırada. Şimdi biliyorum. Kendi hikâyemi okumak için para harcamak zorunda kaldığıma inanmıyorum. *Benim hikâyem*, Jake! Bunu anlatmaya ağabeyimin hakkı yoktu, çünkü onun hikâyesi değildi, kesinlikle senin de değil. Daha o dükkândan ayrılırken uzun da sürse bunun bedelini ödeteceğimi biliyordum, bilmediğim bunu nasıl yapacağımıydı. Kitabının tanıtım turunda Seattle’a gelmiştin, yeniden gelmeni beklemek zorunda kalmam çok sinir bozucuydu. Ancak konferans tarihi duyurulur duyulmaz Randy üzerinde çalışmaya başladım. Ve böylece senin için düşündüğüm hikâye başladı,” diye ekledi alaycı bir tonda. “Bu benim *hikâyemdi*, sanırım bunu böyle adlandırabilirsin. Açıkça belirtmeliyim ki kendimden çok etkilenmiştim. Belki de sen bana, yalnızca bana ait bir şeyi geri almak için neden beni dolandıran, geçmişimi çalan adamla evlenmek zorunda kaldığımı açıklayabilirsin? Bu da başlı başına bir roman konusu olabilirdi, değil mi? Ben roman yazmam Jake. Senin gibi değilim. Sonuçta ben yazar değilim.”

* *Lucifer ve Beelzebub*: İblis ve şeytan. (ç.n.)

Jake dalgın dalgın ona baktı. Bütün bunların kendisiyle ne ilgisi olduğunu hâlâ tam olarak anlamakta zorlanıyordu.

“Hey, şuna bak!” dedi Anna. “Gözbebeklerin. Toplu iğne başı kadar kaldı. Soğuk ve solgun görünüyorsun. Ne hissettiğini söyleyebilir misin? Şu aşamada beklediğimiz soluk alma depresyonu –ağır ve zor soluk alma için kullanılan ilginç tıbbi terim bu–, uyuşukluk, bilinç kaybı, zayıf nabız. ‘Ruhsal durumda değişiklik’ gibi bir terim de kullanmaktan hoşlanıyorlar ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ayrıca şu durumdayken senden ruhsal durumunu tanımlamanı nasıl isteyebilirim ki?”

Jake’in o anki ruhsal durumu yalnızca her şeyin bitmesini istediğiyle tanımlanabilirdi. Ama aynı zamanda eğer bunu başarabilse avazı çıktığıınca çığlık atacağını hissediyordu.

“Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum,” dedi Anna. “Ama eğer biraz daha kalırsam trafik stresi yaşamak zorunda kalacağım, dolayısıyla artık gidiyorum. Gitmeden önce seni birkaç ufak noktada rahatlatmak istiyorum. Öncelikle kedi için yeterinden fazla su ve mama koydum, onun için endişelenmene gerek yok. İkincisi, benim için hiç endişelenme, senden sonra da yolumu bulurum. Gereken tüm yasal ayarlamaları yaptık, yeni kitabın da bitti, dolayısıyla herhangi bir sorun yok. Aslına bakarsan bu olaydan sonra *Beşik* yeniden *Times*’ın çoksatanlar listesinin başına yerleşirse hiç şaşırmayacağım. Fransa’dan gelen güzel tekliften de anlaşıldığı gibi yeni kitabın da çok iyi satacak gibi. Rahat ol. Bazen hit olan bir kitabın ardından gelen kitap tam bir hayal kırıklığı olur, öyle değil mi? Ancak ne olursa olsun sen endişelenmemelisin, çünkü dul eşin ve edebi vasin olarak ben servetini sağgörülü bir biçimde yönetmek için her şeyi yapacağım, çünkü bunun, benim görevim ama aynı zamanda da hakkım olduğunu düşünüyorum ki sanırım sen de bu konuda bana hak verirsin. Son olarak, sanırım sen burada rahat rahat yattarken, telefonuna yazdığım intihar notunu bilmek istersin. Notta bundan hiç kimsenin sorumlu olmadığını, korkunç bir depresyonda olduğunu, bunun nedeninse *bla, bla, bla...* Çevrimiçi olarak biri

tarafından taciz edilmen olduğunu, bunun kim olduğu konusunda hiçbir fikrin olmadığını, ama intihalle suçlandığını ve bunun bir yazar için tek kelimeyle felaket olduğunu yazıyorsun.”

Göstermek için telefonu ona doğru tuttu ama Jake onun yazdığı cümleleri ancak hayal meyal, bir sis tabakasının arkasından görebiliyordu. Cümleler, son cümleleri, onun tarafından seçilmemiş, düzenlenmemiş, kaleme alınmamış cümlelerdi, asla denetlenmemiş... En kötüsü de belki buydu.

“Mektubu sana okurdum ama sanırım şu anda düzelti yapacak durumda değilsin ve benim de gerçekten gitmem gerekiyor. Bunu mutfak tezgâhının üstüne bırakacağım, böylece dinlenip rahatlamaya çalışırken herhangi bir çağrı ya da mesajla rahatsız edilmemiş olacaksın. Düşünüyorum da...” Anna sustu ve kararan odaya göz gezdirdi. “Evet, sanırım hepsi bu. Güle güle, Jake.”

Bir an onun yanıt vermesini bekledi ama sonra omuzlarını silkti.

“Çok ilginçti. Bu arada yazarlar hakkında çok şey öğrendim. Küçük husumetleriniz ve narsisimin elli gölgesiyle sizler tuhaf bir tür canavarlarsınız. Sözcükler sanki herkesin değilmiş gibi davranıyorsunuz. Hikâyelerinizin sanki gerçek insanlarla ilgisi yokmuş gibi bir havadasınız. Bu çok incitici, Jake.” İç çekti. “Ama sanırım benim bunu atlatmak için çok zamanım olacak.”

Ayağa kalktı.

“Bu arada bilmeni isterim ki LaGuardia Havaalanı’na gidince sana seni ne kadar çok sevdiğimi belirten bir mesaj çekeceğim. Ve sonra sabah uçak inince bir mesaj daha çekip sağlıklı olduğumu bildireceğim. Yarın temizleyeceğim depo alanından da sana fotoğraflar göndereceğim, belki akşam arkadaşlarla eskiden de takıldığımız su kenarındaki yerlerden birinde buluştuğumuzda da sana birkaç fotoğraf gönderirim. Sonra sana mesajlarımdan hiçbirine yanıt vermediğin için endişelendiğimi belirten metin mesajları çekeceğim. Son olarak da korkarım annene ve babana telefon etmem gerekecek

ama bunu düşünüp endişelenmene hiç gerek yok. İyi uykular. Güle güle, hayatım.”

Yatağın üzerine eğildi ama Jake’i öpmedi. İsmini stajyerlik döneminde eski patronu Randy ile birkaç eğlenceli hafta sonu geçirdiği Whidbey’den alan kediye öptü. Sonra odadan çıktı ve Jake ön kapının onun arkasından kapandığını duydu.

Kedi olduğu yerde kaldı, en azından birkaç dakika daha, sonra Jake’in göğsüne sıçradı ve burada Jake’in her soluk alışıyla yükselip, her soluk verişiyse alçalarak, Jake’in gözünde ona sunabileceği insanı bir sıcaklık olduğu sürece yüzüne bakarak durdu. Sonra mümkün olduğunca yavaş uzaklaştı ve günlerce kilim kaplamalı kanepenin altında saklandı, ta ki New Orleans’tan gelen pralinler çok hoşuna giden komşu kadın gelip onu tatlı sözlerle kandırıp dışarı çıkarıncaya dek.

Son

Doğal olarak uluslararası çoksatan *Beşik*'in yazarı merhum Jacob Finch Bonner, ölümünden sonra yayımlanan *Hata* adlı romanının S. Mark Taper Vakfı Konferans Salonu'unda yapılan tanıtımında yoktu, eskiden Seattle'de oturan dul karısı Anna Williams-Bonner tarafından temsil ediliyordu. Uzun gümüş rengi örgülü saçlarıyla çarpıcı bir kadın olan Williams-Bonner sahnede kitap kapağının büyük maketinin önüne yerleştirilmiş iki koltuktan birinde oturuyordu. Diğer koltuktaysa Candy adında o bölgede çok iyi tanınan ünlü bir sunucu vardı.

Candy yüzünde derin bir hüznün ifadesiyle, "Tam olarak bu sahnede eşinizle *Beşik* adlı eseriyle ilgili bir röportaj yapmış olmak benim açımdan çok üzücü," dedi. "Hem de on sekiz ay önce."

"Ah evet, biliyorum," dedi dul kadın. "O akşam seyircilerin arasındaydım. Jake'le karşılaşmadan önce de onun hayranıydım."

"Evet! Bu ilginç. Kendisiyle daha sonra imza alırken mi tanıştınız?"

"Hayır. Elimde kitabımla sıraya giremeyecek kadar çekingendim. Jake'le ertesi sabah karşılaştım. O sırada KBIK'da Randy Johnson'ın programını yönetiyordum. Jake programa geldi ve sonrasında bir kahve içtik." Gülümsedi.

“Ve sonra Seattle’i terk edip New York’a yerleştiniz. Biliyorsunuz, biz burada bunu pek hoş karşılamıyoruz.”

“Bunu çok iyi anlıyorum.” Anna gülümsedi. “Ama elimden gelen başka bir şey yoktu. Âşık olmuştum. İlk buluşmamızdan birkaç ay sonra beraber yaşamaya başladık. Sanki önümüzde birlikte geçirecek çok fazla zamanımız olmadığını tahmin etmiş gibi...”

Candy başını eğdi. Bu trajediden etkilenmişti.

“Bildiğim kadarıyla toplum karşısına çıkmaya karar vermenizin nedeni yalnızca romanın tanıtımını yapmak değil, Jake’in maalesef uğraşmak zorunda kaldığı bazı gerçeklerden bahsetme sorumluluğunu hissetmeniz.”

Anna başıyla onayladı.

“Jake bir dizi isimsiz saldırıyla yıkılmıştı. Genellikle Twitter ve Facebook’ta da olsa, bu saldırılar yayıncısına gönderilen mesajlar ve evimize postayla gönderilen mektuplarla da sürdü. Son e-posta tam olarak intihar ettiği gün geldi. Onun çıldırmak üzere olduğunu ve şaşkınlık içinde, çaresizce, umutsuzca bunu kimin yaptığını ve kendisinden ne istediğini anlamaya çalıştığını biliyordum. Sanırım bu son mesaj bir şekilde onun son dayanma gücünü de yıktı.”

“Peki neyle suçlanıyordu?” diye sordu Candy.

“Aslında bu o kadar da önemli değildi. Mesajları çeken her kimse onun *Beşik*’in konusunu çaldığını söylüyordu ama bu konuda hiçbir detay vermiyordu. Aslında bu arkası boş bir suçlamaydı ama Jake’in dünyasında yalnızca bu suçlama bile yıkıcı olmaya yetti. Yıkılmıştı, kendini temsilcisine, yayıncısına karşı savunmak zorunda kalmanın ötesinde bu öğrenilecek olursa okurlarının gözlerinde karşılaşacağı aşağılayıcı bakışların korkusu onu mahvetti. Aslında onun büyük bir depresyon içinde olduğunu görüyordum. Çok endişeleniyordum ama birçok insan gibi ben de depresyonun geçici olduğuna inanıyordum. Kocama bakıyor ve şöyle düşünüyordum: Çok başarılı bir kariyeri var, daha yeni evlendik, hiç kuşkusuz bunlar bu saçmalıktan çok daha önemli. Nasıl olur da bütün bunlara rağmen böylesine derin bir depresyona girebilir? Eminim bunu

yenecek. Eski işyerimi ziyaret etmek ve arkadaşlarımı görmek için birkaç günlüğüne Seattle'a uçtum ve işte Jake de o günlerde intihar etti. Onu yalnız bıraktığım için kendimi çok suçlu hissediyorum ve tabii daha önce aynı durumda olduğum sırada bana yazılan ilaçları kullanmasını önerdiğim için de. Havaalanına gitmeden önce onunla dairemizde akşam yemeği yedik, iyi görünüyordu. Ama ertesi gün ve sonrasında ne yazdıklarına yanıt verdi ne de telefonunu açtı. Endişelenmeye başladım. Sonunda Jake'ten haberi olup olmadığını sormak için annesini aradım. Aslında bu korkunçtu, bir anneye bunu yapmak. Ben anne değilim, dolayısıyla çocuğunu kaybetmenin acısını yalnızca tahmin edebilirim ama buna tanık olmak korkunçtu."

"Bundan dolayı kendinizi suçlamamalısınız," dedi Candy. Tabii ki o anda söylenebilecek en doğru şey buydu.

"Bunu biliyorum ama bu yine de çok zor." Anna Williams-Bonner bir an için sustu. Seyirciler de derin bir sessizliğe gömüldüler.

"Çok zor bir yolculuk yapmış olmalısınız," dedi Candy. "Bu gece burada bizimle olmanız, bizimle kocanızı, başarılarınızı ve çabalarınızı konuşmanız aslında sizin ne denli güçlü bir kadın olduğunuzu gösteriyor."

"Teşekkürler," diyen dul kadın koltuğunda doğruldu. Platin renkli örgü saçları sol omzundan öne kaydı. Örgüsünün ucunu parmaklarının arasında aldı, çevirip parmağına dolamaya başladı.

"Gelecekle ilgili bizimle paylaşabileceğiniz planlarınız var mı?" diye sordu Candy. "Örneğin Seattle'a dönmeyi düşünüyor musunuz?"

"Hayır." Anna-Williams Boonner gülümsedi. "Üzgünüm ama New York'u gerçekten sevdiğimi belirtmeliyim. Eşimin yeni muhteşem kitabını ve Macmillan'ın Jake'in *Beşik*'ten önce yazdığı iki hikâyesini yeniden yayımlayarak onurlandırmasını kutlamak istiyorum. *Beşik*'in film uyarlaması da önümüzdeki yıl vizyona giriyor, onun kutlamalarına da katılmak istiyorum elbette. Aynı zamanda artık her şeyden önce kendime odaklanmanın zamanının geldiğini

hissetmeye başladım. Washington Üniversitesi'nde bir profesörüm vardı, hep şöyle derdi: *'Hiç kimse sizin hayatınızı yaşayamaz.'*"

"Çok bilgece," dedi Candy.

"Ben de hep öyle düşündüm. Ve artık derin derin yaşamdan ne istediğimi, nasıl yaşamak istediğimi düşünme fırsatım oldu. İçinde bulunduğumuz şu koşullarda böyle düşündüğüm için aslında biraz utanıyorum ama içten içe hissettiğim benim de gerçekte tek istediğimin yazmak olduğu."

"Gerçekten mi?" diye sordu Candy öne eğilerek. "Ama bu çok ürkütücü olmalı. Yani böyle ünlü bir yazarın dul eşi olarak..."

"Ben öyle düşünmüyorum." Anna gülümsedi. "Jake'in eserinin dünya çapında ün kazandığı doğru, ama o her zaman çok özel olmadığını iddia ederdi. Bana aynen şöyle derdi: *Herkesin kendine özgü bir sesi ve başka hiç kimsenin anlatamayacağı bir hikâyesi vardır. Ve herkes yazar olabilir.*"